STEVE BERRY

ALEXANDRIJSKÁ KNIHOVNA

STEVE BERRY

ALEXANDRIJSKÁ KNIHOVNA

2007

DOMINO

Copyright © 2007 by Steve Berry Translation © 2007 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2007 by DOMINO
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ALEXANDRIA LINK,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2007,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2007

ISBN 978-80-7303-367-5

Pro Katii a Kevina
Dva meteority, které se dotoulaly zpátky na mou oběžnou dráhu

PODĚKOVÁNÍ

Spisovatelé by si měli dávat pozor na zájmeno *já*. Kniha je týmová práce a tým, k němuž mám tu čest patřit, je naprostý zázrak. Takže popáté – mnohokrát děkuji. X lidem, bez nichž bych se neobešel, patří v první řadě Pam Ahearnová, moje literární agentka, která se setkala s bouří jménem Katrina, ale přestála to. Dále skvělí lidé z Random House: Gina Centrellová, výjimečná vydavatelka a mimořádně okouzlující dáma; Mark Tavani, můj redaktor, momentálně již ženatý muž, který je daleko moudřejší, než by napovídal jeho věk; Cindy Murrayová, která se pokaždé přímo překonává v oblasti publicity; Kim Hoveyová, jejíž marketingové dovednosti se vymykají jakémukoli popisu; Beck Stvan, talentovaný umělec s úžasným okem na obálky; Laura Jorstadová, která se opět dokonale vypořádala s korekturami; Carole Lowensteinová, která se vždycky postará, aby se stránky dobře četly; a konečně všichni v odděleních propagace a odbytu, bez jejichž mimořádného úsilí se nedá dosáhnout naprosto ničeho.

Ještě jeden člověk zasluhuje zvláštní zmínku: Kenneth Harvey. Ken mě před pár lety na večeři v Jižní Karolíně nasměroval k libanonskému učenci jménem Kamal Salíbí a ke svérázné teorii, z níž nakonec vznikl tento román. Nápady se líhnou v těch nejpodivnějších chvílích a z nejnečekanějších podnětů – a je úkolem spisovatele, aby je rozpoznal. Díky, Kene.

A také mám ve svém životě novou Elizabeth – chytrou, krásnou a milující. Má osmiletá dcera Elizabeth je pro mě samozřejmě trvalým zdrojem radosti. A v neposlední řadě je tato kniha věnována mým dvěma dospělým dětem, Kevinovi a Katii, díky nimž se cítím starý i mladý zároveň.

Dějiny jsou extraktem důkazů, které přežily z minulosti.

OSCAR HANDLIN, *Pravda v historii* (1979)

Od prvního Adama, jenž spatřil noc a den a tvar své vlastní ruky, si lidé vymýšlejí příběhy a zaznamenávají do kamene, do kovu či na pergamen cokoli, co patří ke světu nebo co stvořily sny. Zde je ovoce jejich práce – Knihovna. Malověrní říkají, že kdyby shořela, shoří s ní dějiny. Kdepak. To nekonečno knih zrodila neutuchající lidská práce. I kdyby z nich nezůstala ani jediná, člověk by opět zplodil každou stránku a každý řádek.

JORGE Luis BORGES, O Alexandrijské knihovně

Knihovny jsou pamětí lidstva.

Johann Wolfgang von Goethe

Prolog

Palestina duben 1948

George Haddád hleděl na muže připoutaného k židli a docházela mu trpělivost. Vězeň se mu trochu podobal; také měl snědou pleť, orlí nos a hluboko posazené oči Syřana či Libanonce. Ale cosi na něm Haddádovi prostě vadilo.

„Ptám se už naposledy: Kdo jste?“

Haddádovi vojáci toho neznámého chytili před třemi hodinami, těsně před rozbřeskem. Šel sám, neozbrojen, což bylo čiré šílenství. Jakmile se Britové loni v listopadu rozhodli rozdělit Palestinu do dvou států, arabského a židovského, rozhořela se mezi oběma stranami válka. A přesto ten hlupák vpochodoval rovnou do arabské pevnosti, nijak se nebránil a od chvíle, kdy ho připoutali k židli, neřekl ani slovo.

„Copak mě neslyšíte? Ptám se vás, kdo jste.“ Haddád mluvil arabsky a ten muž mu očividně rozuměl.

„Jsem Strážce.“

Haddádovi taková odpověď nic neříkala. „Co to má znamenat?“

„Jsme ochránci vědění.“

Haddád neměl na hádanky náladu. Zrovna včera zaútočilo na nedalekou vesnici židovské podzemní hnutí. Židé nahnali čtyřicet Palestinců, mužů i žen, do lomu a postříleli je. Nebylo to nic neobvyklého. Araby vraždili a vytlačovali systematicky. Půdu, na níž jejich rodiny sídlily šestnáct set let, jim konfiskovali. To, co se dělo, byla *nakba*, pohroma. Haddád toužil vypadnout ven a bojovat s nepřítelem, a ne tady poslouchat nesmysly.

„Všichni ochraňujeme nějaké vědění," prohlásil. „To moje spočívá v tom, jak zadupat do země každého sionistu, kterého najdu."

„Právě proto jsem přišel. Válka není nutná."

Ten chlap byl padlý na hlavu. „Copak jste slepý? Židé se sem hrnou a drtí nás. Nic jiného než válka nám nezbývá."

„Podceňujete židovské odhodlání. Přežívají po staletí a budou přežívat i dál."

„Tahle země je naše. Vyhrajeme."

„Existují věci mocnější než kulky a mohou vám přinést vítězství."

„To je pravda. Třeba bomby. Máme jich spousty. Rozdrtíme vás zlodějské sionisty do posledního."

„Já nejsem sionista."

Vězeň to pronesl klidným tónem a pak se odmlčel. Haddád dospěl k názoru, že by měl s tímhle výslechem skončit. Na slepé uličky nemá čas.

Vtom ten muž prohlásil: „Přicházím z knihovny, abych si promluvil s Kamalem Haddádem."

Haddádův hněv ustoupil a vystřídal ho zmatek. „To je můj otec."

„Řekli mi, že žije v téhle vesnici."

Haddádův otec byl akademik, studoval dějiny Palestiny a přednášel na univerzitě v Jeruzalémě. Byl to muž mohutné postavy i hlasu, vřelého smíchu i srdce. Poslední dobou vystupoval jako emisar při jednáních mezi Araby a Brity, snažil se zarazit masové židovské přistěhovalectví a předejít *nakbě.* Ale byla to marná snaha.

„Můj otec je mrtvý."

Ve vězňových bezvýrazných očích poprvé prokmitl zájem. „To jsem nevěděl."

Haddádovi se vybavila vzpomínka, kterou by rád navždy zapomněl. „Před čtrnácti dny si strčil do pusy hlaveň pušky a vystřelil si mozek z hlavy. Zanechal vzkaz, ve kterém stálo, že už nedokáže přihlížet zkáze své domoviny. Připadal si osobně odpovědný za to, že sionisty nezastavil." Haddád vrazil Strážci před obličej revolver. „Proč se po otci sháníte?"

„Měl jsem mu předat informaci. Že ho zveme."

V Haddádovi znovu vzkypěl vztek. „O čem to žvaníte?"

„Váš otec se těšil velké úctě. Byl to učenec oprávněný sdílet naše vědění. Proto jsem přišel – abych ho pozval, ať je sdílí."

Mužův klidný hlas zasáhl Haddáda jako vědro vody vychrstnuté do plamenů. „Co měl sdílet?"

Strážce zavrtěl hlavou. „To jsem směl říct jen jemu."

„Je mrtvý."

„To znamená, že místo něj bude pozván někdo jiný."

O čem to ten chlap vykládá? Haddád zajal hodně Židů – mučil je, aby od nich vyzvěděl, co se dá, a ty trosky, které z nich zbyly, nakonec zastřelil. Před *nakbou* Haddád farmařil, pěstoval olivy, ale stejně jako otce ho lákala akademická dráha a chtěl pokračovat ve studiu. Teď to nepřipadalo v úvahu. Z odvěké vlasti Arabů kus vyřízli a založili na něm stát Izrael. Svět zřejmě chtěl odškodnit Židy za holocaust – a udělal to na účet palestinského lidu.

Haddád zapíchl muži hlaveň mezi oči. „Právě jsem se pozval. Řekni mi o tom vědění."

Zajatcovy oči jako by jím pronikly skrznaskrz a na okamžik se ho zmocnila podivná tíseň. Tenhle emisar očividně čelil kritickým situacím i dřív. Haddád jeho srdnatost chtě nechtě obdivoval.

„Vedete válku, která je zbytečná, proti nepříteli, který má mylné informace," prohlásil ten muž.

„Při Božím jménu, o čem to mluvíte?"

„To se dozví příští pozvaný."

Dopoledne pomalu vrcholilo. Haddád se potřeboval jít vyspat. Doufal, že se od zajatce dozví identitu některých Židů z podzemního hnutí, snad dokonce těch zrůd, které včera povraždily ty vesničany. Prokletí Britové zásobovali sionisty puškami a tanky. Zato Arabům celé roky zákonem zakazovali vlastnit zbraně a tím je nesmírně znevýhodnili. Arabové sice měli početní převahu, ale Židé byli na válku lépe připraveni a Haddád se obával, že jejím výsledkem bude legitimizace státu Izrael.

Znovu pohlédl do toho nepoddajného odhodlaného obličeje, do očí, které před ním ani na okamžik neuhýbaly, a pochopil, že ten člověk se nebojí zemřít. Zabíjení se pro Haddáda během posledních několika měsíců stávalo čím dál snazší. Židovské ukrutnosti mu pomohly ulevit tomu málu, co zbývalo z jeho svědomí. V pouhých devatenácti mu srdce ztvrdlo na kámen.

Ale válka je válka.

Stiskl spoušť.

PRVNÍ ČÁST

1

Kodaň, Dánsko
úterý 4. října, současnost
1:45

Cotton Malone se ocitl tváří v tvář problému. Venku přede dveřmi jeho antikvariátu stála jeho bývalá manželka, poslední osoba pod sluncem, kterou by tam čekal. Postřehl v jejích unavených očích paniku, vybavil si, jak naléhavě znělo bušení, kterým ho před pár minutami probudila, a okamžitě ho napadlo, že jde o syna.

„Kde je Gary?“ zeptal se.

„Ty hajzle! Unesli ho. Kvůli tobě. Unesli ho.“ Vrhla se na něj a tloukla ho pěstmi do ramen. „Ty odpornej hajzle!“ Když ji popadl za zápěstí, aby ji zarazil, rozplakala se. „Právě kvůli tomu jsem tě opustila. Myslela jsem si, že od toho budu mít navždycky pokoj.“

„Kdo Garyho unesl?“ Místo odpovědi se dočkal jen dalších vzlyků. Aniž by jí přestal svírat paže, naléhal: „Pam, poslouchej mě přece! Kdo Garyho unesl?“

„Jak to mám sakra vědět?“

„Co děláš tady? Proč jsi nešla na policii?“

„Protože mi to zakázali. Řekli mi, že jestli o policii jen zavadím, tak Garyho zabijou. Tvrdili, že se o tom dozvědí, a já jim věřím.“

„Komu? O kom to mluvíš?“

Vykroutila se z jeho sevření a tvář jí zaplavil vztek. „Nevím. Řekli mi jen, že mám dva dny počkat, pak mám odjet sem a dát ti tohle.“ Prohrabovala se v kabelce, až našla telefon. Po tvářích se jí řinuly slzy. „Prý se máš připojit na internet a zkontrolovat si e-mail.“

Slyšel správně? *Připojit se na internet a zkontrolovat si e-mail?*

Otevřel telefon a podíval se na frekvenci. Dost megahertzů, aby perfektně fungoval po celém světě. Malone se zamyslel. Najednou si připadal zranitelný. Na Hojbro Plads vládlo ticho. Touhle pozdní noční dobou se po náměstí nikdo neprocházel.

Probudily se v něm instinkty.

„Pojď dovnitř.“ Vtáhl Pam do obchodu a zavřel dveře. Nikde nerozsvítil.

„Co se děje?“ zeptala se hlasem sevřeným strachy.

Díval se na ni. „Nevím, Pam. To pověz ty mně. Našeho syna unesli a ty dva dny čekáš, než o tom někomu řekneš? Nepřišlo ti to jako šílenost?“

„Nechtěla jsem ohrozit jeho život.“

„A já bych ho snad ohrozil? Copak jsem to někdy nějak udělal?“

„Jo, tím, že jsi, kdo jsi,“ opáčila ledově a Maloneovi se rázem vybavilo, proč už s ní nežije.

A najednou mu něco došlo – nikdy dřív za ním v Dánsku nebyla. „Jak jsi mě našla?“

„Řekli mi, kde bydlíš.“

„Kdo, krucinál?“

„Já nevím, Cottone. Dva muži. Ale mluvil jen jeden. Vysoký, tmavovlasý, s nevýrazným obličejem.“

„Američan?“

„Jak to mám vědět?“

„Jak mluvil?“

Zdálo se, že už se trochu sebrala. „Ne, Američan to nebyl. Měl přízvuk. Evropský.“

Malone mávl telefonem. „Co mám dělat s tímhletím?“

„Prý si máš otevřít e-mail a tam najdeš vysvětlení.“ Nervózně se rozhlédla po policích tonoucích ve tmě. „Bydlíš nahoře, viď?“

To, že žije nad obchodem, jí musel prozradit Gary. On sám to neudělal. Co loni opustil práci na ministerstvu spravedlnosti a odjel z Georgie, mluvili spolu jen jednou – přede dvěma měsíci, v srpnu, když odvezl Garyho domů z prázdnin, které spolu strávili. Chladně mu tehdy oznámila, že Gary není jeho vlastní syn. Narodil se prý ze vztahu, který měla před šestnácti lety – reagovala jím na jeho nevěru. Od té doby se s tou noční můrou vyrovnával, ale ještě se mu to nepovedlo. Nicméně v jednom si jasno udělal – že s Pam Maloneovou nechce už nikdy v životě mluvit. Co si bude potřeba vyříkat, to si vyříká přímo s Garym.

Jenže jak se zdálo, situace se změnila.

„Jo,“ odpověděl. „Nahoře.“

Vešli do jeho bytu a Malone se posadil k pracovnímu stolu. Zapnul laptop a čekal, až nastartuje. Pam se konečně vrátila sebekontrola. To jí bylo podobné – nálady se u ní střídaly ve vlnách. Nebetyčné výšky a propastné hlubiny. Byla právnička, stejně jako on sám, ale zatímco on pracoval pro vládu, Pam vedla soudní spory o ohromné částky; pracovala pro pět set nejbohatších firem, které si mohly dovolit platit závratné honoráře její právnické kanceláře. Když se dala na studium práv, nejdřív se domníval, že to udělala kvůli němu, aby měli ještě něco společného. Později pochopil, že to pro ni byla cesta k získání nezávislosti.

To byla celá Pam.

Jakmile laptop nastartoval, otevřel si elektronickou poštu.

Žádné nové zprávy.

„Nic tu není.“

Pam k němu přispěchala. „Jak to? Řekli přece, že si máš zkontrolovat e-mail.“

„To bylo přede dvěma dny. A mimochodem, jak ses sem dostala?“

„Dali mi letenku, měli ji už koupenou.“

Nevěřil vlastním uším. „Copak ses fakt úplně zbláznila? Darovala jsi jim dvoudenní náskok.“

„Myslíš, že to nevím?“ zaječela. „Máš mě za úplného idiota? Řekli, že mi odposlouchávají telefony a že mě sledují. Jestli se prý odchýlím od jejich instrukcí, třeba jen trošičku, Gary umře. Ukázali mi jeho fotku.“ Objala se pažemi a znovu jí vyhrkly slzy. „Kdybys viděl ty jeho oči…“ Zase se zhroutila. „Byl vyděšený.“

Srdce mu bušilo o překot a ve spáncích mu tepalo. Schválně dal vale životu plnému každodenního nebezpečí a našel si něco úplně odlišného. Že by ho teď ten starý život dohnal? Zaťal prsty do okraje stolu. Jestli i on ztratí nervy, moc jim to neprospěje. Kdyby ti neznámí chtěli Garyho zabít, už by byl po smrti. Ale kdepak, Gary je pro ně předmětem obchodu – pákou, jak si získat jeho bezvýhradnou pozornost.

V laptopu píplo.

Sjel pohledem do rohu obrazovky – PŘÍCHOZÍ POŠTA. Na řádku, kde bývá uveden odesílatel, stálo slovo POZDRAV a v kolonce pro předmět vzkazu ŽIVOT VAŠEHO SYNA. Popojel kurzorem a otevřel e-mail.

MÁTE NĚCO, CO CHCI. ALEXANDRIJSKOU SPOJKU. UKRYL JSTE JI A JSTE JEDINÝ ČLOVĚK NA ZEMI, KTERÝ VÍ, KDE JI NAJÍT. JEĎTE PRO NI. MÁTE NA TO 72 HODIN. AŽ JI NAJDETE, ZMÁČKNĚTE NA TELEFONU DVOJKU. JESTLI SE MI BĚHEM TĚCH 72 HODIN NEOZVETE, STANETE SE BEZDĚTNÝM. JESTLI MĚ BĚHEM TÉ DOBY OKLAMETE, VÁŠ SYN PŘIJDE O ŽIVOTNĚ DŮLEŽITOU ČÁST TĚLA. 72 HODIN. NAJDĚTE ALEXANDRIJSKOU SPOJKU A USKUTEČNÍME VÝMĚNNÝ OBCHOD.

Pam mu stála za zády. „Co je to ta Alexandrijská spojka?“

Malone neodpověděl. Nesměl. Skutečně byl jediným člověkem na zemi, který věděl, kde ji najít, ale dal své slovo.

„Ten, kdo ten vzkaz poslal, ví, o co se jedná. Tak co je to?“

Zíral na obrazovku a uvědomoval si, že ten vzkaz nelze vystopovat. Odesílatel, stejně jako on, určitě umí využívat černé díry – počítačové servery, které náhodně směrují e-maily elektronickým bludištěm. Sledovat je

sice není nemožné, ale velmi obtížné.

Vstal ze židle a prohrábl si vlasy; včera se chtěl dát ostříhat. Setřepal ze sebe zbytky rozespalosti a párkrát se zhluboka nadechl. Když ho Pam vytáhla z postele, natáhl na sebe džíny a košili s dlouhým rukávem, ani si ji nezapnul, takže pod ní vykukoval šedý nátělník. Teď se do něj strachy dala zima.

„Krucinál, Cottone…“

„Sklapni, Pam. Musím přemýšlet. Tímhle mi nijak nepomáháš.“

„Nepomáhám? Co…“

Mobil zazvonil. Pam po něm hrábla, ale vyškubl jí ho a okřikl ji: „Nech ho zvonit.“

„Co blázníš? Může to být Gary.“

„Měj rozum.“

Po třetím zazvonění vzal telefon a přijal hovor.

„Dal jste si načas,“ řekl mu do ucha mužský hlas. Postřehl v něm holandský přízvuk. „A buďte tak laskav, nezkoušejte žádné chvástání typu *jestli tomu chlapci ublížíte, zabiju vás.* Na to ani jeden nemáme čas. Vašich dvaasedmdesát hodin už začalo běžet.“

Malone mlčel, ale rozpomněl se, co se kdysi dávno naučil. Nikdy nedovol druhé straně, aby si diktovala podmínky. „Strčte si to svoje ultimátum za klobouk. Nikam nejedu.“

„Nebezpečně si zahráváte se synovým životem.“

„Chci vidět Garyho. Promluvit si s ním. Pak pojedu.“

„Podívejte se ven.“

Malone přeběhl k oknu. O tři poschodí níž se rozprostíralo Hojbro Plads, pořád pusté, až na dvě postavy stojící na protější straně dlážděného prostranství.

Obě držely zbraně.

Granátomety.

„Myslím, že si to rozmyslíte,“ řekl mu do ucha ten hlas.

Nocí prorazily dva projektily a roztříštily okna pod ním.

Vzápětí oba explodovaly.

2

Vídeň, Rakousko 2:12

Držitel Modrého křesla přihlížel, jak u osvětleného vchodu vysazuje vůz dva jeho kolegy. Nebyla to žádná limuzína ani nic příliš honosného, jen

obyčejný sedan neurčité barvy, jaké jsou běžně k vidění na rušných rakouských silnicích. Perfektní dopravní prostředek, chce-li se člověk vyhnout pozornosti teroristů, zločinců, policie a zvědavých reportérů. Vzápětí dorazilo ještě jedno auto, vysadilo své pasažéry a zajelo na vydlážděné parkoviště, aby tam počkalo ve tmě pod stromy. Dvě další se objevila o pár minut později. Modré křeslo spokojeně opustil svou ložnici v prvním patře a sešel do přízemí.

Schůze se konala na obvyklém místě.

Na maďarském koberci stálo rozestavěno v širokém kruhu pět zlacených křesel s rovnými opěradly. Křesla byla úplně stejná až na jedno, které se pyšnilo šerpou v barvě královské modři přehozenou přes čalouněné opěradlo. U každého křesla stál zlacený stolek a na něm bronzová lampa, psací podložka a křišťálový zvonek. Nalevo od kruhu se v kamenném krbu rozhoříval oheň a odrazy plamenů neklidně tančily po nástropních malbách.

V každém křesle seděl muž.

Byli rozesazeni sestupně podle své hodnosti. Dva z nich si ještě uchovali vlasy i zdraví. Tři byli plešatí a vypadali sešle. Všem bylo přinejmenším sedmdesát a měli na sobě usedlé oblečení; na mosazných věšácích u stěny visely jejich tmavé pláště se sametovými límci a šedé plstěné klobouky. Za každým starcem stál mladší muž – jeho nástupce, který byl přítomen, aby poslouchal a učil se, ale neměl dovoleno promluvit. Tak to chodilo odedávna. Pět Křesel, čtyři Stíny. Modré křeslo jednání řídí.

„Omlouvám se za tu pozdní hodinu, ale před pár hodinami dorazila zneklidňující informace.“ Hlas Modrého křesla byl napjatý a zadrhával. „Není vyloučeno, že naše poslední akce je ohrožena.“

„Prozradila se?“ zeptal se Druhé křeslo.

„Možná.“

Třetí křeslo si povzdechl. „Dá se ten problém vyřešit?“

„Myslím, že ano. Ale je zapotřebí jednat rychle.“

„Já varoval, že se do toho nemáme plést,“ toporně připomněl Druhé křeslo a potřásl hlavou. „Měli jsme nechat věcem přirozený průběh.“

Třetí křeslo přitakal, stejně jako na předešlé schůzi. „Třeba je to znamení, že bychom měli nechat na pokoji i ledacos dalšího. O přirozeném chodu věcí by se dalo debatovat dlouho.“

Modré křeslo zavrtěl hlavou. „Posledně jsme odhlasovali opak. Padlo rozhodnutí, tak se ho musíme držet.“ Po krátké odmlce dodal: „Tahle situace si vyžaduje plné nasazení.“

„K dokončení bude zapotřebí taktu a šikovnosti,“ podotkl Třetí křeslo. „Nežádoucí pozornost by celý záměr zhatila. Chceme-li popohnat dění kupředu, doporučuji, abychom udělili *die Klauen der Adler* zplnomocnění

jednat.“

Die Klauen der Adler. Orlí spár.

Dva další přikývli.

„Už jsem to udělal,“ oznámil Modré křeslo. „Svolal jsem tuto schůzku, aby můj počin ratifikovala.“

Návrh byl předložen a ruce se zvedly.

Čtyři proti jednomu, schváleno.

Modré křeslo byl potěšen.

3

Kodaň

Maloneův dům se otřásl jako při zemětřesení a zaplavila ho vlna žáru, která rychle stoupala schodištěm. Malone popadl Pam a oba sebou praštili na odřenou rohož na prkenné podlaze. Zaštítil Pam právě včas, protože domem otřásla až do základů další exploze. Zezdola se vyvalily plameny.

Vyhlédl ze dveří.

Dole zuřil požár.

Schodištěm stoupal dým a houstl v čím dál temnější mračno.

Malone vyskočil na nohy a vrhl se k oknu. Ti dva muži byli pryč. Do noci šlehaly ohnivé jazyky. Uvědomil si, co udělali – zapálili dolní podlaží, neměli tedy v úmyslu je zabít.

„Co se to stalo?“ zaúpěla Pam.

Ignoroval ji a otevřel okno. Místnost se rychle plnila kouřem.

„Až pak,“ okřikl ji a přeběhl přes ložnici k posteli.

Hrábl pod ni a vytáhl batoh, který měl neustále připravený dokonce i teď ve výslužbě, stejně jako během oněch dvanácti let, kdy pracoval jako agent oddělení Magellan Billet. Měl v něm pas, tisíc eur, rezervní doklady, šaty na převlečení a berettu s náboji. Jeho vlivný přítel Henrik Thorvaldsen ji teprve nedávno získal zpátky od dánské policie, která ji Maloneovi zabavila, když se před pár měsíci zapletl s templářskými rytíři.

Hodil si batoh na záda a vklouzl do sportovních bot. Na zavazování tkaniček neměl čas – místnost už byla plná kouře. Otevřel obě okna; trochu to pomohlo.

„Počkej tady,“ přikázal Pam.

Zatajil dech a rozběhl se ke schodišti. Od ulice ho dělila tři patra. V přízemí se nacházel jeho antikvariát. První a druhé poschodí sloužily jako skladiště a ve třetím bydlel. Hořelo v přízemí a v druhém patře. Do tváře mu

dýchl žár a donutil ho couvnout. Musely to být zápalné granáty.

Vrátil se zpátky do ložnice.

„Po schodech se ven nedostaneme. O to se postarali.“

Pam se choulila u okna, lapala po vzduchu a kašlala. Prosmýkl se kolem ní a vykoukl ven. Ložnice byla na rohu budovy. Sousední dům, ve kterém sídlilo klenotnictví a obchod s oděvy, byl o patro nižší a měl plochou střechu ohraničenou cihlovými zídkami, prý ze sedmnáctého století, jak mu povídali. Podíval se nahoru. Hned nad oknem čněla nezvykle široká římsa obíhající průčelí i obě boční strany jeho domu.

Někdo určitě přivolá hasiče a záchranku, ale Malone neměl v úmyslu čekat na výsuvný žebřík.

Pam kašlala čím dál víc a i jemu dělalo potíže dýchat. Ohlédl se po ní. „Podívej se tamhle nahoru,“ ukázal na římsu. „Pevně se té římsy chyť a přeručkuj za roh. Odtamtud se dá seskočit na střechu vedlejšího baráku.“

Vytřeštila oči. „Zbláznil ses? Jsme ve třetím patře.“

„Pam, může to tu každou chvíli vybuchnout. Je tu rozvod plynu. Ty granáty jsou dělané na to, aby způsobily požár. Do našeho patra žádný nestřelili, protože si přejí, abychom odtud vyvázli.“

Zdálo se mu, že jeho slova vůbec nevnímá.

„Musíme pryč, než sem dorazí policie a hasiči.“

„Pomůžou nám.“

„Chceš strávit příštích osm hodin odpovídáním na otázky? Máme jich jen dvaasedmdesát.“

Okamžitě pochopila, co tím myslí. Zvedla oči k římse. „Nezvládnu to, Cottone.“ Její hlas poprvé nezněl nabroušeně.

„Gary nás potřebuje, Pam. Musíme odtud. Dívej se a pak to udělej přesně po mně.“

Upravil si batoh na zádech a protáhl se oknem. Chytil se římsy – drsný kámen hřál a okraj nebyl příliš silný, takže se dal pevně obejmout prsty. Pustil se do ručkování a kousek po kousku postupoval k nároží. Ještě něco přes metr, kolem rohu a pak se spustil na plochou střechu vedlejší budovy.

Přeběhl dopředu a zvedl hlavu. Pam ještě pořád stála u okna. „Tak pojď, dej se do toho. Udělej to jako já.“

Váhala.

Druhým patrem zalomcoval výbuch. Hojbro Plads zasypala sprška skla z oken. Tmu prozářily plameny. Pam couvla zpátky dovnitř. Chyba. Hned zase vystrčila hlavu; zalykala se kašlem.

„Teď už musíš,“ zařval Malone.

Zřejmě si konečně připustila, že nemá na vybranou. Stejně jako předtím on se protáhla oknem a chytila se římsy. Vysunula tělo ven a pověsila se za

ruce.

Viděl, že má zavřené oči. „Nemusíš se dívat. Jen přehmatávej rukama, jednou po druhé.“

Poslechla.

Dělilo je od sebe ani ne půldruhého metru římsy. Vedla si docela dobře, pomalu ručkovala. Pak pod sebou Malone zahlédl postavy. Dole na náměstí. Ti dva se vrátili, tentokrát s puškami.

Přehodil si batoh dopředu, hrábl do něj a vylovil berettu.

Dvakrát po těch mužích o patnáct metrů níž vypálil. Od domů kolem náměstí se odrazila pronikavá ozvěna výstřelů.

„Proč střílíš?“ vyhrkla Pam.

„Nezastavuj se.“

Další rána a muži se rozprchli každý jinam.

Pam dorazila na roh. Rychle se po ní podíval. „Zahni za roh a pak se pusť, jako já.“

Propátrával pohledem temnotu, ale střelce nikde neviděl. Pam se snažila dostat kolem rohu – jednou rukou se držela římsy, druhou hmatala po úchytu.

Vtom jí prsty proklouzly.

A padala.

Skočil po ní – s pistolí ještě pořád v druhé ruce – a povedlo se mu ji zachytit a strhnout k sobě. Oba se zhroutili na střechu. Pam sotva popadala dech a on také.

Zazvonil mobilní telefon.

Malone popolezl k batohu, vytáhl ho a zmáčkl tlačítko.

„Bavíte se dobře?“ zeptal se tentýž hlas jako předtím.

„Měl jste nějaký důvod, proč mi vyhodit obchod do povětří?“

„Neměl jste říkat, že nikam nejdete.“

„Chci mluvit s Garym.“

„Pravidla tu diktuju já. A vy jste ze svých dvaasedmdesáti hodin spotřeboval už šestatřicet minut. Na vašem místě bych sebou hodil. Závisí na tom život vašeho syna.“

Linka oněměla.

Blížil se zvuk sirén. Malone popadl batoh a vyskočil na nohy. „Musíme jít.“

„Kdo to byl?“

„Náš problém.“

„Kdo to byl?“

Najednou ho popadl vztek. „Nemám ponětí.“

„Co chce?“

„Něco, co mu nemůžu dát.“

„Co to má znamenat, že *nemůžeš?* Záleží na tom Garyho život. Podívej se – vyhodili ti do vzduchu dům.“

„Prokristapána, Pam, ještě žes mě na to upozornila. Jinak bych se nevšiml.“

Obrátil se k odchodu.

Zadržela ho. „Kam jdeme?“

„Pro odpověď na tu tvou otázku.“

4

Dominick Sabre stál na východním konci Hojbro Plads a pozoroval, jak antikvariát Cottona Malonea hoří. Ostře žlutá hasičská auta už dorazila a chrlila vodu do plamenů šlehajících z oken.

Zatím šlo všechno jako po másle. Malone se rozhýbal. Cesta k řádu vede přes chaos – to bylo Sabreovo životní motto.

„Dostali se dolů přes vedlejší barák,“ oznámil mu hlas ze sluchátek vysílačky.

„Kam šli?“ zašeptal do mikrofonu připnutého ke klopě.

„K Maloneovu autu.“

Přesně podle plánu.

Po celém náměstí pobíhali hasiči a rozvinovali další hadice, ze všech sil se snažili zabránit rozšíření požáru. Zdálo se, že oheň si přímo libuje. S nadšením stravoval staré knihy a vzácné tisky. Maloneův dům se brzy obrátí v popel.

„Všechno klape?“ zeptal se muž vedle něj, jeden z těch dvou Holandanů, které si najal.

„Dohlédl jsem na to osobně. Všechno jde, jak má.“

Akci, k níž se schylovalo, předcházela spousta plánování. Ani nevěděl, zdali vůbec může skončit úspěchem – cíl byl příliš prchavý, příliš neurčitý –, ale pokud stopa, po které se ubírá, vůbec někam vede, bude připraven.

Jenže všechno stojí a padá s Malonem.

Dostal jméno Harold Earl a nikde v jeho záznamech se nevysvětlovalo, jak přišel k přezdívce Cotton. Maloneovi bylo osmačtyřicet, byl o jedenáct let starší než Sabre. Stejně jako on byl Američan, narozený v Georgii. Jeho matka pocházela z Jihu, otec byl voják z povolání, námořní důstojník, a zahynul na ponorce, která měla nehodu, když bylo Maloneovi deset. Malone se kupodivu vydal v otcových šlépějích, vystudoval námořní akademii a leteckou školu, ale pak náhle změnil kurz a s pomocí vládního stipendia

získal diplom z práv. Byl přeložen k vojenské justiční službě, kde strávil devět roků. Před třinácti lety opět zamířil jinam – přesunul se na ministerstvo spravedlnosti, do nově založeného oddělení Magellan Billet, které mělo na starosti nejchoulostivější mezinárodní vyšetřování týkající se Spojených států.

Tam zůstal až do loňska, kdy odešel do výslužby, opustil Ameriku, přestěhoval se do Kodaně a koupil si antikvariát.

Že by krize středního věku? Anebo potíže s vládou?

To Sabre netušil.

Taky to mohlo souviset s rozvodem. Sabre si jeho materiály prostudoval důkladně. Jenže kdo se v tom má vyznat? Malone byl prostě záhada. Byl sice vášnivý bibliofil, ale ty prudké zvraty se nedaly vysvětlit ničím, co se Sabre dočetl v jeho psychologickém profilu.

I další kousky skládanky potvrzovaly, že jde o zdatného protivníka.

Vcelku plynně mluvil několika jazyky, nebylo o něm známo, že by trpěl nějakými škodlivými návyky či fobiemi, dokázal si jít za svým jako buldok a navíc byl obdařen eidetickou pamětí, kterou mu Sabre záviděl.

Schopný, zkušený, inteligentní. Pravý opak těch ňoumů, co si Sabre najal – čtyř Holanďanů postrádajících mozek, morálku i disciplínu.

Sabre postával na Hojbro Plads a náměstí se zaplňovalo lidmi, kteří pozorovali hasiče při práci. Do tváří ho štípal noční chlad. Připadalo mu, že dánský podzim je všehovšudy kratičkou předehrou zimy. Zastrčil si ruce do kapes.

Spálit na uhel všechno, čeho se Cotton Malone za poslední rok domohl, byla nutnost. Nebylo za tím nic osobního, bral to čistě jen jako práci. A jestli mu Malone nenaservíruje to, co se po něm chce, bez váhání toho jeho kluka zabije.

Holanďan vedle něj – ten, který volal Maloneovi – zakašlal, ale jinak nepronesl ani slůvko. Sabre jim hned na začátku vtloukl do hlavy jednu ze svých neporušitelných zásad: *Mluv, jen když jsi tázán.* Na řečičky neměl čas ani náladu.

Ještě pár minut přihlížel té podívané. Konečně šeptl do mikrofonu na klopě: „Všichni zůstaňte ve střehu. Víme, kam jedou, a vy víte co máte dělat.“

5

4:00

Malone zaparkoval u Christiangade, sídla Henrika Thorvaldsena na východním pobřeží ostrova Sjaelland u úžiny Oresund. Měl za sebou dvaatřicetikilometrovou jízdu z Kodaně na sever. Urazil ji v nejnovějším modelu mazdy, se kterou parkoval kus od svého antikvariátu poblíž Christianburg Slot.

Poté, co se jim podařilo najít cestu ze střechy sousedního domu, chvíli pozoroval hasiče, jak se pokoušejí zkrotit oheň zuřící v jeho antikvariátu, a pochopil, že knihy jsou nenávratně ztraceny. Pokud je do poslední nepohltí plameny, zničí je žár a kouř. Přihlížel tomu výjevu, zápasil s rostoucím hněvem a snažil se uplatnit v praxi poučku, kterou si kdysi osvojil: *Nenech se unést nenávistí k nepříteli*. Zastírá to zdravý úsudek. Kdepak, nenávist nepotřebuje. Potřebuje uvažovat.

Jenže Pam ho nenechala.

„Kdo tu bydlí?“ vyptávala se.

„Jeden přítel.“

Pokoušela se na něm vyzvídat už během jízdy, ale skoro nic z něj nevyždímala, což ještě víc přiživilo její vztek. Jenže než se jí bude věnovat, potřebuje si napřed promluvit s jistým člověkem.

Ztemnělý dům byl dokonalou ukázkou dánského baroka – dvouposchoďová stavba s pískovcovou fasádou a elegantně klenutou měděnou střechou. Jedno křídlo směřovalo do vnitrozemí, druhé bylo obráceno průčelím k moři. Dům zbudoval před třemi stovkami let jeden z Thorvaldsenů poté, co výnosně využil tuny bezcenné rašeliny jako palivo pro výrobu skla a zbohatl na tom. Další Thorvaldsenové sídlo celá staletí láskyplně udržovali a ze sklárny Adelgade Glasvaerker, s jejím výrazným symbolem dvou kruhů podtržených čarou vespod, se postupně stala nejvýznamnější sklárna v Dánsku. V současnosti ten moderní konglomerát řídil stávající patriarcha rodu – Henrik Thorvaldsen, člověk, který přesvědčil Malonea, aby se přestěhoval do Dánska.

Malone vykročil k masivním vstupním dveřím. Stiskl zvonek a jeho příchod ohlásila zvonkohra, která mu připomínala kodaňský chrám v poledne. Opřel se do zvonku ještě jednou, pak zabušil. V jednom z horních oken se rozsvítilo. Pak v dalším. Za chvilku zaslechl odemykat a dveře se otevřely. Na muži, který vykoukl ven, bylo znát, že ho zburcovali ze spánku, ale přesto měl vlasy barvy mědi učesané, v obličeji pečlivě ovládaný výraz a bavlněný oděv jako ze žehlírny.

Jesper. Hlava Thorvaldsenovy domácnosti.

„Probuďte ho,“ požádal ho Malone dánsky.

„A důvod tak krajního počinu ve čtyři ráno?“

„Podívejte se na mě,“ utrousil Malone. Byl zpocený a špinavý, celý od sazí. „Nestačí vám to?“

„Skoro mám dojem, že ano.“

„Počkáme v pracovně. Potřebuju k počítači.“

Malone ze všeho nejdřív otevřel svou e-mailovou schránku, aby se podíval, jestli nedorazil nějaký další vzkaz, ale nic tam nebylo. Pak se připojil k tajnému serveru Magellan Billetu – využil hesla, které mu prozradila jeho bývalá nadřízená Stephanie Nelleová. I když už jako agent ve výslužbě nepatřil k zaměstnancům ministerstva spravedlnosti, Stephanie mu oplátkou za to, co pro ni nedávno udělal ve Francii, poskytla možnost komunikovat s ní přímo. Věděl, že vzhledem k časovému posunu – v Atlantě bylo teprve pondělí, deset večer – se k ní vzkaz dostane okamžitě.

Když se do pracovny přišoural Thorvaldsen, vzhlédl Malone od počítače. Starý Dán se očividně stačil převléknout. Jeho nevysoká shrbená postava, důsledek toho, že se jeho páteř už dlouho odmítala napřímit, tonula v příliš velkém svetru oranžovém jako tykev. Husté stříbrné vlasy měl sčísnuté ke straně, nad očima se mu ježilo huňaté obočí. Do čela a kolem úst se mu zařízly hluboké vrásky a z bledé pleti bylo poznat, že se vyhýbá slunci. Malone věděl, že jen zřídkakdy vychází ven. V Evropě, kde je spousta starých jmění, se řadil na přední místa žebříčku boháčů.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Henriku, tohle je Pam, moje bývalá manželka.“

Thorvaldsen se na ni vřele usmál. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Na zdvořilosti nemáme čas,“ vyštěkla na Malonea, aniž by hostitele vzala na vědomí. „Musíme se postarat o Garyho.“

Thorvaldsen se na ně díval. „Vypadáš příšerně, Cottone, a na ní je znát strach.“

„Jenom strach?“ opáčila Pam. „Zrovna jsem vyvázla z hořícího domu. Můj syn je nezvěstný. Trpím pásmovou nemocí a už dva dny jsem nic nejedla.“

„Dám přichystat něco k snědku.“ Thorvaldsen zachovával klidný tón, jako by se s něčím podobným setkával noc co noc.

„O jídlo nestojím. Chci zachránit syna.“

Malone vyložil Thorvaldsenovi, co se stalo v Kodani, a uzavřel: „Bojím se, že s domem je konec.“

„Což je momentálně naše nejmenší starost.“

Maloneovi neuniklo to množné číslo a stěží potlačil úsměv. Tohle se mu

na Thorvaldsenovi líbilo – za všech okolností stojí na vaší straně.

Pam přecházela sem a tam jako lvice v kleci. Malone si všiml, že od doby, kdy spolu mluvili naposled, trochu pohubla. Byla od přírody štíhlá, s dlouhými narudlými vlasy, a její světlé pleti skropené pihami čas nijak neublížil. Šaty měla sice nadranc stejně jako nervy, ale vypadala stejně hezky jako před lety, když se s ní krátce po svém nástupu k vojenské justiční službě oženil. Jenže s Pam byla potíž – byla to navenek báječná, ale uvnitř problematická bytost. I když teď měla oči vyplakané skoro do krvava, čišela jí z nich ledová zuřivost. Byla to inteligentní kultivovaná žena, ale momentálně jí zmítal hněv, zmatek a strach. Usuzoval, že nic z toho věci neposlouží.

„Na co čekáš?“ vyštěkla.

Zadíval se na monitor. Pořád ještě čekal na povolení přístupu na server Billetu. Jeho požadavek pravděpodobně přesměrovali přímo ke Stephanii, aby ho odsouhlasila. Věděl, že jakmile zjistí, kdo s ní chce mluvit, okamžitě se mu ohlásí.

„Takže tohleto bývala tvoje práce?“ zaútočila znovu Pam. „Lidi se snaží jeden druhého upálit. Střílejí po sobě z pistolí. Tohleto jsi dělal? Vidíš, kam nás to zavedlo? Vidíš, v jakém srabu vězíme?“

„Paní Maloneová…,“ ozval se Henrik.

„Neříkejte mi tak,“ utrhla se na něj. „Měla jsem si dát změnit příjmení. Zdravý rozum mě k tomu po rozvodu nabádal. Ale já ne, nechtěla jsem se jmenovat jinak než Gary. Neřekne proti milovanému tatíčkovi ani slovo. Kdepak, Cottone, pro toho kluka jsi prostě jednička. V jeho očích se ti nikdo nevyrovná. Větší pitomost svět neviděl.“

Chtěla se hádat a Malone si skoro přál mít dost času, aby jí mohl vyhovět.

V počítači zapípalo. Na monitoru naskočila přístupová stránka Billetu.

Naťukal heslo a otevřelo se dialogové okno. Naskočila slova TEMPLÁŘŠTÍ RYTÍŘI – Stephaniino kódované ohlášení. V odpověď vyťukal OPATSTVÍ DES FONTAINES, jméno místa, kde se Stephanií před pár měsíci nalezli moderní pokračovatele onoho středověkého řádu. Vzápětí se na obrazovce objevilo *Co je, Cottone?*

Shrnul pro ni, co se stalo. Odpověděla:

Došlo tady k úniku informací. Přede dvěma měsíci. Někdo se naboural do tajných souborů.

Povíš mi k tomu něco víc?

Teď ne. Chtěli jsme to udržet v tajnosti. Potřebuju si pár věcí ověřit. Počkej a já se ti brzy ozvu. Kde jsi?

U tvého nejmilejšího Dána.

Že ho moc pozdravuju.

Slyšel, jak se Henrik uchechtl; věděl, že Henrik se Stephanií se navzájem snášejí jen kvůli němu, jako rozvedení rodiče kvůli dítěti.

„To tu máme jenom sedět a čekat?“ rozhořčila se Pam. Oba četli Maloneovi přes rameno.

„Přesně tak.“

Rozběhla se ke dveřím. „Ty si tu pro mě za mě seď. Ale já něco udělám.“

„A co?“ zeptal se.

„Půjdu na policii.“

Rozrazila dveře. Před nimi na chodbě stál Jesper a zastoupil jí cestu. Pam ho probodla pohledem. „Uhněte mi.“

Komorník stál bez hnutí.

Otočila se k Henrikovi. „Řekněte svému sluhovi, ať se hne, nebo s ním zametu.“

„Jen si poslužte a zkuste to,“ doporučil jí Thorvaldsen.

Malone byl rád, že Henrik její ztřeštěnost předvídal. „Pam, já taky trnu hrůzou. Ale policie nic nezmůže. Ten prevít má dvoudenní náskok. Abych Garymu dokázal pomoct, potřebuju informace.“

„Neuronil jsi ani slzu. Ne že by mě to překvapovalo, u tebe ani náhodou. To jsi celý ty.“

Hrozně se ho to dotklo tím spíš, že mu to vmetla žena, která mu přede dvěma měsíci s ledovým klidem oznámila, že není Garyho otec. Dospěl k závěru, že na jeho citech k chlapci se tím odhalením nic nemění – Gary *je* jeho syn a navždycky jím zůstane –, ale názor na bývalou manželku změnil od základu. Hrdlem mu stoupal vztek. „Už jsi to podělala, jak se dalo. Mělas mi okamžitě zavolat. Při svojí vychytralosti by sis určitě našla způsob, jak se spojit buď se mnou, nebo se Stephanií. Vždyť ji máš přímo v Atlantě. Místo toho jsi těm chlapům věnovala dva dny. Nemám čas ani energii na to, abych válčil zároveň s tebou i s nimi. Dřepni si na zadek a drž klapačku.“

Pam to připravilo o řeč. Podvolila se a sklesla na koženou pohovku.

Jesper tiše zavřel dveře a zůstal venku.

„Jedno mi ale prozraď,“ řekla Pam s očima upřenýma na podlahu a tváří nehybnou jako mramor.

Bylo mu jasné, kam míří. „Ráda bys věděla, proč těm únoscům nemůžu dát, co chtějí? Není to tak jednoduché.“

„V sázce je život dítěte.“

„Ne jen tak nějakého dítěte, Pam. Našeho syna.“

Nezareagovala. Asi jí konečně došlo, že má pravdu – aby mohli jednat, potřebují informace. Malone si připadal jako ve vzduchoprázdnu. Jako den poté, co složil zkoušky na právech, jako tenkrát, když požádal o přeložení od

námořnictva do Magellan Billetu, anebo tenkrát, když vkráčel do kanceláře Stephanie Nelleové a dal výpověď.

Byl plný očekávání, vytoužených představ a odhodlání, a přitom vůbec nevěděl, do čeho jde.

A přemítal, co asi zrovna dělá Stephanie.

6

Washington, D. C.
pondělí 3. října
22:30

Stephanie Nelleová byla ráda, že je sama. Nedokázala zakrýt obavy a ani trochu nestála o to, aby si kdokoli – a už vůbec ne některý nadřízený – všiml, že je ustaraná. Málokdy dopustila, aby se to, co se děje v terénu, nějak dotklo jejích citů, ale únos Garyho Malonea ji těžce zasáhl. Pobývala v hlavním městě a právě se vrátila z pozdní pracovní večeře s poradcem pro národní bezpečnost. Kongres se choval čím dál zdrženlivěji vůči zákonům přijatým po 9. září. Měly platit jen do určitého data a hodně kongresmanů by to tak rádo nechalo, kdežto vláda naopak vyrukovala do boje o prodloužení jejich platnosti. Včera se několik vysoce postavených vládních činitelů vystřídalo v nedělních talk-show, aby oponovali kritikům, a ranní noviny otiskly články, kterými je nakrmila mašinérie vládního tiskového aparátu. Stephanii povolali z Atlanty, aby zítra pomohla lobbovat u klíčových senátorů. Dnešní schůzka byla přípravná – a Stephanii bylo jasné, že ostatní si hlavně chtěli ověřit, co přesně zamýšlí říkat.

Nenáviděla politiku.

Za dobu strávenou na ministerstvu spravedlnosti sloužila třem prezidentům a s nynější administrativou se bez debaty vycházelo nejhůř. Vláda stála jednoznačně napravo od středu a každým dnem se posouvala víc a víc do extrému. Prezident už si zajistil funkci na druhé období a v úřadu mu zbývaly tři roky, takže přemýšlel o tom, jak se zapíše do dějin, a jaký lepší epitaf by si mohl přát než *muž, který rozdrtil terorismus?*

Stephanii bylo tohle všechno srdečně fuk.

Prezidenti přicházejí a odcházejí.

Ale protože se dotyčná protiteroristická ustanovení osvědčila, ujistila poradce pro národní bezpečnost, že se ráno zachová jako poslušná holčička a bude říkat, co se od ní chce.

Jenže to bylo předtím, než se dozvěděla, že Cottonu Maloneovi unesli

syna.

Telefon v Thorvaldsenově studovně zazvonil tak pronikavě, že Maloneovi rozjitřil všechny nervy v těle.

Henrik zvedl sluchátko. „Rád vás zase slyším, Stephanie. Taky moc a moc pozdravuju.“ Zasmál se. „Ano, Cotton je tady.“

Malone mu sebral telefon. „Tak povídej.“

„Někdy kolem Dne práce jsme si všimli, že se nám někdo už mnohem dřív naboural do systému. Povedlo se mu prohlédnout si utajené záznamy – zvlášť jeden.“

Hned věděl jaký. „Dochází ti, že jsi ohrozila mého syna tím, žes to držela pod pokličkou?“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

„Odpověz mi, hergot.“

„Nemůžu, Cottone. A ty dobře víš proč. Jen mi řekni, co uděláš.“

Bylo mu jasné, co tou otázkou míní. Vydá tomu hlasu v mobilním telefonu Alexandrijskou spojku? „Proč bych neměl udělat, co se po mně chce?“

„Odpovědět si můžeš jen ty sám.“

„Stojí něco za to, abych kvůli tomu riskoval synův život? Potřebuju pochopit, co za tím vším vězí. Dozvědět se, co se mi před pěti lety neřeklo.“

„Já se to taky chci dozvědět,“ řekla Stephanie. „Ani mně nic neřekli.“

Stará obehraná písnička. „Nebulíkuj mě. Nemám na to náladu.“

„Tentokrát s tebou hraju na rovinu. Vážně mi nic neřekli. Ale když jsi mě teď požádal, abych to proklepla, dostala jsem zelenou. Už jsem se obrátila na ministra spravedlnosti, aby mi odpověděl na otázky.“

„Jak se o té spojce vůbec někdo mohl dozvědět? Mělo se o tom přece vědět jen na nejvyšších místech. Tak se to dohodlo.“

„Vynikající otázka.“

„Ještě pořád jsi mi neřekla, proč jsi mi zatajila ten únik informací.“

„Ne, Cottone, neřekla.“

„Vůbec tě nenapadlo, že jsem jediný na světě, kdo o spojce ví? Nedoklaplo ti to?“

„Jak jsem mohla předvídat, co se stane?“

„Protože máš dvacet let zkušeností. Protože nejsi pitomá, protože jsme přátelé. Protože,“ jeho strach vyvřel naplno, „tvoje blbost může mého syna stát život.“

Pam při těch slovech nadskočila a Malone jen doufal, že jeho bývalá žena nevybuchne.

„Uvědomuju si to, Cottone.“

Ani ho nenapadlo brát si servítky. „To se mi teda ulevilo!“

„Obuju se tady do toho. A něco ti navrhnu: Mám ve Švédsku agenta, který může do Dánska dorazit během dopoledne. Všechno ti poví.“

„Kdy a kde?“

„Navrhl Kronborg Slot. V jedenáct.“

Malone tu mohutnou pevnost znal. Stála nedaleko, na kousku holé půdy shlížejícím na zátoku Oresund. Navěky ji proslavil Shakespeare, když do ní umístil děj *Hamleta*. Teď to byla nejpopulárnější turistická atrakce ve Skandinávii.

„Prý v plesovém sále. Počítám, že víš, kde to je?“

„Budu tam.“

„Cottone, udělám všechno, co je v mých silách, abych ti pomohla.“

„To je to nejmenší, co můžeš udělat – vzhledem k okolnostem.“

A praštil jí telefonem.

7

Washington, D. C.
úterý 4. října
4:00

Stephanie vstoupila do domu Brenta Greena, ministra spravedlnosti Spojených států. Dorazila do Georgetownu autem. Zatelefonovala Greenovi před půlnocí, stručně mu vylíčila, co se stalo, a požádala ho o osobní schůzku. Chtěl trochu času, aby se na tu záležitost mohl podívat, a jí nezbylo než na to přistoupit.

Green na ni čekal ve své pracovně.

Sloužil prezidentovi po celé jeho první volební období a byl jedním z hrstky členů kabinetu, kteří svolili, že zůstanou i na to druhé. Jako právník si získal oblibu svým vystupováním v křesťanských a konzervativních kauzách – byl starý mládenec z Nové Anglie a o jeho jméno se nikdy ani vzdáleně neotřel žádný skandál. Dokonce i takhle časně ráno sršel elánem. Vlasy a bradku měl pečlivě vykartáčované a hladce sčesané, na sobě značkový oblek s jemným proužkem. Šestkrát ho zvolili do Kongresu, a než si ho prezident vytáhl na ministerstvo spravedlnosti, zastával úřad guvernéra Vermontu. Pro svou otevřenost a přímé jednání byl oblíben na obou stranách politického spektra, ale zdálo se, že rezervovaná povaha mu brání dotáhnout to v národním měřítku výš než na ministra spravedlnosti.

Stephanie nikdy dřív nebyla u Greena doma a očekávala nevlídné prostředí bez jakékoli představivosti, odrážející osobnost majitele. Místnosti

však působily útulně a domácky. Mezi barvami převládala siena, světlehnědá, různé odstíny světlezelené, kaštanové a oranžové – „hemingwayovský styl“, jak inzerovala podobné barevné ladění jedna atlantská nábytkářská firma.

„Tahle záležitost je neobvyklá dokonce i na vás, Stephanie,“ řekl Green, když se s ní pozdravil. „Zjistila jste mezitím od Malonea něco dalšího?“

„Chystal se odjet do Kronborgu. Vzhledem k časovému posunu je už touhle dobou nejspíš na cestě.“

Green jí nabídl židli. „Zdá se, že události nabírají spád.“

„O tomhle problému už byla řeč dřív, Brente. Do tajné databáze se naboural někdo z nejvyšších míst. Víme, že si okopíroval soubory o Alexandrijské spojce.“

„Vyšetřuje to přece FBI.“

„Nedejte se vysmát! Ředitel se div nepřerazí, jak leze prezidentovi do zadku – ten do toho nikoho z Bílého domu nenamočí.“

„Barvité a výstižné vyjádření – jako obvykle. Jenže bohužel je to jediný postup, který máme k dispozici.“

„Můžeme se pustit do vyšetřování sami.“

„Jen bychom si zadělali na potíže.“

„Na ty jsem zvyklá.“

Green se usmál. „To jste.“ Odmlčel se. „Zajímalo by mě, kolik toho o té spojce doopravdy víte.“

„Když jsem Cottona před pěti lety posílala do akce, přistoupila jsem na to, že žádné podrobnosti znát nebudu. Není to neobvyklý postup. Dostávám se do podobných situací často, tak jsem se tím nijak zvlášť nezaobírala. Ale teď se potřebuju dozvědět, co se dá.“

V Greenově tváři se objevily obavy. „Patrně poruším velehoru federálních zákonů, ale souhlasím – je načase, abyste se to dozvěděla.“

*** * ***

Malone pohlížel přes skalnatou vyvýšeninu na hrad Kronborg. Kdysi odtamtud pevnostní děla mířila na cizí lodi proplouvající úžinou z Baltu do Severního moře a vybíranými poplatky tučnělo dánské bohatství. Teď z okrových zdí zdvíhajících se k zářivě azurovému nebi čišela zasmušilost. Hrad už nesloužil jako pevnost; byla to prostě jen stavba ve stylu severské renesance, zpestřená osmibokými věžemi, špičatými vížkami a střechami pokrytými měděnkou, která upomínala spíš na Holandsko než Dánsko. Vlastně žádný div, pomyslel si Malone; věděl, že v šestnáctém století se stavba hradu bez nějakého toho holandského stavitele neobešla. Tohle místo

schůzky se mu zamlouvalo. Když se chce člověk zneviditelnit, není nad veřejné prostranství. Během své práce v Magellan Billetu jich využil spoustu.

Jízda na sever z Christiangade mu trvala všehovšudy čtvrt hodiny. Thorvaldsen žil napůl cesty mezi Kodaní a Helsingorem, rušným přístavním městem přiléhajícím k hradu. Malone navštívil jak Kronborg, tak Helsingor už dřív, potuloval se po okolních plážích a hledal jantar – byl to příjemný způsob, jak trávit odpočinkové nedělní odpoledne. Dnes ale bylo všechno jinak. Byl ve střehu. Připraven k boji.

„Na co čekáme?“ zeptala se Pam. Tvářila se strnule, jako by měla místo tváře masku.

Nezbylo mu než ji vzít s sebou. Paličatě si stála na svém a vyhrožovala, že jestli ji nechá u Thorvaldsena, šeredně mu zavaří. Naprosto chápal, že se jí příčí prostě jen nečinně čekat. Napětí a nucená pasivita vytvářejí výbušnou směsici.

„Náš člověk má dorazit v jedenáct,“ připomněl jí.

„Už jsme promrhali až moc času.“

„Nic z toho, co jsme dělali, mrháním času nebylo.“

Po telefonátu se Stephanií se mu povedlo na pár hodin usnout. Polomrtvý nevyspáním by Garymu nijak neprospěl. Potom se převlékl do rezervního oblečení z batohu – Paminy šaty vyčistil Jesper – a dali si malou snídani.

Takže byl připraven.

Mrkl se na hodinky – 10:20.

Parkoviště se začínala zaplňovat auty. Brzy dorazí i autobusy. Do Hamletova hradu se chce podívat kdekdo.

Jemu byl v tuhle chvíli ukradený.

„Pojďme.“

*** * ***

„Alexandrijská spojka je člověk,“ řekl Green. „Jmenuje se George Haddád. Je to palestinský učenec, odborník na biblická studia.“

Stephanie to jméno slyšela už dřív. Haddád se osobně znal s Malonem a před pěti lety výslovně požádal o jeho pomoc.

„A co je na něm tak důležitého, že to stojí za život Garyho Malonea?“

„Zmizelá Alexandrijská knihovna.“

„Děláte si legraci?“

Green zavrtěl hlavou. „Haddád možná ví, kde je.“

„Jaký to dnes ještě může mít význam?“

„Dost velký. V té knihovně se soustředilo obrovské množství vědění,

neměla na téhle planetě obdoby. Fungovala šest set let, až do poloviny sedmého století, kdy se muslimové definitivně ujali vlády nad Alexandrií a zlikvidovali všechno, co se neslučovalo s islámem. Půl milionu svitků, kodexů, map – v knihovně se nacházelo všechno, na co si jen vzpomenete. A co se dochovalo? Nikdo nikdy nenašel ani jediný útržek pergamenu.“

„A Haddád ano?“

„Aspoň to naznačoval. Pracoval na jakési biblické teorii. Netuším, čeho se týkala, ale klíčový důkaz se údajně nacházel v té ztracené knihovně.“

„Jak by to mohl vědět?“

„To taky netuším, Stephanie. Když ale před pěti lety naši lidé na Západním břehu, na Sinaji a v Jeruzalémě vznesli úplně nevinné požadavky na víza, přístup do archivů a povolení k archeologickým vykopávkám, Izraelci najednou začali vyvádět jako nepříčetní. Proto požádal Haddád Malonea o pomoc.“

„Mělo jít o misi naslepo, což se mi nelíbilo.“

Mise naslepo znamenala, že Malone měl Haddáda chránit, ale nesměl se na nic ptát. Vzpomínala si, že ani Maloneovi se to nezamlouvalo.

„Haddád věřil jedině Maloneovi,“ pokračoval Green. „Proto to byl právě Cotton, kdo mu nakonec zařídil úkryt a je teď jediný, kdo zná místo jeho pobytu. Vládním úředníkům zřejmě nevadilo, že Haddáda uklidí do ústraní, pokud budou mít pod kontrolou cestičku, která k němu vede.“

„Proč?“

Green zavrtěl hlavou. „Nedává mi to dvakrát smysl. Ale existuje náznak, co by mohlo být v sázce.“

Zbystřila uši.

„Na okraji jedné zprávy jsem našel poznámku *Genesis 13:14-17*. Víte, co je to za citát?“

„Tak dalece se v bibli nevyznám.“

„*I pravil Hospodin Abramovi: Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.*“

Tohle znala – příslib, z nějž Židé od dávnověku odvozují svůj biblický nárok na Svatou zemi.

„*Hnul se tedy Abram se stany, přišel a usadil se při božišti Mamre, které je u Hebronu. I tam vybudoval Hospodinu oltář,*“ pokračoval Green. „Mamre je v Hebronu, na dnešním Západním břehu, a je to země, kterou Bůh dal Židům. Z Abrama se stal Abrahám. A právě tahle biblická pasáž je jádrem sporů na Blízkém východě.“

Stephanie to také věděla. Konflikty mezi Araby a Židy na Blízkém východě nejsou politickým bojem, jak je mnozí lidé vnímají. Jsou

nekonečným soupeřením o Slovo Boží.

„A je tu ještě jedna zajímavá skutečnost," řekl Green. „Krátce poté, co Malone Haddáda ukryl, poslali Saúdové do západní Arábie buldozery a srovnali tam se zemí celá města. Během tří týdnů je úplně zlikvidovali. Obyvatele přesídlili, domy zbourali. Po těch městech nezůstalo ani památky. Uniklo to tehdy pozornosti a nikde se o tom nepsalo, protože ta část země je uzavřená."

„Proč by něco takového dělali? To mi připadá jako krajnost, dokonce i na Saúdy."

„Nikdo nikdy nepřišel s rozumným vysvětlením. Ale počínali si velmi cílevědomě."

„Potřebujeme vědět víc, Brente. Hlavně Cotton. Musí se rozhodnout."

„Probral jsem to před hodinou s poradcem pro národní bezpečnost. Kupodivu je ještě míň v obraze než já. O spojce se sice něco doslechl, ale doporučil mi, ať si promluvím s někým dalším."

Hned věděla s kým. „S Larrym Daleym."

Lawrence Daley působil jako zástupce poradce pro národní bezpečnost a měl blízko k prezidentovi i viceprezidentovi. Nikdy se neobjevoval v nedělních dopoledních talk-show, nebyl vidět v CNN ani ve Fox News. Patřil k vlivným lidem za scénou; propojoval vyšší patra Bílého domu se zbytkem politického světa.

Ale byl tu jeden zádrhel.

„Já tomu člověku nevěřím," prohlásila Stephanie.

Green zřejmě zachytil v jejím hlasu ještě další podtón, ale mlčel a jen se na ni díval pronikavýma šedýma očima.

„Nad Malonem nemáme žádnou pravomoc," upozornila ho. „Udělá, co uzná za vhodné. A momentálně pění vzteky."

„Cotton je profík."

„Když se ocitne v ohrožení někdo blízký, je všechno jinak." Promlouvala z ní vlastní zkušenost; nedávno se sama utkala s přízraky minulosti.

„Je jediný, kdo ví, kde je George Haddád," konstatoval Green. „Má v ruce eso."

„A právě proto ho tlačí ke zdi."

Green se do ní zaklínil pohledem.

Uvědomila si, že je jí vidět na očích, jak se v ní mísí obavy s podezřením.

„Povězte mi, Stephanie – proč mi nedůvěřujete?"

8

Oxfordshire, Anglie 9:00

George Haddád stál uprostřed zástupu lidí a naslouchal expertům, ačkoli věděl, že jsou na omylu. Cílem celé téhle společenské události nebylo nic víc než přitáhnout pozornost médií k muzeu Thomase Bainbridge a nedoceňovaným kryptoanalytikům z Bletchley Parku. Pravda, díky dřině těch anonymních mužů a žen, pracujících v naprostém utajení, se za druhé světové války podařilo dešifrovat německý kód Enigma a uspíšit konec války. Naneštěstí to vešlo v obecnou známost, až když už všichni buď pomřeli, nebo příliš zestárli, než aby jim na tom záleželo. Haddád jejich frustraci chápal. I on byl starý – bylo mu skoro osmdesát – a byl akademik. I on věnoval veškeré úsilí tajné práci.

A i on uskutečnil velký objev.

Nikdo už ho dokonce neznal jako George Haddáda. Používal tolik falešných jmen, že si je ani všechna nepamatoval. Už pět let se skrýval v utajení a prakticky bez kontaktů s vnějším světem. Svým způsobem to bylo dobře, ale na druhou stranu ho to deptalo. Že ještě žije, věděl naštěstí jen jediný člověk a tomu bezvýhradně důvěřoval.

Vždyť nebýt jeho, byl by po smrti.

Tou dnešní vycházkou riskoval, ale když si přečetl program v *Timesech*, neodolal pokušení poslechnout si, co z těch takzvaných expertů vypadne. Neubránil se obdivu vůči Britům – na mediální akce měli talent. Scénu naaranžovali dokonale, jako hollywoodský film. Spousta usměvavých tváří a elegantních obleků, všude kamery a diktafony. Dával si záležet, aby se zdržoval mimo dosah jejich hledáčků, což mu nedalo moc práce, protože všichni upínali pozornost k monumentu.

Po zahradách panství jich stálo roztroušeno osm; všechny je dal v roce 1784 vztyčit někdejší hrabě Thomas Bainbridge. Haddád rodinnou historii Bainbridgeů znal. Koupili zdejší pozemek, stulený ve zvlněné krajině Oxfordshiru a obklopený bukovými lesy, v roce 1642 a zbudovali si na něm ohromné jakubovské sídlo. Další generace Bainbridgeů tady žily až do roku 1848, kdy jim sídlo zabavila Koruna na úhradu dlužných daní. Královna Viktorie v něm zřídila muzeum a zpřístupnila dům i okolní pozemky veřejnosti. Od té doby sem přicházeli návštěvníci pokochat se dobovým nábytkem a nahlédnout do života boháčů před staletími. Zdejší knihovna *bývala* jednou z nejlepších knihoven své doby vůbec. V posledních letech sem ale nejvíc návštěvníků přilákal monument, protože s Bainbridge Hall se pojila záhada a turisté jedenadvacátého století záhady zbožňují.

Haddád hleděl na monument z bílého mramoru.

Nahoře na něm byl pastorální výjev *Les Bergers ďArcadie II – Pastýři z Arkádie II*, nijak zvlášť významné dílo Nicolase Poussina z roku 1640, zrcadlové zobrazení starších *Pastýřů z Arkádie*. Znázorňovalo ženu, která se dívá, jak se tři pastýři shromáždili kolem kamenné hrobky a ukazují si na vytesaný nápis ET IN ARCADIA EGO. Haddád znal překlad té věty: Jsem dokonce i v Arkádii. Záhadný nápis, který nedává moc smyslu. Pod výjevem se rýsovala další hádanka. Vytesaná řada nahodilých, podivně uspořádaných písmen.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

Haddád věděl, že vyznavači new age a zastánci konspiračních teorií hloubají nad tím nápisem už dlouho, hned od chvíle, kdy ho před deseti lety znovuobjevil reportér *Guardianu*, který se do muzea zatoulal.

„Vás všechny, kdo jste se tu dnes sešli, na Bainbridge Hill srdečně vítáme," hlásal vysoký tělnatý muž do mikrofonu. „A teď se snad konečně dozvíme, co znamená vzkaz, který Thomas Bainbridge na tomto monumentu zanechal před více než dvěma sty lety."

Haddád mluvčího znal, byl to kurátor muzea. Po boku mu stáli další dva lidé – muž a žena, oba už v letech. Zahlédl jejich fotografie v *Sunday Times*. Bývali kryptoanalytiky v Bletchley Parku a dostali za úkol probrat se všemi možnostmi a rozluštit zašifrované poselství, které se v monumentu údajně skrývá. Jak se zdálo, o existenci šifry nikdo nepochyboval. *Co jiného by to taky mohlo být?* říkalo se.

Haddád poslouchal, jak kurátor rekapituluje, jakým způsobem byla zveřejněna *výzva* týkající se záhady monumentu a jak se sešlo sto třicet možných řešení od nejrůznějších kryptografů, teologů, lingvistů a historiků.

„Některá byla zcela bizarní," připustil. „Figurovalo v nich UFO, Svatý grál a Nostradamus. Není divu, že tato řešení nebyla podepřena prakticky žádnými důkazy, a tak jsme je záhy vyřadili. Několik navrhovatelů považovalo písmena za anagram, ale slova, která z nich dali dohromady, nedávala skoro žádný smysl." Čemuž se Haddád ani trochu nedivil.

„Slibné řešení přišlo od jednoho bývalého vojenského šifranta z Ameriky. Sestavil dvaaosmdesát dekódovacích tabulek a nakonec dospěl k písmenům SEJ. V obráceném pořadí dávají JES. Poté použil složitou mřížku a získal slova *Ježíš H není*. Podle našich konzultantů z Bletchley Parku jde o vzkaz popírající Kristovo božství. Toto tvrzení je sice poněkud přitažené za vlasy, ale přinejmenším velmi zajímavé."

Haddád se tomu nesmyslu musel smát. Thomas Bainbridge byl hluboce věřící člověk. Krista by nezapřel.

K pódiu přistoupila ta postarší žena, co stála vedle kurátora. Byla

stříbrovlasá a měla na sobě šmolkově modrý kostým.

„Ten monument pro nás představoval úžasnou výzvu," pronesla melodickým hlasem. „Když jsem spolu s ostatními pracovala v Bletchley, potýkali jsme se s mnoha německými kódy. Byly obtížné. Ale když lidská mysl dokáže nějaký kód vytvořit, dokáže ho i rozluštit. S těmi písmeny tady je to ovšem složitější. Mají osobní povahu, a proto je mnohem těžší správně je interpretovat. Prozkoumali jsme všech sto třicet navržených řešení této záhady a nedospěli jsme k jednoznačné shodě. Stejně jako veřejnost jsme i my rozděleni. Ale jeden možný výklad dává smysl." Obrátila se a ukázala na monument za sebou. „Myslím, že to je láskyplné vyznání."

Odmlčela se, aby svá slova nechala patřičně vyznít.

„OVOSVAVV je zkratka pro *Optimae Uxoris Optimae Sororis Viduus Amantissimus Vovit Virtutibus.* Zhruba to znamená ‚oddaný vdovec věnuje nejlepší z žen a nejlepší ze sester'. Není to úplně přesný překlad. *Sororis* v klasické latině znamená nejen ‚ze sester', ale také ‚z družek'. A *vir,* manžel, by byl vhodnější než *viduus,* vdovec. Ale význam je jasný."

Jeden reportér se zeptal na písmena D a M ohraničující hlavní písmennou řadu.

„To je prosté," řekla. „*Dis Mandibus.* Římský nápis. ‚Bohové podsvětí buďtež pochváleni.' Je to obdoba našeho *Odpočívej v pokoji.* Ta písmena najdete na většině římských hrobek."

Tvářila se samolibě. Haddád měl sto chutí přijít s pár trefnými dotazy, které by tu její intelektuální bublinu propíchly, ale zachoval mlčení. Jen se díval, jak se ti dva veteráni z Bletchley Parku dávají před monumentem vyfotografovat s německým šifrovacím strojem Enigma, který si pro tu příležitost vypůjčili. Záplava úsměvů, otázky, pochvalné poznámky.

Thomas Bainbridge byl nepochybně génius. Naneštěstí však nedokázal sdělně tlumočit svoje myšlenky, takže jeho genialita upadala do zapomnění, až byla zapomenuta úplně, aniž by došla ocenění. Lidem osmnáctého století se jevil jako fanatik, ale Haddádovi připadal jako prorok. Bainbridge opravdu něco věděl. A podivný monument, který tu před Haddádem stál – se zrcadlovým zobrazením nepříliš slavného obrazu a podivnou řadou deseti písmen – nenechal vybudovat bezdůvodně.

Jedním si byl Haddád jistý.

Není to žádné milostné vyznání, ani kód, ani poselství.

Je to něco úplně jiného.

Mapa.

9

Kronborg Slot 10:20

Malone zaplatil šedesát dánských korun za vstupné do hradu pro sebe a pro Pam. Připojili se ke skupině, která se vyhrnula z jednoho autobusu.

Uvnitř je uvítala fotografická expozice se záběry z nejrůznějších inscenací *Hamleta*. Malonea napadlo, že je to vlastně ironie. *Hamlet* pojednává o synovi, který mstí svého otce, zatímco on je otec, který bojuje za svého syna. Svíralo se mu kvůli Garymu srdce. Ani za nic ho nechtěl ohrozit; celých těch dvanáct let, kdy pracoval pro Billet, si pečlivě hlídal ostrou dělicí čáru mezi prací a domovem. A přesto se teď, rok poté, co z Billetu dobrovolně odešel, stal jeho syn rukojmím.

„Tohleto jsi teda dělával celou tu dobu?“

„Zčásti.“

„Jak jsi to mohl vydržet? Mám nervy nadranc. Od včerejška jsem se ještě nepřestala klepat.“

„Člověk si zvykne.“ Myslel to upřímně, ačkoli měl už dávno po krk lží, polopravd, nepředvídatelných okolností a zrádců.

„Dělalo ti dobře to vzrůšo, viď?“

Trýznila ho únava a neměl náladu na tuhle starou známou hádku. „Ne, Pam, nedělalo. Ale byla to moje práce.“

„Jsi sobec. A odjakživa jsi byl.“

„Zato ty jsi byla hotové sluníčko. Oddaná manželka, co stojí za svým manželem děj se co děj. Tak oddaná, že ses nechala zbouchnout od jiného chlapa, porodila jsi mu syna a mě jsi nechala patnáct let v domnění, že jsem jeho otec.“

„Nejsem na to nijak pyšná. Ale kolik *tvých* milenek otěhotnělo, to ani netušíme, co?“

Zarazil se uprostřed kroku. Tak dost, musí to utnout. „Jestli nesklapneš, přijde kvůli tobě Gary o život. Jsem jeho jediná šance a vytáčet mě zrovna teď není nejlepší nápad.“

Při těch slovech jí prokmitlo v zatrpklém pohledu pochopení; na okamžik v ní zahlédl Pam, jakou kdysi miloval. Zatoužil, aby to tak zůstalo, jenže Pam se jako vždycky bleskem vrátila ostražitost a on zase hleděl do ledových očí.

„Jdi napřed,“ pobídla ho.

Vešli do plesového sálu.

Obdélníková síň měla na délku šedesát metrů. Po obou stranách ji lemovala okna zasazená hluboko ve výklencích v silných zdech; šikmo

dopadající světlo vrhalo jemný přísvit na šachovnicovou podlahu. Potuloval se tu asi tucet návštěvníků obdivujících obrovské olejomalby, většinou bitevní výjevy, rozvěšené po mdle žlutých stěnách.

Na protějším konci zahlédl Malone u krbu menšího štíhlého muže s narezle hnědými vlasy. Pamatoval si ho z Magellan Billetu. Lee Durant. V Atlantě s ním několikrát mluvil. Agent ho zpozoroval a vyšel dveřmi ven.

Malone vykročil přes sál za ním.

Prošli řadou místností střídmě zařízených nábytkem ve stylu evropské renesance a vyzdobených tapisériemi. Durant se držel nějakých patnáct metrů vepředu.

Pak se zastavil.

Ocitli se v pokoji, kterému se říkalo Rohová komnata. Hladké bílé stěny krášlily tapisérie s loveckými výjevy. Na všední černobílé dlaždičkové podlaze stálo všehovšudy pár kousků nábytku.

Malone potřásl Durantovi rukou a představil mu Pam. „A teď mi povězte, co se děje."

„Stephanie říkala, že mám informovat vás; o ní nemluvila," namítl Durant.

„Já bych byl taky radši, kdyby tu se mnou nebyla, ale je, tak to neřešte."

Zdálo se, že Durant zvažuje situaci. Nakonec připustil: „Taky mi řekla, že vám mám ve všem vyhovět."

„Rád slyším, že se zachovala tak velkoryse."

„Přejděte k věci," naléhala Pam. „Utíká nám časová lhůta."

Malone potřásl hlavou. „Nevšímejte si jí. Povězte mi, co se děje."

„Někdo se dostal k našim tajným záznamům. Nic nenasvědčuje tomu, že by to byl hacker anebo že by se proboural přes firewally, takže musel znát heslo. To se sice v pravidelných intervalech obměňuje, ale má k němu přístup několik set lidí."

„Nevedou stopy k nějakému konkrétnímu počítači?"

„Ne. Kde nic tu nic. Další důkaz, že ať to byl kdo buď, moc dobře si uvědomoval, co dělá."

„Předpokládám, že probíhá vyšetřování."

Durant přikývl. „FBI na tom pracuje, ale zatím nic nemají. Ten dotyčný si prohlédl zhruba tucet souborů a jedním z nich byla Alexandrijská spojka."

Malone usoudil, že tím se vysvětluje, proč ho Stephanie okamžitě nezburcovala. Pachatelé mohli jít i po něčem jiném.

„A teď přijde to zajímavé. Izraelci prý přímo srší aktivitou, zvlášť v posledních čtyřiadvaceti hodinách. Naše zdroje se to včera dozvěděly od jednoho palestinského operativce ze Západního břehu."

„Jak to souvisí s naší záležitostí?"

„Padla zmínka o Alexandrijské spojce.“

„Co ještě víte?“

„Jen tohle, dozvěděl jsem se to teprve před hodinou. Ještě jsem ani nestihl podat hlášení Stephanii.“

„K čemu nám to je?“ vpadla jim do řeči Pam.

Malone ji ignoroval. „Potřebuju se o tom dozvědět víc,“ řekl Durantovi.

„Na něco jsem se ptala,“ prohlásila Pam zvýšeným hlasem.

Veškerá zdvořilost ho opustila. „Řekl jsem ti, ať tuhle věc necháš na mně.“

„Ani náhodou se jim nechystáš dát, co chtějí, vid?“ Oči jí plály, byla na pokraji výbuchu.

„Chystám se zachránit Garyho.“

„Ale jsi ochotný riskovat jeho život? Jen proto, abys ochránil nějaké pitomé záznamy?“

Do místnosti vpochodovala skupina návštěvníků ověšených fotoaparáty. Pam naštěstí měla dost rozumu, aby zmlkla, a Malone jim byl za to vyrušení vděčný. Vzít ji s sebou byla chyba. Hned jak odejdou z Kronborgu, musí ji někam uklidit, i kdyby ji měl zamknout v pokoji v Thorvaldsenově sídle.

Turisté zase odešli.

Malone se obrátil k Durantovi: „Řekněte mi víc o…“

Třeskla rána; kamera v rohu u stropu explodovala ve sprškce jisker. Vzápětí následovaly dvě další. Durant zavrávoral a kolem děr v khaki košili mu rozkvetly krvavé růže.

Třetí výstřel a Durant se zhroutil na podlahu.

Malone se otočil jako na obrtlíku.

Šest metrů od něj stál muž s glockem. Malone zajel rukou pod sako a hmátl po vlastní zbrani.

„Nenamáhejte se,“ prohlásil ten muž s klidem a hodil mu svou.

Malone ji chytil. Sevřel pažbu, namířil, stiskl spoušť a vypálil.

Ozvalo se jen cvaknutí.

Zkoušel to dál.

Další cvakání naprázdno.

Muž se zasmál. „Přece jste nečekal, že vám ji dám nabitou?“

A pak zmizel.

10

Washington, D. C. 4:40

Stephanie převalovala v hlavě otázku Brenta Greena – *Proč mi nedůvěřujete?* Rozhodla se jednat se svým nadřízeným na rovinu.

„Všichni v téhle vládě se mě chtějí zbavit. Vlastně ani nechápu, proč mě ještě nevyrazili. Takže momentálně nevěřím nikomu.“

Green nad její podezíravostí zavrtěl hlavou.

„K těm materiálům se dostal člověk, který znal heslo,“ pokračovala. „Prošel si desítku souborů nebo možná i víc, ale oba dobře víme, o co mu šlo. Do případu Alexandrijské spojky je nás zasvěceno jen pár. Dokonce ani já neznám podrobnosti – vím jenom tolik, že jsme si zavařili pěknou polízanici kvůli čemusi zdánlivě bezcennému. Nespočet otázek, žádné odpovědi. Nechte toho, Brente. My dva nejsme žádní kamarádi, tak proč bych vám měla věřit?“

„Vyjasněme si to,“ prohlásil Green. „Nejsem váš nepřítel. Kdyby ano, nevybavoval bych se tu s vámi.“

„Znám v téhle branži spoustu lidí, kteří mi mnohokrát tvrdili totéž, ale ani slovíčko nemysleli doopravdy.“

„To zrádci dělávají.“

Rozhodla se ho vyzkoušet. „Neměli bychom do toho vtáhnout někoho dalšího? Co vy na to?“

„Už se tím zabývá FBI.“

„Brente, tápeme v temnotě. Potřebujeme se dozvědět, co ví George Haddád.“

„V tom případě přišel čas pobavit se v Bílém domě s Larrym Daleym. Všechny cesty vedou přímo k němu. Co takhle obrátit se rovnou na zdroj?“

Přitakala.

A Green sáhl po telefonu.

* * *

Malone slyšel, jak ten muž, co právě zavraždil Duranta, vedle vykřikuje, že tam je chlap s pistolí a někoho zastřelil.

A on ještě pořád držel v ruce glock.

„Je mrtvý?“ vyhrkla Pam.

Hloupá otázka. Ale stát na místě jako socha s vražednou zbraní v ruce je ještě hloupější. „Poběž.“

„Přece ho tu nemůžeme jen tak nechat.“

„Je po něm.“

Z očí jí koukala hysterie. Vzpomněl si, jak bylo jemu, když poprvé viděl někoho umírat, a zželelo se mu jí. „Mrzí mě, žes byla u toho. Ale musíme vypadnout.“

Po dlaždicích se varovně přibližoval dupot nohou. Nejspíš ostraha, usoudil. Popadl Pam za ruku a táhl ji k opačnému konci Rohové komnaty.

Proběhli dalšími pokoji, které se podobaly jeden druhému jako vejce vejci, všechny byly skromně zařízené dobovým nábytkem a zalité matným ranním světlem. Malone si všiml dalších kamer a bylo mu jasné, že se jim musí vyhýbat. Nacpal si glock do kapsy saka a vytáhl svou berettu.

Vrazili do místnosti zvané Královnina komnata.

Zezadu slyšel hlasy. Zřejmě našli tělo. Další výkřiky a dusot přibližující se jejich směrem.

Královnina komnata byla obytná místnost. Vedly z ní troje dveře – jedny na schodiště směrem nahoru, druhé dolů a portál spojující komnatu s vedlejší místností. Nikde v dohledu žádná bezpečnostní kamera. Rozhlížel se a uvažoval, co si počít. U vnější zdi se tyčila ohromná skříň.

Rozhodl se to risknout.

Doběhl ke skříni a popadl železné rukojeti na dvojkřídlých dveřích. Byla prázdná, uvnitř spousta místa. Bohatě se tam vejdou oba. Mávl na Pam, ať běží k němu. Projednou poslechla bez připomínek.

„Vlez tam,“ zašeptal.

Než se za ní vsoukal sám, rozrazil oboje dveře na schodiště. Pak se vmáčkl dovnitř a pevně za sebou zavřel; doufal, že pronásledovatelé usoudí, že uprchli nahoru, dolů, anebo do útrob hradu.

Stephanie poslouchala, jak Green líčí Larrymu Daleymu, co se stalo. Neubránila se pomyšlení, jestli ten arogantní prevít na druhém konci linky už dávno neví o téhle záležitosti kdeco, do posledního detailu.

„S případem Alexandrijské spojky jsem dobře obeznámen,“ ozval se Daleyho hlas z mluvítka.

„A povíte nám o něm?“

„Rád bych, ale nesmím. Podléhá to utajení.“

„Před ministrem spravedlnosti a hlavou jedné z našich nejelitnějších zpravodajských agentur?“

„Přístup má jen úzký okruh vybraných. Lituji, ale vy mezi nimi nejste, ani jeden, ani druhý.“

„Jak se k tomu tedy dostal někdo nepovolaný?“ zeptala se Stephanie.

„Ještě jste to nezjistili?“

„Možná že už ano.“

Ticho přímo bodalo do uší. Daley ten náznak očividně pochopil.

„Já to nebyl.“

„Nic víc nám nepovíte?“ zeptala se.

„Že si máte dávat pozor na pusu.“

Nechala tu pichlavou poznámku bez povšimnutí. „Malone jim hodlá spojku vydat. Nebude riskovat synův život.“

„Tak ho musíme zastavit,“ prohlásil Daley. „Tohle nikomu nedáme.“

Neunikl jí pravý význam jeho slov. „Chcete to pro sebe, co?“

„To si pište.“

Nechtěla věřit vlastním uším. „V sázce je život dítěte.“

„Do toho mi nic není,“ opáčil Daley.

Volat Daleymu byla chyba. A na Greenovi viděla, že si to už uvědomil taky.

„Larry,“ naléhal, „pomozme Maloneovi z té bryndy. Neztěžujme mu to.“

„Tady jde o záležitost národní bezpečnosti, ne o charitu, Brente.“

„Pak se tedy divím,“ zaútočila na něj Stephanie, „že vám ani trochu nedělá hlavu, že se někdo dostal k tajným záznamům a vytáhl si o té přísně tajné Alexandrijské spojce – údajně tak strašně důležité pro národní bezpečnost – kdeco všechno.“

„Nahlásili jste ten únik informací už víc než před měsícem. FBI na tom pracuje. A co vy, Stephanie?“

„Bylo mi řečeno, že nemám dělat nic. A vy, Larry?“

Z reproduktoru se ozval povzdech. „Jste vážně nesnesitelná.“

„Pracuje na tom z mého pověření,“ hájil ji Green.

„Povím vám, co si myslím,“ prohlásila Stephanie. „Ta spojka, ať už jde o co chce, se vám hodí do krámu – a nějak souvisí s tím, co vy géniové z Bílého domu pokládáte za zahraniční politiku. Vlastně jste rádi, že se ty záznamy provalily a někdo tu informaci získal. A teď ho pěkně necháte, aby za vás odvedl špinavou práci.“

„Občas se i nepřátelé mohou stát přáteli, Stephanie,“ řekl Daley. Pak ztlumil hlas téměř do šepotu. „A naopak.“

Stáhlo se jí hrdlo. Její podezření se potvrdilo. „Chcete kvůli prezidentově slávě obětovat Maloneova chlapce?“

„Já tu akci neodstartoval,“ opáčil Daley, „ale hodlám jí využít.“

„To se vám nepovede, pokud tomu dokážu zabránit.“

„Zkuste to, a dostanete padáka. Ne od vás, Brente, ale od samotného prezidenta.“

„To by nemuselo jít jen tak snadno,“ prohlásil Green.

Zachytila v jeho hlase výhružný tón.

„Chcete snad naznačit, že stojíte za ní?“ zeptal se Daley.

„Jednoznačně.“

Věděla, že tuhle hrozbu Daley nemůže ignorovat. Vláda měla nad Greenem jakožto ministrem spravedlnosti značnou kontrolu, ale kdyby se vzdal funkce nebo byl donucen k rezignaci, do Bílého domu by se kvůli tomu obul kdekdo.

V reproduktoru se rozhostilo ticho. Představovala si, jak Daley sedí ve své kanceláři a hloubá nad tím dilematem.

„Dorazím k vám za půl hodiny."

„Proč se kvůli tomu potřebujeme scházet?" podivil se Green. „Ujišťuji vás, že to nebude promarněný čas." V telefonu cvaklo a oněměl.

Malone stál ve skříni a poslouchal, jak se Královnina komnata rozduněla chvatnými kroky. Pam byla namáčknutá vedle něj – tak blízko si nebyli už léta. Linula se z ní známá vůně, cosi jako sladká vanilka; vzpomínal na ni se směsicí rozkoše a žalu. Je zvláštní, jak vůně a pachy probouzejí vzpomínky.

Pořád ještě svíral berettu a jen doufal, že ji nebude muset použít. Ale rozhodně neměl v úmyslu skončit ve vazbě; ne teď, když ho Gary potřebuje. Jedním z důvodů, proč zabili Duranta, jistě byla snaha dostat je do izolace. A krom toho jim chtěli zabránit, aby se dozvěděli užitečné informace. Maloneovi ale nešlo do hlavy, jak se o té schůzce mohl někdo dozvědět. Z Christiangade je nikdo nesledoval, tím si byl jistý. Což znamenalo, že Thorvaldsenovi odposlouchávají telefony. Odhadli tedy předem, že si to z domova namíří rovnou do Christiangade.

Neviděl Pam do tváře, ale vycítil její rozpaky. Kdysi spolu žili v intimním vztahu, ale teď si byli cizí.

Možná se z nich dokonce stali nepřátelé.

Do jeho myšlenek prorazily hlasy zvenčí. Dupot zeslábl a pak odumřel. Malone čekal s prstem na spoušti; dlaně měl celé zpocené.

Pořád ticho.

Nemohl vykouknout ven, aniž by otevřel dveře skříně – a to by mělo katastrofální následky, jestli v místnosti někdo zůstal.

Ale nemohou tu trčet donekonečna.

Se zbraní připravenou k výstřelu pootevřel dveře.

Královnina komnata byla liduprázdná.

Dolů po schodech, naznačil Pam pohybem rtů a oba přeběhli na točité schodiště, které se vinulo podél vnější zdi hradu. Dole narazili na kovové dveře; doufal, že nejsou zamčené.

Západka povolila.

Vykročili do zářivého dopoledne. Pod hradbami se táhl k úžině hustý trávník posetý labutěmi. Na horizontu, za čtyřmi kilometry šedohnědé vody, se rýsovalo Švédsko.

Nacpal si berettu pod sako.

„Potřebujeme se odsud vytratit," řekl, „ale nenápadně. Nesmíme upoutat pozornost." Viděl na Pam, že je tou vraždou otřesená do hloubi duše, a pokusil se ji utěšit. „V duchu se ti to bude vracet znova a znova, ale časem to přestane."

„Ta tvoje starostlivost je přímo dojemná." Z hlasu jí už zase čišel vztek.

„Ber, nebo nech být. Tohle patrně nebyl poslední člověk, který umře, než to všechno skončí."

Vedl ji po hradbách shlížejících na úžinu. Potulovalo se tu jen málo návštěvníků. Došli k místu nazvanému Vlajková baterie; kdysi tu stávala starodávná děla a Shakespeare nechal Hamleta, aby se právě tady setkal s duchem svého otce. Hradební zeď se v tomhle místě zvedala přímo z moře. Malone obloukem odhodil glock do zpěněné vody.

Vpovzdálí zavyly sirény.

Malone s Pam pomalu mířili k hlavnímu vchodu. Když Malone viděl blikající světelné majáky a další přijíždějící policejní vozy, rozhodl se s odchodem vyčkat. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by policie měla jejich popis, a pochyboval, že se tu střelec zdržel, aby jí ho poskytl. Určitě neměl v plánu nechat je zavřít.

A tak se Malone vmísil do zástupu.

Vtom uviděl střelce.

O necelých padesát metrů dál, jak míří přímo k hlavní bráně, zvolna kráčí, aby ani on nepřitáhl pozornost.

Pam ho zahlédla také. „To je ten chlap!"

„Já vím."

Malone vyrazil kupředu.

„To nesmíš," naléhala.

„Nesnaž se mě zastavit."

11

Vídeň, Rakousko 11:20

Modré křeslo by rád věděl, jestli se Kruh vydal správnou cestou. Osm let *Ave Klauen Aer Adler*, Orlí spár, poslušně plnil uložené úkoly. Pravda, najímali ho společně, ale na každodenní bázi ho řídil on sám, Modré křeslo, a tudíž znal Dominicka Sabrea mnohem lépe než ostatní.

Sabre byl rodem i výchovou Američan a byl to první Američan, který kdy pro Kruh pracoval. Předtím zaměstnávali Evropany, i když jednou jim dobře posloužil Jihoafričan. Vybírali si je – Sabrea nevyjímaje – nejen kvůli

jejich osobním kvalitám, ale také kvůli fádnímu zevnějšku. Všichni měli průměrnou výšku i váhu a všední rysy. Jediné, čeho by si člověk na Sabreovi mohl všimnout, byly dolíčky na obličeji, pozůstatek po planých neštovicích. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko a vždycky přihlazené trochou oleje, který jim dodával lesk. Tváře si často nechával zarůst strništěm; jednak – jak Modré křeslo věděl – aby zakryl jizvičky, ale také proto, aby vypadal trochu nedbale.

Sabre si dával záležet na pohodovém zevnějšku a šaty většinou nosil o číslo větší, aby zakamufloval svalnatou postavu se štíhlými údy. I v tom se projevovala jeho snaha zmást okolí, aby ho podceňovalo.

Z psychologického hodnocení, kterým Sabre povinně prošel, než ho najali, se Modré křeslo dozvěděl, že má v sobě určitý odpor vůči autoritám. Ale totéž hodnocení zároveň ukázalo, že pokud Sabreovi přidělíte úkol, sdělíte mu, čeho je potřeba dosáhnout, a necháte ho, aby jednal po svém, vždycky obstojí.

A právě na tom záleželo.

Modrému křeslu ani ostatním Křeslům v nejmenším nesešlo na tom, jakým způsobem je úkol splněn, hlavně když se dostaví patřičný výsledek. A tak jejich spolupráce se Sabrem byla plodná.

Nicméně člověka bez morálky a s nedostatečnou úctou k autoritám je potřeba hlídat.

Zvlášť když běží o hodně.

Jako teď.

A tak Modré křeslo sáhl po telefonu a vytočil číslo.

Sabre přijal hovor na svém mobilu; doufal, že volá jeho člověk z Kronborg Slot. Napjatý hlas na druhém konci však patřil jeho zaměstnavateli.

„Jak si pan Malone vychutnal váš úvodní pozdrav?“ zeptal se Modré křeslo.

„Vypořádal se s ním dobře. On i jeho bývalá žena vyklouzli oknem.“

„Přesně jak jste předvídal. Ale rád bych věděl, jestli nevzbuzujeme nežádoucí pozornost.“

„Víc než bych si přál, ale jinak to nešlo. Pokusil se nás donutit, abychom odkryli karty, tak jsme mu museli dát na srozuměnou, že on tady neporoučí. Ale odteď si budu počínat diskrétněji.“

„Ano, buďte tak laskav. Nepotřebujeme, aby se nám do cesty pletla ruka zákona.“ Odmlka. „Přinejmenším ne víc, než se nám už plete.“

Sabre se usídlil v nájemním domě na severu Kodaně, několik ulic směrem do vnitrozemí od pobřežního královského paláce Amalienborg. Přivezl sem z Georgie Garyho Malonea pod záminkou, že se jeho otec ocitl

v nebezpečí; chlapec tomu uvěřil díky zfalšovanému identifikačnímu průkazu Magellan Billetu, který mu Sabre ukázal.

„Jak se vede tomu mládenci?“ zeptal se Modré křeslo.

„Trochu se bál, ale přesvědčil jsem ho, že jde o akci americké vlády. Takže aspoň prozatím zůstává v klidu.“

Zastrašili Pam Maloneovou synovou fotografií. Chlapec s nimi spolupracoval, protože jim na jejich povídačky skočil.

„Neusadili jste se s tím hochem příliš blízko Maloneovi?“

„Nikam jinam by dobrovolně nešel. Takhle ví, že je otci nablízku.“

„Uznávám, že o tom rozhodujete vy. Ale buďte opatrný. Malone by vás mohl zaskočit.“

„Právě proto jsme zajali jeho syna. Jeho neohrozí.“

„Potřebujeme Alexandrijskou spojku.“

„Malone nás dovede až k ní.“

Jenže telefonát od člověka v Kronborgu ne a ne přijít. Pokud má všechno klapnout, je nezbytně nutné, aby do puntíku splnil příkazy, které dostal.

„Taky potřebujeme, aby se to vyřešilo během příštích několika dní.“

„Stane se.“

„Podle toho, co jste mi pověděl,“ řekl Modré křeslo, „je ten Malone tvrdá hlava. Víte jistě, že mu vydrží motivace?“

„Nedělejte si starosti. Právě teď ho motivujeme víc než dostatečně.“

Malone vyšel z areálu hradu a zahlédl svou kořist, jak poklidně míří do Helsingoru. Měl hrozně rád tamní tržiště, půvabně starobylé uličky a hrázděné domy, ale dnes mu jeho renesanční atmosféra byla úplně fuk.

V dálce se rozječely další sirény.

Věděl, že v Dánsku se vražd vyskytuje poskrovnu. Jelikož k téhleté došlo v národní historické památce, stoprocentně se z ní stane událost dne. Potřeboval dát vědět Stephanii, že jednoho z jejích agentů zabili, ale neměl čas. Předpokládal, že Durant cestoval pod vlastním jménem – v Billetu to tak chodilo běžně –, takže místní úřady brzy zjistí, že oběť pracovala pro americkou vládu, a kontaktují správné osoby. V duchu Duranta viděl. Je ho zatracená škoda. Ale už dávno se naučil neplýtvat citem na věci, které se nedají změnit.

Zvolnil tempo a přidržel Pam, aby ji taky zbrzdil. „Musíme se držet zpátky. Sice si nedává nijak zvlášť pozor, ale stejně by nás mohl zahlédnout.“

Přešli ulici a drželi se při řadě malebných domů shlížejících na moře. Střelec kráčel třicet metrů před nimi. Pak zahnul za roh.

Došli tam a nakoukli za ním. Razil si cestu ulicí pro pěší vroubenou obchody a restauracemi. Bylo tam plno lidí, tak se to Malone rozhodl

risknout.

Zabočili za ním.

„Co to provádíme?“ zeptala se Pam. „To jediné, co můžeme udělat.“

„Proč jim prostě nedáš, co po tobě chtějí?“

„Není to tak jednoduché.“

„Určitě je.“ Dál upíral pohled přímo před sebe. „Díky za radu.“

„Jsi hňup.“

„Já tě taky miluju. A když jsme si to teď tak pěkně vyjasnili, pojďme se soustředit na to, co děláme.“

Objekt jejich zájmu zabočil doprava a zmizel z dohledu.

Malone se prodral mezi lidmi, vyhlédl za roh a spatřil ho, jak se blíží ke špinavému volvu kupé. Trnul, aby jím neodjel. Ztratili by šanci pověsit se mu na paty. Auto měli daleko odsud. Pozoroval, jak muž otevřel dvířka u řidiče a hodil něco dovnitř. Pak je zase zabouchl a vracel se zpátky jejich směrem.

Jen tak tak stačili vběhnout do obchodu s oblečením. Střelec ho minul a šel dál, směrem, odkud přišli. Malone se přitočil ke dveřím a uviděl ho zacházet do kavárny.

„Co dělá?“ vyzvídala Pam.

„Čeká, až opadne rozruch. Řídí se heslem: Nikam se nežeň. Zůstaň v klidu, splyň s ostatními. Vytrať se až později.“

„To je šílenství. Zabil přece člověka.“

„To víme jenom my.“

„Proč ho vůbec zabíjel?“

„Aby nás vynervoval. Aby zabránil toku informací. Měl fůru důvodů.“

„Tohle je příšerná branže.“

„Proč myslíš, že jsem jí dal vale?“ Rozhodl se využít té chvíle času, která se jim naskytla. „Skoč pro auto a přivez ho tamhle.“ Ukázal na nábřeží u vlakového nádraží. „Zaparkuj a počkej tam na mě. Až bude odjíždět, bude muset jet kolem. Jinudy se z města nedostane.“

Podal jí klíčky a na okamžik v něm ožily vzpomínky na jiné časy, kdy jí takhle podával klíče od auta. Pomyslel na všechna ta uplynulá léta. Vědomí, že na něj s Garym doma čekají, až splní své úkoly, mu vždycky přinášelo ohromné uspokojení. A ačkoliv si to teď ani jeden z nich nechtěl připustit, kdysi se k sobě hodili. Vzpomínal si na její úsměv, její doteky. Věčná škoda, že její lež ohledně Garyho zkalila ty hezké vzpomínky podezřením. Donutila ho přemítat, jestli celý jejich společný život nebyl pouhý klam.

Zdálo se, jako by jeho myšlenky vycítila, a pohled jí zjemněl – znova se podobala té Pam, kterou bývala kdysi, než se všechno zvrtlo a oba se změnili. A tak jí řekl: „Já Garyho najdu. Přísahám. Všechno bude v

pořádku.“

Hrozně si přál, aby nějak zareagovala, ale zůstala zticha.

To ticho bodalo.

A tak se sebral a odešel.

12

Oxfordshire, Anglie 10:30

George Haddád vešel do Bainbridge Hall. V posledních třech letech tu býval častým návštěvníkem; zajížděl sem od té doby, co sám sebe přesvědčil, že řešení jeho dilematu se nachází právě mezi těmito zdmi.

Dům se honosil mramorovými dlažbami, tapisériemi a dekoracemi v hýřivých barvách. Hlavní schodiště, obložené panely s květinovými motivy, pamatovalo časy Karla II. Štukové stropy pocházely z roku 1660, zařízení a obrazy z osmnáctého a devatenáctého století. Prostě dokonalá ukázka anglického venkovského sídla.

Ale zároveň mnohem víc.

Záhada.

Stejně jako mramorový monument v zahradě, u něhož pořád ještě postával hlouček novinářů a naslouchal těm rádobyexpertům. Stejně jako sám Thomas Bainbridge – bezvýznamný anglický hrabě, který žil v druhé polovině osmnáctého století.

Haddád jeho příběh znal.

Bainbridge se narodil do privilegovaného prostředí slibujícího nadějné vyhlídky. Jeho rodina vlastnila pozemky v Oxfordshire. Původ a bohatství shromažďované po generace mu zaručovaly solidní společenské postavení. Pohrdl však rodinnou tradicí vojenské služby a věnoval se studiím, hlavně historii, jazykům a archeologii. Po otcově smrti zdědil hraběcí titul a strávil desítky let cestováním po světě; jako jeden z prvních Západoevropanů se důvěrně seznámil s Egyptem, Svatou zemí a Arábií a zachytil svoje zážitky v sérii cestovních deníků, které vyšly tiskem.

Jako samouk se naučil staré hebrejštině, jazyku, v němž byl původně sepsán Starý zákon. Byl to vpravdě úctyhodný výkon, vezmeme-li v úvahu, že stará hebrejština byla konsonantický, převážně mluvený dialekt a k běžnému dorozumívání se přestala používat někdy v šestém století před Kristem. Sepsal a v roce 1767 vydal knihu, v níž kritizoval známé překlady Starého zákona a zpochybnil většinu tehdy obecně přijímaných názorů. Druhou půli života strávil obhajobou svých teorií. Zemřel zahořklý a

zlomený, rodinné jmění vzalo zasvé.

Haddád znal jeho knihu velmi dobře, dopodrobna prostudoval každičkou stránku. Hluboce s Bainbridgem soucítil. I on se s katastrofálními důsledky postavil obecně přijímaným názorům.

Rád Bainbridge Hall navštěvoval, třebaže většinu původního zařízení, včetně Bainbridgeovy impozantní knihovny, si bohužel už dávno rozebrali věřitelé. Něco ze zařízení se v posledních padesáti letech podařilo dohledat, ale naprostá většina knih navždy zmizela – skončily u různých sběratelů, prodejců anebo ve smetí, což je zřejmě údělem velké části písemností zachycujících lidské vědění. Haddádovi se přesto povedlo vypátrat několik svazků díky tomu, že strávil spoustu času prohrabováním tisíců knih v antikvariátech, kterými je Londýn prošpikován.

A taky díky internetu.

Internet je hotový zázrak. Co by bývali dokázali před šedesáti lety v Palestině s takovou snadno dostupnou informační sítí!

Poslední dobou na rok 1948 hodně vzpomínal.

Na to, jak se vláčel s puškou a během *nakby* zabíjel Židy. Nepřestával ho zarážet arogantní postoj současné generace, když se vezme v úvahu, kolik obětí přinesli její předkové. Do exilu bylo vyhnáno osm set tisíc Arabů. On sám už v devatenácti bojoval v palestinském hnutí odporu jako jeden z polních vůdců, ale nebylo to k ničemu. Sionisté měli převahu a Arabové byli poraženi. Z Palestinců se stali vyhnanci.

Ale vzpomínky zůstávaly.

Haddád by rád zapomněl. Opravdu se snažil zapomenout, jenže zabíjení s sebou neslo důsledky. V jeho případě to byly celoživotní výčitky svědomí. Stal se akademikem, zřekl se násilí a přešel na křesťanskou víru, ale nic z toho ho nezbavilo strádání. Ještě pořád v duchu vídal tváře mrtvých. Hlavně jednoho. Muže, který si říkal Strážce.

Vedete válku, která je zbytečná. Proti nepříteli, který má mylné informace.

Onoho dubnového dne roku 1948 se mu ta slova vpálila do paměti a navždy ho změnila.

Jsme ochránci vědění. Z *knihovny.*

Ta slova vytyčila směr jeho života.

Dál se potuloval po Bainbridge Hall, obhlížel busty a malby, dřevořezby, přehnané zlacení a záhadná motta. Propletl se proti proudu davem nově příchozích a konečně vešel do salonu, v němž se starobylá důstojnost knihovny mísila s téměř zženštilou elegancí. Prohlížel si police, na kterých se kdysi sešlo nejrůznější vědění mnoha věků. A obrazy upomínající na lidi, kteří v ústraní utvářeli běh dějin.

Thomas Bainbridge patřil mezi pozvané, stejně jako Haddádův otec. Jenže Strážce dorazil do Palestiny o dva týdny později, než bylo třeba, aby mohl doručit pozvání, a kulka z Haddádovy zbraně ho navždy umlčela.

Při té vzpomínce sebou škubl.

Prudkost mládí.

Minulo šedesát let a teď pohlížel na svět trpělivějšíma očima. Kdyby stejnýma očima hleděl v dubnu 1948 na toho Strážce, mohl se dopátrat toho, po čem se pídil, daleko dřív.

Anebo možná taky ne.

Zdálo se, že pozvání si je třeba zasloužit.

Ale jak?

Bloudil pohledem po místnosti.

Odpověď se nachází někde tady.

13

Washington, D. C. 5:45

Stephanie přihlížela, jak se Larry Daley uvelebil v jedné z klubovek v pracovně Brenta Greena. Zástupce poradce pro národní bezpečnost dostál svému slovu a dorazil během půlhodiny.

„Máte to tu hezké," pochválil Greena.

„Je to můj domov."

„Jste skoupý na slovo, co?"

„Slova, podobně jako přátele, je třeba volit pečlivě."

Daleymu se vytratil z tváře přívětivý úsměv. „Dělal jsem si naděje, že si nepůjdeme hned po krku."

Stephanie zneklidněla. „Postarejte se, ať vaší návštěvou nemarníme čas, jak jste sliboval do telefonu."

Daley zaťal prsty do polstrovaných područek. „Doufám, že se vy dva budete chovat rozumně."

„Přijde na to," opáčila.

Daley si prohrábl krátké šedivé vlasy. Byl pohledný a z jeho výrazu vyzařovala chlapecká upřímnost, kterou snadno odzbrojoval lidi ve svém okolí, a tak se Stephanie měla na pozoru, aby nepolevila v obezřelosti.

„Předpokládám, že se nám ani teď nechystáte prozradit, co je to ta spojka," nadhodila.

„Nerad bych, aby mě obžalovali z porušení Zákona o národní bezpečnosti."

„Odkdy si děláte hlavu s porušováním zákonů?“

„Odteď.“

„Tak co tu teda děláte?“

„Kolik toho víte?“ odpověděl otázkou. „A netvrďte mi, že nic – to byste mě oba hluboce zklamali.“

Green zopakoval to málo, co se už o Georgi Haddádovi dozvěděl.

Daley přikývl. „Izraelci kvůli Haddádovi vyváděli jako šílení. Pak se do toho vmísili Saúdové. To nás zarazilo. Normálně se o věci související s biblí a historií vůbec nezajímají.“

„Do takového zmatku jsem před pěti lety poslala Malonea naslepo?“ vyjela Stephanie.

„Pokud vím, máte to v popisu práce.“

Vybavilo se jí, k jaké hrůze to tenkrát vedlo. „A co ta bomba?“

„Právě tehdy se to úplně podělalo.“

Bomba nastražená v autě zdemolovala jeruzalémskou kavárnu, kde seděli Haddád a Malone.

„Cílem toho výbuchu byl Haddád,“ prohlásil Daley. „Malone o tom samozřejmě nevěděl, protože šlo o misi naslepo. Ale povedlo se mu Haddáda odtamtud dostat.“

„To jsme ale měli kliku,“ poznamenal kousavě Green.

„Ušetřte mě těch keců. My v tom prsty neměli. Haddádova smrt byla to poslední, co bychom si přáli.“

Ve Stephanii rostl vztek. „Ohrozili jste Maloneův život.“

„Je profesionál. K práci v těch končinách to patří.“

„Neposílám svoje agenty na sebevražedné mise.“

„Mějte rozum, Stephanie. Na Blízkém východě levá ruka nikdy neví, co dělá pravá, v tom vězí problém. To, co se stalo, je typická ukázka. Palestinští militanti si prostě vybrali špatnou kavárnu.“

„Anebo možná taky ne,“ namítl Green. „Možná si Izraelci nebo Saúdové vybrali tu správnou.“

Daley se uculil. „Začíná vám to pálit. Právě proto jsme přistoupili na Haddádovy podmínky.“

„Tak nám tedy povězte, proč americké vládě tolik záleží na tom, aby se našla ztracená Alexandrijská knihovna.“

Daley naznačil potlesk. „Bravo. Výborně, Brente. Tušil jsem, že když vaše zdroje vědí o Haddádovi, dodají i tenhle dílek skládanky.“

„Odpovězte nám na otázku,“ naléhala Stephanie. „Důležité věci se občas přechovávají na nejpodivnějších místech.“

„To není odpověď.“

„Víc se ode mě nedozvíte.“

„Jste v tom, co se děje, nějak namočený," konstatovala.

„Ne, nejsem. Ale nepopírám, že jistí lidé ve vládě mají zájem využít toho jako nejkratší cesty k vyřešení problému."

„A co je to za problém?" zeptal se Green.

„Izrael. Banda arogantních idealistů, kteří vůbec neberou na vědomí, co se jim říká. A než mrknete okem, klidně pošlou tanky a válečné lodě a ve jménu svojí bezpečnosti zlikvidují kohokoli a cokoli. Jen se podívejte, co se stalo před pár měsíci. Začali ostřelovat pásmo Gázy, jeden granát jim ulétl a zabil celou rodinu, která si vyrazila na piknik na pláž. A co oni na to? Je nám líto. Prostě smůla.'" Daley potřásl hlavou. „Kdyby vykázali aspoň trochu přizpůsobivosti, aspoň špetku ochoty ke kompromisu, dalo by se dosáhnout ledasčeho. Ale kdepak. Buď bude po jejich, anebo nic."

Stephanie věděla, že poslední dobou je arabský svět mnohem vstřícnější než Izrael – určitě to byl důsledek dění v Iráku, kde Američané otevřeně demonstrovali své odhodlání. Po celém světě vytrvale narůstaly sympatie vůči Palestincům; přispěla k tomu výměna palestinského vedení, zmírnění militantní politiky i nerozum izraelských zastánců tvrdé linie. Vzpomněla si na zpravodajské relace, ve kterých se objevila jediná přeživší z té rodiny na pláži – malá holčička štkající při pohledu na mrtvého otce. Bylo to smutné. Ale netušila, co se s tím z praktického hlediska dá podniknout. „Jak chce někdo s Izraelem něco pořídit?" Vzápětí ji samotnou napadla odpověď. „K tomu je potřeba ta spojka?"

Daley nic neříkal.

„Malone je jediný, kdo ví, kde je," připomněla.

„To je problém. Ale nikoli nepřekonatelný."

„Chcete po něm, aby podnikl akci. Jenže netušíte, jak ho k tomu přimět."

„Nepopírám, že v něm spatřujeme určitou příležitost."

„Vy hajzle," vyštěkla.

„Podívejte, Stephanie, Haddád si přál zmizet. Maloneovi důvěřoval. Izraelci, Saúdové a dokonce i Palestinci se domnívali, že při tom výbuchu zahynul. Tak jsme mu vyhověli a pak jsme celou tu záležitost odsunuli do pozadí a začali se zabývat jinými věcmi. Jenže teď se zvedla nová vlna zájmu a my Haddáda chceme."

Nechtěla dopřát Daleymu uspokojení. „A co ti ostatní, co po něm jdou?"

„Vyřešíme to s nimi, jak se to v politice běžně dělá."

Greenův výraz potemněl hněvem. „Chystáte se uzavřít dohodu?"

„Tak to chodí."

Potřebovala se dozvědět víc. „Copak se něco dá najít ve dva tisíce let starých dokumentech? A to ještě za předpokladu, že se dochovaly, což není dvakrát pravděpodobné."

Daley po ní šlehl pohledem. Pochopila, že přišel, aby je s Greenem odradil od vměšování, a proto jim nejspíš předhodí aspoň nějakou kost.

„Víte, co je to Septuaginta?“

Stěží skryla zmatek.

„Nejsem žádný odborník,“ pokračoval Daley, „ale podle toho, co mi bylo řečeno, pár set let před Kristem učenci z Alexandrijské knihovny přeložili hebrejské Písmo, náš Starý zákon, do řečtiny. Tehdy to byla velká věc. Jejich překlad je jediné, co dnes známe z původního hebrejského textu, protože ten se nedochoval. Haddád tvrdil, že ten překlad i všechny další po něm obsahují závažné omyly. Prohlašoval, že těmi omyly se všechno změnilo a že to může dokázat.“

„Jak se všechno změnilo?“ zeptala se.

„To nemohu říct.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“

„V tomhle případě to vyjde nastejno.“

„*Věčně pamatuje na svou smlouvu,*“ zašeptal Green, „*na slovo, jež přikázal tisícům pokolení. Uzavřeli ji s Abrahamem, přísahou ji stvrdil Izákovi, stanovil ji Jákobovi jako nařízení, Izraeli jako smlouvu věčnou: ‚Dám ti kanaanskou zemi za dědičný úděl!‘*“

Všimla si, že v něm ta slova vyvolala hluboké pohnutí.

„Důležitý slib,“ dodal. „Jeden z mnoha ve Starém zákoně.“

„Už chápete náš zájem?“

Green přikývl. „Chápu, o co kráčí, ale pochybuji, že by se to dalo nějak prokázat.“

Stephanie se na to dívala podobně. „Co vás to posedlo, Larry? Honíte se za chimérami? Tohle je bláznivina.“

„Ujišťuji vás, že ne.“

Okamžitě jí došlo, co z toho plyne. Malone jí vynadal právem. Měla mu o tom úniku informací okamžitě říct. Teď hrozí nebezpečí jeho synovi – kvůli americké vládě, která je nadto zřejmě ochotná toho chlapce obětovat.

„Tenhle váš výraz znám, Stephanie,“ podotkl Daley, „Co máte v plánu?“

Ani nápad, že by se tomuhle parchantovi s čímkoli svěřila. A tak spolkla hrdost, usmála se a prohlásila: „Přesně to, co si přejete, Larry. Nedělat vůbec nic.“

14

Kodaň 12:15

Dominick Sabre věděl, že během příští hodiny se rozhodne. Na kodaňských televizních stanicích už se objevily zprávy o střelbě v Kronborg Slot. Takže Malone a jeho bývalá manželka jsou teď někde na cestě. Konečně dostal zprávu od muže, kterého vyslal do hradu, a potěšilo ho, že splnil příkazy.

Podíval se na hodinky a přešel z obýváku do zadní ložnice, kde drželi Garyho Malonea. Podařilo se jim vyzvednout chlapce ve škole – prokázali se oficiálním pověřením, vystupovali rázně a úředně a prohlásili, že jednají jménem americké vlády. Během dvou hodin opustili charterovým letem Atlantu. Pam Maloneové se ozvali až z letadla a přesně jí nadiktovali, co má udělat. Doslechli se, že s ní není snadné pořízení, ale synova fotografie a pomyšlení na to, co Garymu hrozí, zabraly a do puntíku je poslechla.

Sabre otevřel dveře ložnice a nasadil úsměv. „Jen jsem ti chtěl říct, že se ozval tvůj otec."

Chlapec seděl u okna a četl si. Včera požádal o několik knížek a Sabre mu je sehnal. Při zmínce o otci se mu mladistvá tvář rozzářila. „Je v pořádku?"

„Vede se mu dobře. A byl rád, že tě tu máme s sebou. Je s ním i tvoje matka."

„Matka je tady?"

„Přivezl ji sem další tým."

„Tak to je poprvé. Nikdy dřív tu nebyla." Chlapec se odmlčel. „S otcem moc dobře nevycházejí."

Sabre Maloneovu manželskou historii znal a vycítil, že by se toho dalo využít. „Pročpak?"

„Rozvedli se. Už dlouho spolu nežijí."

„Bylo to pro tebe těžké?"

Zdálo se, že Gary o tom přemítá. Byl na svůj věk vysoký a hubený, samá ruka samá noha, a měl kaštanové vlasy. Ryzí protiklad plavovlasého Cottona Malonea se světlou pletí a silnými údy. Ať se Sabre snažil, jak chtěl, nenacházel v chlapcově tváři ani chování sebemenší podobnost s otcem.

„Kdyby zůstali spolu, bylo by to lepší. Ale chápu, proč se rozešli."

„To je dobře, že to tak bereš. Máš chladnou hlavu." Gary se usmál. „Totéž mi vždycky říká otec. Znáte se?"

„Ovšem. Roky jsme spolu pracovali."

„Co se to vůbec děje? Proč mi hrozí nebezpečí?"

„Nesmím o tom mluvit. Ale na tvého otce se zaměřila parta pěkných gaunerů a chystali se vyrukovat po tobě a po tvojí matce, takže vás chráníme.“ Poznal, že to vysvětlení Garyho plně neuspokojilo.

„Ale můj otec už pro vládu nepracuje.“

„To jeho nepřátele bohužel nezajímá. Prostě mu chtějí ublížit.“

„Je to celé nějaké divné.“

Sabre se přiměl k úsměvu. „Bojím se, že to už k téhle branži patří.“

„Máte děti?“

Chlapcův zájem ho překvapil. „Ne. Nikdy jsem se neoženil.“

„Působíte jako sympaťák.“

„Díky. Jen dělám svou práci.“ Ukázal na Garyho svaly a zeptal se: „Sportuješ?“

„Hraju baseball. Už je po sezóně, ale docela bych si zahrál.“

„V Dánsku těžko. Tady baseball není zrovna národní sport.“

„Dvakrát jsem tu strávil léto. Moc se mi tu líbí.“

„Byl jsi u otce?“

Gary přikývl. „Je to jediná možnost, jak můžeme být spolu. Ale to je v pohodě. Jsem rád, že tu žije. Je tady šťastný.“

Sabre zase zbystřil. „A těší to tebe?“

„Občas. Někdy bych si přál, aby bydlel blíž.“

„Přemýšlels někdy o tom, že bys žil u něj?“

Chlapcův obličej se starostlivě zachmuřil. „To by mámu zabilo. Nechtěla by.“

„Někdy si život prostě nadiktuje, co je potřeba.“

„To stojí za zamyšlení.“

Sabre se ušklíbl. „Radši moc nepřemýšlej. A pokus se nenudit.“

„Stýská se mi po mámě a po tátovi. Doufám, že jsou v pořádku.“

Sabreovi už to stačilo. Uchlácholil toho kluka, takže mu nebude dělat potíže – přinejmenším příští hodinu, a víc nepotřeboval.

Potom už nebude záležet na tom, co Gary Malone udělá.

Vykročil ke dveřím a řekl: „Neboj se. Brzy to bude všechno za vámi.“

Malone stál v Helsingoru na ulici a pozoroval kavárnu. Dovnitř i ven vytrvale proudili zákazníci. Objekt jeho zájmu seděl u stolku u okna a upíjel z hrníčku. Malone předpokládal, že Pam už přeparkovala auto k nádraží a čeká tam na něj. Aspoň v to doufal. Je to jejich jediná šance. Jestli jsou jejich protivníci někde poblíž – a Malone tomu pevně věřil –, představuje ten chlap jediný způsob, jak se k nim dostat.

Když se Pam objevila v Dánsku, vyvedlo ho to z míry. Ale tak na něj působila odjakživa. Kdysi je navzájem poutala láska a vzájemný respekt, anebo si to aspoň namlouval; teď už je k sobě poutal jenom Gary.

V duchu si přehrával, co mu řekla v srpnu. O Garym.

„Po letech lhaní se vůči mně chceš najednou zachovat fér?“

„Ani ty jsi dřív nebyl svatý, Cottone.“

„A tys mi kvůli tomu dělala ze života peklo.“

Pokrčila rameny. „Měla jsem taky poměr. Když se to vezme kolem a kolem, ani mě nenapadlo, že by ti to vadilo.“

„Já před tebou nic netajil.“

„Nevykládej pohádky, Cottone. Načapala jsem tě.“

„Ale nechávalas mě v domnění, že Gary je můj.“

„Taky že je. Ve všem všudy kromě krve.“

„Takhle si to odůvodňuješ?“

„Nic si odůvodňovat nemusím, jen jsem si říkala, že bys měl znát pravdu. Měla jsem ti to říct hned loni, když jsme se rozvedli.“

„Jak víš, že není můj syn?“

„Pro mě za mě si nech udělat test. Je mi to jedno. Prostě ber na vědomí, že nejsi Garyho otec, a nalož s tou informací, jak uznáš za vhodné.“

„Ví to?“

„Samozřejmě že ne. To nechám na vás dvou. Ode mě se to nedozví.“

Dodnes cítil zuřivost, která ho tenkrát zaplavila, zatímco Pam zachovávala bohorovný klid. Lišili se od sebe jako noc a den a i tím se dalo vysvětlit, proč se rozešli. Malone přišel o otce, když byl ještě hodně malý, ale vychovala ho matka, která ho zbožňovala. Zato Pamino dětství bylo bouřlivé. Její matka byla přelétavá a citově nevyrovnaná žena, která provozovala centrum denní péče. Rozházela rodinné úspory ne jednou, ale hned dvakrát. Měla slabost pro astrology. Nedokázala jim odolat a dychtivě naslouchala, jak jí vykládají přesně to, co chce slyšet. Pamin otec byl zrovna tak problematická osobnost – věčně duchem nepřítomný, odtažitý člověk, kterého daleko víc zajímaly rádiem ovládané modely letadýlek než jeho žena a tři děti. Čtyřicet let pracoval v továrně na zmrzlinové kornoutky, ale nikdy to nedotáhl nad úroveň středního managementu. Poslušný pan Nikdo, který si namlouvá, že je spokojený – takový býval Maloneův tchán až do dne, kdy mu jeho zvyk vykouřit denně tři balíčky cigaret přivodil infarkt.

Až do seznámení s Malonem Pam prakticky nezažila lásku ani pocit bezpečí. Sama city nehýřila, ale u druhých se jich domáhala. Vždycky dávala daleko míň, než vyžadovala. A když na to Malone poukázal, rozběsnila se. V počátcích jejich manželství udělal tu chybu, že měl pletky s jinými ženami, a jí se tím jen potvrdilo, že se na nikoho a na nic nedá doopravdy spoléhat.

Na matku, na otce, na sourozence ani na manžela.

Všichni selhali.

Ale ona taky.

Pořídila si dítě mimo manželský poměr a manželovi zatajila, že není otcem. A zřejmě daň za to selhání platila dodnes.

Měl by vůči ní projevit trochu shovívavosti. Jenže k uzavření obchodu je zapotřebí dvou a ona – alespoň prozatím – nejevila ochotu vyjednávat.

Střelec od okna zmizel.

Malone znovu upřel pozornost ke kavárně.

Zpozoroval toho muže, jak vychází ven a míří ke svému zaparkovanému autu, zalézá dovnitř a odjíždí. Opustil své strategické postavení, přeběhl uličkou na konec a rozhlížel se po Pam.

Jakmile ji zahlédl, doběhl k ní a naskočil na sedadlo spolujezdce. „Nastartuj a připrav se."

„Já? Proč si nesedneš k volantu ty?"

„Na to není čas. Už sem jede."

Už viděl volvo; zahnulo na dálnici, která vedla podél pobřeží, a projelo kolem nich.

„Jeď," vykřikl.

Poslechla ho.

George Haddád vešel do svého londýnského bytu. Výlet do Bainbridge Hall v něm rozdmýchal obvyklou frustraci, a tak ignoroval počítač upozorňující na nepřečtené e-mailové vzkazy a usadil se u kuchyňského stolu.

Pět let dělal mrtvého. Vědět, ale nevědět. Rozumět, ale zároveň tonout ve zmatku.

Potřásl hlavou.

To je ale dilema…

Rozhlédl se kolem. Dřív na něj byt působil mírumilovným očistným dojmem, jenže teď už ne. Nejspíš je načase. Musí se o tom dozvědět víc. Dluží to odhalení všem, které zničila *nakba,* kterým ukradli zemi a zabavili majetek. A dluží to Židům.

Všichni mají právo na pravdu.

Poprvé, před několika měsíci, to zřejmě nefungovalo. Proto včera znova sáhl po telefonu.

A teď zase, už potřetí, vytočil číslo do zahraničí.

Pam uháněla pobřežní dálnicí na jih, směrem ke Kodani, a Malone sledoval volvo před nimi. Mělo náskok asi tři čtvrtě kilometru. Maloneovi nevadilo, že je předjelo pár aut, aspoň se na volvo nenalepili tak nápadně, ale ustavičně Pam upozorňoval, ať si ho nenechá moc ujet.

„Já nejsem žádný agent," namítla s očima přilepenýma k přednímu sklu. „Nikdy jsem nic takového nedělala."

„Copak se to na právech neučí?“

„Ne, Cottone. Tebe to naučili ve škole pro špiony.“

„Kéž by nějakou takovou měli. Bohužel jsem to musel odkoukat z praxe.“

Volvo zrychlilo a Malone se polekal, jestli je řidič náhodou nezpozoroval. Ale pak uviděl, že prostě jen předjíždí. Všiml si, že Pam se s ním pokouší srovnat tempo. „Nedělej to. Jestli se má na pozoru, je to od něj trik jak zjistit, jestli se na něj někdo nepověsil.“

„Vidím, že zkušenost z ministerstva spravedlnosti se vyplácí.“

Zkusila zažertovat. To u ní byla hotová vzácnost a ocenil tu snahu. Doufal, že se tahle sledovačka vyplatí. Gary je určitě nablízku a on nepotřeboval nic než šanci vysvobodit ho.

Dorazili na předměstí Kodaně. Provoz se zpomalil; auta se jen ploužila. Volvo projelo Charlottenlund Slotspark, vjelo do hlavního města ze severu a uhánělo na jih, do centra. Drželi se čtyři vozy za ním. Za královským palácem uhnulo na západ a zabočilo do ulice vinoucí se do nitra rezidenční čtvrti.

„Dávej pozor,“ upozornil Malone Pam. „Tady nás může snadno zahlédnout. Nelep se na něj moc blízko.“

Pam přibrzdila a odstup mezi oběma vozy se zvětšil. Tuhle část města Malone dobře znal. O pár ulic dál je Rosenborg Slot, kde se vystavují dánské korunovační klenoty, a botanická zahrada.

„Dobře ví, kam jede,“ prohodil. „Všechny domy jsou tu na jedno brdo, musí to tady znát.“

Po dvou dalších odbočeních vjelo volvo do ulice lemované stromy. Malone poručil Pam, ať přibrzdí na rohu, a díval se, jak jejich kořist zahýbá na příjezdovku k domu.

„Zajeď k chodníku,“ ukázal Pam.

Jakmile zastavila, vytáhl berettu a otevřel dvířka. „Zůstaň tady. Myslím to vážně. Může se to ošklivě zvrtnout a já nemůžu hledat Garyho a zároveň dávat pozor na tebe.“

„Myslíš, že je někde tady?“

„Je to dost pravděpodobné.“

Doufal, že Pam nezačne trojčit. „Dobře. Počkám tady.“

Když vystrčil nohy ven, chytila ho za paži. Stiskla ho pevně, ale nijak nepřátelsky. Projel jím nával citu. Ohlédl se po ní a spatřil v jejích očích strach. „Jestli tam je, přiveď ho.“

15

Washington, D. C. 7:20

Stephanie byla ráda, když se za Larrym Daleym zavřely dveře. Při každém dalším setkání se jí zamlouval míň a míň. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se jí Green. „Jedno je jasné – Daley nemá ponětí, co to ta Alexandrijská spojka vlastně je. Ví jenom o Georgi Haddádovi a doufá, že ten o tom něco ví.“

„Proč myslíte?“

„Kdyby věděl víc, neztrácel by s námi čas.“

„Potřebuje, aby Malone Haddáda našel.“

„Protože Haddáda potřebuje, aby si dal dvě a dvě dohromady. Kdyby ty utajované záznamy byly úplné, nemárnil by tím čas. Najal by si pár chytrých hlav, zjistil, oč běží, a odpíchl se rovnou od toho.“ Potřásla hlavou. „Daley je přeborník na bulíkování druhých a nás tu bulíkoval ostošest. Potřebuje Cottona, aby mu Haddáda našel, protože ví houbeles. A dělá si naděje, že Haddád zná odpovědi na všechny jeho otázky.“

Green se s netajeným znechucením opřel v křesle. Stephanie začínala mít dojem, že se v tom Novoangličanovi mýlila. Stojí proti Daleymu, na její straně, a dokonce dal jasně najevo, že pokud ji Bílý dům vyhodí, sbalí si kufry taky.

„Politika je špinavá záležitost,“ zavrčel. „Prezidentovi teče do bot. Se svojí agendou uvázl na mrtvém bodě a čas ve funkci se mu krátí. Určitě se poohlíží, čím by se zapsal do dějin, a lidi jako Daley považují za svou povinnost něco mu opatřit. Souhlasím s vámi. Daley je na lovu. Ale namouduši nechápu, jak mu může být k užitku zrovna tohleto.“

„Musí to být hodně důležité, když to před pěti lety vyburcovalo jak Saúdy, tak Izraelce.“

„To je fakt. Izraelci obvykle nejednají z náhlého popudu. Nepřáli by si Haddádovu smrt jen tak pro nic za nic.“

„Cotton je v bryndě,“ konstatovala Stephanie. „Syna má v nebezpečí a od nás se žádné pomoci nedočká. Oficiálně budeme vyčkávat s rukama v klíně a jen se dívat a nakonec ho využijeme.“

„Řekl bych, že Daley podceňuje druhou stranu. Ta s rukama v klíně nesedí.“

Přitakala. „V tom je ta potíž s byrokraty. Věří, že všechno na světě se dá dojednat.“

Trhla sebou, protože se jí v kapse rozvibroval mobil. Přijala hovor, chvilku poslouchala a pak odmáčkla tlačítko.

„Právě jsem ztratila agenta. Lee Duranta, muže, kterého jsem poslala, aby se sešel s Malonem. Zabili ho na hradě Kronborg.“

Green mlčel.

Za očima se jí začala probouzet bolest. „Měl ženu a děti.“

„Přišla nějaká zpráva od Malonea?“

Zavrtěla hlavou. „Neozval se.“

„Možná jste prve měla pravdu. Možná bychom do toho měli zatáhnout i další agentury, co myslíte?“

Hrdlo se jí stáhlo. „To by nepomohlo. S tímhle se musíme vypořádat jinak.“

Green nehybně seděl, rty stisknuté a v očích pevný pohled, jako by věděl, co je potřeba udělat.

„Mám v úmyslu Cottonovi pomoci,“ prohlásila.

„A jak? Nejste agent do terénu.“

Vzpomněla si, že jí Malone přednedávnem ve Francii předhodil totéž, ale pak si tam vedla docela slušně. „Seženu si pomoc. Lidi, kterým můžu důvěřovat. Mám spoustu přátel, kteří mi dluží protislužbu.“

„Mohu vám pomoci také.“

„Nechci vás do toho zatahovat.“

„Už se stalo.“

„Neexistuje nic, co byste mohl udělat,“ namítla.

„Jen abyste se nedivila.“

„A jak by na to asi zareagoval Daley? Nemáme ponětí, s kým v tom jede. Bude lepší, když budu jednat v tichosti. Držte se stranou.“

Z Greenova výrazu se nedalo nic vyčíst. „Co ten ranní brífink pro Kongres?“

„Odbudu si to. Aspoň se Daley uklidní.“

„Budu vám krýt záda, jak to jen půjde.“

Zlehka se usmála. „Víte, co vám povím? Tohle je nejpříjemnějších pár hodin, jaké jsme kdy spolu strávili.“

„Je mi líto, že jsme si na to dřív nenašli čas.“

„Mně taky,“ opáčila. „Ale teď musím hlavně myslet na přítele, který mé potřebuje.“

16

Malone vystoupil z auta a zamířil k domu, před kterým zaparkovalo volvo. Nemohl se k němu přiblížit zepředu – bylo tam příliš mnoho oken a skoro žádné krytí –, a tak odbočil na travnatou cestu podél sousedního

domu, aby to vzal odzadu. Tahle část Kodaně se podobala čtvrti, ve které žil v Atlantě – samé stinné uličky plné úctyhodných cihlových rezidencí, obklopených právě tak úctyhodnými předními a zadními dvorky.

Zastrčil si berettu na bok; pomalu, ale vytrvale postupoval dál a snažil se přitom krýt za keři. Zatím nikde nikoho nezahlédl. Dvorky od sebe odděloval živý plot vysoký po ramena. Popošel k místu, kde přes něj bylo vidět, a spatřil zadní vchod domu, v němž zmizel střelec. Než se stačil rozhodnout, co udělá, dveře se otevřely a vynořili se z nich dva muži.

Střelec z Kronborgu a další muž, malý a podsaditý, s krkem tak krátkým, že měl hlavu jako vraženou do ramen.

Zabraní do rozhovoru obešli dům dopředu, směrem k ulici. Malone uposlechl instinkt, vyběhl z úkrytu a otvorem v živém plotě se protáhl na dvorek. Jako šipka vystřelil k zadnímu vchodu a s pistolí v ruce vklouzl dovnitř.

Přízemní dům byl tichý. Dvě ložnice, pracovna, kuchyně a koupelna. Dveře jedné ložnice byly zavřené. Rychle prozkoumal ostatní místnosti. Nikde nikdo. Připlížil se k zavřeným dveřím. Levou rukou vzal za kliku, zatímco v pravé držel zbraň připravenou k výstřelu. Pomalu zmáčkl kliku a otevřel dveře.

A uviděl Garyho.

Chlapec seděl v křesle u okna a četl si. Překvapeně vzhlédl od stránek, a jakmile spatřil, kdo to přišel, celý se rozzářil.

Také Malonea zaplavila vlna úlevy.

„Tati!“ Vtom Gary postřehl pistoli. „Co se děje?“

„Nemůžu ti to vysvětlovat, ale musíme odtud.“

„Říkali, že máš nějaké potíže. Jsou tady ti lidé, co chtěli ublížit mně a mámě?“

Přikývl; cítil, jak v něm roste nervozita. „Jsou. Musíme pryč.“

Gary vstal a Malone neodolal a sevřel ho v objetí. Tohle dítě je jeho – ve všem všudy. Ať jde Pam k čertu.

Řekl Garymu: „Drž se za mnou. Udělej přesně, co ti řeknu. Rozumíš?“

„Nastanou nesnáze?“

„Doufám, že ne.“

Malone došel zpátky k zadním dveřím a vykoukl ven. Dvorek zel prázdnotou. Na útěk jim postačí minuta.

S Garym v patách vyšel ven.

Díra v plotě se černala o patnáct metrů dál.

Popostrčil Garyho před sebe, protože když viděl ty dva muže naposled, mířili k ulici. S připravenou pistolí mu pokynul směrem k sousednímu dvorku. Nechal ho běžet napřed a hlídal bok.

Protáhli se dírou.

„Dáš se fakt snadno prokouknout.“

Otočil se na patě a strnul.

Šest metrů od nich stál Bezkrček, svíral Pam a tiskl jí k hrdlu glock s tlumičem. Střelec z Kronborgu stál opodál a držel na mušce Malonea.

„Potkal jsem tvou bejvalku, jak si to kráčí tímhle směrem,“ prohlásil Bezkrček s holandským přízvukem. „Počítám, žes jí nakázal, ať zůstane v autě.“

Malone zabodl pohled do Pam. Očima ho prosila o odpuštění.

„Gary,“ vyhrkla.

„Mami…“

Malone v jejich hlasech postřehl zoufalství. Odsunul Garyho za sebe.

„Shrneme si to, Malone? Pověsil ses na mého člověka cestou z hradu do města, počkal sis, až bude odjíždět, a sledoval jsi ho sem, protože sis domyslel, že tady bude tvůj kluk.“

Rozhodně to byl ten hlas z telefonu z předchozího večera. „A domyslel jsem si to správně.“

Druhý muž nepohnutě stál. Maloneovi se sevřel žaludek.

Vodili ho za nos.

„Vytáhni z té beretty zásobník a odhoď ho.“

Malone zaváhal, ale dospěl k názoru, že nemá na vybranou. Uposlechl.

„A teď uzavřeme obchod. Dám ti tvou bývalou manželku a ty mi dáš toho kluka.“

„Co když budu chtít, abyste si radši nechali ji?“

Muž se zachechtal. „Určitě nechceš, aby tvůj kluk koukal, jak jeho mámě vystřelím mozek z hlavy, a přesně to udělám, protože o ni nestojím.“

Pam vytřeštila oči nad důsledky svojí neuváženosti.

„Co se to děje, tati?“ dotazoval se Gary.

„Budeš muset jít sa ním, synu.“

„Ne,“ vykřikla Pam. „Nedělej to!“

„Zabije tě,“ ujistil ji Malone.

Bezkrčkův ukazováček neochvějně spočíval na spoušti a Malone jen doufal, že Pam zůstane klidně stát. Podíval se na Garyho. „Musíš, kvůli matce. Ale vrátím se pro tebe, přísahám. Spolehni se na to.“ Znovu ho objal. „Mám tě hrozně moc rád. Buď statečný. Platí?“

Gary přikývl, na okamžik zaváhal a pak vykročil k Bezkrčkovi. Ten pustil Pam. Okamžitě popadla Garyho do náručí a dala se do pláče.

„Jsi v pořádku?“ vypravila ze sebe.

„Jo.“

„Dovolte mi zůstat s ním,“ doprošovala se. „Nebudu dělat potíže. Cotton

vám najde to, co chcete, a my zatím budeme sekat dobrotu. Slibuju.“

„Zavři zobák,“ uťal ji Bezkrček.

„Přísahám. Nebudu dělat žádné vylomeniny.“

Zamířil jí na čelo. „Zavři hubu a padej.“

„Neprovokuj ho,“ varoval ji Malone.

Ještě jednou objala Garyho a pomalu couvla.

Bezkrček se uchechtl. „Rozumné rozhodnutí.“

Malone z něj nespouštěl oči.

Mužova zbraň se zničehonic kmitla doprava, z hlavně bezhlučně vylétly tři kulky a zabořily se do střelce z Kronborgu. Zavrávoral a zhroutil se naznak k zemi.

Pam si přitiskla dlaň k ústům. „Ježíšikriste!“

Malone zachytil zděšený výraz na Garyho tváři. Tohle by nemělo vidět žádné patnáctileté dítě.

„Udělal všechno do puntíku tak, jak jsem po něm chtěl. Ale já věděl, že ho sledujete, kdežto on ne. Dokonce mi tvrdil, že nikoho v patách neměl. Na idioty nemám čas. A vám snad tahle malá lekce vyžene z hlavy všechny pitomé nápady. A teď jděte pro to, co chci.“ Bezkrček zamířil glockem Garymu na hlavu. „Nechte nás odejít, aniž nám budete dělat potíže.“

„Všechny náboje z pistole jsem zahodil.“

Malone pozoroval Garyho. Kupodivu nedával najevo žádné obavy. Žádný strach. Žádnou paniku. Jen odhodlání.

Bezkrček s ním zamířil pryč.

Malone držel pistoli spuštěnou u boku a v duchu probíral různé možnosti. Jeho syn má u spánku nabitý glock. Ale pokud budou mít Garyho v rukou, nezbude mu než vydat jim Alexandrijskou spojku. Celý den před tou těžkou volbou uhýbal, protože připustit si ji by vyvolalo spoustu dilemat. Bezkrček očividně od začátku prokoukl, co Malone podnikne, a předvídal, že se všichni sejdou tady.

Krev mu v žilách ztuhla v led a zmocnil se ho znepokojivý pocit.

Nepříjemný.

Ale důvěrně známý.

Snažil se pohybovat co nejpřirozeněji. To je základ. Jeho bývalá profese stála a padala s pečlivým zvážením šance na úspěch. A odhadem rizik. Úspěch vždycky záležel na porovnání rizik a šancí. Mnohokrát nesl vlastní kůži na trh a třikrát odhadl rizika špatně a skončil v nemocnici.

Jenže tahle situace je jiná. V sázce je jeho syn.

Naštěstí šance mluvily v jeho prospěch.

Bezkrček a Gary se blížili k otvoru v plotě.

„Promiňte,“ ozval se Malone.

Bezkrček se ohlédl.

Malone vypálil z beretty a kulka se muži zaryla do hrudi. Vypadalo to, jako by ani nestačil zaregistrovat, co se stalo – v obličeji se mu smísil úžas s bolestí. Konečně se mu z úst vyřinula krev a oči se mu obrátily v sloup.

Padl jako strom pod sekerou dřevorubce, chvilku sebou cukal a pak znehybněl.

Pam přispěchala ke Garymu a popadla ho do náručí.

Malone spustil pistoli.

Sabre přihlížel, jak Cotton Malone zastřelil jeho poslední najatou posilu. Stál v kuchyni vedlejšího domu, ze které bylo vidět na zadní část domu, kde poslední tři dny drželi Garyho Malonea. Obě budovy si pronajal současně.

Usmál se.

Jeho operativec byl neschopný, kdežto Malone je liška podšitá. Se zásobníkem sice vyhodil z pistole náboje, ale ten, co už byl v komoře, mu zůstal. Každý dobrý agent jako Malone si v komoře vždycky nechává náboj. Sabre si z dob výcviku ve speciálních armádních útvarech pamatoval, jak se jeden nováček střelil do nohy poté, co si domněle vyprázdnil zbraň – protože na poslední náboj zapomněl.

Doufal, že se Maloneovi podaří nejlepšího z najatých pomocníků nějak zlikvidovat. Tak to zamýšlel. A jakmile zahlédl Pam Maloneovou mířit k domu, naskytla se vhodná příležitost. Vysílačkou svému poskokovi zavolal a poradil mu, jak využít její lehkovážnosti, aby na Malonea ještě víc zatlačil. Zároveň mu slíbil prémii, když zastřelí svého společníka.

Naštěstí se Malone postaral, že platbu nebude potřeba uskutečnit.

Tím pádem už naživu nezbývá nikdo, kdo by Sabrea s tímhle vším spojoval.

A nadto má Malone svého syna zpátky, což by v něm mělo ukonejšit nejnebezpečnější instinkty.

Ale nijak to neznamená, že by se Sabre vzdal svého úsilí.

Vůbec ne.

Ve skutečnosti to teprve teď začne.

DRUHÁ ČÁST

17

Vídeň, Rakousko
středa 5. října
13:30

Sabre zabrzdil u brány a stáhl okénko na straně řidiče. Neukázal žádný průkaz, ale pracovník ostrahy na něj stejně hned mávl, ať jede dál. Rozlehlý zámek se nacházel necelých padesát kilometrů jihozápadně od centra rakouského hlavního města, v zeleni zvané Vídeňský les. Vystavěla ho před třemi sty let šlechta; v nádherných, žlutohnědých barokních zdech se pod zkosenými štíty z alpské břidlice skrývalo pětasedmdesát prostorných místností.

Kouřovými skly pronikalo do audi zářivé slunce. Sabre si všiml, že vyasfaltovaná příjezdovka i přilehlé parkoviště zejí prázdnotou. Jinak poklidnou atmosféru rušili jen vrátní u přední brány a pár zahradníků uhrabávajících cestičky.

Zřejmě půjde o soukromý rozhovor.

Zaparkoval pod krytým vchodem a vystoupil do vlahého odpoledne. Zapnul si bundu a po cestičce vysypané kamínky vykročil k motýláriu, pavilonu ze skla a železa necelých sto metrů jižně od hlavní zámecké budovy. Impozantní železná konstrukce z devatenáctého století byla natřena nenápadnou zelení a stěny měla ze stovek skleněných tabulí, takže téměř splývala s lesnatým okolím. Uvnitř v úrodné zemině bujely exotické rostliny nejrůznějších druhů, ale jména se budově dostalo podle tisíců motýlů volně poletujících uvnitř.

Sabre škubl rozviklanými dřevěnými dveřmi a vešel. Místo podlahy byla jen hlína. Jakmile odhrnul kožený závěs, dýchlo na něj horké vlhké ovzduší.

Kráčel dál.

Ve vzduchu tančili motýli a vyhrávala jim k tomu nevtíravá instrumentální hudba. Bach, pokud se nemýlil. Hodně rostlin kvetlo; ta vlídná scenérie vytvářela ostrý protiklad k strohému podzimu za zamlženým sklem.

Mezi zelení seděl majitel pavilonu, Modré křeslo. Měl tvář člověka, který příliš mnoho pracuje, příliš málo spí a vůbec nedbá o správnou výživu. Na sobě měl tvídový oblek a přes něj pletenou vestu. Sabre si říkal, že to musí být nepohodlné. Ale pak mu blesklo hlavou, že chladnokrevní tvorové obvykle vyhledávají co největší teplo.

Sundal si bundu a přikročil k prázdné židli.

„Guten Morgen, Herr Sabre.“

Posadil se a opětoval pozdrav. Jak se zdá, dneska se bude mluvit německy.

„Máte rád rostliny, Dominicku? Nikdy jsem se na to nezeptal, ale kolik toho o nich víte?“

„Jen to, že z kysličníku uhličitého vyrábějí kyslík.“

Starý muž se usmál. „Nepřipadá vám, že nám toho dávají mnohem víc? Co třeba barva, teplo, krása?“

Sabre se rozhlédl po tom zbloudilém cípku deštného pralesa, díval se na motýly a naslouchal lahodné hudbě. Konejšivá atmosféra pro něj vůbec nic neznamenala, ale nechal si ten názor pro sebe a suše konstatoval: „Mají ve světě svoje místo.“

„A co víte o motýlech?“

Starci ležel na klíně porcelánový talíř upatlaný od ohnilého banánu. Na zbytcích nadšeně hodovali motýli se safírovými, nachovými a slonovinovými křídly.

„Přitahuje je ta vůně.“ Opatrně jednomu pohladil křídla. „Nádherná stvoření. Létající drahokamy, líhnou se do světa v gejzíru barev. Škoda, že žijí jen pár týdnů, než se znovu začlení do potravního řetězce.“

K hostině se přidali čtyři zlatozelení motýli.

„Tohle je velice vzácný druh, *Papilio dardanus.* Druh otakárka. Nechávám si jejich kukly dovážet z Afriky.“

Sabre hmyz nesnášel, ale snažil se předstírat zájem a vyčkával.

Konečně se starý muž zeptal: „Proběhlo v Kodani všechno hladce?“

„Malone už vyrazil hledat spojku.“

„Přesně jak jste předvídal… Jak jste toho docílil?“

„Nemá na vybranou. Pokud chce ochránit syna, musí spojku odhalit; jen tak už nebude zranitelný. V člověku, který je v takovéhle situaci, se dá číst jako v otevřené knize.“

„Mohlo mu dojít, že se stal předmětem manipulace.“

„A určitě mu to i došlo, ale upřímně věří, že měl nakonec navrch. Pochybuji, že by si domyslel, že jsem chtěl nechat ty muže zabít.“

Stařec se pobaveně usmál. „Ta hra vás těší, viďte?“

„Nacházím v ní jisté uspokojení.“ Sabre chvilku mlčel a pak dodal: „Když se hraje správně.“

K motýlům na talíři se připojilo pár dalších.

„Vlastně se to všechno hodně podobá těmhle vzácným tvorům,“ zauvažoval Modré křeslo. „Taky se nechají nalákat vidinou lehce získané potravy a pak se cpou.“ Silnými prsty chňapl jednoho za křídla. Motýl

mrskal tmavým tělíčkem a křehkýma nožkama ve snaze osvobodit se. „Klidně bych ho mohl zabít. Byla by to úplná hračka.“

Uvolnil sevření. Žlutooranžová křídla zavířila a nabrala vzduch.

„Ale zrovna tak snadno ho mohu nechat odletět.“ Upřel na Sabrea oči plné životní energie. „Využijte Maloneových schopností v náš prospěch.“

„Mám to v úmyslu.“

„Co uděláte, až se spojka najde?“ chtěl vědět Modré křeslo.

„Přijde na to.“

„Malonea bude potřeba zabít.“

„O to se postarám.“

Stařec po něm střelil pohledem. „Nemusí to být tak jednoduché.“

„S tím počítám.“

„Vyskytl se jeden problém.“

Sabreovi bylo hned divné, že ho povolali zpátky do Vídně.

„Izraelci jsou v pozoru. Zdá se, že George Haddád zase telefonoval na Západní břeh a židovští špioni v palestinské samosprávě nahlásili ten kontakt Tel Avivu. Vědí, že je naživu, a počítám, že patrně taky vědí, kde je.“

To byl opravdu problém.

„Křesla si uvědomují, že došlo k prozrazení, a schválila, abych vám udělil pravomoc vypořádat se s tou záležitostí, jak uznáte za vhodné.“

Což měl Sabre v úmyslu tak jako tak.

„Jak víte, Izraelci mají úplně jinou motivaci než my. My chceme získat spojku. Oni se jí chtějí definitivně zbavit.“

Sabre přikývl. „Aby zabili Haddáda, vyhodili do vzduchu kavárnu i se svými vlastními lidmi.“

„Židé představují problém,“ konstatoval tiše Modré křeslo. „Odjakživa to s nimi bylo těžké. Jejich jinakost a zatvrzelost s sebou nesou nezkrotnou pýchu.“

Sabre se rozhodl nijak tu poznámku nekomentovat.

„Míníme napomoci tomu, aby se s židovským problémem skoncovalo.“

„Nebyl jsem si vědom toho, že je to tak velký problém.“

„Pro nás ne, ale pro naše arabské přátele ano. Proto si musíte před Izraelci udržovat náskok. Nesmíme dopustit, aby do toho vstoupili.“

„V tom případě potřebuju co nejdřív odjet.“

„Kam jel Malone?“

„Do Londýna.“

Modré křeslo zmlkl a zadíval se na hmyz hemžící se v jeho klíně. Pak motýly setřepl. „Cestou do Londýna byste se měl zastavit na jednom místě.“

„Je na to dost času?“

„Nemáme na vybranou. Náš kontakt v izraelské vládě má jistou informaci, kterou vám sdělí pouze osobně, a chce za ni dostat zaplaceno.“

„Jako všichni.“

„Je v Německu. Nemělo by vás to zdržet dlouho. Vezměte si jedno z našich letadel. Bylo mi řečeno, že ten člověk je ledabylý. Ačkoli si to neuvědomuje, prozradil se. Vyrovnejte s ním náš účet.“

Sabre rozuměl.

„Asi vám nemusím připomínat, že okolo budou i jiní a budou mít oči na stopkách. Udělejte z toho podívanou, která stojí za zapamatování. Izraelci si musí uvědomit, že jde o hodně.“ Starý muž poposedl a pak sklonil ostrý nos zpátky k talíři. „Víte, co se děje tento víkend?“

„Ovšem.“

„Potřebuji finanční dokumentaci o jisté osobě. Do pátku. Stihnete to?“

Sabre věděl, jaká odpověď se od něj čeká, i když na to nebude mít čas. „Rozhodně.“

Modré křeslo mu sdělil jméno člověka, kterého je potřeba prošetřit, a dodal: „Nechte mi tu informaci doručit sem. A mezitím dělejte, co bude ve vašich silách.“

18

Washington, D. C. 7:30

Stephanie se rozhodla zůstat v hlavním městě. Tam se nacházejí všichni hlavní aktéři, a pokud má pomoci Maloneovi, potřebuje jim být nablízku. S Atlantou a svým oddělením Magellan Billet zůstávala ve spojení pomocí laptopu a mobilního telefonu. Do Dánska už mířili tři její agenti, dva měla v Londýně a jeden další byl na cestě do Washingtonu. Její hotelový pokoj se proměnil v provizorní velitelské stanoviště.

Když na stole zazvonil telefon, přimělo ji to k úsměvu – Thorvaldsenovi se nedala upřít dochvilnost. Zvedla sluchátko. „Ano, Henriku?“

„Byla jste si tak jistá, že jsem to já?“

„Voláte přesně na čas.“

„Opozdit se je neslušné.“

„Zcela a naprosto souhlasím. Co jste zjistil?“

„Dost na to, abych věděl, že máme problém.“

Včera Thorvaldsen vyslal skupinu vyšetřovatelů, aby zpětně vystopovali pohyby těch dvou mužů, které Malone zastřelil. Jelikož jeden z nich předtím zabil federálního agenta, podařilo se Stephanii získat i pomoc Europolu.

„Už jste někdy slyšela o *der Orden des Goldenen Vliesses?* O Řádu zlatého rouna?“

„Je to evropský ekonomický kartel. Znám ho.“

„Potřebuji internetové spojení na váš laptop.“

„Je přísně tajné,“ poškádlila ho.

„Ujišťuji vás, že to, co jsem zjistil, mi dává oprávnění víc než bohatě.“

Prozradila mu svou směrovací adresu. Za pár minut se na obrazovce zhmotnilo pět fotografií. Na třech byly jen hlavy, na dvou celé postavy. Ta pětice mužů měla sedmdesátku už dávno za sebou; jejich obličeje vypadaly jako karikatury plné tupých úhlů, byly chladné a bezvýrazné; všechny je obestírala aura vytříbenosti a čišela z nich aristokratická povznesenost lidí zvyklých, že je vždycky po jejich.

„Řád zlatého rouna byl znovu obnoven koncem čtyřicátých let, hned po komunistickém zespolečenštění rakouského průmyslu. Došlo k tomu ve Vídni a první členové patřili výlučně k vybrané skupině průmyslníků a finančníků. V padesátých letech se rozrůznil, přibyli uhelní magnáti, továrníci a další finančníci.“

Stephanie si přitáhla blíž psací podložku a cvakla propisovačkou. „Co míníte tím obnovením?“

„Jméno převzal od francouzského středověkého řádu, který roku 1430 založil burgundský vévoda Philip. Ten původní rytířský řád existoval jen pár desítek let. V dalších stoletích se objevily pokusy o jeho vzkříšení a v Rakousku dodnes působí Řád zlatého rouna, který má charakter společenské instituce. Ale hrozbu představuje stejnojmenný ekonomický kartel.“

Stephanie visela očima na obrazovce a vstřebávala do paměti strohá fakta.

„Je to zajímavé seskupení,“ pokračoval Thorvaldsen. „Jeho chod se řídí velmi přísnými stanovami. Počet členů je omezen na jedenasedmdesát. V čele řádu stojí pětičlenné předsednictvo, kterému se říká Kruh a jeho členům Křesla. Kruh i řád fakticky řídí osoba zvaná Modré křeslo. Těch pět nosí karmínové róby a na krku zlaté řetězy. Každý ten řetěz se skládá z ocílek a křesacích kamenů, ze kterých šlehají plameny kolem dokola zlatého rouna. Poněkud teatrální.“

Souhlasila s ním.

„Měla byste se v té pětici vyznat – vidíte je na své obrazovce. Tvář nalevo nahoře patří rakouskému průmyslníkovi Alfredu Hermannovi. Momentálně zastává funkcí Modrého křesla. Několikanásobný miliardář, je majitelem oceláren v Evropě, dolů v Africe, kaučukových plantáží na Dálném východě a bank po celém světě.“

Pak jí Thorvaldsen porozprávěl o ostatních čtyřech. Jeden vlastnil

kontrolní balík ve VRN Bank, která působí po celém Rakousku, Německu, Švýcarsku a Holandsku, a nadávkem mu patřily farmaceutické a automobilové firmy. Jiný se svými investičními společnostmi, spravujícími portfolia řady členských zemí Evropské unie, vévodil evropským akciovým trhům. Třetí byl výhradním majitelem dvou francouzských a jedné belgické firmy, které patřily k největším světovým výrobcům letadel mimo Spojené státy. Poslední byl samozvaným „betonářským králem“ – jeho společnosti zaujímaly vůdčí postavení v Evropě, Africe a na Blízkém východě.

„Jaksepatří vlivná skupina,“ uznala Stephanie. „To je slabé slovo. V Kruhu odjakživa převládá výrazně árijský duch – Křesly se stávají převážně Němci, Švýcaři a Rakušané. Volí je ze svých řad členové a zvolení pak zastávají svou funkci doživotně. Zároveň se ke každému vybírá i jeho Stín, který by ho v případě úmrtí dokázal ihned spolehlivě nahradit. Křesla si pak mezi sebou volí toho, kdo bude stát v jejich čele, také doživotně.“

„Jsou výborně zorganizovaní.“

„Pyšní se tím. Dvakrát ročně, vždycky pozdě na jaře a pak na podzim, se všichni členové scházejí na formálním shromáždění na čtyřsetakrovém panství u Vídně, které vlastní Alfred Hermann. Běžné aktivity jinak mají na starosti Křesla – jednají prostřednictvím stálých výborů. Mají kancléře, pokladníka, sekretáře a navíc i pomocný personál, který má pracoviště na Hermannově zámku. Organizace si potrpí na výkonnost; žádné zbytečné průtahy a tanečky parlamentního typu.“

Stephanie si čmárala poznámky na podložku. „Modré křeslo nesmí volit ani v Kruhu, ani na shromáždění, pokud nedojde k rovnosti hlasů. Při počtu jedenasedmdesáti členů a čtyř Křesel k takové situaci může dojít.“

Neubránila se obdivu k výsledkům Thorvaldsenovy pátrací akce. „Povězte mi něco víc o ostatních členech.“

„Mezi těmi stávajícími jedenasedmdesáti jsou většinou Evropané, ale taky čtyři Američané, dva Kanaďané, tři Asijci, Brazilec a Australan. Muži i ženy. Ženám umožnili přístup už před desítkami let. K obměnám dochází zřídkakdy, ale čekací listina je zárukou, že celkový počet zůstane zachován.“

„Proč mají hlavní stan v Rakousku?“ zajímala se Stephanie.

„Ze stejného důvodu, proč si tam mnoho z nás ukládá peníze. Tamní ústava výslovně zakazuje porušení bankovního tajemství. Peníze se tam dají jen obtížně vystopovat. Řád nemá nouzi o finanční prostředky. Všichni členové platí stejně vysoký příspěvek v závislosti na plánovaném rozpočtu. Ten loni přesáhl sto padesát milionů eur.“

„A za co takovýhle příjem utrácejí?“

„Za to, po čem lidé prahnou po staletí – za politický vliv, hlavně pokud jde o snahy Evropské komise centralizovat měnu a odstranit obchodní

bariéry. Zajímá je i nástup východní Evropy. Obnova infrastruktury v České republice, na Slovensku, v Polsku, Rumunsku a Polsku, to je byznys jako hrom. Prostřednictvím peněz rafinovaně nasměrovaných tam či onam získávají členové řádu na zakázkách víc než spravedlivý podíl.“

„Ale přesto, Henriku, sto padesát milionů eur se nedá utratit jen za získávání zakázek a podplácení politiků.“

„Máte pravdu. To seskupení sleduje i mnohem významnější cíl.“

Ve Stephanii rostla netrpělivost. „Čekám.“

„Jejich nejvyšší prioritou je Blízký východ.“

„Prokristapána, jak můžete tohle všechno vědět?“

Na druhém konci drátu se rozhostilo ticho.

Vyčkávala.

„Jsem jeden z nich.“

19

Londýn 12:30

Malone a Pam vyšli z letadla British Airways a kráčeli po rampě. Noc strávili v Christiangade a potom společně odletěli z Kodaně do Anglie; pro Pam to bylo jen mezipřistání, protože se vracela zpátky do Georgie, pro Malonea cílová destinace. Gary zůstal u Thorvaldsena, kterého znal ze svých dvou letních pobytů v Dánsku. Malone věřil, že v Christiangade je pro něj nejbezpečněji, dokud on sám přesně nezjistí, jak se věci mají. Thorvaldsen provedl dodatečné opatření – najal si lidi ze soukromé bezpečnostní služby, aby na panství hlídkovali. Pam se Maloneovo rozhodnutí, že Garyho nechají v Dánsku, dvakrát nezamlouvalo a pohádali se kvůli tomu. Nakonec jeho důvody uznala, vzhledem k tomu, co se stalo v Atlantě. Když teď měli nejhorší za sebou, potřebovala se vrátit do práce; z Ameriky odjížděla narychlo, ani nestačila dát vědět své firmě. Nechtělo se jí Garyho opustit, ale nakonec připustila, že ho Malone dokáže ochránit líp, než by to svedla ona sama.

„Jen doufám, že tu svoji práci pořád ještě mám,“ povzdechla si.

„Určitě jim vyděláváš dost, aby sis tím vykoupila odpuštění. Řekneš jim, co se stalo?“

„Budu muset.“

„To nic. Klidně jim pověz všechno, co bude potřeba.“

„Proč se do toho dál mícháš?“ zeptala se. „Proč to nenecháš plavat?“

Všiml si, že se docela úspěšně vyspala ze své kajícnosti. Předtím se mu

ustavičně omlouvala za včerejšek, ale on to odbýval jen mávnutím ruky. Neměl na vybavování náladu a díky tomu, že si kupovali letenky na poslední chvíli, ani neseděli v letadle vedle sebe. Vyhovovalo mu to. Sice si potřebovali vyříkat jisté věci ohledně Garyho – nepříjemné věci –, ale teď na to nebyla vhodná chvíle.

„Abych se postaral, že se nic podobného už nikdy nebude opakovat," odpověděl jí na otázku. „Když nebudu jediný, kdo o té spojce ví, dají mi pokoj. A tobě a Garymu jakbysmet."

„Co máš v plánu?" vyzvídala.

Vlastně nevěděl. „Uvidím, až dorazím na místo."

Kličkovali přeplněnou letištní halou k terminálu a jejich zamlklost a rozpaky jen potvrzovaly, že je jim oběma líp, když jsou od sebe. Vtom se probudily k životu Maloneovy podřimující smysly, vytrénované dvanácti lety u ministerstva spravedlnosti. Už v letadle si povšiml muže, který seděl tři řady před ním na protější straně kabiny. Měl vytáhlou štíhlou postavu připomínající fazolový lusk, kávovou pleť a tváře zarostlé strništěm. Nastupoval v Kodani a cosi na něm upoutalo Maloneovu pozornost. Během letu se nijak neprojevoval a z letadla vystoupil před nimi, jenže teď ho zničehonic měli za sebou.

A to věstilo potíže.

„Včera jsi toho chlapa zastřelil bez sebemenších výčitek svědomí," ozvala se Pam. „Z toho jde strach, Cottone."

„Šlo o Garyho."

„Takové věci jsi dřív dělával?"

„V jednom kuse."

„Už nikdy v životě nechci vidět nikoho umírat."

Ani on nechtěl.

Šli dál. Bylo mu jasné, že Pam má něco na srdci. Vždycky na ní poznal, když v ní něco hlodalo.

„Včera jsem se ti o tom nezmínila, protože se toho dělo tolik," začala, „ale někoho jsem si našla."

Malonea to potěšilo, ale rád by věděl, proč mu to vykládá. „Už dávno se jeden druhému nepleteme do soukromí."

„Já vím. Jenže tenhle muž je něco extra." Zvedla ruku a ukázala na zápěstí. „Dal mi tyhle hodinky."

Zdálo se, že je na ně pyšná, a tak jí je pochválil. „TAG Heuer. Nejsou špatné."

„To bych řekla. Úplně mi vyrazil dech."

„Je na tebe hodný?"

Přikývla. „Jsem s ním moc ráda."

Nevěděl, co na to říct.

„Mluvím o tom jen proto, abych ti naznačila, že je načase, abychom uzavřeli mír.“

Došli do terminálu hemžícího se lidmi. Přišla chvíle, kdy se rozejdou každý jiným směrem.

„Nevadilo by ti, kdybych šla s tebou?“ zeptala se. „Moje letadlo do Atlanty odlétá až za sedm hodin.“

V duchu si už nacvičoval rozloučení, aby znělo pokud možno lhostejně. „To není nejlepší nápad. Potřebuju to vyřídit sám.“ Ani nemusel dodávat, co jim oběma vytanulo na mysli: *Zvlášť po včerejšku.*

Přikývla. „Chápu. Jen mě napadlo, že by to byl docela fajn způsob, jak strávit odpoledne.“

Popadla ho zvědavost. „Proč? Myslel jsem, že od toho všeho chceš mít pokoj.“

„Skoro mě kvůli té spojce zabili, tak se nediv, že jsem zvědavá. A krom toho, jak se mám zabavit tady na letišti?“

Musel uznat, že jí to sluší; bylo jí jen o pět let míň než jemu, ale vypadala mnohem mladší. Zevnějškem až příliš připomínala někdejší Pam – zároveň bezmocnou i nezávislou, přitažlivou svou prostořekostí. Její pihovatá tvář a modré oči v něm vyvolaly záplavu nejnevítanějších vzpomínek, jaké úporně zaháněl zvlášť poté, co se v srpnu dozvěděl, že není otcem Garyho.

Měli za sebou dlouhé manželství. Sdíleli spolu kus života, v dobrém i ve zlém. Jemu teď bylo osmačtyřicet, byli přes rok rozvedení a skoro šest let žili odloučeně.

Nejspíš je načase, aby se s tím vyrovnal. Co se stalo, to se stalo, a ani on nebyl žádný svatoušek.

Jenže sjednání mírové dohody bude muset počkat. A tak jí prostě jen řekl: „Vrať se do Atlanty a dávej na sebe pozor, ano?“

Usmála se. „Totéž bych měla říct já tobě.“

„Pro mě to nepřipadá v úvahu. Ale ten nový muž v tvém životě by tě určitě měl rád doma.“

„My dva si ještě musíme o něčem promluvit, Cottone. Oba se tomu vyhýbáme.“

„Promluvíme si, až tohle skončí. Co kdybychom do té doby uzavřeli příměří?“

„Fajn.“

„Dám ti vědět, jak se to vyvíjí. A o Garyho se neboj, Henrik se o něj postará. Je u něj v bezpečí. Navíc máš telefonní číslo, takže si ho můžeš kdykoli zkontrolovat.“

Zvesela jí zamával a s úsměvem zamířil k východu, před kterým

postávaly taxíky. Neměl žádné zavazadlo. Nevěděl, jak dlouho tu zůstane; přinejhorším si pár věcí koupí později, až najde spojku.

Ale než opustí letiště, chtěl si ještě něco ověřit.

U východu odbočil k pultu s informacemi a vytáhl ze stojánku mapu města. Rozložil ji a naoko se do ní zabral, ale pohledem přitom co chvíli sjel k davům proudícím sem a tam letištní halou. Předpokládal, že jestli ho Fazolový lusk opravdu sleduje, počká si na jeho odchod.

Jenže ten chlap se místo něj nalepil na paty Pam.

Malonea to zneklidnilo.

Odhodil mapu na pult a zamířil zpátky. Pam se usadila v jedné z mnoha kavárniček – zřejmě se rozhodla ubíjet čas jídlem a kávou. Fazolový lusk se stáhl do obchodu s bezcelním zbožím, odkud bylo na kavárnu dobře vidět.

Zajímavé. Jak se zdá, Malone není jeho favorit.

Malone vešel do kavárny.

Pam seděla v boxu. Když k ní došel, tváří jí prolétlo překvapení. „Kde se tu bereš?“

„Rozmyslel jsem si to. Chceš jít se mnou?“

„Moc ráda.“

„Pod jednou podmínkou.“

„Já vím. Budu držet pusu.“

* * *

Stephanie si v duchu přebírala Thorvaldsenova slova. Pak se klidným hlasem ujistila: „Jste členem Řádu zlatého rouna?“

„Už třicet let. Vždycky jsem bral řád jen jako nástroj, jak dát dohromady lidi, kteří mají peníze a vliv. Většinou se taky ničím jiným nezabýváme…“

„Pokud zrovna nekorumpujete politiky a neuplácíte, abyste dostali zakázky.“

„Ale no tak, Stephanie. Víte přece, jak to ve světě chodí. Já ta pravidla nevymýšlím, jen podle nich hraju.“

„Řekněte mi všechno, co víte, Henriku. A netahejte mě za nos, buďte tak hodný.“

„Moji pátrači vystopovali ty dva mrtvé ze včerejška zpátky do Amsterdamu. Jeden má přítelkyni. Prozradila nám, že její milenec pravidelně pracuje pro jistého člověka. Jednou prý toho dotyčného zahlédla a podle jejího popisu soudím, že jsem ho viděl taky.“

Stephanie čekala, co přijde dál.

„Je to zvláštní, ale na oficiálních setkáních řádu už celá léta slýchám o Alexandrijské knihovně. Držitel Modrého křesla, Alfred Hermann, je tím

tématem přímo posedlý.“

„Tušíte proč?“

„Věří, že od dávných předků se toho můžeme spoustu dozvědět.“

Měla o tom své pochybnosti, ale vyptávala se dál. „Jak s řádem souvisejí ti dva mrtví?“

„Člověk, kterého ta žena popsala, se účastní řádových setkání. Ne jako člen, jen jako zaměstnanec. Ta žena nezná jeho jméno, ale prý jednou použil přezdívku, kterou jsem předtím slyšel i já – *die Klauen der Adler.*“

Stephanie si to v duchu přeložila. Orlí spár. „Víc mi neprozradíte?“

„Co kdybychom počkali, až budu mít jistotu?“

Tenkrát v červnu, když se s Thorvaldsenem setkala poprvé, nebyl ani zdaleka tak sdílný a jen tím přiživil antipatii, která mezi nimi beztak vládla. Od té doby se však naučila Dána nepodceňovat. „Tak dobře. Řekl jste, že hlavním zájmem řádu je Blízký východ. Co jste tím myslel?“

„Oceňuji, že na mě nenaléháte.“

„Jednou s vámi musím začít spolupracovat. A krom toho byste mi víc stejně neřekl.“

Thorvaldsen se uchechtl. „Jsme si v lecčem podobní.“

„Neděste mě.“

„Není to nic tak strašného. Ale abych odpověděl na vaši otázku o Blízkém východě – arabský svět bohužel uznává jen sílu. Nicméně umějí i vyjednávat a mají toho hodně, co při jednáních mohou položit na stůl – hlavně ropu.“

S tím se nedalo polemizovat.

„No, a kdo je pro Araby nepřítel číslo jedna?“ pokračoval Thorvaldsen. „Amerika? Kdepak. Je to Izrael. Ten je pro ně trnem v oku. Trůní si přímo v srdci *jejich* světa. Židovský stát. Odtrhl se v roce 1948, a přijmete-li arabské tvrzení, skoro milion lidí tenkrát násilně vysídlili. Zemi, na kterou si Palestinci, Egypťané, Jordánci, Libanonci a Syřané dělali nárok po staletí, svět prostě předal Židům. Arabové tomu říkají *nakba*, pohroma. Příhodné pojmenování.“ Po chvilce mlčení dodal: „Z hlediska obou stran.“

„Načež okamžitě vypukla válka,“ doplnila Stephanie. „První z mnoha.“

„A díkybohu všechny vyhrál Izrael. Během uplynulých šedesáti let Izraelci lpějí na *své* zemi, a to jen proto, že Bůh řekl Abrahámovi, že to tak má být.“

Vzpomněla si na biblickou pasáž, kterou citoval Brent Green. „*I pravil Hospodin Abramovi: Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.*“

„Hospodinův slib Abrahámovi byl jedním z důvodů, proč Židé Palestinu

dostali," připomněl Henrik. „Je to údajně domovina jejich předků, přislíbená jim samotným Bohem. Copak by proti tomu někdo mohl něco namítat?"

„Pokud vím, tak přinejmenším jeden palestinský učenec ano."

„Cotton mi o Georgi Haddádovi a knihovně vyprávěl," připustil Thorvaldsen.

„To neměl dělat."

„Myslím, že momentálně kašle na předpisy – a vás v tuhle chvíli nemá dvakrát v lásce."

Dostala, co si zasloužila.

„Podle mých zdrojů ve Washingtonu chce Bílý dům Haddáda najít. Počítám, že to víte taky."

Neodpověděla.

„Nečekám od vás, že to potvrdíte nebo popřete. Ale něco se děje, Stephanie. A jsou to důležité události. Lidé u moci obvykle nemarní čas zbytečnostmi."

S tím souhlasila.

„Můžete vyhazovat lidi do povětří, den za dnem je terorizovat a nic se tím nevyřeší. Skutečnou moc máte, pokud vlastníte něco, po čem váš nepřítel touží, anebo se bojí, aby se to nedostalo do rukou někomu dalšímu. Znám Řád zlatého rouna. Jde mu o vliv. Mít v ruce mocenskou páku – právě o to Alfred Hermann a řád usilují."

„A k čemu ji hodlají využít?"

„Pokud by měli v ruce něco, čím by se dalo zasáhnout samo srdce Izraele, arabský svět by se okamžitě pustil do vyjednávání, aby to získal. A na přátelských vztazích s Araby by všichni členové řádu vydělali. Jen cena ropy sama o sobě stačí, aby zbystřili pozornost, a ještě víc pro ně znamenají nové trhy pro jejich služby a výrobky. Kdo ví? Třeba existuje informace, která zpochybní židovský stát, což by zhojilo spoustu otevřených ran. Američany stojí dlouhodobá obrana Izraele hromadu peněz. Kolikrát už museli zakročit? Vždycky se to odehrává stejně: Arabové prohlásí, že Izrael musí být zničen. Vloží se do toho OSN. Spojené státy ten výrok odsoudí. Všichni se dohřejí a začnou řinčet zbraněmi. Aby se vypjatá nálada zklidnila, je nutné rozdávat ústupky a dolary nalevo napravo. Představte si, že by toho už nebylo zapotřebí – oč vlídnější by byl svět i Amerika."

A mohl by to být historický odkaz, jaký si Lany Daley přeje pro prezidenta. Nedalo jí to, aby se nezeptala: „Co by mohlo mít takovou moc?"

„Nevím. Ale oba jsme před pár měsíci četli starobylý dokument, který měnil všechno od základu. I v tomhle případě může jít o něco podobně zásadního."

Měl pravdu, ale bylo potřeba vrátit se do reálu. „Cotton tu informaci

potřebuje.“

„Dostane ji, ale nejdřív se musíme dozvědět všechno.“

„A jak toho chcete docílit?“

„Tenhle víkend se koná podzimní shromáždění řádu. Nechtělo se mi tam, ale pojedu.“

20

Londýn 13:20

Malone vystoupil z taxíku a rozhlédl se po tiché ulici. Průčelí s lomenými štíty, vroubkované sloupky u vchodů, truhlíky za okny. Všechny ty malebné georgiánské domy přímo dýchaly starobylostí, bylo to prostředí, které přirozeně láká knihomoly a akademiky. George Haddád by se tady měl cítit jako doma.

„Tak tady žije?“ zeptala se Pam.

„Doufám. Už se mi skoro rok neozval. Tuhle adresu jsem dostal před třemi lety.“

Odpoledne bylo chladné a suché; v *Timesech* se dočetl, že v Anglii vládne neobvykle suchý podzim. Fazolový lusk je z Heathrow nesledoval, ale možná jeho úkol převzal někdo další – bylo nad slunce jasnější, že na tenhle úkol není sám. Nikde ale nebylo vidět žádný jiný taxík. Malone byl nesvůj z toho, že s sebou pořád ještě má Pam, ale zavinil si to sám, když ji požádal, aby ho doprovodila.

Vyšli po schodech a vstoupili do budovy. Chvilku se zdržel ve vestibulu a nenápadně, aby ho nebylo zvenčí vidět, vyhlížel na ulici.

Nikde se neobjevila žádná auta ani lidé.

Zvonek u bytu ve třetím patře diskrétně zaklinkal. Otevřel jim muž s olivovou pletí, malý a tělnatý, s popelavě bílými vlasy a hranatým obličejem. Jakmile poznal návštěvníka, oči mu ožily a široce se usmál na přivítanou. Malone v tom úsměvu postřehl záblesk potlačovaného vzrušení.

„Cottone, to je mi ale překvapení! Zrovna nedávno jsem na tebe myslel.“

Srdečně si potřásli rukama a Malone mu představil Pam. Haddád je pozval dál. Denní světlo tlumily husté krajkové záclony, ale Malone si i tak rychle okoukl nesourodé zařízení bytu – nechyběl tu klavír, několik příborníků, křesla, lampy s plisovanými hedvábnými stínítky a dubový stůl, na kterém se pod haldou knih a papírů krčil počítač.

Haddád mávl rukou kolem dokola. „Tohle je celý můj svět,

Cottone.“

Stěny byly ověšené tolika mapami, že pod nimi skoro nebylo vidět pelyňkově zelenou malbu. Malone je přejel pohledem a zjistil, že zachycují Svatou zemi, Arábii a Sinaj v různých dobách, od starověku až po současnost. Některé byly fotokopie, jiné originály, ale všechny vypadaly zajímavě.

„Další z mých obsesí," podotkl Haddád.

Po chvilce srdečného klábosení se Malone rozhodl přejít k věci. „Situace se změnila. Proto jsem tady." Vysvětlil, co se předchozího dne přihodilo.

„Je tvůj syn v pořádku?" strachoval se Haddád.

„Ano. Tehdy před pěti lety jsem se na nic nevyptával, protože mi do toho nic nebylo. Ale teď je všechno jinak a rád bych věděl, o co vlastně jde."

„Zachránils mi život."

„Na oplátku bych si zasloužil znát pravdu."

Haddád je zavedl do kuchyně a usadil je u oválného stolu. V hutném vzduchu se vznášela vůně tabáku a vína. „Je to složité, Cottone. I já sám jsem to pochopil teprve v několika posledních letech."

„Potřebuju vědět všechno, Georgi."

Pohlédli na sebe s tísnivým porozuměním. Stará přátelství odumírají. Lidé se mění. Vlastnosti, které na sobě kdysi oceňovali, se mohou stát nepohodlnými. Ale Malone věděl, že mu Haddád důvěřuje, a chtěl mu oplatit stejnou mincí. Konečně se starý muž dal do řeči. Malone naslouchal jeho vyprávění o roce 1948, kdy jako devatenáctiletý bojoval v palestinském hnutí odporu, které se pokoušelo zarazit sionistickou invazi.

„Zastřelil jsem hodně lidí," řekl Haddád, „ale na jednoho z nich nikdy nezapomenu. Přišel za mým otcem, jenže ten naneštěstí krátce předtím spáchal sebevraždu. Zajali jsme toho muže,

protože jsme si mysleli, že je sionista. Byl jsem mladý, netrpělivý, plný nenávisti a on žvanil nesmysly. Tak jsem ho zastřelil." Zvlhly mu oči. „Byl to Strážce a já ho zabil a nic jsem se nedozvěděl." Odmlčel se. „A pak, o padesát let později, se stalo něco neuvěřitelného – navštívil mě další Strážce."

Malone přemítal, kam se Haddád dobere.

„Objevil se u mě doma a říkal totéž, co ten první v roce 1948."

„Jsem Strážce."

Slyšel Haddád správně? V mysli mu okamžitě vyvstala otázka. „Z *knihovny? Přicházíte mi nabídnout pozvání?"*

„Jak to víte?"

Haddád mu vyložil, co se tehdy dávno přihodilo. Zatímco mluvil, pokoušel se svého hosta odhadnout. Byl šlachovitý, měl uhlově černé vlasy, hustý knír a tvář tak opálenou, že připomínala žlutohnědou vydělanou kůži.

Byl úhledně a nenápadně oblečený a stejným dojmem působilo i jeho chování. Ve všem všudy se podobal tomu prvnímu.

Zůstal mlčky sedět a Haddád se zařekl, že tentokrát bude mít dost trpělivosti. Konečně Strážce promluvil: „Prostudovali jsme studie a výzkumy, které jste publikoval. Vaše znalost starých biblických textů je obdivuhodná, právě tak jako vaše schopnost překládat ze staré hebrejštiny. A vaše argumentace ohledně obecně přijímaných překladů je přesvědčivá."

Haddád si té pochvaly vážil. Ze Západního břehu se mu jich dostávalo poskrovnu.

„Jsme prastaré společenstvo. V dávných dobách první Strážci zachránili před zkázou hodně děl z Alexandrijské knihovny. Stálo je to ohromné úsilí. Čas od času nabídneme pozvání takovým, jako jste vy – lidem, kteří z toho mohou těžit."

Haddádovi vířila hlavou spousta otázek, ale nakonec se zeptal: „Ten Strážce, kterého jsem zastřelil, tehdy říkal, že vedeme zbytečnou válku. Že existují věci mocnější než kulky. Jak to myslel?"

„Nemám ponětí. Vašemu otci se nepovedlo uskutečnit všechny kroky, aby mohl do knihovny vstoupit, takže z našeho vědění těžit nemohl – a my nemohli mít užitek z něj."

„Co myslíte tím, že se mu nepodařilo uskutečnit všechny kroky?"

„Abyste získal právo používat knihovnu, musíte se osvědčit na hrdinské pouti." Mladík vytáhl obálku. „Vyložte si moudře tato slova a setkáme se u vchodu do knihovny; pak mi bude ctí vpustit vás dovnitř."

Haddád obálku přijal. „Jsem stařec. Jak bych mohl podstoupit dlouhou cestu?"

„Najdete v sobě sílu."

„A proč bych měl?"

„Protože v knihovně najdete odpovědi."

„Moje chyba byla, že jsem o té návštěvě řekl palestinským úřadům," povzdechl si Haddád. „Ale nelhal jsem – skutečně bych tu cestu nezvládl. Ohlásil jsem to v dobré víře, že na Západním břehu mluvím s přáteli. Jenže izraelským špionům se všechno doneslo a skončilo to výbuchem v té kavárně, kde jsme spolu byli."

Malone na ten den vzpomínal. Patřil k nejděsivějším v jeho životě. Stěží je z toho tehdy oba dostal.

„Kde ses tam vzal?" zeptala se Pam s obavami v hlase.

„S Georgem jsme se znali už léta. Spojuje nás zájem o knihy, zvlášť o bibli." Ukázal na Haddáda. „Sedí proti tobě jeden z nejuznávanějších světových odborníků. Je pro mě čiré potěšení tahat z něj rozumy."

„Vůbec jsem netušila, že tě něco takového zajímá," užasla Pam.

„Asi toho bylo hodně, co jsme jeden o druhém netušili.“ Viděl, že jí neuniklo, co tím má na mysli, a tak nechal svoje slova doznít a teprve pak pokračoval: „Jakmile George zvětřil potíže a přestal Palestincům věřit, požádal mě o pomoc. Stephanie mě poslala zjistit, co se děje. Když vybuchla ta nálož, George se chtěl dostat pryč. Všichni předpokládali, že při té explozi zahynul, tak jsem ho nechal zmizet.“

„Pod kódovým označením Alexandrijská spojka,“ doplnila Pam.

„Jenže někdo se o mně zřejmě dozvěděl,“ prohlásil Haddád.

Malone přikývl. „Dostal se k počítačovým záznamům. Ale v nich nebyla ani zmínka o tom, kde žiješ – jenom o tom, že já jsem jediný, kdo zná tvoje místo pobytu. Proto šli po Garym.“

„Hrozně mě to mrzí. Rozhodně jsem nechtěl vystavit tvého syna nebezpečí.“

„Řekni mi, Georgi, proč tě ti lidé chtějí mermomocí zabít?“

„Když mě navštívil Strážce, zrovna jsem pracoval na jedné teorii týkající se Starého zákona. Už předtím jsem publikoval různé studie o tehdejším a dnešním chápání toho svatého textu, ale tenkrát jsem zašel dál.“

Vrásky kolem očí se mu prohloubily, asi namáhavě hledal slova.

„Křesťané se obvykle soustřeďují na Nový zákon,“ vysvětloval, „zatímco Židé vycházejí z toho Starého. Troufám si tvrdit, že většina křesťanů Starému zákonu příliš nerozumí; končí u toho, že Nový zákon je naplněním starozákonních proroctví. Jenže Starý zákon je důležitý a je to text přímo nabitý protimluvy – takovými, že se jimi dá snadno zpochybnit celé jeho poselství.“

O tomhle slyšel Malone Haddáda vykládat už dřív, ale tentokrát poslouchal s novým zájmem.

„Příkladů je spousta. Genesis předkládá dvě protichůdné verze stvoření a dvě odlišné genealogie Adamova potomstva. Podobně i potopa: Bůh praví Noemovi, aby přivedl sedm párů čistých zvířat a jeden pár nečistých. V jiné části Genesis je to ale jen po jednom páru. Podle jednoho verše Noe vypouští havrana, aby hledal pevninu, kdežto podle jiného to byla holubice. I v délce trvání potopy si Genesis protiřečí. Čtyřicet dnů a nocí, anebo tři sta sedmdesát? Uvádí obojí. A to ani nemluvím o množství dvojích, ale dokonce i trojích verzí slov, které se v jejích příbězích vyskytují – například různá jména, jimiž se označuje Bůh. Najdeme v ní YHWH, *Jahve* anebo *Elohirn.* Nepřipadá vám, že aspoň jméno Boha by mělo být konzistentní?“

Malone zalétl v pamětí o několik měsíců zpátky, do Francie, kde si vyslechl podobné nářky na čtyři evangelia z Nového zákona.

„Dnes už vcelku vládne shoda,“ pokračoval Haddád, „že Starý zákon je dílem mnoha autorů a že vznikal mimořádně dlouho. Písaři obratně

zkompilovali různorodé zdroje. Je to naprosto jednoznačný závěr a není nijak nový. Už ve dvanáctém století si jistý španělský filozof jako jeden z prvních povšiml, že verš 12:6 z Genesis – *tehdy v té zemi byli Kananejci* – nemohl napsat Mojžíš. A jak by Mojžíš mohl být autorem Pentateuchu, když se v poslední z těch pěti knih detailně popisují přesné okolnosti a doba jeho smrti? A co teprve všechny ty poznámky na okraj. V textech se například vyskytují stará místní jména a poznamenává se u nich, že ta místa jsou k spatření *až do dnešních dnů.* To jednoznačně poukazuje na pozdější úpravy, doplňky a zušlechťování textu."

Malone navázal. „A při každé takové redakci se ztratil kus původního významu."

„Bezpochyby. Podle nejlepšího odhadu byl Starý zákon sestaven mezi roky 1000-586 před naším letopočtem. Mladší části pocházejí zhruba z let 500-400. Pak se v něm nejspíš rýpali až do roku 300 před naším letopočtem. Neví se to jistě. Víme jenom, že Starý zákon je slepenec, jehož části vznikaly za různých historických a politických okolností a vyjadřují odlišné náboženské názory."

„Smekám před tebou," prohlásil Malone a zase si vzpomněl na Francii a rozpory v Novém zákoně, „doopravdy, věř mi. Ale tahle zjištění nejsou nijak revoluční. Půlka lidí věří, že Starý zákon je Slovo Boží, a druhá ho považuje za sbírku starověkých pohádek."

„Ale co když bylo jeho znění pozměněno natolik, že už neobsahuje původní poselství? Co když Starý zákon, jak ho známe, není a nikdy nebyl Starým zákonem z časů svého vzniku? Tím by se ledacos změnilo."

„Jsem jedno velké ucho."

„Tohle se mi na tobě líbí," usmál se Haddád. „Že jsi báječný posluchač."

Malone viděl Pam na očích, že s Haddádem nesouhlasí, ale dodržela slovo a zůstala zticha.

„Už jsme se spolu dřív bavili o tom, že Starý zákon se od Nového podstatně liší," navázal Haddád. „Křesťané chápou text Nového zákona doslova, natolik doslova, že ho považují za historii. Ale příběhy patriarchů, Exodus a dobytí Kanaánu historické nejsou. Jsou tvůrčím uměleckým vyjádřením náboženské reformy,

která v dávných dobách proběhla v končině zvané Judea. Samozřejmě, že obsahují pravdivé jádro, ale je v nich daleko víc příběhu než faktů.

Dobrým příkladem jsou Kain a Ábel. Za časů, kdy se ten příběh odehrává, žili na Zemi jen čtyři lidé – Adam, Eva, Kain a Ábel. A přesto v Genesis 4:17 stojí: *I poznal Kain svou ženu a ta otěhotněla.* Kde se ta žena vzala? Byla to snad Eva? Jeho matka? Nebyla by to převratná interpretace? Ve výčtu Adamova pokrevního potomstva se pak v páté kapitole Genesis

praví, že Mahalalel žil osm set devadesát pět let, Járed osm set let a Enoch tři sta šedesát pět let. A Abrahámovi údajně bylo sto let, když mu Sára porodila Izáka, a jí devadesát.“

„Tyhle věci nebere nikdo doslova,“ namítla Pam.

„Zbožný Žid by tvrdil opak.“

„Co tím chceš říct, Georgi?“ zeptal se Malone.

„Starý zákon v té podobě, jak ho známe, je výsledek překladů. Hebrejština, ve které byl sepsán, vymizela z běžného užívání kolem roku 500 před naším letopočtem. A tak abychom Starému zákonu rozuměli, musíme přijmout buď tradiční židovský překlad, anebo se spolehnout na moderní dialekty, které jsou potomky vymřelé hebrejštiny. Té první metody využít nemůžeme, protože židovští učenci, kteří překlad pořizovali – někdy mezi roky 500 a 900 po Kristu, tedy tisíc či více let poté, co byl text poprvé zapsán –, už starou hebrejštinu vůbec neznali, takže význam jenom odhadovali. Starý zákon, který tolik lidí zbožně uctívá jako Slovo Boží, není nic než výsledek nahodilého překladu.“

„Georgi, o tomhle jsme se přece už bavili. Vědci a učenci to rozebírají celá staletí. Není to nic nového.“

Haddád se potutelně ušklíbl. „Ale já ještě s vysvětlováním neskončil.“

21

Vídeň, Rakousko 14:45

Alfredu Hermannovi připomínal zámek svou atmosférou hrobku. Z opuštěnosti ho vytrhlo, jen když se sešla shromáždění řádu anebo držitelé Křesel.

Dneska se nic takového nekonalo.

A on tomu byl rád.

Uchýlil se do svého soukromého bytu v prvním patře, řady prostorných místností, které po francouzském způsobu navazovaly jedna na druhou a neústily do chodby. Ani ne za dva dny bude zahájeno devětačtyřicáté podzimní shromáždění a Hermanna potěšilo, že se ho zúčastní všech jedenasedmdesát členů Řádu zlatého rouna. Nakonec se ohlásil i Henrik Thorvaldsen, který původně tvrdil, že nepřijede. Členové si spolu nepopovídali od léta, a tak se dalo počítat s tím, že diskuse během nadcházejících dnů budou dlouhé a náročné. Jako Modré křeslo měl Hermann za úkol zajistit hladký a efektivní průběh. Zaměstnanci řádu už připravovali zámecký zasedací sál – než se na víkend sjedou členové, bude

všechno přichystáno. Ale se shromážděním si Hermann starosti nedělal. V hlavě mu leželo nalezení Alexandrijské knihovny. Snil o něm už celá desetiletí.

Přešel na protější stranu místnosti. Celý její severní roh zabíral model, který si pořídil už před lety – překrásná miniatura toho, jak asi Alexandrijská knihovna vypadala za časů Julia Caesara. Přitáhl si k němu židli a posadil se, očima hltal detaily a nechal myšlenky volně toulat.

Modelu vévodila dvě sloupořadí. Jak věděl, stávalo v nich plno soch, podlahy bývaly pokryté koberečky a rohožemi, stěny ověšené tapisériemi. Na chodbách se spoustou sedátek se členové hašteřili o význam slov či veršů a pouštěli se do sžíravých hádek o nových objevech. Oba zastřešené prostory se otevíraly do postranních místností. Tam se skladovaly papyry, svitky a později kodexy – byly uloženy v truhlách či na policích, volně na sobě, s katalogizačními cedulkami. V dalších místnostech pracovali písaři; pořizovali kopie, které se se ziskem prodávaly. Členové se těšili vysokému platu a daňovým výjimkám; navíc měli zdarma stravu a ubytování. V knihovně se nacházely přednáškové sály, laboratoře a observatoře, ba dokonce i zoo. Nejprestižnější místa dostávali gramatici a básníci, nejlepší vybavení měli k dispozici fyzikové, matematici a astronomové. Po architektonické stránce nezapřela knihovna řecký původ a vzbuzovala dojem elegantního chrámu.

Takové úžasné místo, pomyslel si Hermann.

Taková úžasná doba.

Jen dvakrát během historie lidstva se vědění radikálně rozmohlo v globálním měřítku. Podruhé se tak stalo za renesance a tohle období přetrvává do současnosti. Poprvé k tomu došlo ve čtvrtém století před naším letopočtem, kdy svět ovládali Řekové.

Představil si ty časy tři stovky let před Kristovým narozením. Po náhlé smrti Alexandra Velikého svedli jeho generálové o ohromnou říši boj, nakonec ji rozdělili na tři části a tím začala helénistická éra, období celosvětové dominance Řeků. Na jednu z oněch tří částí vznesl nárok předvídavý Makedonec Ptolemaios – roku 304 před naším letopočtem se prohlásil králem Egypta a založil ptolemaiovskou dynastii. Za hlavní město si zvolil Alexandrii.

Ptolemaiovci byli intelektuálové. Ptolemaios I. byl historik, Ptolemaios II. zoolog, Ptolemaios III. patron literatury, Ptolemaios IV. dramatik. Všichni si za vychovatele svých dětí vybírali přední učence a vědce a povzbuzovali nejlepší mozky své doby, aby se usadily v Alexandrii.

Ptolemaios I. založil muzeum, které se mělo stát místem, kde se budou setkávat vzdělanci a sdílet svoje znalosti. Aby je v jejich snažení podpořil,

založil i knihovnu. Za Ptolemaia III, v roce 246 před naším letopočtem, sídlila ve dvou budovách – hlavní knihovna se nacházela poblíž královského paláce, druhá, menší, se usadila ve svatyni boha Serapida známé jako Serapeum.

Ptolemaiovci byli náruživí sběratelé knih a rozesílali své nákupčí po celém tehdy známém světě. Ptolemaios II. koupil celou Aristotelovu knihovnu. Ptolemaios III. přikázal prohledávat všechny lodě, které připlouvaly do alexandrijského přístavu. Jakmile se na nich našly knihy, pořídily se od nich kopie, které se vrátily vlastníkům, zatímco originály byly uloženy do knihovny. Nacházely se v ní nejrůznější žánry – od poezie a historie až po rétoriku, filozofii, náboženství, lékařství, vědu a právo. V Serapeu se časem uchovávalo asi 43 000 svitků, ke kterým měla přístup veřejnost; dalších 500 000 bylo uloženo v muzeu přístupném jen učencům.

Co se s tím vším stalo?

Podle jedné verze knihovna shořela roku 48 před naším letopočtem, když Caesar válčil s Ptolemaiem XIII. Caesar rozkázal podpálit královskou flotilu, ale oheň se rozšířil do města a patrně strávil i knihovnu. Jiná verze obviňuje křesťany, kteří údajně zničili hlavní knihovnu roku 272 a Serapeum roku 391 našeho letopočtu v rámci své snahy zbavit město veškerých pohanských vlivů. Poslední verze připisuje zkázu knihovny na účet Arabům, kteří Alexandrii dobyli roku 642. Když se kalífa Omara ptali, co mají udělat s knihami z královského pokladu, prohlásil prý: *Pokud se tyto knihy shodují s knihou nejvyšší, pak jsou zbytečné a netřeba je schovávat. Pokud se neshodují, pak jsou škodlivé a je nutno je zničit.* A tak se prý v alexandrijských lázních po šest měsíců topilo svitky.

Hermanna to pomyšlení odjakživa deptalo – příčilo se mu, že by jeden z nejvelkolepějších pokusů lidstva shromáždit veškeré vědění mohl jen tak skončit v plamenech.

Ale jak to bylo doopravdy?

Jistě, Egypt skutečně čelil rostoucím nepokojům a zahraniční agresi, knihovna se stala obětí perzekucí, davových výtržností a vojenské okupace a přišla o svá privilegia.

Ale kdy definitivně zmizela?

Nikdo neví.

Anebo má pravdu legenda? Traduje se, že skupině nadšenců se podařilo zachraňovat odtamtud svitek po svitku; některé prý opsali, jiné ukradli, systematicky schraňovali vědění. Kronikáři o jejich existenci trousí zmínky po staletí.

Strážci.

Hermann si rád představoval, co asi ti zapálení nadšenci uchovali.

Neznámá díla Euklida? Platóna? Aristotela? Augustina? A díla nesčetných dalších mužů, kteří budou později považováni za otce svých oborů?

To se neví.

A právě proto je pátrání tak fascinující.

Ani nemluvě o teoriích George Haddáda, které Hermannovi poskytly záminku k prosazování zájmů řádu. Politický výbor se už usnesl, jak by se destabilizace Izraele dalo využít ke zvýšení zisků. Byl to sice ctižádostivý podnikatelský plán, ale nikoli nereálný. Za předpokladu, že se podaří potvrdit Haddádovy výzkumy.

Před pěti lety Haddád ohlásil návštěvu kohosi, komu říkal Strážce. Izraelští špehové tu informaci předali Tel Avivu. Židé svou reakci přehnali, jako ostatně vždycky, a okamžitě se pokusili Haddáda zabít. Díkybohu zasáhli Američané a Haddád přežil. Hermann byl rovněž rád, že se s jeho americkými zdroji z řad politiků dá rozumně dohodnout; nedávno mu fakta ohledně Haddáda potvrdili a doplnili pár dalších, a právě to byl důvod, proč nasadil Sabrea na Cottona Malonea.

Ale co dál? Snad se Sabre dozví víc od toho zkorumpovaného Izraelce, co na něj čeká v Německu.

Jedinou jistotou je George Haddád.

Je nutné ho najít.

22

Rothenburg, Německo 15:30

Sabre kráčel dlážděnou uličkou. Rothenburg leží sto kilometrů na jih od Wurzburgu; je to opevněné město obkroužené kamennými hradbami a strážními věžemi, z něhož dýchá středověk. Uvnitř se mezi hrázděnými cihlovými či kamennými domy klikatí uzounké ulice. Jednu z nich Sabre hledal.

Baumeisterhaus našel hned vedle trhovního náměstí, co by kamenem dohodil od starobylé věže s hodinami. Kovová pamětní deska hlásala, že byl postaven roku 1596. Posledních sto let v něm sídlil penzion a restaurace.

Sabre strčil do předních dveří a uvítala ho nasládlá vůně kvasnicového chleba a jablek se skořicí. Protáhlá jídelna ústila na vnitřní dvorek s obílenými stěnami hustě ověšenými parožím.

V boxu obloženém dubovým dřevem na něj čekal kontakt z řádu, hubený neduživý chlapík, kterého znali pouze jako Jonáše. Sabre k němu došel a vklouzl do boxu. Stůl byl prostřený vkusným růžovým ubrusem. Před

Jonášem odpočíval porcelánový šálek plný černé kávy a vedle na talíři napůl snědený štrúdl.

„Dějí se divné věci," pronesl Jonáš anglicky.

„Tak to na Blízkém východě bývá."

„Divnější než jindy."

Jako člen zastupitelské mise v Německu byl Jonáš ve spojení s izraelským ministerstvem vnitra.

„Požádal jste mě, abych dával pozor na cokoli, co se týká George Haddáda. Zdá se, že vstal z mrtvých. Mezi našimi lidmi to vyvolalo rozruch."

Sabre předstíral nevědomost. „Z jakého zdroje jste tu informaci získali?"

„Během posledních několika dnů osobně telefonoval do Palestiny. Chce jim prý něco sdělit."

Sabre se v minulosti setkal s Jonášem třikrát. Lidé jeho typu, kteří dávají eurům přednost před loajalitou, jsou užiteční, ale zároveň se s nimi musí obezřetně. Podvodník podvádí vždycky. „Co kdybychom přestali mlžit a vy jste rovnou vybalil, co jste mi to chtěl říct?"

Mužík si vychutnával hlt kávy. „Než Haddád před pěti lety zmizel, navštívil ho kdosi, kdo si říkal Strážce."

To pro Sabrea nebyla žádná novinka, ale pomlčel o tom.

„Haddád od něj dostal určitou informaci. Začíná to tak trochu zvláštně, ale dál je to ještě zvláštnější."

Sabre nikdy neměl pochopení pro dramatičnost, v níž si Jonáš tak liboval.

„Haddád není první, komu se takový zážitek naskytl. Díval jsem se do záznamů. Od roku 1948 navštívil člověk, který si říká Strážce, tři další lidi. Izrael zná jejich jména, ale všichni tři během pár dnů či týdnů po té návštěvě zemřeli." Jonáš se odmlčel. „Pokud si vzpomínáte, Haddád málem zemřel také."

Sabreovi to pomalu docházelo. „Vaši lidé drží něco pod pokličkou?"

„Jednoznačně."

„Během jaké doby se uskutečnily ty návštěvy?"

„Zhruba každých dvacet let během těch posledních šedesáti. Všichni ti navštívení byli akademici – jeden Izraelec a tři Arabové, včetně Haddáda. Vrahy pokaždé vyslal Mossad."

„Jak se vám to podařilo zjistit?" chtěl vědět Sabre.

„Jak říkám, prošel jsem záznamy." Jonáš zmlkl. „Před pár hodinami dorazila oficiální zpráva. Haddád žije v Londýně."

„Potřebuji adresu."

Jonáš mu ji předal. „Už tam poslali svoje lidi. Z vražedného komanda."

„Proč chtějí Haddáda zabít?“

„Ptal jsem se velvyslance na totéž. Pracoval dřív pro Mossad a vyprávěl mi zajímavou historku.“

„Předpokládám, že kvůli tomu jsem tady.“

Jonáš ho obdaroval úsměvem. „Já hned věděl, že vám to pálí.“

* * *

David Ben-Gurion si uvědomoval, že jeho politická kariéra patří minulosti. Už od časů, kdy žil jako stonavé dítě v Polsku, snil o tom, že vrátí Židům jejich biblickou domovinu. Otcovsky pečoval o národ Izraele a provedl ho bouřlivými roky 1948-1963, velel mu v bojích a zasvětil mu své státnické schopnosti.

Těžká povinnost pro člověka, který v podstatě toužil být intelektuálem.

Hltal filozofické knihy, studoval bibli, flirtoval s buddhismem, dokonce se naučil starořecky, aby mohl číst Platóna v originále. Byl obdařen neukojitelnou zvídavostí ohledně přírodních věd a ošklivil si beletrii. Při komunikaci dával přednost slovním soubojům před vytříbenými rozpravami.

Přesto nebyl jenom teoretik.

Byl to přísný muž s drsnými rysy, s tváří, která prozrazovala sílu vůle, aureolou stříbrných vlasů a výbušnou letorou.

V květnu 1948 vyhlásil nezávislost Izraele, aniž by vzal na vědomí výstrahu Washingtonu, která na poslední chvíli dorazila, anebo chmurné předpovědi svých nejbližších spolupracovníků prorokujících soudný den. Vzpomínal, jak během pár hodin po vyhlášení nezávislosti vtrhly do Izraele vojenské jednotky pěti arabských zemí a připojily se k palestinským milicím v otevřeném pokusu Židy zničit. Osobně se postavil do čela armády; zahynulo jedno procento židovské populace a tisíce Arabů. Přes půl milionu Palestinců ztratilo domov. Nakonec Židé získali převahu a mnozí začali Ben-Guriona pokládat za Mojžíše, krále Davida, Garibaldiho a Boha Všemohoucího v jedné osobě.

Vedl svůj národ dalších patnáct let. Ale teď se psal rok 1965, jemu bylo skoro osmdesát a cítil se vyčerpaný.

A co hůř, celou tu dobu se mýlil.

Zíral na impozantní knihovnu. Tolik lidského poznání! Muž, který si říkal Strážce, tvrdil, že pouť bude namáhavá, ale pokud se mu podaří uspět, bude ho čekat nepředstavitelná odměna.

A měl pravdu.

Kdysi se dočetl, že hodnota idejí se má poměřovat jejich platností nejen pro dobu, kdy vznikly, ale pro budoucnost.

Jeho doba zrodila moderní izraelský stát, ale stálo to tisíce životů – a on se bál, že v nadcházejících desetiletích zahynou spousty dalších. Vypadalo to, že Židům a Arabům jsou vzájemné boje souzeny. Vždy považoval svůj cíl za oprávněný a svou věc za spravedlivou, ale teď už to neplatilo.

Mýlil se.

Ve všem.

Znovu opatrně prolistoval tlustý svazek, který ležel otevřený na stole. Když přišel, čekaly na něj tři takové tlustospisy. Strážce, který ho před šesti měsíci navštívil, stál u vstupních dveří a na větrem ošlehané tváři mu seděl široký úsměv.

Ben-Gurionovi se nikdy ani nesnilo, že existuje takové centrum učenosti, a byl vděčný své zvědavosti, že ho přiměla posbírat odvahu k téhle pouti.

„Odkud to všechno pochází?“ zeptal se, když vcházel dovnitř.

„Ze srdcí a myslí mužů a žen.“

Hádanka, ale zároveň i pravda; filozof v jeho nitru rozuměl.

„Ben-Gurion vyprávěl ten příběh v roce 1973, několik dní předtím, než zemřel,“ uzavřel Jonáš. „Někteří lidé tvrdí, že byl v deliriu. Jiní zase, že přišel o rozum. Ale ať už se v té knihovně dozvěděl cokoli, nechal si to pro sebe. Jedna věc je ovšem jistá – po roce 1965 se Ben-Gurionova politika a životní filozofie dramaticky změnily. Ubral ze své militantnosti, byl mnohem smířlivější. Volal po ústupcích Arabům. Lidé to většinou přičítali tomu, že stárne, ale Mossad za tím viděl jiné důvody. Natolik závažné, že se na Ben-Guriona začal dívat s podezřením. Proto mu nikdy nedovolili vrátit se na politickou scénu. Jen si to představte – otec Izraele byl vytlačen do ústraní.“

„Kdo je ten Strážce?“

Jonáš pokrčil rameny. „Záznamy o tom mlčí. Ale o těch čtyřech, které navštívil, se Mossad dozvěděl a okamžitě jednal. Ať je to kdo je to, Izrael si nepřeje, aby s ním kdokoli mluvil.“

„Takže vaši kolegové mají v plánu zlikvidovat Haddáda?“

Jonáš přikývl. „Jak už jsem říkal.“

Sabre už slyšel dost, a tak vyklouzl z boxu.

„Co bude s mým honorářem?“ domáhal se Jonáš.

Sabre vytáhl z kapsy obálku a hodil ji na stůl. „Tímhle bychom měli být vyrovnáni. Ozvěte se, až pro nás budete mít něco dalšího.“

Jonáš si strčil úplatek do kapsy. „Budete první, za kým půjdu.“

Vstal a vykročil nikoli ke dveřím, ale k výklenku, ve kterém byly toalety. Sabre usoudil, že je to stejně vhodná příležitost jako kterákoli jiná, a zamířil za ním.

U dveří na toaletu se maličko zdržel.

Restaurace byla poloprázdná, mizerně osvětlená a hlučná, hosté u stolů, zabraní do hovorů v několika jazycích, se věnovali jen sami sobě.

Sabre vešel na záchody, zamkl za sebou a rychle si obhlédl, jak to tam vypadá. Dvě kabinky, umyvadlo, zrcadlo, jantarové světlo zářivek. Jonáš obsadil první kabinku – druhá byla prázdná. Sabre odmotal pár papírových ručníků a čekal, až uslyší spláchnout. Pak vytáhl z kapsy nůž.

Jonáš vykročil z kabinky a zapínal si kalhoty.

Sabre se prudce otočil a vrazil mu nůž do prsou, zajel jím směrem nahoru a druhou rukou přitiskl k ráně papírové ručníky. Díval se, jak se Izraelcovy oči naplnily zděšením a pak zeskelnatěly. Aniž by pustil ručníky, vytáhl čepel.

Jonáš se zhroutil na podlahu.

Sabre si z jeho kapsy vzal zpátky obálku a otřel mu ostří nože o kalhoty. Hbitě popadl mrtvého za paže, odtáhl jeho krvácející tělo do kabinky a zapřel o toaletní mísu.

Pak za sebou zavřel dveře a odešel.

Venku se připojil k průvodkyni, která vedla turistickou skupinu po prohlídkové trase k městskému *rathausu*. Byla to postarší žena; ukazovala na starobylou radnici a vykládala o dlouhé historii Rothenburgu.

Zdržel se a poslouchal. Zvony odbily čtvrtou odpoledne.

„Když se podíváte nahoru na hodiny, všimněte si těch dvou okének nalevo a napravo od ciferníku.“

Všichni tam obrátili hlavy. Panely se odsunuly a v okénku se objevil panáček, který do sebe hodil korbel vína, zatímco další mechanická loutka přihlížela. Průvodkyně repetila o tom, jaká je to důležitá památka. Fotoaparáty cvakaly. Videokamery vrčely. Podívaná trvala zhruba dvě minuty. Když Sabre odcházel, zachytil pohled jednoho turisty, muže, který pohotově stočil objektiv od věžních hodin k němu a vyfotografoval ho, jak jde pryč.

Usmál se.

Když se pro člověka zrada stane způsobem života, představuje pro něj každé odhalení riziko. Naštěstí se už od Jonáše dozvěděl všechno, co potřeboval, a tak se ho zbavil. Ale Izraelci teď vědí o Jonášových kontaktech. Modrému křeslu je to zřejmě jedno a výslovně mu přikázal, ať se postará o pěknou podívanou.

Což taky udělal.

Zorganizoval podívanou jak pro Izraelce, tak pro Alfreda Hermanna.

23

Londýn 14:30

Malone vyčkával, až George Haddád skončí s vysvětlováním. Jeho starý přítel kolem tématu kroužil. „Před šesti lety jsem napsal studii," vykládal. „Pojednávala o teorii, na které jsem pracoval – o té, která se zabývá původním překladem Starého zákona ze staré hebrejštiny."

Mínil tím Septuagintu, nejstarší a nejúplnější překlad Starého zákona do řečtiny, který vznikal zhruba od třetího do prvního století před naším letopočtem v Alexandrijské knihovně. Potom jim popsal *Codex Sinaiticus*, Sinajský kodex, rukopis ze čtvrtého století našeho letopočtu, který obsahuje Starý i Nový zákon a později sloužil učencům k ověřování pravosti jiných biblických textů, ačkoli nikdo nevěděl, jestli je správný. Dál zmínil Vulgatu, kterou v téže době dokončil svatý Jeroným – byl to první přímý překlad z hebrejštiny do latiny, později podstatně zrevidovaný v šestnáctém, osmnáctém a dvacátém století.

„Zasáhl do ní dokonce i Martin Luther," dodal, „aby ji uvedl do souladu s luteránskou vírou. Jako celek je ten překlad zmatečný. Jeho poselství obměnilo příliš mnoho myslitelů.

A teď k Bibli krále Jakuba. Hodně lidí věří, že věrně tlumočí původní znění, ale vznikla v sedmnáctém století překladem Vulgaty do angličtiny. Překladatelé hebrejský originál nikdy neviděli, a i kdyby ano, nejspíš by mu nerozuměli. Bible, jak ji dnes známe, Cottone, je po lingvistické stránce vzdálena pět kroků od té první, která kdy vznikla. Bible krále Jakuba se prohlašuje za autorizovanou a původní, ale to neznamená, že opravdu je pravá, autentická, natož dokonce pravdivá."

„Existují nějaké hebrejské bible?" zajímala se Pam.

Haddád přikývl. „Nejstarší dochovanou hebrejskou biblí je Kodex z Aleppa, který se roku 1948 v Sýrii povedlo uchránit před zkázou. Ale to je rukopis z desátého století našeho letopočtu, takže vznikl skoro dva tisíce let po originálu sepsaném bůhvíkým."

Drsné zažloutlé pergamenové stránky toho rukopisu, popsané vybledlým hnědým inkoustem, Malone kdysi viděl v jeruzalémské Židovské národní knihovně.

„Ve svém článku," navázal Haddád, „jsem rozvíjel hypotézu, že určité rukopisy by mohly pomoci všechny tyhle otázky zodpovědět. Víme, že Starý zákon studovali starověcí filozofové v Alexandrijské knihovně – muži, kteří staré hebrejštině doopravdy rozuměli. Víme také, že svoje myšlenky zachytili písemnou formou. V dochovaných rukopisech se vyskytují odkazy

na jejich práce, citáty a přebrané pasáže, ale původní texty se bohužel ztratily. Kromě toho mohly existovat starověké židovské texty – víme, že v knihovně se jich shromáždilo hodně. K hromadnému ničení židovských spisů – a zvlášť Starého zákona v hebrejštině – začalo docházet až později. Jen sama inkvizice spálila dvanáct tisíc opisů talmudu. Kdybychom prostudovali aspoň jeden jediný z nich, mohlo by rázem být po veškerých pochybnostech.“

„Co na tom záleží?“ namítla Pam.

„Záleží na tom hodně,“ opáčil Haddád. „Hlavně jestli se zjistí omyly.“

„Jaké omyly?“ V Maloneovi rostla netrpělivost.

„Mojžíš rozdělující vody Rudého moře. Exodus. Genesis. David a Šalomoun. Od osmnáctého století archeologové zuřivě překopávají Svatou zemi, jen aby dokázali, že bible je historicky podložená. Přesto se během vykopávek nenašel sebemenší fyzický důkaz, který by cokoli ze Starého zákona potvrzoval. Dobrým příkladem je Exodus. Sinajský poloostrov údajně pěšky přešly tisíce Izraelitů. Tábořili na místech přesně udaných v bibli, která je možno najít i dnes. Ale z té doby se tam nenašel žádný úlomek keramiky, ani náramek, ani nic jiného, co by Exodus potvrzovalo. Na tentýž nedostatek důkazů archeologie narazila, když se pokoušela doložit jiné biblické události. Nezdá se vám to divné? Neměla by se někde pod zemí najít stopa aspoň po nějaké události popisované ve Starém zákoně?“

Malone věděl, že Haddád stejně jako mnoho dalších považuje bibli za historický dokument jenom do určité míry. Věří, že na ní sice je něco pravdy, ale ne moc. Malone měl taky svoje pochybnosti. Pročetl bibli a dospěl k závěru, že ti, kdo obhajují biblická vyprávění jakožto historii, zakládají svoje přesvědčení daleko spíš na teologických než na vědeckých argumentech. Ale i tak, co na tom?

„Georgi, tohle všechno jsi mi vykládal už dřív a já s tebou souhlasím. Ale potřebuji vědět, proč je to tak důležité, že ti kvůli tomu jde o život.“

Haddád vstal od stolu a odvedl je k mapám na zdech. „Shromáždit tyhle mapy mi trvalo pět let. Nebylo to jednoduché. Stydím se to přiznat, ale pár jsem jich dokonce ukradl.“

„Odkud?“ zajímalo Pam.

„Hlavně z knihoven. Většinou nedovolují pořizovat fotokopie vzácných tisků. A kromě toho se při kopírování poztrácejí detaily a právě na detailech záleží.“

Haddád přistoupil k mapě, která zachycovala novodobý stát Izrael. „Když se roku 1948 země porcovala a kus z ní dostali sionisté, hodně se toho namluvilo o Abrahámově odkazu. Podle Slova Božího tahle oblast…“ Haddád objel kousek mapy prstem, „… přesně tohle území údajně patří

Abrahámovi.“ Malone si povšiml jeho hranic.

„Díky tomu, že rozumím staré hebrejštině, se mi podařilo proniknout k podstatě věci. Možná až moc. Zhruba před třiceti lety jsem si všiml čehosi zajímavého. Abyste pochopili význam toho objevu, je důležité pochopit příběh Abraháma.“ Ten příběh Malone dobře znal.

Haddád pokračoval: „Genesis zaznamenává událost, která zásadně ovlivnila světovou historii. Docela dobře se mohlo jednat o nejdůležitější den v lidských dějinách vůbec.“

Malone naslouchal, jak Haddád vypráví o Abramovi, který, poslušen Božího příkazu, putoval se svým lidem z Mezopotámie do Kanaánu. Jeho manželka Sarai zůstávala neplodná a nakonec Abramovi navrhla, aby se tělesně spojil s její oblíbenou služkou, egyptskou otrokyní jménem Hagar, která u nich pobývala už od časů, kdy faraón vyhostil Abramův klan z Egypta.

„Důležitost toho, že se Abramův první syn Izmael narodil Egypťance Hagar,“ vysvětloval Haddád, „se naplno projevila v sedmém století našeho letopočtu, kdy se v Arábii zrodilo nové náboženství, islám. Podle koránu Izmael *byl poslem a prorokem a byl u Pána svého oblíben.* Abramovo jméno se v koránu vyskytuje v pětadvaceti ze sto čtrnácti súr. Ibrahim a Izmael jsou dodnes běžná arabská jména. Korán výslovně nařizuje muslimům, aby se řídili vírou Abrahámovou.“

„Byl mužem zbožně oddaným Bohu, pravé víry, a nepatřil k mnohobožcům.“

„Výborně, Cottone – vidím, že sis od našeho posledního rozhovoru nastudoval korán.“

Malone se usmál. „Jednou nebo dvakrát jsem si ho přečetl. Fascinující čtení.“

„Korán jasně praví, že Abrahám a Izmael zbudovali základy Domu.“

„Aha, tím se myslí Kaaba,“ ozvala se Pam. „Nejsvětější svatyně islámu.“

Na Malonea udělala dojem. „Kde ses tak vzdělala ohledně islámu?“

„V televizi. Dívám se na pořady o historii.“

Neuniklo mu, jak se samolibě usmála.

„Kaaba je v Mekce. Dospělí muslimové k ní musí vykonat pouť. Potíž je, že se jich tam rok co rok schází tolik, že několik set lidí ušlapou k smrti. Ve zprávách to bývá v jednom kuse.“

„Arabové, zejména muslimští Arabové, odvozují své dědictví od Izmaela,“ pokračoval Haddád.

Malone tušil, co přijde. Třináct let po Izmaelově narození řekl Bůh Abramovi, že se stane praotcem mnoha národů. Ze všeho nejdřív mu nařídil, ať si změní jméno na *Abrahám* a Sarai ať se nazývá *Sára*. Pak Bůh oznámil

Sáře, že porodí syna. Sára ani Abrahám Bohu nevěřili, ale do roka se narodil Izák.

„Den Izákova narození klidně může být nejdůležitějším dnem v historii lidstva," prohlásil Haddád. „Jím se všechno změnilo. Bible a korán se ohledně Abrama v lecčem rozcházejí. Každá z těch knih líčí ten příběh jinak. Ale podle bible řekl Bůh Abrahámovi, že všechna země, která ho obklopuje – země Kanaán –, bude patřit jemu a jeho dědici Izákovi."

Zbytek Malone znal. Bůh se znovu zjevil Izákovu synu Jákobovi a zopakoval svůj příslib; řekl, že skrze Jákoba vzejde národ, jemuž bude země Kanaán patřit navěky. Jákobovi bylo řečeno, ať si změní jméno na *Israel*. Z dvanácti Jákobových synů vzešlo dvanáct kmenů spojených úmluvou mezi Bohem a Abrahámem; všichni synové si založili vlastní rodiny, a tak povstalo dvanáct kmenů Izraele.

„Abrahám je praotcem všech tří hlavních světových náboženství," ozřejmoval Haddád. „Islám, judaismus i křesťanství od něj odvozují své kořeny, i když podávají příběh jeho života odlišně. Celý konflikt na Blízkém východě, který se táhne už tisíce let, je debatou o tom, která verze je správná a které náboženství má na tu zemi božské právo. Arabové to svoje odvozují od Izmaela, Židé od Izáka, křesťané od Krista."

Malone se rozpomněl na bibli a zarecitoval: *„I řekl Hospodin Abramovi: Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáními Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země."*

„Odříkáváš to s vnitřním přesvědčením," poznamenala Pam.

„Jsou to významná slova," řekl Haddád. „Židé věří, že jim zaručují výhradní právo na Palestinu. Strávil jsem studiem bible většinu svého dospělého života. Je to úchvatná kniha. A to, čím se odlišuje od jiných epických příběhů, je prosté. Nezdůrazňuje mystiku ani magii, ale lidskou odpovědnost."

„Vy sám jste věřící?" zeptala se ho Pam.

Haddád zavrtěl hlavou. „V náboženském slova smyslu? Ne. V náboženství vidím až příliš jasně manipulaci. Jestli věřím v Boha? To je něco jiného. Ale zakusil jsem Jeho lhostejnost. Narodil jsem se jako muslim. Můj otec byl muslim a jeho otec právě tak. Ale po roce 1948 se ve mně něco zlomilo. Tehdy se mou vášní stala bible. Chtěl jsem si ji přečíst v originále. Poznat, co doopravdy hlásá."

„Proč tě Izraelci chtějí zabít?" zeptal se znovu Malone.

„Jsou to potomci Abrahámovi. Ti, kterým Bůh řekl, že jim požehná, zatímco jejich nepřátele prokleje. Během staletí jich zahynuly miliony a

během posledních padesáti let tisíce, jen aby ta slova dokázali. Nedávno jsem se nechal zatáhnout do debaty. Jeden mimořádně arogantní chlap mi v místní hospodě tvrdil, že Izrael má nezpochybnitelné právo na existenci. Předložil mi šest důvodů, které vyvozoval z archeologie, historie, reálné situace, humánních důvodů, z potřeby obrany a – podle něj především – z nároku na tu zemi.“ Haddád udělal pauzu. „Z nároku, Cottone. Z biblického nároku. Z úmluvy s Abrahámem. Boží země daná lidu Izraele, jak je ve vší slávě řečeno v knize Genesis.“

Malone vyčkával.

„Co když je to všechno omyl?“ Haddád se zadíval na mapu Izraele a na mapu Saudské Arábie vedle.

„Jen pokračujte,“ ozval se nový hlas.

Všichni se otočili.

Ve dveřích stál malý muž s brýlemi a počínající pleší. Vedle něj žena mezi třicítkou a čtyřicítkou, nevysoká a statná, snědé pleti. Oba drželi pistole s tlumičem. Malone okamžitě zaregistroval výrobce a značku a bylo mu jasné, pro koho ti dva pracují.

Pro Izrael.

24

Washington, D. C. 9:50

Stephanie dojedla snídani a poprosila číšníka, ať jí přinese účet. Seděla v restauraci poblíž Dupont Circle, nedaleko svého hotelu. Už zmobilizovala celý Magellan Billet a teď měla k ruce sedm z jeho dvanácti právníků. Vražda Lee Duranta jim všem poskytla víc než dostatečnou motivaci, ale vzedmutá vlna úsilí s sebou nesla i nebezpečí. Jiné zpravodajské agentury se brzy dozvědí, co se děje, takže co nevidět bude mít za patami Larryho Daleyho. Ale nechť. Malone ji potřebuje a ona ho nezklame. Tentokrát už ne.

Zaplatila účet a chytila si taxíka, který ji o patnáct minut později vysadil na Sedmnácté ulici u parku National Mall. Den byl slunný, nebe bez mráčku a žena, které Stephanie před dvěma hodinami volala, už čekala na stinné lavičce poblíž památníku druhé světové války. Byla to nohatá blondýnka s vypracovanou postavou a Stephanie věděla, že se musí mít na pozoru před její pronikavou inteligencí. Znala Heather Dixonovou už skoro deset let. Příjmení si Dixonová odnesla ze svého krátkého manželství; jinak byla občankou Izraele a pracovala při jeho diplomatickém zastoupení ve

Washingtonu, které bylo napojeno na severoamerickou sekci Mossadu. Se Stephanií pracovaly na střídačku společně i proti sobě, jak už to tak u Izraelců chodilo. Stephanie doufala, že dnešek se ponese v přátelském duchu.

„Ráda tě vidím," řekla a přisedla si k Dixonové.

Dixonová se jako vždycky oblékla stylově – do zlatohnědých kalhot, bílé košile a černé vestičky.

„Do telefonu jsi zněla ustaraně."

„Taky že jsem. Potřebuju zjistit, co vaši vládu zajímá na Georgi Haddádovi."

Z hezké tváře Dixonové se vytratil nicneříkající výraz důstojnice zpravodajské služby. „Vidím, že neleníš."

„Vaši lidé taky ne. V posledních dnech se o Haddádovi hodně mluví." Stephanie musela trochu mlžit, protože jejím kontaktem na Izraelce býval Lee Durant a ten jí nestačil podat zprávu o tom, co se dozvěděl.

„A proč se o to zajímá Amerika?" oplatila jí otázkou Dixonová.

„Před pěti lety kvůli Haddádovi málem zahynul jeden můj agent."

„A pak jste Haddáda někam uklidili. Nechali jste si ho pro sebe a ani jste se neobtěžovali zmínit se o tom svému spojenci."

Dostávaly se k jádru věci. „A vy jste se pro změnu neobtěžovali říct nám, že jste se pokusili vyhodit toho člověka i s mým agentem do povětří."

„O tom nic nevím. Tyhle záležitosti jdou úplně mimo mě. Ale vím, že se Haddád vynořil a že ho chceme."

„My taky."

„Proč je pro vás tak důležitý?"

Stephanie nedokázala odhadnout, jestli si ji Dixonová oťukává, anebo schválně zdržuje.

„To pověz ty mně, Heather. Proč Saúdové před pěti lety zplanýrovali buldozerem celé vesnice v západní Arábii? A proč jde po Haddádovi Mossad?"

Zabodla do Izraelky pohled.

„Proč měl zemřít?"

Malone se podvolil osudu. Ve zpravodajské branži platilo zlaté pravidlo: *S Izraelci si nezahrávej.* On ho porušil, když nechal Izraelce věřit, že Haddáda roztrhala bomba v kavárně. Teď mu bylo jasné, že se to provalilo. Lee Durant sice říkal, že Izraelci jsou na nohou, ale nezmínil se, že došlo k prozrazení Haddádova tajemství. Kdyby ano, Malone by ani za nic Pam nedovolil, aby šla s ním.

„Radši byste měli zamykat," prohodil vetřelec. „Takhle se sem může dostat kdekdo."

„Jmenujete se nějak?“ zeptal se Malone.

„Říkejte mi Adam. Tohle je Eva.“

„Roztomilé přezdívky pro izraelské likvidační komando.“

„Cože?“ nadskočila Pam. „Vrahové?“

Malone se po ní podíval. „Přišli dokončit to, co začali před pěti roky.“ Obrátil se k Haddádovi, který nedával najevo sebemenší známku strachu. „Co to chtějí mermomocí utajit?“

„Pravdu,“ odvětil Haddád.

„O tom já nic nevím,“ utrousil Adam. „Nejsem politik, jen najatá síla. Mám příkaz provést likvidaci. Jistě to chápete, Malone. Taky jste býval v branži.“

No ovšem, on to chápal. Ale Pam evidentně ne.

„Jste všichni cvoci,“ prohlásila. „Mluvíte o zabíjení, jako by normálně patřilo k práci.“

„Taky že ano,“ opáčil Adam, „já se tím živím.“

Když Malone začínal v Magellan Billetu, poučil se, že přežití často závisí na tom, jestli člověk správně odhadne, kdy držet pozice a kdy to zabalit. Jak tak hleděl na svého starého přítele, dlouholetého bojovníka, viděl na něm, že i Haddád si je vědom, že nadešla chvíle.

„Mrzí mě to,“ zašeptal Malone.

„Mě taky, Cottone. Ale zavinil jsem si to sám, když jsem se rozhodl pro ty telefonáty.“

Malone nevěřil vlastním uším. „Telefonáty?“

„Jeden už před časem, další dva nedávno. Na Západní břeh.“

„To od tebe byla pěkná pitomost, Georgi.“

„Možná. Ale věděl jsem, že přijdeš.“

„Těší mě, žes to věděl aspoň ty – já tedy ne.“

Haddád přivřel oči. „Hodně jsi mě toho naučil. Vzpomínám si na každou tvoji lekci a až donedávna jsem se jimi striktně řídil. Dokonce i těmi, jak chránit to, na čem nejvíc záleží.“ Mluvil čím dál tišeji a bezvýrazněji.

„Měls ze všeho nejdřív zavolat mně,“ vyčetl mu Malone.

Haddád zavrtěl hlavou. „Dlužím to Strážci, kterého jsem zastřelil. Splatím svůj dluh.“

„Já zírám,“ rýpl si Adam. „Palestinec, a má čest!“

„A Izraelec, který se živí zabíjením,“ opáčil Haddád. „Prostě jsme, kdo jsme.“

Malone v duchu probíral možnosti. Musí něco vymyslet. Haddád to zřejmě vycítil. „Udělal jsi pro mě všechno, co se dalo. Aspoň prozatím.“ Mávl rukou k Pam. „Postarej se o ni.“

„Přece nemůžeš dovolit, aby ho jen tak zabili, Cottone,“ zašeptala Pam; z

hlasu jí čišelo zoufalství.

„Ale může," ujistil ji Haddád poněkud hořce. Pak se obrátil k Adamovi. „Necháte mě, abych se naposled pomodlil?"

Adam udělal svolné gesto pistolí. „Co bych byl zač, kdybych odmítl tak moudrý požadavek?"

Haddád přikročil ke skříňce u stěny a sáhl po šuplíku. „Mám tam modlitební polštářek na klečení. Smím?"

Adam pokrčil rameny.

Haddád pomalu vytáhl zásuvku a oběma rukama vyndal karmínový polštářek. Pak poodešel k oknu a Malone ho sledoval, jak pokládá polštář na podlahu.

Vtom uviděl zbraň.

Haddád ji pevně svíral v pra vičce.

Stephanie čekala na odpověď na svůj dotaz.

„Haddád představuje pro Izrael bezpečnostní hrozbu," řekla Dixonová. „Byl jí už před pěti lety a zůstal jí dodnes."

„Nevysvětlila bys mi to laskavě?"

„Proč se nezeptáš svých vlastních lidí?"

Stephanie doufala, že se tomuhle výslechu vyhne, ale rozhodla se hrát s otevřenými kartami. „Nejsou jednotní."

„A na čí straně stojíš ty?"

„Jeden můj bývalý agent se dostal do maléru. Chci mu pomoct."

„Cotton Malone. Víme o tom. Ale když Malone Haddáda ukryl, muselo mu být jasné, do čeho jde."

„Jeho synovi ne."

Dixonová pokrčila rameny. „I mně teroristi zabili pár kamarádů."

„To je od tebe pěkně kruté, nezdá se ti?"

„Ne, nezdá. Palestinci nám nedávají na vybranou, jak s nimi jednat."

Stephanie neodolala: „Dělají totéž, co Židé v roce 1948."

Dixonová se zatvářila otráveně. „Kdybych tušila, že se to zvrhne tímhle směrem, ani by mě nenapadlo přijít."

Stephanie dobře věděla, že Dixonová nerada slyší o terorismu z konce čtyřicátých let, který byl daleko spíš židovské než arabské provenience. Ale neměla s ní slitování. „Co kdybychom si zase jednou popovídaly o hotelu Král David?"

V tom jeruzalémském hotelu sídlilo velitelství britské vojenské a policejní správy. Na razii v místní Židovské agentuře, při níž Britové zabavili choulostivé dokumenty a odnesli si je do hotelu, odpověděly militantní síly v červenci 1946 pumovým útokem. Jedenadevadesát mrtvých, pětačtyřicet raněných; mezi těmi mrtvými bylo patnáct Židů.

„My jsme Brity varovali," hájila se Dixonová. „Není naše vina, že varování ignorovali."

„Copak záleží na tom, jestli jste jim dali echo nebo ne? Byl to teroristický čin – Židů proti Britům –, který jste spáchali ve snaze prosadit svou věc. Židé chtěli zbavit Palestinu Britů a Arabů a využívali kdejaké taktiky, která zabírala. Úplně stejně, jako to už desítky let dělají Palestinci."

Dixonová potřásla hlavou. „Mám těch keců po krk. *Nakba* je pustý výmysl. Arabové utekli ve čtyřicátých letech z Palestiny sami, protože byli podělaní až za ušima. Boháči zpanikařili a zbytek lidí odešel, když je o to požádali arabští vůdci. Všichni byli upřímně přesvědčení, že nás během pár týdnů rozdrtí. Uprchlíci se stáhli jen o pár kilometrů dál, do sousedních arabských států. A nikdo – tebe nevyjímaje – se nikdy nezmíní o všech těch Židech, které odtamtud násilně vyhnali." Pokrčila rameny. „Říkáte si: *No a co? Co je nám do nich?* Zato chudáčci ubozí Arabové, taková tragédie!"

„Seber člověku zemi a bude s tebou válčit navěky."

„My jsme nikomu nic nesebrali. Tu zemi jsme koupili a většinou dokonce ani nebyla obdělaná, jen samé mokřiny a křoviska, o které nikdo nestál. A mimochodem, osmdesát procent Arabů, kteří odešli, byli rolníci, potulní pastevci nebo beduíni. Majitelé té půdy – ti, co nadělali největší povyk – beztak žili v Bejrútu, Káhiře a v Londýně."

Tohle všechno už Stephanie slyšela. „Pořád dokolečka tatáž obehraná písnička."

„Bylo by stačilo, aby Arabové přijali rezoluci OSN z roku 1947, která vyzývala k vytvoření dvou států, jednoho arabského a druhého židovského, a mohli jsme být spokojeni všichni. Ale oni ne. Ani náhodou. Prý žádné kompromisy. Předběžnou podmínkou pro jakoukoli diskusi byla a je repatriace, a k té nedojde. Izrael je realita, se kterou se musejí smířit. Je mi nanic z toho, jak každý soucítí s Araby. Žijí v uprchlických táborech jen proto, že si to přejí arabští vůdci. Kdyby ne, dávno by s tím něco udělali. Jenže oni místo toho využívají táborů a uzavřených obytných zón, aby světu předhazovali křivdu, které se na nich v roce 1948 dopustil. A přesto jim to u všech, včetně Ameriky, pořád prochází."

„Víš, Heather, mě momentálně zajímá jen Maloneův syn a George Haddád."

„Totéž tvrdí Bílý dům. Řekli našim, že do té Haddádovy záležitosti šťouráš. Larry Daley tvrdí, že jsi trn v patě."

„Ten to určitě ví nejlíp."

„Tel Aviv o žádné vměšování nestojí."

Stephanie litovala, že se s Dixonovou vůbec scházela. Ale přesto se nedala odbýt. „Proč je to tak důležité? Pověz mi to a možná od toho dám

ruce pryč.“

Dixonová se uchechtla. „To snad nemyslíš vážně. Už ti na tenhleten špek někdy někdo skočil?“

„Myslela jsem si, že by to tentokrát mohlo zabrat.“ Stephanie vkládala naděje v jejich přátelství. „Když jde o nás dvě.“

Dixonová se rozhlédla kolem po betonových chodníčcích. Parkem se potulovali lidé a užívali si krásného dne. „Tohle je vážná věc, Stephanie.“

„Jak moc vážná?“

Dixonová zajela rukou k pasu a vytáhla pistoli.

„Takhle.“

25

Londýn

Jakmile Malone zahlédl v Haddádově ruce zbraň, došlo mu, že se jeho přítel odhodlal k poslednímu boji. Už žádné další schovávání. Je načase postavit se přízrakům čelem. Haddád vypálil jako první – kulka trefila Evu do hrudi a srazila ji na zem. Z rány vystříkla krev.

Vzápětí vystřelil Adam. Haddád vyjekl bolestí a prohnul se do oblouku; kulka mu projela hrudí a postříkala stěnu i mapy za ním šarlatovými cákanci.

Podlomily se mu nohy a otevřel ústa, ale nevydal už ani hlásek. Zhroutil se na podlahu.

Pam pronikavě zaječela.

Z místnosti jako by někdo vysál všechen vzduch. Malone si připadal zoufale bezmocný.

Zíral na Adama, ale ten sklonil zbraň.

„Přišel jsem zabít jeho a tím to končí,“ prohlásil a veškerá žoviálnost z jeho hlasu byla tatam. „Proti vám moje vláda nic nemá, Malone, třebaže jste nás oklamal. Ale patřilo to k vaší práci, tak nad tím zamhouříme oko.“

„To je od vás laskavé.“

„Nejsem vrah, jen profesionální zabiják.“

„A co ona?“ ukázal Malone na Evino tělo.

„Jí už nepomůžu. Zrovna tak jako vy nemůžete pomoct jemu. Za chyby se platí.“

Malone nic neříkal, ačkoli byl hrůzou a vzteky napůl bez sebe. Výstřely určitě někdo zaslechl a přivolal policii.

Izraelec se otočil na patě a zmizel.

Na schodišti pomalu dozněly jeho kroky.

Pam stála jako přimražená a nevěřícně zírala na Haddádovu mrtvolu, která měla ještě pořád ústa dokořán, jakoby v posledním výkřiku. Mlčky si s Malonem vyměnila pohled. Malone Izraelcův způsob uvažování vcelku chápal. Byl to opravdu jen placený zabiják zaměstnávaný suverénním státem, který mu udělil právo zabíjet. Ale přesto to byl vrah.

George Haddád je mrtvý.

Za tohle někdo zaplatí.

Zaplavil ho příval černé zloby. Shýbl se, sebral Haddádovu pistoli, zase se napřímil a zamířil ke dveřím.

„Zůstaň tady," poručil Pam.

„Kam jdeš?"

„Zabít toho hajzla."

Stephanii pohled na zbraň spíš zmátl než vyděsil. „Koukám, Heather, že je všechno jinak. Doteď jsem si myslela, že jsme spojenci."

„To je pro vztahy Ameriky a Izraele typické – občas se dá těžko poznat, kdo na čí straně stojí."

„A ten telefonát z Bílého domu ti patrně vnukl pocit, že si můžeš dělat, co chceš."

„Vždycky je fajn, když se Američané mezi sebou hádají."

„Lany Daley chce Haddáda pro sebe. Určitě si to uvědomuješ taky, viď? Touhle mezihrou se tě jen pokouší zabavit, než ho naši agenti najdou."

„Přeju hodně štěstí. Jen my a Malone víme, kde je," ušklíbla se Dixonová.

To se Stephanii ani trošku nezamlouvalo. Tuhle debatu je potřeba utnout. Celou dobu, co vedle Dixonové seděla, měla ruku položenou na stehně a konečky prstů se dotýkala radiovysílačky v kapse plandavých kalhot. „Záleží na tom, jestli u vás má americká zpravodajská služba svoje zdroje."

„Tahle operace je přísně tajná, takže pochybuju, že by se něco proláklo. Krom toho je Haddád nejspíš už po smrti. Už jsou to celé hodiny, co jsme k němu poslali agenty."

Stephaniina levička se pohnula směrem k pistoli, zatímco pravou ruku nechávala na stehně. „Co sleduješ tímhletím divadýlkem?"

„Pro americkou vládu bohužel představuješ problém."

„Jéje, a já myslela, že se spokojí s mojí rezignací."

„Už ne. Pokud vím, varovali tě, ať se do toho nemícháš, ale ty jsi místo toho zmobilizovala celý Billet. To je ti podobné – udělala jsi pravý opak toho, co po tobě chtěli."

„Lany Daley mi nemá co přikazovat."

„Ale tvůj šéf ano."

Stephanii rychle došlo, že když se stala terčem ona, může jím být i Brent

Green. Jenže zabít ministra spravedlnosti by už jen z logistického hlediska bylo mnohem obtížnější než zabít ji. Bílý dům očividně usoudil, že do nedělních zpravodajských relací se mrtvoly nehodí. Připravila si prst na poplachové tlačítko. „Jsi tady, abys za Daleyho odvedla špinavou práci?“

„Řekněme, že má podobné zájmy jako my. Krom toho máme rádi, když se nám Bílý dům cítí zavázán.“

„Chceš mě zastřelit rovnou tady?“

„Není třeba. Mám k ruce pár lidí, co to ochotně udělají.“

„Vašich lidí?“

Dixonová zavrtěla hlavou. „Kupodivu se ti povedlo dosáhnout toho, o co se politici pokoušeli celá staletí, Stephanie. Přimělas Židy a Araby ke spolupráci. Protentokrát s námi spolupracují Saúdové. Zřejmě máme stejný cíl, a tak šly rozpory stranou.“ Pokrčila rameny. „Pochopitelně jen v tomhle případě.“

„A zároveň se vyhnete malérům, které by nastaly, kdyby Izraelci zabili Američana.“

Dixonová se výsměšně ušklíbla. „Šikovné, co? My vyhledáme cílový objekt, oni ho odklidí. Spokojenost na všech stranách.“

„Až na mě.“

„Víš přece, jak to chodí. Z toho, kdo je dneska přítel, se může zítra vyklubat nepřítel a naopak. Izrael přáteli zrovna neoplývá a hrozby se na něj naopak hrnou ze všech stran. Děláme jen to, k čemu nás žene nutnost.“

Stephanie poprvé v životě čelila namířené zbrani, když s Malonem pátrala po templářských rytířích. A byla tehdy svědkem umírání. V duchu si pogratulovala ke svojí předvídavosti. „Tak jen do toho – dělej, k čemu tě žene nutnost.“

Pravým ukazováčkem aktivovala alarm, který přivolá její agenty. Jsou blizoučko, nepotrvá jim to ani minutu.

Potřebovala jenom jedno – získat trochu času.

Heather Dixonová zničehonic obrátila oči v sloup, pak jí víčka sklesla a hlava jí přepadla dopředu.

Revolver žuchl do trávy.

Začala se hroutit na Stephanii a ta ji v pádu zachytila. A vtom si něčeho všimla. Izraelce trčela ze šíje opeřená šipka. Stephanie už takovou viděla.

Beze strachu se otočila.

Kousek za lavičkou stála žena. Vysoká, s pletí barvy rozbahněného potoka a dlouhými tmavými vlasy. Byla oblečená v bokových džínsách a drahém kašmírovém sáčku, pod kterým měla přiléhavé tričko zdůrazňující štíhlou, hezky tvarovanou postavu. V levičce držela pistoli magnum.

„Dík za pomoc,“ řekla Stephanie a snažila se nedat najevo překvapení.

„Od toho jsem tady.“

A Cassiopeia Vittová se usmála.

Malone sbíhal po schodech do přízemí. Zabít Adama nebude žádná hračka. Vždyť je profík.

Bral schody po dvou a přitom si kontroloval zásobník. Zbývalo mu sedm nábojů. V duchu se nabádal, že musí být opatrný. Izraelskému zabijákovi je nad slunce jasnější, že po něm půjde. Vlastně si o to při odchodu sám řekl, když nesebral Haddádovu zbraň. Profesionál by jinak něco takového neudělal. Ani ta jeho poznámka, že proti Maloneovi nic nemá, nezněla věrohodně. Najatí vrahové na podobné věci kašlou. Jsou to takoví údržbáři zpravodajské branže. Posílají se tam, kde je potřeba uklidit nepořádek. K nepořádku patří i svědkové. Tak proč neuklidil komplet? Třeba stojí o přímý střet. Zabít amerického agenta, ať už ve výslužbě nebo ne, by neprošlo jen tak. Ale kdyby ten agent zaútočil jako první, to by rázem bylo něco jiného.

Jakmile Malone doběhl do přízemí, zahnal všechny ty roztěkané úvahy z mysli. Položil ukazováček na spoušť a v duchu se připravil k boji.

Vrátily se mu staré známé pocity. Pocity, které – jak zjistil před pár měsíci – k jeho psychice prostě patří. Ve Francii se s tím v podstatě smířil, protože si uvědomil, že byl, je a navždycky zůstane hráčem, dokonce i ve výslužbě. Včera na Kronborg Slot mu Pam vyčetla, že potřebuje vzrušení – že mu ona a Gary nikdy nestačili. Dotklo se ho to, protože to nebyla pravda. Vzrušení k životu nepotřeboval, ale vypořádat se s ním uměl.

Vyšel do slunečního jasu, který se po příšeří v domě zdál tím pronikavější, a pokojně sešel ze schodů před domovními dveřmi. Adama zahlédl jít po chodníku o kus dál.

Zamířil za ním.

Po obou stranách úzké ulice stála zaparkovaná auta. Z rušných tříd na obou jejích koncích se nesl neutuchající hluk dopravy. Po protějším chodníku bloumalo několik lidí.

Mluvit by byla zbytečná ztráta času.

Zvedl zbraň.

Jenže vtom se Adam otočil.

Malone sebou praštil na chodník.

Kolem hvízdla kulka a odrazila se od jednoho auta. Malone se překulil a vypálil Adamovým směrem. Adam však mezitím moudře zmizel z chodníku a teď se kryl za zaparkovanými vozy.

Malone se mezerou mezi dvěma auty odkutálel na ulici.

Zvedl se do podřepu a přes přední sklo jednoho z vozů se rozhlížel po svém cíli. Adam se schovával o deset aut dál. Chodci na protějším chodníku prchali všemi směry.

Vtom uslyšel zasténání.

Ohlédl se a na schodech k Haddádovu domu uviděl ležet Pam.

Z levé ruky se jí řinula krev.

26

Washington, D. C.

Stephanie byla tentokrát upřímně ráda, že Cassiopeiu Vittovou vidí. O jejím předchozím setkání se záhadnou Maurkou ve francouzských Pyrenejích se nic podobného říct nedalo.

„Položte ji a vypadneme odtud," popoháněla ji Vittová.

Stephanie vstala z lavičky a nechala Heather Dixonovou tvrdě dopadnout hlavou na dřevo.

„Z toho bude mít šerednou modřinu," poznamenala Vittová.

„To je mi fuk. Chtěla mě nechat zabít. Kde jste se tu vzala?"

„Henrika napadlo, že nejspíš potřebujete pomoc. Zneklidnilo ho, co pochytil z rozhovorů se svými lidmi ve Washingtonu. Zrovna jsem se vyskytovala poblíž – v New Yorku –, a tak mě požádal, abych na vás dohlédla."

„Jak jste mě našla?"

„Nebylo to nic těžkého."

Stephanie poprvé ocenila Thorvaldsenovy tajné cestičky.

„Připomeňte mi, ať si ho přidám na seznam lidí, kterým posílám vánoční přáníčka."

Cassiopeia se usmála. „Určitě si toho bude považovat."

Stephanie mávla rukou směrem k Dixonové. „Šeredně jsem se v ní zklamala. Pokládala jsem ji za kamarádku."

„Ve vašem oboru se přátelé získávají těžko."

„Cotton vězí až po uši v maléru."

„To říkal i Henrik. Doufá, že mu pomůžete."

„Momentálně jdou i po mně," připomněla jí Stephanie.

„Čímž se dostáváme k dalšímu problému."

Cassiopeia to pronesla tónem, který se Stephanii ani za mák nezamlouval.

„Paní Dixonová nepřišla sama," ukázala Cassiopeia směrem k Washingtonovu památníku. „Za tím pahorkem sedí v autě dva chlapi. Nevypadají na Izraelce."

„Jsou to Saúdové."

„Tomu tedy říkám výkon. Jak se vám povedlo nadzvednout úplně všechny?“

Ti dva mezitím vylezli na pahorek a mířili k nim.

„Na vysvětlování není čas,“ řekla Stephanie. „Jdeme?“

Chvatně vyrazily opačným směrem. Měly náskok ani ne padesát metrů – kdyby se pronásledovatelé odhodlali ke střelbě, nebyl by jim nic platný.

„Předpokládám, že jste s takovouhle nějakou komplikací počítala,“ poznamenala Cassiopeia.

„Ne tak úplně. Ale umím improvizovat.“

Malone rázem zapomněl na Adama. Přeplazil se ze své bezpečné pozice za zaparkovaným autem k místu, kde ležela krvácející Pam. Celý ušpiněný od prachu se na vteřinku ohlédl a uviděl Izraelce utíkat pryč.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Pam.

Měla obličej zkřivený bolestí a pravačkou si tiskla zraněné rameno.

„Bolí to,“ zašeptala přiškrceně.

„Nech mě, ať se ti na to podívám.“

Zavrtěla hlavou. „Když si to mačkám, je to lepší.“

Pokusil se jí odtáhnout ruku. Vytřeštila oči bolestí a strachem. „Ne!“

„Musím se na to podívat.“

Ani nemusel vyslovit nahlas, co jim oběma tanulo na mysli. *Proč jsi jen nezůstala nahoře?*

Podvolila se, odtáhla zkrvavené prsty a Malone si potvrdil svou domněnku. Kulka ji sotva škrábla. Povrchní rána. Kdyby to bylo horší, reagovala by jinak. Postřelení lidé upadnou do šoku. Jejich organismus se vypne.

„Je to jen škrábnutí,“ ujistil ji.

Zkoumavě se dotkla rány. „Dík za diagnózu.“

„S postřelením mám svoje zkušenosti.“

Když jí došlo, co tím myslel, oči jí zjihly.

„Musíme odtud,“ řekl.

Tvář se jí stáhla bolestí. „Teče mi krev.“

„Nemáme na vybranou.“ Pomohl jí na nohy.

„Auvajs, Cottone!“

„Já vím, že to bolí. Ale kdybys zůstala nahoře, jak jsem ti říkal…“

V dálce zavyly sirény.

„Musíme pryč. Ale napřed ještě něco.“

Už jí z nejhoršího otrnulo a zřejmě se rozhodla nejančit a uchovat si jasnou hlavu. Odvedl ji dovnitř do domu. „Nepřestávej si to tisknout,“ radil jí cestou do schodů k Haddádovu bytu. „Krvácení se zastaví. Není to nijak hluboké.“

Sirény se blížily.

„Co to vyvádíme?“ zeptala se Pam, když došli na podestu v druhém patře.

Maloneovi se vybavilo, co Haddád řekl těsně předtím, než propukla střelba. *Hodnější mě toho naučil. Vzpomínám si na každou tvoji lekci a až donedávna jsem se jimi striktně řídil. Dokonce i těmi, jak chránit to, na čem nejvíc záleží.* Když tenkrát Haddáda ukryl, učil ho, že má mít všechny důležité věci pořád pohotově po ruce. Přišel čas přesvědčit se, jestli Haddád mluvil pravdu.

Vešli do bytu.

„Jdi do kuchyně a ovaž si tu paži utěrkou,“ řekl Pam. „Na mně nech všechno ostatní.“

Měli tak dvě tři minuty.

Vtrhl do ložnice. Nebyla o moc větší než jeho vlastní ložnička v Kodani. Na podlaze ležely naskládané stohy dlouho zanedbávaných knih a papírů, postel byla neustlaná, noční stolky a prádelník přecpané jak pulty na bleším trhu. Na zdech visely další mapy – Izrael, jak vypadal v minulosti a jak teď. Na ty neměl čas.

Klekl si k posteli a doufal, že ho instinkt vede správně.

Haddád věděl, že po telefonátech na Blízký východ nevyhnutelně dojde ke střetu. A když se tak stalo, neuhnul před bojem, ale naopak přešel do útoku, ačkoli mu bylo jasné, že prohraje. Jakže to říkal? *Věděl jsem, že přijdeš.* Úplná pitomost. Haddád neměl důvod proč se obětovat. Ale zřejmě se už dlouho užíral výčitkami svědomí kvůli tomu člověku, kterého před desítkami let zavraždil.

Dlužím to Strážci, kterého jsem zastřelil. Splatím svůj dluh. Malone tomu do určité míry rozuměl.

Šátral pod postelí a cosi nahmatal. Popadl držadlo a vytáhl koženou brašnu. Rychle ji otevřel. Vevnitř byla kniha, tři kroužkové zápisníky a čtyři složené mapy. Doufal, že ze všech informací roztroušených po bytě jsou právě tyhle nejdůležitější.

Už bylo načase zmizet.

Rozběhl se zpátky do obýváku. Pam se vynořila z kuchyně se zavázanou paží.

„Cottone…,“ ozvala se.

Postřehl v jejím tónu otázku. „Teď ne.“

S brašnou v ruce ji vystrčil ze dveří, ale cestou ještě popadl šál přehozený přes opěradlo křesla.

Rychle seběhli dolů.

„Co to krvácení?“ zeptal se, jakmile vyšli na chodník.

„Přežiju to, Cottone?“

Sirény se už ozývaly z vedlejší ulice. Přehodil jí šál přes ramena, aby zakryl ránu.

Kráčeli pryč, jako by se nechumelilo.

„Tiskni si k ráně tu utěrku,“ nabádal ji.

Po nějakých třiceti metrech zahnuli na bulvár a vmísili se do oceánu neznámých tváří. Odolávali nutkání přidat do kroku.

Malone se ohlédl.

Na opačném konci ulice se vynořila blikající světla a zastavila před Haddádovým domem.

„Cottone?“

„Já vím. Ale počkej, až odtud vypadneme.“

Bylo mu nad slunce jasnější, co jí vrtá hlavou. Když se vrátili do bytu, všiml si toho taky. Na zdi nebyla žádná krev. Ani na podlaze. Ve vzduchu nevisel dusivý pach smrti. A těla Evy i George Haddáda zmizela.

27

Údolí Rýna, Německo 17:15

Sabre pozoroval vysoké kopce podél říčních břehů. Obě strany hluboce zařízlého údolí lemovaly příkré srázy. Všude kolem listnaté lesy, jen tu a tam je na úbočích vystřídaly křoviny a vinice. Nejvyšším vrcholkům už skoro sedm století vévodily pevnosti se jmény jako Rheinstein, Sooneck a Pfalz. Za zrádným zákrutem Lorelei, kde kdysi lodě ztroskotávaly na skaliscích a v peřejích jedna za druhou, zahlédl vysoko nad východním břehem kulatou věž hradu Katz. O kus dál se skrýval Stolzenfels; sotva rozeznal jeho nažloutlé vápencové zdi, pamatující dvě století. Chvilku nato se objevila poslední předzvěst jeho cíle.

Nezaměnitelný obrys Marksburgu.

Sabre opustil Rothenburg přede dvěma hodinami a jel po autostrádě k severu; vytrvale držel na tachometru stopadesátku a zpomalil až na předměstí Frankfurtu, kde zadrhl v provozu začínající odpolední špičky. Odtamtud mohl volit mezi dvěma trasami stáčejícími se na sever do Kolína nad Rýnem – buď se vydat po dálnici A60, anebo podél Rýna po dvouproudové N9. Rozhodl se, že první polovinu cesty pojede kolem řeky, ale zbytek vezme po dálnici. A tak pomalu projížděl zákruty prastarého údolí a sledoval modré ukazatele, na nichž stálo A60.

Když se před ním objevil nájezd, odbočil na něj a na autostrádě zrychlil.

Vytočil motor pronajatého BMW do obrátek a usadil se v nejrychlejším pruhu. Po obou stranách ležel pestrý koberec kopců, lesů a pastvin.

Mrkl do zpětného zrcátka.

Jeho ocásek, stříbrný mercedes, tam byl pořád.

Držel se hodně zpátky a schovával se za třemi vozidly, takže byl skoro nepostřehnutelný. Ale Sabre pronásledovatele čekal a nezklamali ho; sledovali ho už z Rothenburgu. Zajímalo by ho, jestli už našli tu mrtvolu v *Baumeisterhausu.* Když Jonáše zabil, nejspíš mu tím ušetřil potíže – za zradu se na Blízkém východě draze platí –, ale Židé zároveň ztratili příležitost zrádce vyslýchat, a to jim nepochybně zkazilo náladu.

Sabre miloval německé dálnice – tři široké jízdní pruhy, málo zatáček i výjezdů. Prostě perfektní prostředí, které zaručuje rychlost i soukromí. Ukazatel ho upozornil, že do Kolína zbývá dvaaosmdesát kilometrů. Věděl, kde se zrovna nachází – už je patnáct kilometrů na východ od Rýna a rychle se blíží k Mosele; kousíček na jih odtud je Koblenz.

Přejel do vedlejšího pruhu.

Kus vzadu za mercedesem postřehl čtyři další auta.

Právě včas.

Devět let pátral po Alexandrijské knihovně čistě jen z pověření Modrého křesla. Ten stařec byl posedlý touhou najít cosi, co se v ní skrývá, ale jemu samotnému to pátrání zpočátku připadalo jako pošetilost. Jakmile se však dozvěděl víc, cíl už mu nepřipadal tak nereálný, jak se původně domníval. Poslední dobou dokonce začal věřit, že opravdu je co hledat a co najít. Každopádně to zaujalo pozornost Izraelců. A Alfred Hermann působil dojmem, že přesně ví, za čím jde. Sabre se dozvěděl hromadu věcí. A teď přišel čas těch znalostí využít.

Ve vlastní prospěch.

Už před měsíci vycítil, že tohle pro něj může být příležitost. Jen doufal, že Cotton Malone je dost pohotový, aby se vypořádal se vším, co na něj v Londýně kují Izraelci. Uměli sebou hodit. Odjakživa. Ale podle všeho, co věděl a co zažil na vlastní kůži, byl Malone opravdu dobrý, i když už trochu vyšel ze cviku. Snad si dokáže poradit.

Vpředu se objevil viadukt.

Pozoroval, jak první z těch čtyř sedanů předjíždí mercedes, myškou zajíždí do původního pruhu a řadí se před něj. Dvě další auta uháněla paralelně s mercedesem v levém pruhu.

Čtvrté se mu mačkalo na nárazník.

Vjeli společně na most.

Jeho oblouk byl dlouhý skoro kilometr a pod ním, více než o sto metrů níž, plynula v zákrutech k východu Mosela. V půlce mostu, přesně jak Sabre

nařídil, první z těch čtyř aut prudce zabrzdilo a mercedes zareagoval dupnutím na brzdu.

V tom okamžiku do něj dvě auta jedoucí ve vedlejším pruhu narazila z boku a auto nalepené za ním mu drclo do nárazníku.

Kombinace těch nárazů spolu s vlastní rychlostí mrštila mercedesem o svodidla napravo.

Vylétl do vzduchu a přeletěl je.

Sabre si představoval, co se uvnitř odehrává.

Jak se auto vymrštilo, vmáčklo to pasažéry do sedadel. Pravděpodobně teď zápolí s bezpečnostními pásy, ale nemají šanci se z nich dostat. A i kdyby ano, co by jim to pomohlo? Stodvacetimetrový pád potrvá pár vteřin, a až mercedes dopadne podvozkem na hladinu, bude to jako náraz na beton. Nikdo to nepřežije. Vzápětí se do kabiny vevalí ledová voda a stáhne vrak do bahna na dně; odtamtud ho pak proud povleče na východ, k ještě prudšímu Rýnu.

Jsou odepsaní.

Ta čtyři auta ho předjela a řidič posledního mu zamával. Sabre pozdrav opětoval. Sháněl ty muže narychlo a stáli ho pořádný balík peněz, ale vyplatili se mu do posledního eura.

Dál ujížděl na sever ke Kolínu nad Rýnem.

Izraelcům potrvá několik dní, než si ujasní, co se semlelo – že problematická osoba v Rothenburgu je po smrti a jejich akční komando nezvěstné. Sabre by rád věděl, jestli odhalili jeho identitu. Pravděpodobně ne. Kdyby ano, proč by marnili čas fotografováním? Kdepak. Zatím je pro ně neznámý element.

Zavládne zmatek. V Izraeli a brzy i v Rakousku.

To mu vyhovovalo.

Nastal čas vnést do toho chaosu řád.

28

Washington, D. C.

Stephanii by zajímalo, co má její nová společnice v plánu. Cassiopeia Vittová si dokáže poradit v obtížných situacích, je chytrá, bohatá a odvážná. To není špatná kombinace, zvlášť jestli je i předvídavá.

„Jak se odtud dostaneme?“ zeptala se jí, zatímco kráčely po promenádě.

„Máte nějaký nápad?“

Stephanie ho měla, ale zamlčela to. „Spíš byste ho měla mít vy, ne? To

vy jste se tu vynořila, jako byste spadla z nebe.“

Cassiopeia se usmála. „Nechci za každou cenu dělat chytrou.“

„Sledují nás. Myslela jsem, že to víte.“

Na západním konci parku se tyčil Lincolnův památník. Unik jižním směrem blokovalo Zrcadlové jezírko. Podél severního okraje parku se táhl rušný bulvár lemovaný vysokými stromy.

„I když tomu s Henrikem nevěříte, nejsem úplně neschopná,“ pokračovala Stephanie. „Na Constitution Avenue mám dva agenty. Když jste se objevila, zrovna jsem zmáčkla poplachové tlačítko.“

„Mám pro vás špatnou zprávu. Odjeli.“

„Cože?“

„Hned poté, co jste si přisedla k Dixonové. Odjeli pryč.“

Promenáda končila u základny Lincolnova památníku. Stephanie se ohlédla. Oba pronásledovatelé se zastavili.

„Asi nás dostali tam, kde nás chtějí mít.“

Od Independent Avenue přirachotil taxík.

„Právě včas,“ utrousila Cassiopeia a mávla černým kapesníkem.

Taxi zastavilo. Naskočily dovnitř.

„Přivolala jsem ho před pár minutami.“ Cassiopeia zabouchla zadní dvířka a řekla řidiči: „Jen tak jezděte kolem. Řekneme vám, až budeme chtít vysadit.“

Taxikář se rozjel.

Stephanie si strčila ruku do kapsy a nahmátla mobilní telefon. Vyťukala číslo agentů, které pověřila, aby jí kryli záda. Pánové dostanou padáka.

„Prozradíte mi laskavě, jak to, že jste mě tam nechali?“ řekla ledově do telefonu, jakmile přijali hovor.

„Dostali jsme rozkaz odjet,“ odpověděl jeden.

„Vaším šéfem jsem já. Kdo vám přikázal něco jiného?“

„Šéf, který rozkazuje vám.“

No tohle! „Který?“

„Ministr spravedlnosti. Přišel za námi Brent Green osobně a nařídil nám, ať odjedeme.“

Malone hodil brašnu z Haddádova bytu na postel. Byli s Pam v hotelu nedaleko Hyde Parku; dobře ho znal a vybral si ho, protože v něm bylo pořád rušno a protože se už dávno naučil, že se nikde neschová tak dobře jako v davu. Taky se mu zamlouvalo, že hned vedle je lékárna. Koupil tam gázu, antiseptikum a obvazy.

„S tím ramenem musím něco udělat,“ konstatoval.

„Ty? Radši najdeme nějakou nemocnici.“

„Kéž by to šlo.“

Sedl si k ní na postel.

„Jde to. Chci doktora.“

„Kdybys zůstala nahoře, jak jsem ti řekl, nic by se ti nestalo.“

„Myslela jsem, že potřebuješ pomoc. Chystal ses toho muže zabít.“

„Copak ti to nedochází, Pam? Nestačilo ti, žes viděla umírat George? Tihle parchanti se s ničím nepárají. Odpraví tě, než řekneš švec.“

„Šla jsem ti na pomoc,“ špitla.

Zahlédl v jejích očích cosi, co tam neviděl už léta. Upřímnost. V hlavě se mu rázem vylíhla kupa otázek, ale nechtělo se mu do nich. A věděl, že jí by se nechtělo odpovídat. „Doktoři by do toho zatáhli policii, a to by byl malér.“ Párkrát se zhluboka nadechl.

Zmáhala ho únava a starosti. „Pam, v tomhle jede spousta různých hráčů. Garyho neunesli Izraelci…“

„Jak to můžeš vědět?“

„Instinkt. Napovídá mi, že to neudělali.“

„Ale docela jistě zabili toho starce.“

„Právě před nimi jsem ho ukryl.“

„Zavolal jim, Cottone. Slyšel jsi ho. Zavolal jim, ačkoli věděl, že po něm půjdou.“

„Bral to jako pokání. Zabíjení s sebou nese důsledky. George dneska dostihly.“ Při pomyšlení na mrtvého přítele ho znovu bodl osten lítosti. „Musím ti ošetřit tu ránu.“

Stáhl jí šál z ramenou. Všiml si, že hadr nasákl krví. „Zase se ti to otevřelo?“

Přikývla. „Cestou sem.“

Odmotal utěrku. „Všechno je to komplikované. George nezemřel bezdůvodně…“

„Jeho tělo zmizelo, Cottone. A tělo té ženy taky.“

„Izraelci po sobě asi rychle uklidili.“ Pečlivě jí prohlédl paži a zjistil, že škrábanec je opravdu jen mělký. „Jenom se tím potvrzují moje slova, že téhle hry se účastní hodně hráčů. Přinejmenším dva, snad tři, možná i čtyři. Izrael nemá ve zvyku likvidovat americké agenty, ale ti, co zavraždili Lee Duranta, si s ničím podobným hlavu nelámali. Skoro se zdá, jako by si schválně koledovali o potíže. Něco takového by Izraelce ani nenapadlo.“

Vstal a došel do koupelny. Když se vrátil, odšrouboval lahvičku s antiseptikem a podal Pam čistý ručník. „Stiskni ho mezi zuby.“

Zatvářila se popleteně. „Proč?“

„Musím ti tu ránu vydezinfikovat a nechci, aby tě někdo slyšel ječet.“

Vykulila oči. „Bude to bolet?“

„Víc, než si umíš představit.“

Stephanie vypnula mobil. *Přišel Brent Green osobně a nařídil nám, ai odjedeme.* Po zádech jí přejel mráz, ale díky desítkám let ve zpravodajské branži se jí povedlo zakrýt překvapení.

Pohlédla na Cassiopeiu. „Bojím se, že v téhle chvíli jste jediná, komu můžu věřit."

„Tváříte se, jako by vás to mrzelo."

„Vlastně vás ani neznám."

„To není pravda. Ve Francii jste si mě nechala prověřit."

Cassiopeia měla pravdu – prolustrovali si ji skrznaskrz a Stephanie se dozvěděla, že ta kráska s tmavou pletí se narodila před sedmatřiceti lety v Barceloně a je napůl muslimka, i když neprojevuje náboženský zápal. Získala titul inženýrky a univerzitní diplom z historie středověku. Je jedinou akcionářkou a majitelkou mezikontinentálního konsorcia se sídlem v Paříži, které se podílí na různém mezinárodním podnikání, v němž se točí stamiliony dolarů. Konsorcium založil její maurský otec, ona je zdědila a udržuje si nad ním kontrolu, ačkoli skoro nezasahuje do jeho běžného chodu. Je rovněž předsedkyní správní rady holandské nadace, která úzce spolupracuje s OSN na mezinárodní pomoci lidem postiženým AIDS a na boji proti chudobě, hlavně v Africe. Stephanie ze své osobní zkušenosti věděla, že Cassiopeia se ničeho nezalekne a s puškou dovede zacházet s přesností odstřelovače. Občas bývá přidrzlejší než zdrávo. Spolupracovala se Stephaniiným zesnulým manželem a věděla o Stephaniině soukromém životě víc, než jí bylo milé. Ale Stephanie jí přesto důvěřovala. Bezvýhradně. Thorvaldsen vybral dobře, když jí poslal právě Cassiopeiu.

„Lítám v pořádném maléru."

„To už vím."

„A Cotton jakbysmet. Nutně se s ním potřebuju spojit."

„Henrikovi se neozval. Řekl mu prý, že zavolá, až bude připravený, a vy ho znáte líp než kdo jiný."

„Jak se vede Garymu?"

„Je po otci. Hodně vydrží. U Henrika je v bezpečí."

„Kde je Pam?"

„Na zpáteční cestě do Georgie. Letěla s Malonem do Londýna a odtamtud měla pokračovat dál."

„V Londýně jsou i Izraelci. Likvidační komando."

„Cotton už není dítě. Však on si poradí. My se musíme rozhodnout, jak se vypořádáme s tím vaším malérem."

S tím si lámala hlavu i Stephanie. *Přišel Brent Green osobně a nařídil nám, ať odjedeme*. Tím se vysvětlovalo, proč nikde v parku nezahlédli policisty z ostrahy Kapitolu. Obvykle se kolem jen hemžili. Vykoukla z

taxíku a zjistila, že projíždějí nedaleko Dupont Circle a jejího hotelu. „Musíme si ověřit, jestli nás nesledují.“

„Co kdybychom radši jely metrem?“

Stephanie souhlasila.

„Kam máme namířeno?“ zeptala se Cassiopeia.

Stephanie si všimla, že má pod sakem vecpanou vzduchovou pistoli. „Máte ještě nějaké ty šipky, co odešlou lidi do říše snů?“

„Hromadu.“

„Potom vím úplně přesně, kam si potřebujeme zajet.“

29

Londýn 19:30

Malone se díval na spící Pam. Malátně se rozvaloval v křesle u okna hotelového pokoje, Haddádovu brašnu na klíně. S tou dezinfekcí se nemýlil – jakmile ji vychrstl na ránu, Pam křečovitě zaťala zuby do ručníku. Z očí jí tekly slzy proudem, ale chovala se statečně. Ani hláskem nedala najevo, jak ji to bolí. Soucítil s ní, a tak jí aspoň v hotelovém butiku koupil novou blůzu.

Sám byl taky unavený, ale jeho „billetovské nervy“, jak jim říkal, zásobovaly svalstvo nevyčerpatelnou energií. Pamatoval si doby, kdy vydržel celé dny bez jídla a jeho tělo žilo z adrenalinového pohonu, takže se mohl soustředit jen na to, aby odvedl svou práci a přežil. Věřil, že podobné hektické vypětí už patří minulosti. Že už ho nikdy nezažije.

Chyba lávky.

Už zas v tom lítá až po uši.

Několik posledních hodin by pokládal za nejhorší noční můru, nebýt toho, že si je na rozdíl od snů vybavoval až příliš zřetelně. Přítele George Haddáda mu zastřelili přímo před očima. Různé skupiny se po čemsi umíněně pídí. Normálně by mu do toho nic nebylo, jenže někdo z nich mu unesl syna a vyhodil do povětří jeho antikvariát. Stala se z toho osobní záležitost.

Dluží jim pomstu.

A stejně jako Haddád mínil svůj dluh splatit.

Ale potřeboval se dozvědět víc.

Haddád se vyjadřoval v hádankách už předtím, než se Izraelci objevili, a potom také. Navíc nestihl dovysvětlit, čeho si tehdy před lety povšiml – co přesně Izraelce vede k tomu, aby se ho snažili zabít. Malone doufal, že odpověď najde v kožené brašně, kterou má na klíně, a tak rozepnul přezky a

vyndal knihu, tři zápisníky a čtyři mapy.

Kniha pocházela z osmnáctého století. Desky měla z vydělané kůže, popraskané stářím. Název se nedal přečíst, a tak ji opatrně otevřel a podíval se na titulní stránku.

Hrdinská výprava od Eusebia Hieronyma Sophronia.

Prolistoval ji.

Byl to román napsaný před více než dvěma sty lety, nudným a pedantickým stylem. Zajímalo by ho, čím je důležitý, a doufal, že mu to prozradí zápisníky.

Všechny si je prošel.

Byly psány anglicky, sevřený rukopis patřil Haddádovi. Začetl se do nich.

… vodítka, která mi zanechal Strážce, mi dělají potíže. Hrdinská pouť je náročná. Bojím se, že jsem za hlupáka. Ale nebyl bych první. Stejně pošetilý byl i Thomas Bainbridge. V druhé polovině osmnáctého století se mu zřejmě dostalo pozvání do knihovny a absolvoval hrdinskou pout. Podmínkou pozvání určitě bylo, že o návštěvě pomlčí. Strážci nestrávili dvě milénia ochranou svého pokladu, jen aby ho některý pozvaný vyzradil. Jenže Bainbridge jejich důvěru zklamal a svoje zážitky sepsal. Aby tu zradu umenšil, postavil svůj příběh jako fikci, ale při volbě názvu se zachoval neopatrně. Hrdinská výprava. *Kniha vyšla v omezeném nákladu a zapadla bez povšimnutí. Za Bainbridgeových časů svět fantastickými vyprávěními přímo přetékal a romány se netěšily valné úctě, takže hrdinova pouť do tajemné knihovny nevyvolala žádné nadšení. Před třemi lety jsem objevil jeden výtisk té knihy – ukradl jsem ji na jistém velšském panství. Člověk se toho z ní moc nedozví. Bainbridge však neodolal a zradil důvěru, kterou do něj Strážci vložili, ještě jednou. Před smrtí dal na svém oxfordshirském panství postavit v zahradě monument. Do mramoru nechal vytesat výjev z jednoho obrazu a pár římských písmen. Ten obraz – je od Nicolase Poussina – se původně jmenoval* Štěstí přemožené smrtí, *ale dnes je běžněji známý jako* Pastýři z Arkádie II.

Malone o Poussinovi nic moc nevěděl, i když jeho jméno znal. Naštěstí mu Haddád v zápisníku poskytl bližší informace.

Poussin byl smolař, podobně jako Bainbridge. Narodil se roku 1594 v Normandii a prvních třicet let jeho života bylo jen samé trápení a jedna životní zkouška za druhou. Strádal nedostatkem patronů, nepochopením dvořanů, soužilo ho špatné zdraví a dluhy. Dokonce ani práce na stropě Velké galerie v Louvrů mu neposkytla příležitost k tvůrčímu rozletu. Změna nastala až v roce 1642, kdy Poussin opustil Francii a odešel do Itálie. Cesta, která se normálně dá urazit za týden či nanejvýš za pár týdnů, mu trvala šest

měsíců. Když dorazil do Říma, začal malovat novým stylem a s novou sebedůvěrou. Získal si oblibu a brzy proslul jako jeden z nejvyhlášenějších římských umělců. Kolovaly dohady, že během své cesty byl Poussin zasvěcen do nějakého úžasného tajemství. Je zajímavé, že když dokončil Pastýře z Arkádie, *patron, který si dílo objednal – kardinál Rospigliosi, pozdější papež Klement IX. – nevystavil obraz veřejně, ale uchovával ho ve svém soukromém příbytku. Rospigliosi byl umělecky založený člověk se zájmem o tajemno a esoteriku. Vlastnil pozoruhodnou osobní knihovnu a historikové ho později označili za „volnomyšlenkářského papeže“.*

Zmínka o tom, co Poussin zřejmě zažil, se nachází v dopise napsaném šest let poté, co byl dokončen obraz Pastýři z Arkádie. *Pisatel, kněz a bratr ministra financí krále Ludvíka XIV, se domníval, že to, co se od Poussina dozvěděl, by mohlo zajímat francouzskou monarchii. Našel jsem ten dopis před několika lety v archivech rodiny Cossé-Brissac:*

Diskutovali jsme s páně Poussinem o určitých věcech, kteréžto bych vám s největší radostí podrobněji objasnil – o věcech, jež vám poskytnou výhody, po nichž dychtí dokonce i monarchové, a jež podle jeho domnění nikdo další nejspíš neodhalí ani v nadcházejících staletích. A co více, tyto věci je prý tak nesmírně obtížné objevit, že jsou pokladem nad všechny poklady a není jim na tomto světě rovna.

Vskutku silné prohlášení – a zároveň záhadné. Ale ještě záhadnější je to, co Bainbridge postavil ve své zahradě. Když Poussin dokončil Pastýře z Arkádie, *z nevysvětlitelných důvodů namaloval ještě zrcadlový výjev, kterému se říká* Pastýři z Arkádie II. *A právě ten si Thomas Bainbridge vybral pro svůj mramorový basreliéf. Nikoli originál, ale jeho protějšek. Bainbridge byl rafinovaný a jeho monument hýřící symbolikou zůstal po dvě století záhadou.*

Malone četl dál a myslí mu vířily nejrůznější domněnky. Haddád bohužel o moc víc neprozradil. Ostatní zápisky se zabývaly Starým zákonem, jeho překlady a nesrovnalostmi v biblických vyprávěních. Ani slovo o tom, čeho si Haddád povšiml a co pak vyvolalo celý ten poprask. Žádný vzkaz od Strážce. Žádné podrobnosti ohledně jakékoli hrdinské pouti, jen mlhavý odkaz na konci jednoho zápisníku.

Další ukázka Bainbridgeovy troufalosti se nachází v salonu na Bainbridge Hall. Zejména její název je příznačný – Zjevení svatého Jeronýma. *Je fascinující a přiléhavý; vždyť velké pouti často začínají zjevením.*

Tohle sice obalilo kostru aspoň troškou masa, ale pořád zůstávalo moře nezodpovězených otázek. A Malone už se poučil, že zápolit s otázkami, na něž není odpověď, je nejrychlejší způsob, jak uondat mozek.

„Co to čteš?“

Vzhlédl. Pam ještě pořád ležela na posteli s hlavou na polštáři, ale měla otevřené oči.

„To, co nám zanechal George.“

Pomalu se posadila, promnula si oči a podívala se na hodinky. „Jak dlouho jsem spala?“

„Asi hodinu. Jak se vede rameni?“

„Bolí.“

„Za pár dní to přejde.“

Natáhla nohy. „Kolikrát postřelili tebe, Cottone? Třikrát?“

Přikývl. „Na to se nezapomíná.“

„Však já jsem taky nezapomněla. Starala jsem se o tebe, pamatuješ?“

Opravdu se o něj starala.

„Milovala jsem tě,“ dodala. „Možná tomu nevěříš, ale vážně jsem tě milovala.“

„Mělas mi říct, jak je to s Garym.“

„Ublížils mi. Nechápala jsem, proč mi zahýbáš. Proč ti nestačím.“

„Byl jsem mladý. A pitomý. Sobec. Stalo se to přece před dvaceti lety, prokristapána. A pak jsem toho litoval. Snažil jsem se být dobrý manžel. Fakt.“

„Kolik ženských jsi měl? Nikdy jsi mi to nepřiznal.“

Lhát jí nebude. „Čtyři. Samé zástoje na jednu noc.“ Teď byla řada na ní. „A ty?“

„Jen jednoho. Ale scházela jsem se s ním několik měsíců.“

To zabolelo. „Milovala jsi ho?“

„Tak, jak jen vdaná žena dokáže milovat mužského, který není její manžel.“

Chápal, jak to myslí.

„Narodil se z toho Gary.“ Zdálo se, že Pam zápolí s pochybnostmi, které se vytrvale noří z minulosti. „Když se na Garyho podívám, občas mám na sebe vztek kvůli tomu, co jsem provedla. Jenže ať chci nebo nechci, druhá půlka mého já je za to vděčná. Gary se mnou zůstával pořád. Ty jsi přicházel a odcházel.“

„Já tě taky miloval, Pam. Chtěl jsem s tebou žít. Namouduši jsem těch svých úletů litoval.“

„To nestačilo,“ zamumlala s pohledem zabořeným do podlahy. „Nedošlo mi to hned, ale postupně jsem si uvědomovala, že mi to nestačí a nikdy stačit nebude. Proto ta pětiletá odluka, než jsme se rozvedli – na jednu stranu jsem o naše manželství stála, ale na druhou už ne.“

„Tolik jsi mě nenáviděla?“

„Ne. Nenáviděla jsem sama sebe za to, co jsem udělala. Došlo mi to teprve po letech. Dej na mě, já to znám – člověk, který nenávidí sám sebe, je v bryndě. Jenže o tom nemá ponětí.“

„Proč jsi mi o Garym neřekla, hned když se to stalo?“

„Nezasloužil sis znát pravdu. Přinejmenším jsem si to tenkrát myslela. Až loni mi došlo, že jsem byla na omylu. Zahýbali jsme si sice navzájem, ale já přitom otěhotněla. Máš pravdu. Měla jsem ti to říct už dávno. Jenomže teď ze mě mluví dospělý rozum, a jak jsi sám povídal, tehdy jsme byli oba mladí a pitomí.“ Zmlkla a on dál nenaléhal.

„Proto se na tebe ještě pořád zlobím, Cottone. Těžko můžu seřvat sama sebe. Ale je to taky důvod, proč jsem ti nakonec o Garym řekla. Víš přece, že jsem klidně mohla držet jazyk za zuby a ty by ses o tom jakživ nedozvěděl. Ale chtěla jsem udělat, co je správné. Chtěla jsem se s tebou usmířit…“

„A sama se sebou taky.“ Zvolna přikývla. „To hlavně.“ Hlas se jí zlomil. „Proč jsi za mnou vyběhla z Haddádova domu? Vždyť ti muselo být jasné, že dojde na střílení.“

„Řekněme, že jsem provedla další pitomost.“ Dospěl k závěru, že je načase, aby se dozvěděla, jak se věci mají. „Zpátky do Atlanty se vrátit nemůžeš. Na letišti tě někdo sledoval. Proto jsem se pro tebe vrátil.“

Zaklínila se do něj vyčítavým pohledem. „Měls to vybalit rovnou.“

„To je fakt, měl.“

„Proč by mě někdo sledoval?“

„Připravovali si další příležitost. Možná v tobě vidí slabý článek, který je potřeba odstranit.“

Viděl na ní, že pochopila, co tím myslí. „Chtějí mě zabít?“

Pokrčil rameny. „Nemám ponětí. To je ten problém. Samé dohady.“

Znova se natáhla na postel; očividně byla vyčerpaná únavou i bolestí a příliš zaskočená, než aby se s ním pustila do hádky. „Co chceš dělat dál? Když je teď Haddád mrtvý, Izraelci si dají pokoj.“

„A vyklidí pole, takže budeme moci najít to, co George hledal. Podniknout tu hrdinskou pouť. Nechal nám všechny ty věci úmyslně. Chtěl to po nás.“

„Ba ne. Chtěl to po tobě.“ Položila si hlavu na polštář.

Všiml si, že sebou přitom škubla bolestí. „Počkej, obložím ti to rameno ledem. Pomůže to.“

„Protestovat nebudu.“

Vstal, popadl prázdný kbelík a namířil si to ke dveřím.

„Fakt by mě zajímalo, kvůli čemu stojí za to umřít,“ poznamenala.

Zastavil se. „Divila by ses, jak málo stačí.“

„Zatímco budeš pryč, asi brnknu Garymu,“ řekla. „Chci se ujistit, že mu nic neschází.“

„Vyřid mu, že se mi po něm stýská.“

„Je tam v bezpečí?“

„Henrik se o něj postará. Nedělej si hlavu.“

„Tak kde začneme s hledáním?“

Dobrá otázka. Zalétl pohledem na druhý konec pokoje, k obsahu brašny, a bylo mu jasné, že existuje jenom jedna odpověď.

30

Londýn 9:00

Sabre vyhlížel oknem do noci. Jeho posila, která čekala na letišti Heathrow, sledovala Malonea po příletu až sem, do bytu v úpravném bloku domů se sedlovými střechami, kde se očividně dařilo spořádanosti, pořádkumilovnosti a úzkostlivě opatrovanému soukromí.

Typicky britské.

Sabreova prodloužená ruka také zaslechla z domu výstřely a pozorovala střeleckou dohru mezi Malonem a nějakým dalším mužem; Maloneovu bývalou ženu přitom škrábla kulka. Pak vrah utekl a Malone s exmanželkou se vrátili dovnitř. Zanedlouho odešli s koženou brašnou.

To se odehrálo před několika hodinami a od té doby se Sabreovi jeho agentka neozvala. Většinu toho času sice strávil letem z Kolína do Londýna, ale přesto už měla přijít s něčím novým.

Padala na něj únava, ale zároveň ho vybičovávalo, že se čím dál víc blíží cíli.

Bez nesnází si zajistil přístup do Haddádova bytu; doufal, že tam Haddáda najde, ale vevnitř nikdo nebyl. Na stěnách visela mapa vedle mapy. Vytáhl tužkovou kapesní svítilnu, aby zvláštní kolekci prozkoumal. Výběr lokalit – samý Blízký východ – ho nijak neudivil. I většina knih a neurovnané stohy papírů se týkaly nejžhavějšího tématu posledních dnů.

Alexandrijská knihovna.

Hodinu se tím vším v matném polosvětle baterky probíral. Rád by věděl, co se s Haddádem stalo. Muž, po kterém střílel Cotton Malone na ulici, byl nepochybně Izraelec. Jonáš v Rothenburgu prohlásil, že do Londýna míří likvidační komando. Že by je Malone vyrušil? Stihli dokončit úkol? Anebo se Haddádovi podařilo utéct a schovat se? Neměl tušení, protože jeho terénní posila se moudře držela v patách Maloneovi.

Nepociťoval žádný triumf, třebaže vypátral Haddáda, přesně jak si předsevzal. Nezbývalo mu než doufat, že si stejně úspěšně povede i jeho agentka.

Ale to má čas – nejdřív je na řadě počítač. Zapnul ho a zadíval se na monitor.

V bytě sice vládl nepořádek, ale elektronické soubory si Haddád očividně třídil pečlivě.

Sabre jich pár otevřel a procházel je.

Haddád podnikl ohledně Alexandrijské knihovny velmi důkladný průzkum. A bylo zajímavé, že stejně dopodrobna se zaměřil i na Strážce. Sabreovi o nich vyprávěl už Alfred Hermann a některé mezery mu doplnil Jonáš. Ale v Haddádových souborech toho našel ještě víc.

… jejich původ zůstává zahalen tajemstvím, upadl do zapomnění kvůli nesmyslnému počínání těch, kdo za starověku beztrestně gumovali paměť lidstva.

Než nastalo druhé století, člověk si už mistrovsky osvojil umění válčit a mučit. V mnoha končinách světa se zrodily říše, které svým občanům poskytly zákony a poměrně značný pocit bezpečí. Ale žádný systém lidi nechránil před jejich vlastními vládci. Zformovala se náboženství a kněží se stali ochotnými spojenci despotů, jednou ze zemí, kde k onomu neblahému vývoji došlo, byl Egypt. Ale někdy kolem druhého století se v Egyptě vynořil náboženský řád, který neuctíval moc, ale ochranu vědění.

Tou dobou začaly vznikat první kláštery, kolem nichž se seskupovali lidé podobného smýšlení a cílů. Záměrně byly zakládány na osamělých místech a izolovaly se od okolí. Ono egyptské seskupení mělo štěstí. Jeho členové patřili k zaměstnancům obou alexandrijských knihoven, kde pracovali jako úředníci a sluhové. Díky svému postavení měli přístup ke všemu, co se v knihovnách nacházelo. A jak lidstvo prosperovalo a zdokonalovalo umění, jak se navzájem vyhlazovat, ona skupina se čím dál víc uzavírala do sebe.

Původně její členové jenom opisovali texty, ale nakonec je začali krást. Vzhledem k rozsahu knižního fondu (bylo v něm několik set tisíc rukopisů) si museli úzkostlivě vybírat, ale během následujícícth tří století, kdy knihovna postupně ztrácela přízeň mocných, se dalo krást čím dál snadněji, protože už neexistovaly žádné přesné katalogy. V sedmém století, kdy došlo k muslimské invazi, už Strážci vlastnili značnou část Alexandrijské knihovny. A právě tehdy zmizeli; od těch dob se jen čas od času vynoří, aby někomu doručili pozvání, ať přijde a studuje.

Sabre četl dál a nepřestával žasnout, jak se Georgi Haddádovi povedlo získat tak podrobné informace. Ten Palestinec byl samé překvapení.

Vtom Sabrea vyburcoval pohyb, který zachytil koutkem oka. Stíny ožily.

Plížil se k němu temný tvar.

Odtáhl ruce z klávesnice. Naneštěstí s sebou neměl žádnou zbraň. Otočil se, připraven čelit útoku.

V záři počítačového monitoru se zhmotnila ženská postava. Jeho agentka.

„Tohle už víckrát nedělej. Mohla bys přijít k úrazu," varoval ji.

Na práci v Británii ji zaměstnával pravidelně. Měla útlou postavu a hezkou tvář. Dneska si sčesala černé vlasy dohladka a stáhla je do těžkého copu.

„Kde ses zdržela?" zeptal se jí.

„Sledovala jsem Malonea. Do hotelu poblíž Hyde Parku."

„Co Haddád?"

Pokrčila rameny. „Nevím. Hlídala jsem si Malonea. Vrátil se sem, ačkoli policie už byla na cestě, a odnesl si odtud brašnu."

V duchu smekl před jejími instinkty. „Musíme toho Palestince hledat dál."

„Jestli není mrtvý, vrátí se sem. Poslyš, vypadáš jinak než dřív."

Lesklé tmavé vlasy a obnošené šaty patřily minulosti. Teď měl vlasy nakrátko, pocuchané větrem a tmavě blond. Byl úhledně oblečený v džínách, plátěné košili a bundě. Před odjezdem z Německa podal Modrému křeslu zprávu o všem, co se dozvěděl, a pak od základu změnil svůj zevnějšek; souviselo to s pečlivě sestaveným plánem, jenž z valné části zůstal Alfredu Hermannovi utajen.

„Zamlouvá se ti to?" vyzvídal.

„Prve ses mi líbil víc."

Pokrčil rameny. „Škoda. Co je nového?"

„Nechala jsem v hotelu pozorovatele. Zavolají, kdyby Malone někam šel."

„O Izraelcích nic?"

„Jejich člověk kalupem zmizel."

Sabre se rozhlédl. Možná by měl prostě jen počkat, až se Haddád vrátí. To se jevilo jako nejjednodušší řešení. Rozhodně potřebuje všechny informace z Haddádova počítače, ale nechtělo se mu vláčet se odtud s celou tou bednou. Vystačí si s okopírovanými soubory. Mezi nepořádkem si předtím všiml pohozeného flash disku; popadl ho a zastrčil do USB portu.

Zkontroloval disk – byl prázdný.

Párkrát kliknul myší a překopíroval si na něj všechny adresáře z pevného disku.

A pak za monitorem cosi zahlédl.

Maličké červené světélko.

Zadíval se přes haldy papírů pozorněji a uviděl na stole ležet diktafon. Zvedl ho a všiml si, že není o nic uprášenější než počítač. Takže ho tam někdo odložil nedávno. Páska doběhla, ale zůstal zapnutý.

Přetočil pásku na začátek.

Jeho agentka ani nedutala.

Stiskl tlačítko PLAY.

Celé setkání Haddáda s Malonem a pak i s Izraelci se nahrávalo. Sabre užasle naslouchal, jak se odehrála Haddádova vražda. Poslední, co uslyšel, bylo Maloneovo prohlášení, že *toho hajzla zabije*.

Vypnul diktafon.

„Takže Haddád je mrtvý?“ ozvala se žena. „Zabili ho tady? Proč to tu není zapečetěné jako místo zločinu?“

„Počítám, že než dorazila policie, Izraelci po sobě uklidili.“

„Co teď?“

„Máme Malonea. Počkejme si, kam nás zavede.“

31

Malone vyšel z pokoje a zamířil chodbou k zásobníku na led. Všiml si ho už předtím a překvapilo ho to. Zase jedna ukázka invaze amerických zvyklostí do evropských hotelů.

Vztekal se sám na sebe, že vystavil Pam nebezpečí. Ale copak měl v té chvíli na vybranou? Nemohl ji nechat na Heathrow se stínem v patách. Kdopak to asi byl? Že by někdo z těch, co unesli Garyho? Zdálo se to logické. Ale zatím toho věděl pramálo.

Jakmile dal Haddád najevo, že je naživu, Izraelci okamžitě zareagovali. Ale Pam má pravdu – teď když je mrtvý, jim dvěma už nic nehrozí, je po problému. Ale přesto se na Pam někdo přilepil. Ne na něj.

Proč?

Došel k zásobníku s ledem a zjistil, že nefunguje. Přestože kompresor běžel, v nádržce nebyl žádný led. I tohle je nachlup jako v Americe, pomyslel si.

Strčil do dveří na schodiště a sešel o poschodí níž.

Tam zásobník ledem přímo přetékal. Zašel k němu do výklenku a začal si plnit kbelík.

Vtom zaslechl, jak bouchly dveře nějakého pokoje a ozvaly se hlasy. Ještě pořád nabíral led, když výklenek minuli dva muži zabraní do vzrušeného rozhovoru. Obrátil se k odchodu a přitom zahlédl jednoho z nich z profilu; všiml si jeho vytáhlé postavy a snědé pleti.

Fazolový lusk. Ten z Heathrow.

Je tady, jen patro pod nimi.

Stáhl se hlouběji do výklenku a opatrně vykoukl ven. Ti dva nastoupili do výtahu.

Jeli nahoru.

Vyrazil ke schodům a bral je po dvou. Rozrazil dveře právě ve chvíli, kdy výtah cinkl a oba muži se vynořili z kabiny.

Vyklouzl ze dveří a opatrně nakoukl do chodby. Jeden z těch dvou sebral z koberce na podlaze použitý tác, který tam odložila pokojská, a položil si ho na dlaň. Druhý vytáhl revolver s krátkou hlavní. Mířili rovnou k pokoji, kde na Malonea čekala Pam.

V duchu se proklel.

Haddádova zbraň zůstala ležet v pokoji na stole. Nevzal si ji s sebou. To byla teda pitomost. Bude muset improvizovat.

Muži zastavili u dveří. Ten s revolverem zaklepal a pak ustoupil o krok stranou. Druhý s tácem na ruce předstíral, že je číšník.

Další zaklepání.

Že by Pam ještě pořád telefonovala s Garym? Tím by mu dopřála chvilku, kterou potřebuje.

„Pokojová služba," zaslechl toho chlapa.

Na rozdíl od amerických hotelů se v britských běžně nevyskytují kukátka a tenhle nebyl výjimkou. Maloneovi nezbylo než doufat, že Pam nebude natolik bláhová, aby otevřela.

„Nesu vám objednané jídlo," křikl muž, tentokrát hlasitěji.

Pauza.

„Objednal ho nějaký pán."

Sakra. Mohla by snadno uvěřit, že Malone něco objednával, zatímco spala. Musí jednat. Zvedl kbelík s ledem, aby si zaclonil tvář, a vykročil chodbou.

„Nesu jídlo na tenhle pokoj," vysvětloval znovu muž.

Malone zaslechl, jak Pam odemyká.

Vyhlédl zpoza kbelíku a zjistil, že ten chlap s revolverem si ho všiml a okamžitě schoval zbraň. Malone té výhody neprodleně využil; hodil mu kbelík do obličeje a zároveň praštil toho druhého pěstí do brady. Ucítil, jak zapraštěla kost, a muž se svalil na koberec. Věci z podnosu se rozletěly kolem.

Ten první se vzpamatoval z leknutí a hmátl po zbrani, jenže Malone mu zasadil dvě rány do hlavy a kolenem ho nabral do hrudi.

Chlapík se zhroutil k zemi a zůstal nehybně ležet.

Dveře pokoje se otevřely.

Pam zůstala zkoprněle zírat.

„Co tě to napadlo otevírat?“ vyjel na ni Malone.

„Myslela jsem, že jsi objednal jídlo.“

Sebral revolver a zastrčil si ho za opasek. „O tom bych ti přece řekl, ne?“ Rychle oba muže prohledal, ale nenašel u nich žádné doklady.

„Co jsou zač?“ špitla Pam.

„Tenhleten tě sledoval na letišti.“

Popadl Fazolového luska v podpaží a odtáhl ho dovnitř do pokoje. Pak chytil druhého za nohy a udělal s ním totéž. „Ty si prostě nedáš říct,“ obořil se na Pam. Kopnutím za sebou zavřel dveře.

„Měla jsem hlad.“

„Jak se má Gary?“

„Dobře. Ale nestihli jsme si moc popovídat.“

Jeden z mužů zasténal. Brzy přijdou k vědomí. Malone sebral koženou brašnu a Haddádovu pistoli. „Jdeme.“

„Odcházíme odtud?“

„Pokud nechceš počkat, až se proberou.“

Viděl na ní, že ji ta vyhlídka dvakrát neláká.

„Máš přece zbraň,“ připomněla mu.

„Ale nemám chuť ji použít. Nejsme na Divokém západě. Jsme v hotelu plném lidí. A tak se zachováme rozumně a vypadneme. V tomhle městě je hotelů fůra.“

Zdvihla šál a přehodila si ho přes ramena. Opustili pokoj a rychle si přivolali výtah. Dole vyšli ven do lezavé noci. Malone propátrával pohledem okolí, ale usoudil, že nejspíš stejně nezjistí, jestli se na ně někdo pověsil. Musel by mít oči všude. Nejbližší stanice metra byla o dvě ulice dál, tak tam zamířil a umiňoval si, že nepoleví ve střehu.

Hlavou mu o překot vířily myšlenky.

Jak je mohl ten chlap z Heathrow najít? Ještě větší starost mu dělalo, jak mohl ten, co si hrál na číšníka, vědět, že on v pokoji není.

Nesu vám objednané jídlo… Objednal ho nějaký pán.

Jak tak šli, střelil pohledem po Pam. „Řeklas tomu chlapovi za dveřmi, že sis nic neobjednávala?“

Přikývla. „A on prohlásil, žes to byl ty.“

Přesně tak to nebylo. Prohlásil, že jídlo objednal *nějaký pán.*

Že by šťastná trefa?

Ani náhodou.

32

Washington, D. C. 21:00

Stephanie vedla Cassiopeiu tichou čtvrtí. Několik posledních hodin se skrývaly na předměstích. Z telefonního automatu v restauraci Cracker Barrel zavolala Stephanie na velitelství Billetu a dozvěděla se, že Malone se ještě neozval. Zato Bílý dům ano. Z kanceláře Larryho Daleyho volali třikrát. Stephanie svým podřízeným řekla, ať Daleymu vyřídí, že mu při první příležitosti zatelefonuje. Bylo jí jasné, že tím ještě přilévá olej do ohně. Ale jen ať se Daley trošku podusí ve vlastní šťávě a trne, že ji každou chvíli uvidí v živém vysílání CNN. Ten strach by ho prozatím mohl udržet na uzdě. S Heather Dixonovou a Izraelci to ovšem je horší.

„Kam jdeme?“ vyzvídala Cassiopeia.

„Vypořádat se s jedním problémem.“

Čtvrti dominovala architektura ve stylu beaux arts; Stephanie věděla, že ji mívali v oblibě hlavně průmysloníci devatenáctého století, kteří se podél zdejších tříproudových ulic usazovali jako první. Okolí přímo dýchalo atmosférou bohatství, k níž přispívaly i řadové koloniální domy a dlážděné chodníky.

„Já nepatřím k vašim agentům,“ naléhala Cassiopeia. „Ráda bych věděla, do čeho jsem se to vlastně namočila.“

„Nikdo vás tu nedrží – jestli chcete, můžete se sebrat a odkráčet.“

„Prima pokus. Jenže mě se tak snadno nezbavíte.“

„Tak se přestaňte vyptávat. Thorvaldsena taky takhle vyslýcháte?“

„Proč ho nemáte ráda? Ve Francii jste mu ustavičně šla po krku.“

„Podívejte, v jaké polízanici vězím, Cassiopeio. Cotton je v průšvihu. Moji vlastní lidé se mě snaží zabít. Jdou po mně jak Izraelci, tak Saúdové. Nezdá se vám, že by ode mě bylo krajně nemoudré komukoli důvěřovat?“

„To není odpověď na moji otázku.“

Ne, skutečně nebyla. Jenže Stephanie nemohla s pravdou ven. Nemohla prozradit, že Thorvaldsen se díky spolupráci s jejím zemřelým manželem dozvěděl o jejích silných i slabých stránkách, a proto si vedle něj připadá zranitelná.

„Řekněme, že my dva se známe až příliš dobře.“

„Dělá si o vás starosti. Proto mě požádal, abych sem přijela. Vytušil, že nastanou potíže.“

„Já si toho vážím. Ale to neznamená, že ho musím mít v lásce.“

Zahlédla cíl cesty, další z mnoha symetrických cihlových rezidencí ozdobených reliéfy, portikem a mansardovou střechou. Svítilo se jen v

přízemí. Propátrala pohledem ulici.

Nikde nikdo.

„Pojďte za mnou.“

Alfred Hermann spal jen málo. Už dávno si vytrénoval mozek tak, aby mu stačilo odpočívat tři hodiny.

Nebyl dost starý, aby na vlastní kůži zakusil druhou světovou válku, i když mu v paměti uvízly dětské vzpomínky na nacisty pochodující ulicemi Vídně. Později po desetiletí aktivně vystupoval proti Sovětům a jejich loutkovým režimům, které Rakousku vládly. Hermannovo rodinné jmění pocházelo z habsburských časů a přečkalo dvě století politické nestability. Za posledních padesát let se zdesateronásobilo a nemalá část toho úspěchu šla na vrub Řádu zlatého rouna. Z těsného spojení s výlučnou skupinou lidí z celého světa pramenily výhody, o jakých si Hermannův otec a děd nemohli nechat ani zdát. A stát v čele řádu přinášelo ještě mnohem větší zisky.

Jeho éra však spěla k závěru.

Až zemře, zdědí všechno jeho dcera. A to ho znepokojovalo. Jistě, v ledasčem byla po něm. Byla odvážná a rozhodná, chovala úctu k minulosti a se zaujetím ne nepodobným jeho vlastnímu bažila po nejcennějším lidském produktu – po vědění. Chyběla jí však vytříbenost. Ještě nedozrála. A pomalu se začínal bát, že snad ani nedozraje.

Díval se na ni; stejně jako on toho moc nenaspala. Pojmenoval ji Margareta, po matce. Stála nad modelem Alexandrijské knihovny a s obdivem si ho prohlížela…

„Dokážeme ji najít?“ otázala se tiše.

Popošel blíž. „Věřím, že Dominick ji má téměř na dosah.“

Zkoumavě na něj upřela dychtivé šedé oči. „Sabreovi se nedá věřit. Stejně jako žádnému Američanovi.“

Podobnou debatu spolu vedli už dřív. „Vždyť taky nikomu nevěřím.“

„Dokonce ani mně?“

Ušklíbl se. I o tomhle už se bavili. „Dokonce ani tobě.“

„Poskytuješ Sabreovi příliš volnosti.“

„Proč bych mu ji měl upírat? Pověřujeme ho obtížnými úkoly. Od takových lidí se nedá čekat, že si nechají diktovat každý krok.“

„Může nám nadělat problémy. Ta jeho americká vychytralost a tak… Jenže ty před tím zavíráš oči.“

„Je silná osobnost. Potřebuje se upnout k nějakému cíli. A my mu ten cíl poskytujeme. Na oplátku ho využíváme ke svým účelům.“

„Poslední dobou se mění. Úporně se snaží zakrývat vlastní ambice, ale nedaří se mu to. Stačí se na něj pořádně dívat.“

Hermanna napadlo, že ji poškádlí. „Že by ses na něj dívala tak ráda?“

Rozčertila se. „Vůbec ne. Až už tu nebudeš, okamžitě ho vyrazím.“

Udivovala ho její jistota, že po něm zdědí úplně všechno. „Nikde není psáno, že se staneš Modrým křeslem. Museli by tě zvolit ostatní.“

„Do Kruhu se dostanu, na to vezmi jed. A pak mi bude chybět už jen krůček.“

Hermann si tím tak jistý nebyl. Věděl, že Margareta udržuje kontakty s ostatními čtyřmi držiteli Křesel. Vlastně ji k tomu sám nabádal, oťukával si situaci. Ti ostatní se mu nemohli rovnat bohatstvím, původem ani vlivem. Finanční instituce, které řídil, byly úzce propojeny s firmami mnoha dalších členů, tři držitele Křesel nevyjímaje. Žádný z nich nestál o to, aby jeho zranitelnost vyšla najevo, a za mlčení mu platili loajalitou. Desítky let toho využíval a manipuloval jimi, ale dceřiny pokusy byly naivní. Musí jí promluvit do duše a varovat ji. „Je fakt, že až umřu, bude Dominick muset jednat s tebou a ty s ním. Ale nic neuspěchej. Muži jako on, kteří postrádají emoce i morálku, ale zato oplývají odvahou, se ti mohou hodit.“

Doufal, že ho poslouchá, ale stejně jako jindy se bál, že slyší jen to, co chce. Matka jí zemřela, když jí bylo osm. Dokud byla malá, zdálo se, že je celá po něm – s oblibou prohlašovala, že je „stvořená z jeho žebra“ –, ale jako dospělá ta slibná očekávání nenaplnila. Vzdělávala se nejdřív ve Francii, později v Anglii a nakonec v Rakousku, kde si tříbila podnikatelské zkušenosti ve správních radách mnoha korporací.

Ale co se odtamtud o ní dozvídal, neznělo zrovna povzbudivě.

„Co by sis s tou knihovnou počal, kdybys ji našel?“ zeptala se.

Stěží skryl pobavení. Zřejmě se snaží odvést řeč od Sabrea a od sebe. „Obsahuje nepředstavitelně cenné myšlenky.“

„Včera jsem tě o tom slyšela mluvit. Pověz mi ještě něco dalšího.“

„Aha, myslíš, jak jsem mluvil o té mapě Piriho Reise z roku 1513, co se našla v Istanbulu. Netušil jsem, že mě posloucháš.“

„Vždycky tě poslouchám.“

Cuklo mu to koutky. Oba věděli, že to není pravda.

„Vykládal jsem kancléři, že tu mapu nakreslil na gazelí kůži turecký admirál, který kdysi býval pirátem. Je neuvěřitelně podrobná. Zachycuje jihoamerické pobřeží, ačkoli evropští lodivodi tu oblast ještě neměli zmapovanou. A taky Antarktidu, jak vypadala, než se pokryla ledem. My jsme obrysy toho kontinentu zjistili teprve nedávno, díky radiolokátorům. A přesto je nákres z roku 1513 stejně dobrý jako ten náš. Na líci mapy kartograf poznamenal, že vycházel z map z časů Alexandra, Pána dvou rohů. Chápeš? Před tisíci lety možná námořníci navštívili Antarktidu, ještě než zmizela pod ledovci, a zakreslili ji tak, jak ji viděli.“

Hermannovi šla hlava kolem z pomyšlení, co všechno se asi ztratilo z

takových oborů, jako je matematika, astronomie, geometrie, meteorologie a medicína.

„Nezaznamenané vědění je buď zapomenuto, anebo se k nepoznání rozmělnilo. Znáš Démokrita? Zformuloval myšlenku, že veškerá hmota sestává z omezeného počtu samostatných částic. Dnes jim říkáme atomy, ale jejich existenci si jako první uvědomil on a zformuloval příslušnou teorii. Z odkazů víme, že napsal sedmdesát knih, jenže žádná se nedochovala. A uplynula celá staletí, než se jiným lidem v jiných dobách podařilo jeho objev zopakovat. Nezůstalo nám skoro nic z toho, co napsal Pythagoras. Manéthó zaznamenal historii Egypta. Je pryč. A Galén, velký římský léčitel? Sepsal pět set pojednání o medicíně. Zbyly z nich jen fragmenty. Aristarchos hlásal, že Slunce, a nikoli Země, je středem vesmíru. Jenže historie lidstva připsala ten objev Koperníkovi, který žil o sedmnáct století později.“

Vzpomínal na další. Eratosthenés a Strabón, geografové. Archimédés, fyzik a matematik. Zénodotos a jeho gramatika, básník Kallimachos. Thalés, první filozof.

Skoro všechny jejich myšlenky zmizely.

„Od dávných časů se nic nezměnilo,“ posteskl si. „Vědění je první věc, kterou ten, kdo uchvátil moc, zlikviduje. Dějiny to dokazují pořád dokolečka.“

„Čeho se bojí Izrael?“

Čekal, že ho k tomuhle tématu nakonec nasměruje.

„Nejspíš má strach zbytečně,“ dodala. „Změnit svět není snadné.“

„Ale dá se to. Muži…,“ na moment se zarazil, „i ženy to dělají odjakživa. K historicky nejvýznamnějším změnám nebylo pokaždé zapotřebí násilí. Často stačila pouhá slova. Lidstvo zásadně přetvořila bible. Podobně i korán. Magna Charta. Americká ústava. Řídí se jimi životy milionů lidí. Proměnily celou společnost od základu. Ve skutečnosti běh historie neovlivňují ani tak války, jako spíš smlouvy, které přijdou po nich. Marshallův plán zasáhl do chodu světa výrazněji než druhá světová válka. Skutečnými zbraněmi masového ničení jsou slova.“

„Vyhnul ses mojí otázce,“ poznamenala škádlivě tónem, který si pamatoval od své dávno mrtvé ženy.

„Čeho se to bojí Izrael?“ zopakoval.

„Proč mi to nechceš říct?“

„Třeba to sám nevím.“

„O tom pochybuju.“

Pohrával si s myšlenkou, že jí všechno poví. Ale nevypracoval by se tak vysoko, kdyby byl bláhovec. Užvaněnost už zavinila pád nejednoho úspěšného člověka.

„Řekněme, že není vždycky snadné přijmout pravdu. Pro lidi, pro kultury, dokonce ani pro národy.“

*** * ***

Stephanie zamířila na zadní dvorek. Překvapilo ji, jak je opečovávaný. Všude záplava květin. Astry všech barev, zlatobýl, macešky a chryzantémy. Mezi ně vybíhala terasa dlážděná kameny, na níž postávaly židle a stolky z krouceného železa a v ozdobných květináčích bujely další rostliny.

Stephanie odvedla Cassiopeiu k silnému kmeni vysokého javoru, jednoho ze tří majestátních stromů, které zahradu stínily.

Podívala se na hodinky: 21:43.

Hněv smíšený se zvědavostí ji dohnal až sem, ale teprve dalším krokem neodvolatelně překročí hranice.

„Připravte si vzduchovku,“ šeptla.

Cassiopeia vložila do hlavně šipku. „Doufám, že oceňujete, s jak slepou poslušností se podílím na téhle ztřeštěnosti.“

Stephanie uvažovala, co dál.

Mohly by se vloupat dovnitř, Cassiopeia by si s tím poradila. Anebo taky prostě jen zaťukat na dveře. Což se jí zamlouvalo nejvíc. Jenže o všem se rozhodlo v okamžiku, kdy se zadní dveře otevřely a mezi štíhlé sloupy podepírající terasu vykročila temná postava. Vysoký muž měl na sobě župan převázaný v pase a na nohou trepky, které na kamenné terase pleskaly.

Stephanie ukázala na vzduchovku a pak na toho člověka.

Cassiopeia zacílila a vystřelila.

Tiše to luplo a pak zasvištělo, jak z hlavně vylétla šipka.

Hrot se tomu muži zabodl do ramene; vykřikl a zajel si k němu rukou. Vypadalo to, jako by si chtěl šipku vytáhnout, ale pak zalapal po dechu a zhroutil se.

Stephanie k němu doběhla. „Funguje to rychle.“

„Od toho to taky je. Kdo je to?“

Shlížely na něj.

„Gratuluji. Právě jste postřelila ministra spravedlnosti Spojených států. Teď mi pomozte odtáhnout ho dovnitř.“

33

čtvrtek 6. října
Londýn
3:15

Sabre byl plně zabraný do práce s laptopem. Už tři hodiny prohlížel soubory, které si stáhl z počítače George Haddáda.

A žasl.

Měl tu naservírované všechny informace, které se daly od Palestince získat, a ani se nemusel hmoždit s tím, že by je z něj páčil. Jak to tak vypadalo, Haddád strávil výzkumy týkajícími se Alexandrijské knihovny a záhadných Strážců dlouhá léta a podařilo se mu shromáždit obdivuhodné množství informací.

Celá řada souborů se zabývala anglickým hrabětem Thomasem Bainbridgem, o němž už Sabre slyšel od Alfreda Hermanna. Podle Haddáda Bainbridge v druhé polovině osmnáctého století Alexandrijskou knihovnu navštívil a pak o svém zážitku napsal román, který obsahuje náznaky, kde se knihovna nalézá.

Sehnal někde Haddád jeho výtisk?

Vracel se Malone právě pro něj?

Kromě toho se zmiňovalo Bainbridgeovo dědičné panství západně od Londýna. Haddád ho zřejmě několikrát navštívil a věřil, že se tam nacházejí další vodítka, hlavně na mramorovém monumentu a čemsi nazvaném *Zjevení svatého Jeronýma.* Ale Sabre nikde nenašel žádné podrobnosti, které by to blíž objasňovaly.

A pak ta hrdinská pouť.

Před hodinou objevil Sabre vyprávění o tom, co se přihodilo před pěti lety v Haddádově domovině, na Západním břehu. Pročítal ho se zájmem, a jak se události skládaly jedna k druhé, i s rostoucím vzrušením.

* * *

„Tvrdíte tedy, že knihovna stále existuje?“ zeptal se Haddád Strážce.

„Opatrujeme ji celá staletí. Zachránili jsme, co by jinak nevědomost a hamižnost nenávratně sprovodily ze světa.“

Haddád mávl obálkou, kterou mu host prve předal. „A ta hrdinská pouť ukazuje cestu?“

Muž přitakal. „Ti, kdo porozumějí, se ke knihovně dostanou.“

„A když neporozumím?“

„Pak se už nesetkáme.“

Haddád si v duchu probral možnosti a řekl: „Mám strach, že to, co se chci dozvědět, by mělo radši zůstat v tajnosti.“

„Proč? Znalostí by se člověk neměl nikdy bát. Znám vaši práci. I já jsem studoval Starý zákon; proto mě vybrali za vašeho Strážce.“ Mladíkův obličej se rozjasnil. „Máme zdroje, jaké si neumíte ani představit. Originály textů. Korespondenci. Analýzy. Od lidí z dávných dob, kteří toho znali daleko víc než my dva. Neovládám starou hebrejštinu tak dobře jako vy. My Strážci se musíme propracovávat určitými úrovněmi a dostat se na vyšší není snadné. Podobně jako vás i mě fascinuje křesťanský výklad Starého zákona – to, jak byl zmanipulován. Chci se o tom dozvědět víc, a vy, pane, mě můžete učit.“

„A tím studiem si pomůžete k povýšení?“

„Kdyby se podařilo dokázat vaši teorii, byl by to velký úspěch nás obou.“

A tak Haddád otevřel obálku.

Sabre sjel na monitoru k dokumentu, který obálka obsahovala. Haddád ho do počítače naskenoval. Byl psán maskulinním rukopisem, ostrými tahy, a byl v latině. Naštěstí ho Haddád přeložil. Sabre se pohroužil do čtení o hrdinské pouti, jež měla ukazovat cestu do Alexandrijské knihovny.

Jak zvláštní jsou rukopisy, ctěný poutníče do neznáma. Existují každý sám o sobě, ale těm, kdo vědí, že z barev duhy vzniká jednolité bílé světlo, připadají jako celek, jak najít onen paprsek? To je tajemství, ale navštiv kapli u Teja, v Betlémě, zasvěcenou našemu svatému patronovi. Zahaj svou pout v šeru a dovrš ji ve světle, až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž a obrátí stříbro ve zlato. Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál. Poté, jako pastýři malíře Poussina dumající nad záhadou, budeš osvícen září inspirace. Přeskup čtrnáctero kamenů, potom pracuj se čtvercem a kompasem, abys našel cestu. O polednách vnímej přítomnost rudého světla, uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky. Ale dbej písmen. Tomu, kdo příliš chvátá, hrozí nebezpečí. Udržíš-li správný kurz, dojdeš až k cílí.

Sabre zavrtěl hlavou. Hádanky nikdy nebyly jeho silná stránka. A neměl čas lámat si s nimi hlavu. Znovu projel všechny soubory v počítači, ale Haddád ten vzkaz nikde neobjasňoval.

A to byl problém.

Sabre nebyl historik, lingvista ani znalec bible. Alfreda Hermanna sice považovali za odborníka, ale Sabre nevěděl jistě, kolik toho ten Rakušan doopravdy zná. Oba byli oportunisté, co se snaží vytěžit z dané situace co nejvíc.

Byť z různých důvodů.

Hermann chtěl za sebou zanechat památku, nesmazatelně se zapsat do

análů Řádu zlatého rouna. A možná také uhladit Margaretě cestu k moci. Bůhví, že jeho dcera toho má zapotřebí. Sabreovi bylo jasné, že se ho hned po Hermannově smrti bude chtít zbavit. Ale kdyby si před ní dokázal udržet náskok, zůstat o krok napřed, a tudíž mimo její dosah, má šanci uspět. Chtěl si zajistit přímou jízdenku až na vrchol. Místo u jednacího stolu. Dostatečně silnou pozici, aby se mohl stát plnoprávným členem Řádu zlatého rouna. Jestli ztracená Alexandrijská knihovna opravdu obsahuje to, co mu tvrdí Alfred Hermann, má mnohem větší hodnotu než jakékoli rodinné jmění.

Zazvonil mu mobil.

Mrkl na displej a zjistil, že volá jeho agentka. Zrovna včas. Přijal hovor.

„Malone je v pohybu," oznámila. „Zatraceně brzy. Co chceš, abych udělala?"

„Kam šel?"

„Jel autobusem na Paddingtonské nádraží a odtamtud vlakem na západ."

„Směrem na Oxfordshire?"

„Trať tamtudy prochází."

Maloneovi asi zvědavost taky nedá. „Opatřila sis lidi na výpomoc, jak jsem po tobě chtěl?"

„Mám je tu."

„Počkejte na Paddingtonském nádraží. Jedu tam."

Zavěsil.

Je načase přikročit k další etapě.

Stephanie vychrstla Brentu Greenovi do obličeje sklenici vody. S Cassiopeiou odtáhly jeho bezvládné tělo do kuchyně a připoutaly ho k židli lepenkou, kterou Cassiopeia našla v šuplíku. Ministr se zavrtěl a začal se probírat z bezvědomí. Pokoušel se vytřepat si vodu z očí.

„Prospal jste se dobře?" zeptala se ho Stephanie.

Ještě nebyl úplně při smyslech, tak mu pomohla další sprchou.

„To už stačí," zarazil ji a otevřel oči dokořán. Obličej měl mokrý a župan nasáklý jako houbu. „Předpokládám, že máte dobrý důvod, proč jste se rozhodla porušit tolik federálních zákonů." Jeho slova se táhla jako žvýkačka a pronášel je tónem pohřebního zřízence, ale obojí u něj bylo normální. Nikdy ho neslyšela mluvit rychle nebo nahlas.

„To řekněte vy mně, Brente. Pro koho pracujete?"

Green zalétl pohledem k zápěstím a kotníkům omotaným lepenkou. „A já si myslel, bůhvíjak jsme nepokročili ve vzájemných vztazích."

„Taky že ano, dokud jste mě nezradil."

„Stephanie, už léta mi kdekdo tvrdí, že jste neřiditelná střela, a já tuhle vaši charakterovou stránku odjakživa obdivoval. Teď ale začínám nahlížet ty stížnosti z opačné stránky."

Popošla k němu blíž. „Nedůvěřovala jsem vám, ale zastal jste se mě proti Daleymu, a tak jsem usoudila, že se možná přece jen mýlím.“

„Máte ponětí, co by se stalo, kdyby mě teď přišla zkontrolovat ochranka? Což mimochodem každý večer dělají.“

„Ale jděte. Už před několika měsíci jste se jí vzdal. Prohlásil jste, že jí bylo zapotřebí v době zvýšeného bezpečnostního rizika, které už pominulo.“

„Jak víte, že jsem nestačil zmáčknout poplachové tlačítko, než jsem se na terase zhroutil?“

Vyndala z kapsy vysílačku. „Já svoje stiskla, Brente, tam na promenádě, a víte, co se stalo? Nic – vůbec nic.“

„Tady tomu může být jinak.“

Věděla, že Green stejně jako všichni vyšší vládní úředníci u sebe nosí poplachový hlásič. Daly se jím signalizovat potíže buď nejbližší ostraze, anebo velitelství tajné služby. Sloužil i k tomu, aby jeho nositele bylo možno vystopovat.

„Sledovala jsem vaše ruce,“ ujistila ho. „Měl jste je prázdné. Snažil jste se hlavně zjistit, co vás to píchlo.“

Greenův výraz ztvrdl. Upřel oči na Cassiopeiu. „To vy jste mě trefila?“

Půvabně se mu uklonila. „K službám.“

„Čím jste mě to střelila?“

„Rychle působící látkou, kterou jsem objevila v Maroku. Je rychlá, bezbolestná, účinky trvají jen velmi krátce.“

„Tím se mi všechno potvrzuje.“ Green se obrátil zpátky ke Stephanii. „Tohle musí být Cassiopeia Vittová. Znávala se s vaším manželem Larsem, než se zabil.“

„Proboha, jak to víte?“ Nikdy se o tom nikomu na tomhle břehu Atlantiku nezmínila. Věděli to jen Cassiopeia, Thorvaldsen a Malone.

„Tak už se konečně ptejte na to, kvůli čemu jste přišla,“ povzdechl si Green.

„Proč jste odvolal moji zálohu? Předhodil jste mě Izraelcům s holýma rukama. A netvrďte, že jste to neudělal.“

„Udělal.“

Překvapilo ji, že se přiznal. Byla až příliš zvyklá na lži. „Přestože jste věděl, že se mě Saúdové pokusí zabít?“

„Ano, přestože jsem to věděl.“

Bobtnal v ní vztek, ale potlačila chuť vynadat mu a řekla jen: „Čekám na vysvětlení.“

„Paní Vittová,“ obrátil se Green na Cassiopeiu, „mohla byste prosím dohlížet na tuhle dámu, než to všechno skončí?“

„Co je vám do toho?“ vybuchla Stephanie. „Nejste můj opatrovník.“

„Nějakého potřebujete. Volat Heather Dixonové byla pěkná pitomost. Nemyslelo vám to.“

„Jako bych to sama nevěděla.“

„Měla byste se nad sebou zamyslet. Klidně zaútočíte na nejvyššího představitele justice Spojených států, aniž si seženete dost informací. Zato vaši nepřátelé mají přístup k bohatým zpravodajským zdrojům a dovedou ho patřičně využít.“

„O čem to sakra melete? Krom toho jste mi neodpověděl na otázku.“

„To je pravda, neodpověděl. Ptala jste se, proč jsem odvolal vaše lidi. Odpověď je prostá. Požádali mě o to, tak jsem to udělal.“

„Kdo vás požádal?“

Green ji pozoroval s nevzrušeným výrazem Buddhy.

„Henrik Thorvaldsen.“

34

Bainbridge Hall, Anglie 5:20

Malone si prohlížel mramorový monument v zahradě. Z Londýna odjeli vlakem dvacet kilometrů na sever a pak si vzali na ten kousek cesty do Bainbridge Hall taxík. Malone už si pročetl všechny Haddádovy poznámky nacpané v brašně a prolistoval román; pokoušel se pochopit, o co vlastně kráčí, a rozpomenout se na všechno, o čem se kdy v minulosti s Haddádem bavili. Nakonec ale dospěl k závěru, že to nejdůležitější si jeho starý přítel odnesl s sebou do hrobu.

Nad hlavou se mu klenula sametová obloha. Třásl se nočním chladem. Za zahradou se táhl pěstěný trávník jako cínové moře s ostrůvky temnějších keřů a křovisek. V nedaleké fontáně zurčela voda. Přijít sem před úsvitem připadalo Maloneovi jako nejlepší způsob, jak se něco dozvědět. Od hotelového správce si vypůjčil baterku.

Pozemky nebyly obehnané plotem, a pokud viděl, nechránilo je žádné poplašné zařízení. Zato v domě alarm určitě bude. V Haddádových poznámkách se dočetl, že Bainbridge Hall slouží jako menší muzeum, jedno ze stovek podobných ve vlastnictví britské Koruny. V několika místnostech v přízemí se svítilo a mezi nedotaženými závěsy se tu a tam mihly postavy – zřejmě úklidová četa.

Obrátil svou pozornost zpátky k monumentu.

Ve stromech zaševelil vítr; pak zesílil a přihnal mraky. Měsíční zář zmizela, ale Maloneovy oči už mezitím přivykly tmě.

„Prozradíš mi, co tu hledáme?“ zeptala se Pam. Celou dobu byla neobvykle zamlklá.

Posvítil baterkou na výjev v mramoru. „Reliéf podle obrazu nazvaného *Pastýři z Arkádie II*. Thomas Bainbridge si tím, že ho tu nechal vytesat, zadělal na spoustu problémů.“ Vyložil jí, co o tom výjevu napsal Haddád, a světlem baterky přejel písmena.

D O.V.O.S.V.A.V.V. M

„Co napsal o těch písmenech?“ vyzvídala.

„Vůbec nic. Jen zmínil, že je to poselství a že v domě jsou další.“

„Čímž se vysvětluje, proč jsme tu v pět ráno.“

Neuniklo mu, že to znělo podrážděně. „Nerad se mačkám v davu.“

Pam se popošla k monumentu blíž. „Zajímalo by mě, proč to D a M tak oddělili.“

Neměl ponětí. Ale něco přece jen věděl. Pastorální scéna z *Pastýřů* z *Arkádie II*. zobrazuje ženu pozorující tři pastýře, kteří se sešli u kamenné hrobky a ukazují na vytesaná slova. ET IN ARCADIA EGO. Malone věděl, co ten nápis znamená.

Jsem dokonce i v Arkádii.

Záhadný nápis, který nedává smysl. Ale ta slova viděl už dřív. Ve Francii. V kodexu ze šestnáctého století, který popisoval, čeho tajně dosáhli templářští rytíři během měsíců předcházejících jejich masovému zatýkání v říjnu 1307.

Eř *in Arcadia ego.*

Anagram pro *I tego arcana dei.*

Ukrývám tajemství Boží.

Pověděl o tom utajeném významu Pam.

„To přece nemyslíš vážně,“ namítla.

Pokrčil rameny. „Jen ti říkám, co vím.“

Potřebovali prozkoumat dům. Malone si z bezpečné vzdálenosti, ukryt v aleji vzrostlých cedrů, prohlížel přízemí. Světla se objevovala a mizela, jak uklízeči postupovali s prací. Dveře na zadní terasu si zapřeli židlemi, aby se jim nezavřely. Malone zahlédl nějakého muže, jak vyšel ven s dvěma pytli odpadků, hodil je na hromadu a zase zmizel uvnitř.

Podíval se na hodinky: 5:40.

„Už budou brzy hotoví,“ prohodil. „Jakmile odejdou, budeme mít pár hodin času, než se začnou scházet ostatní zaměstnanci. Otevírá se až v deset.“ Zjistil to z tabule u hlavního vchodu.

„Nemusím ti snad vykládat, co je to za vylomeními.“

„Odjakživa tě zajímalo, čím se živím, a já ti to nesměl říct. Přísně tajné a takové ty kecy. No tak to zjistíš aspoň teď.“

„Někdy je lepší nevědět.“

„Tomu nevěřím. Pamatuju se, jak tě to štvalo.“

„Aspoň jsem neměla škrábance od kulek.“

Usmál se. „Zasvěcovací rituál.“ Pokynul jí, ať jde napřed. „Až po tobě.“

Sabre se díval, jak siluety Cottona Malonea a jeho exmanželky splynuly se stromy v zahradě Bainbridge Hall. Takže Malone jel rovnou do Oxfordshiru. Výborně. Všechno stojí a padá s jeho zvědavostí. I Sabreova agentka odvedla svůj díl práce. Podle jeho přání najala tři pomocníky a doručila mu zbraň.

Párkrát se zhluboka nadechl, vychutnával si ostrý noční vzduch a pak vytáhl z kapsy bundy sig-sauer.

Přišel čas, aby se s Cottonem Malonem seznámili.

Malone se opatrně přiblížil k otevřeným zadním dveřím. Držel se u kraje terasy, ve stínech. Nahlédl dovnitř.

Dveře vedly do bohatě zařízené místnosti. Z klenutého stropu padalo světlo, pableskovalo na zlaceném nábytku a zalévalo dřevěné ostění oživené tapisériemi a obrazy. Nikde nebylo nikoho vidět, ale zpoza klenutého průchodu slyšel naplno puštěné rádio a kvílení leštiče na podlahu.

Gestem přivolal Pam a vešli dovnitř.

Neznal vnitřní uspořádání budovy, ale destička na stěně mu oznámila, že jsou v Apollónově pokoji. Vzpomněl si, co psal Haddád. *Další ukázka Bainbridgeovy troufalosti se nachází v salónu na Bainbridge Hall. Zejména její název je příznačný* – Zjevení svatého Jeronýma. *Je fascinující a přiléhavý; vždyť velké pouti často začínají zjevením.*

Takže potřebují najít salon.

Postrčil Pam k jednomu z průchodů, které vedly do foyeru vyznačujícího se vznosnými oblouky, takže připomínal hlavní loď v katedrále. Náhlá změna stylu i architektonického slohu zarážela. Příšeří rozmazalo obrysy nábytku v rozplizlé šedé stíny, přesto Malone v jednom oblouku zahlédl bustu.

Opatrně našlapoval po mramorové podlaze a dával si pozor, aby mu nevrzaly gumové podrážky. V bustě poznal podobiznu Thomase Bainbridge. Tvář muže středního věku plná vrásek a ostrých úhlů, tvrdá čelist, zobanovitý nos, chladné pošilhávající oči. Podle všeho, co Malone vyčetl z Haddádových poznámek, byl Bainbridge učenec zběhlý v přírodních vědách i literatuře a sběratel, který s vybraným vkusem schraňoval umělecká díla, knihy a sochy. Kromě toho to byl dobrodruh, který procestoval Arábii a Blízký východ v dobách, kdy ty končiny představovaly pro západní svět stejně velkou neznámou jako měsíční krajina.

„Hej, Cottone,“ špitla Pam.

Otočil se. Stála u stolu plného brožur. „Jsou tu mapky domu.“

Přešel k ní a jednu sebral. Rychle na ní vyhledal místnost označenou jako SALON a zorientoval se. „Tudy.“

Leštič s rádiem pokračovaly ve svém duelu ve vyšším poschodí.

Opustili temný foyer a kráčeli širokými točitými chodbami, až dorazili do osvětlené haly.

„Páni,“ vyhrkla Pam.

I na Malonea ten pohled zapůsobil. Ohromná prostora připomínala vstup do paláce římských císařů. Další do očí bijící kontrast oproti zbytku domu.

„Tady je to jak v Disneyho Epcotu,“ poznamenal. „Co místnost, to jiná země i období.“

Oslnivá zář lustru zalévala bílé mramorové schodiště s tmavorudým běhounem uprostřed. Vedlo na sloupový ochoz. Štíhlé iónské sloupy z růžového mramoru navzájem spojovalo zábradlí z černého krouceného železa. Obě podlaží připomínala muzejní galerii – bylo v nich plno výklenků, ve kterých stály busty a sochy. Malone zvedl zrak. Strop by se nádherně vyjímal i ve Svatopavelské katedrále.

Potřásl hlavou.

Zvenčí nic nenasvědčovalo tomu, jaký přepych se v tomhle panském sídle skrývá.

„Salon je nahoře nad schody,“ řekl.

„Mám pocit, jako bychom šli na audienci ke králi,“ utrousila Pam.

Stoupali po běhounu schodištěm bez zábradlí. Nad ním otevřeli dvojité dveře s dřevěnými výplněmi a vešli do temné místnosti. Malone stiskl vypínač a na stropě se rozzářil lustr z paroží a odhalil salon přecpaný věcmi, ošumělý a útulný, se stěnami z hráškově zeleného sametu.

„Po tom impozantním vstupu se nic skromnějšího čekat nedalo,“ zavtipkoval Malone.

Zavřel za sebou dveře.

„Co vlastně hledáme?“ zeptala se Pam.

Prohlížel si obrazy na stěnách, většinou portréty ze šestnáctého a sedmnáctého století. Nikoho z těch lidí nepoznával. Pod nimi stály jedna vedle druhé knihovničky z javorového dřeva. Oko bibliofila rychle postřehlo, že neskrývají žádné cenné knihy, které by měly historickou nebo literární hodnotu. Tvořily jen kulisu. Na nich stály bronzové busty. Zase nikdo, koho by znal.

„*Zjevení svatého Jeronýma,*“ odpověděl. „Možná je to některý z těch portrétů.“

Pam obešla místnost a všechny postupně prohlížela. Malone je spočítal. Čtrnáct. Většinou naparáděné ženy nebo muži v honosných parukách a

rozevlátých pláštích, jaké se nosily před třemi sty lety. Před kamenným krbem stály rozestavěny do půlkruhu dva divany a čtyři křesla. Napadlo ho, že Thomas Bainbridge tady asi trávil hodně času.

„Z těchhletěch to žádný není," oznámila Pam. „Nemají se svatým Jeronýmem nic společného."

Malonea to zaskočilo. „George ale tvrdil, že to tady je."

„Možná, že tenkrát ano. Ale teď to tu není."

35

Washington, D. C.

Stephanie zírala na Brenta Greena a netrpělivost v jejím výrazu vystřídal úžas. „Thorvaldsen že vám řekl, abyste odvolal moji zálohu? Jak to, že ho vůbec znáte?"

„Znám spoustu lidí." Green pokývl hlavou ke svým poutům. „I když momentálně jsem vydán na milost a nemilost vám."

„Odvolat ochranku bylo bláznovství," vmísila se do hovoru Cassiopeia. „Co kdybych tam nebyla?"

„Henrik mě ujistil, že tam budete a že situaci zvládnete."

Stephanie se snažila ovládnout hněv. „Šlo mi o krk."

„Který jste ztřeštěně sama nastavila."

„Ani ve snu mě nenapadlo, že na mě Dixonová zaútočí."

„Přesně tohle jsem mínil, když jsem říkal, že se chováte nerozvážně." Green znova pokývl k poutům. „A tohle je další bláznovství. Věřte nebo ne, moje ochranka to tu co nevidět zkontroluje. Dělají to každý den. Sice jsem se dožadoval soukromí, ale na rozdíl od vás nejsem blázen."

„Oč vám jde?" zeptala se ho. „Proč jste se do toho zamíchal? Pracujete pro Daleyho? Sehráli jste prve tu scénku jen kvůli mně? Bylo to jen divadýlko?"

„Na divadýlka nemám čas ani náladu."

Stephanii tím nepřesvědčil. „Lží už mám plné zuby. Kvůli mně Maloneovi unesli syna. Cotton má v Londýně v patách vražedné komando. Nedokážu ho najít, takže ho nemůžu varovat. Georgi Haddádovi jde nejspíš o život. A do toho všeho se dozvím, že můj nadřízený mě vystavil napospas vichřici, ačkoli věděl, že mě Saúdové chtějí zlikvidovat. Co si podle vás mám myslet?"

„Že váš přítel Henrik Thorvaldsen o vás měl starost a poslal vám pomoc. Že se váš další přítel – moje maličkost – rozhodl, že bude lepší nechat tomu

člověku, který vám přichází pomoci, volnou ruku. Co vy na to? Dává to smysl?“

Uvažovala o jeho slovech.

„A ještě něco,“ dodal Green.

Zamračila se na něj.

„Tomu druhému příteli na vašem osudu mimořádně záleží.“

Malone byl rozmrzelý. Na Bainbridge Hall přišel s nadějí, že tady najde odpovědi. Haddádovy zápisky jednoznačně ukazovaly sem. A přesto kde nic, tu nic.

„Není tu náhodou ještě jiný salon?“ napadlo Pam.

Zkontroloval brožurku a ověřil si, že označení „salon“ nese jedině tahle místnost. Že by mu něco uniklo? Vtom si čehosi všiml. Poblíž jednoho okenního výklenku, v němž mozaikové okno z barevných sklíček čekalo na paprsky ranního slunce, přímo bilo do očí prázdné místo na zdi. Všude jinde na každém volném kousku plochy visely portréty, ale tady ne. A na stěně se jasně rýsoval světlejší obdélník.

Přispěchal k němu. „Jeden obraz zmizel.“

„Nechci být protivná, Cottone, ale připadá mi, že se honíš za chimérou.“

Zavrtěl hlavou. „George chtěl, abychom sem jeli.“

Zamyšleně přecházel místností. Bylo mu jasné, že tady nemohou zůstat dlouho. Mohl by sem přijít někdo z uklízecí čety. Malone sice u sebe měl dvě zbraně, Haddádovu a tu, kterou vzal Fazolovému lusku, ale nerad by je použil.

Pam si prohlížela stolky za oběma divany. Mezi soškami a květinami v květináčích byly dekorativně rozloženy knihy a časopisy. Zdálo se, že ji upoutala jedna malá bronzová plastika – starší muž s vrásčitou kůží a svalnatým tělem, oděný jen v bederní roušce. Seděl na kameni, vousatou tvář zabořenou do knihy.

„Pojď se podívat na tohleto,“ vyhrkla.

Přišel k ní a uviděl, co je vyryto na podstavci.

SVATÝ JERONÝM OTEC CÍRKVE

Tak usilovně pátral po něčem složitém, až mu uniklo, co bylo na očích. Pam ukázala na knihu pod soškou.

„*Zjevení svatého Jeronýma,*“ prohlásila. Zadíval se na hřbet svazku. „Skvělý postřeh.“ Uculila se. „Občas bývám užitečná.“

Popadl těžký bronz a nadzvedl ho. „Tak buď i teď a seber tu knihu.“

Stephanie váhala, jak si má poznámku Brenta Greena vyložit. „Jak myslíte to svoje *mimořádně?*“

„To by se v tuhle chvíli špatně vysvětlovalo.“

Postřehla v jeho očích cosi nezvyklého. Nejistotu. Pět let sloužil vládě

jako beranidlo při bitvách s Kongresem, médii a zájmovými skupinami. Byl dokonalý profík. Právník, který hájí zájmy vlády na národním kolbišti. Ale zároveň byl i hluboce zbožný, a pokud jí bylo známo, o jeho jméno nikdy nezavadil sebemenší skandál.

„Řekněme," Green přešel do pološeptu, „že by mě mrzelo, kdyby vás Saúdové zabili."

„To mi neskýtá valnou útěchu."

„Co ta ochranka?" připomněla Cassiopeia. „Mám pocit, že v tomhle neblafuje."

„Podívejte se před dům a ohlídejte ulici." Stephanie jí pohledem naznačila, že by ráda zůstala s Greenem chvilku o samotě.

Cassiopeia odešla z kuchyně.

„Tak dobře, Brente. Co jste mi to chtěl říct, aby u toho nebyla?"

„Kolik vám je, Stephanie? Jedenašedesát?"

„O svém věku ze zásady nemluvím."

„Váš manžel je už dvanáct let mrtvý. Asi to pro vás bylo kruté. Nikdy jsem se neoženil, takže netuším, jaké to je přijít o životního partnera."

„Snadné to není. Ale jak to souvisí s naší záležitostí?"

„Vím, že jste se s manželem navzájem odcizili, ještě než zemřel. Měla byste zase začít lidem důvěřovat."

„Víte co? Zorganizuju pohovory a každý, včetně těch, co mě chtěli zlikvidovat, dostane šanci přesvědčit mě o svojí důvěryhodnosti."

„Henrik se vás zabít nesnaží, Stephanie. Cassiopeia taky ne. Ani Cotton Malone." Chvilku mlčel. „A já taky ne."

„Odvolal jste moji ochranku, ačkoli jste věděl, že jsem v nebezpečí."

„A co by následovalo, kdybych to neudělal? Vaši dva agenti by vpadli na scénu a strhla by se přestřelka. Co by se tím vyřešilo?"

„Měla bych Heather Dixonovou pod zámkem."

„Do rána byste ji musela propustit, protože by za ni intervenoval ministr zahraničí a nejspíš i sám prezident. Načež byste dostala vyhazov a Saúdové by vás odpravili, kdykoli by se jim zamanulo. A víte proč? Protože pak už by to všem bylo jedno."

Jeho slova měla hlavu a patu. Čert aby ho vzal!

„Vzala jste to příliš hopem a nepromýšlela jste to." Greenovy oči zjihly a uviděla v nich cosi, co tam nikdy dřív nebylo.

Starostlivost.

„Už dřív jsem vám nabízel pomoc, a vy jste odmítla. Teď vám prozradím, co ještě nevíte. Co jsem vám tenkrát neřekl."

Vyčkávala.

„Odsouhlasil jsem ten průnik do materiálů o Alexandrijské spojce."

Malone otevřel knihu o svatém Jeronýmovi, tenký svazek sestávající z pouhých třiasedmdesáti zažloutlých stránek, podle datace vytištěný v roce 1845. Listoval jím a vstřebával informace.

Jeroným žil v letech 342-420 po Kristu. Uměl plynně latinsky a řecky a zamlada nijak nepotlačoval svoje rozkošnické choutky. Roku 360 ho papež pokřtil a Jeroným se zasvětil Bohu. Příštích šedesát let strávil na cestách, psal pojednání, hájil víru a stal se uznávaným otcem křesťanského náboženství. Jako první přeložil Nový zákon a pak, ke konci svého života, přeložil přímo ze staré hebrejštiny do latiny Starý zákon – tak vznikla Vulgata, kterou o jedenáct století později Tridentský koncil prohlásil za závazné znění, které se má v katolické církvi používat.

Maloneovi padla do oka tři slova.

Eusebius Hieronymus Sophronius.

Jeronýmovo rodné jméno.

Vzpomněl si na román z kožené brašny. *Hrdinská výprava* od Eusebia Hieronyma Sophronia.

Thomas Bainbridge si zřejmě zvolil svůj spisovatelský pseudonym s rozmyslem.

„Našels něco?“ dotazovala se Pam.

„Všechno.“ Ale vzrušení ho zničehonic přešlo; s nepříjemným zamrazením se vzpamatoval. „Musíme odtud zmizet.“

Doběhl ke dveřím, zhasl a opatrně je otevřel. V mramorové hale vládlo ticho. Rádio hulákalo kdesi daleko – zrovna dávali nějaký sportovní přenos, komentátor se snažil překřičet hlučící dav. Leštič na podlahu už umlkl.

Malone vedl Pam ke schodům.

Vtom do haly dole vtrhli tři muži se zbraněmi v rukou.

Jeden zamířil a vypálil.

Malone srazil Pam na podlahu.

Kulka odštípla kousek mramoru. Rychle se i s Pam odkutálel za jeden sloup; viděl, že Pam křiví obličej bolestí.

„Moje rameno,“ sykla.

Mezi sloupy hvízdly jejich směrem tři další kulky. Malone sevřel v dlani Haddádovu pistoli a připravil se. Výstřely skoro nebylo slyšet – provázelo je pouhé lupnutí, jako by je přidusil polštář. Ti tři mají tlumiče. Ještě že je aspoň o poschodí výš než oni. Ze svého výhodného stanoviště sledoval, jak dva přebíhají na pravou stranu, zatímco ten poslední zůstává nalevo. Nesmí těm dvěma dovolit, aby se dostali dál – pak už by ho před nimi nechránil sloup. Vypálil.

Netrefil se, ale rána šla blízko. Zaváhali. Maloneovi to stačilo, aby podruhé zamířil líp, a zasáhl toho bližšího. Muž vykřikl a svalil se na

podlahu, až to zadunělo. Druhý se snažil krýt, ale Malone ho dalším výstřelem zahnal zpátky ke vchodu. Zraněný prudce krvácel; krev se na bělostném mramoru rozlévala do jasně rudé louže.

Maloneovým směrem hvízdly další kulky. Vzduch páchl střelným prachem.

V Haddádově pistoli zbývalo pět nábojů, ale Malone měl u sebe ještě revolver, který sebral Fazolovému lusku. To znamená dalších pět ran – snad. Pam čišela z očí hrůza, ale vzhledem k okolnostem zachovávala až pozoruhodný klid.

Uvažoval, jestli se nemají stáhnout zpátky do salonu. Kdyby ty dvojité dveře zabarikádovali nábytkem, získali by pár minut a mohli by utéct oknem. Potíž je, že jsou v prvním patře. Ale stejně to může být jejich jediná možnost, pokud se ti dole neodkryjí a nedopřejí mu čistou ránu.

A to je určitě ani nenapadne.

Jeden přeběhl k patě schodiště. Další ho přitom kryl čtyřmi střelami, které se zaryly do zdi za Malonem a Pam. Malone musel šetřit municí, takže nemohl střílet, pokud neměl šanci na zásah.

Pak mu došlo, o co jim jde.

Když bude chtít po jednom z nich vystřelit, odkryje se za sloupem tomu druhému. A tak se zachoval proti jejich očekávání – aniž by si hlídal levou stranu, vrhl se kolem sloupu doprava a vypálil po tom, co se chystal vyrazit nahoru po tmavočerveném koberci.

Útočník skočil dolů a rychle hledal, kde by se kryl.

Pam si tiskla rameno a Malone zahlédl, že už zase krvácí. Rána se jí ze všech těch nárazů znovu otevřela. Pam třeštila modré oči a měla v nich hrůzu.

Vtom halou práskly dva výstřely.

Bez tlumiče. Ze zbraně velké ráže.

Pak se rozhostilo ticho.

„Dobrý den," vykřikl mužský hlas.

Malone vykoukl zpoza sloupu. Dole stál vysoký muž s prošedivělými světlými vlasy. Měl silné obočí, krátký nos a kulatou bradu. Byl robustní, na sobě měl džíny a pod koženou bundou plátěnou košili.

„Tak se mi zdá, že potřebujete pomoc," prohlásil se zbraní v pravičce.

Uměl střílet jaksepatří. Oba útočníci leželi na podlaze a po mramoru se roztékala krev.

Malone couvl zpátky za sloup. „Kdo jste?"

„Přítel."

„Nezlobte se, ale jsem poněkud nedůvěřivý."

„Nedivím se vám. Tak klidně zůstaňte, kde jste, počkejte na policii a

vysvětlete jim ty tři mrtvoly.“ Bylo slyšet vzdalující se kroky. „Mimochodem, rádo se stalo.“

Maloneovi najednou něco došlo. „Co je s těmi uklízeči? Jak to, že sem ještě nepřiběhli?“

Kroky se zastavily. „Jsou v bezvědomí – nahoře.“

„Vaše práce?“

„Ne.“

„O co vám jde?“

„O totéž jako všem ostatním, kdo sem přicházejí uprostřed noci. Hledám Alexandrijskou knihovnu.“

Malone zachoval mlčení.

„Víte co? Ubytoval jsem se v hotelu Savoy, pokoj číslo 453. Mám jistou informaci, kterou vy skoro určitě nemáte, a vy zas můžete mít něco, o čem nevím já. Pokud byste si o tom chtěl promluvit, přijďte za mnou. Pokud ne, nejspíš na sebe ještě někdy někde narazíme. Vyberte si. Ale společně bychom mohli postupovat rychleji. Nechám to na vás.“

Po podlaze zaduněly rázné kroky a vytratily se kdesi v domě.

„Co je sakra zase tohle?“ vyjekla Pam.

„Svérázný způsob, jak se představit.“

„Zabil dva lidi.“

„A já jsem mu za to vděčný.“

„Cottone, musíme odtud vypadnout.“

„To mi povídej. Ale nejdřív musíme zjistit, kdo jsou ti chlapi.“

Vyrazil zpoza sloupu a s Pam v patách seběhl po mramorových schodech. Prohledal tři mrtvé, ale nenašel nic, z čeho by zjistil jejich totožnost.

„Vezmi ty zbraně,“ požádal Pam a zastrčil si do kapes šest zásobníků, které posbíral u mrtvých těl. „Počítali s tím, že se tu bude střílet.“

„Pomalu si začínám zvykat na krev,“ utrousila.

„Já ti hned říkal, že je to věc zvyku.“

Znova přemýšlel o tom člověku. Hotel Savoy. Pokoj 453. Jeho způsob, jak říct *Můžete mi věřit.* Pam ještě pořád svírala knihu o svatém Jeronýmovi a on sám nesl koženou brašnu z Haddádova bytu.

Pam zamířila ke dveřím. „Kam jdeš?“ zeptal se jí.

„Mám hlad. Doufám, že v Savoji podávají báječné snídaně.“ Ušklíbl se. Zvyká si rychle.

36

Washington, D. C.

Stephanii blesklo hlavou, kolik toho ještě vydrží. Zaklínila se do Brenta Greena pohledem. „Tak spusťte.“

„Dovolili jsme, aby někdo cizí do toho souboru nahlédl. Máme totiž mezi sebou zrádce a chceme ho odhalit. Anebo zrádkyni.“

„Kdo je to *my?*“

„Ministerstvo spravedlnosti. Jde o přísně tajné vyšetřování. Vím o něm jenom já a dva další lidé. Mí nejbližší náměstci, kterým bych svěřil do rukou svůj vlastní život.“

„Lháři se vám na důvěru vykašlou.“

„Souhlasím. Ale z ministerstva nic neprosáklo. Stalo se to někde výš. Mimo náš úřad. Nalíčili jsme návnadu a kořist se zakousla.“

Nechtělo se jí věřit vlastním uším. „A kvůli tomu jste riskovali život Garyho Malonea?“

„Nikdo nic podobného nepředpokládal. Neměli jsme tušení, že by se o George Haddáda mohl zajímat ještě někdo jiný než Izraelci a Saúdové. Ty úniky informací, kterým chceme zamezit, směřují přímo k nim, nikam jinam.“

„Tedy ty, o kterých víte.“ Vybavil se jí Řád zlatého rouna.

„Kdyby cokoli naznačovalo, že se Maloneova rodina může ocitnout v ohrožení, byl bych tu taktiku zakázal.“

Ráda by tomu věřila.

„Byli jsme přesvědčeni, že informace o Haddádovi je vcelku neškodná. Nechat Izraelce, aby se dozvěděli, že je naživu, se nám nezdálo riskantní – zvlášť když se z toho souboru nedalo vyčíst, kde se skrývá.“

„Ale zato ukazoval cestu přímo ke Cottonovi.“

„Počítali jsme, že si s tím poradí.“

„Už stojí mimo službu, Brente.“ Měla co dělat, aby nekřičela. „Už pro nás nepracuje. Nevystavujeme bývalé agenty nebezpečí, a už vůbec ne bez jejich vědomí.“

„Zvážili jsme rizika a usnesli se, že to stojí za to, abychom zjistili, kudy unikají informace. Únos toho chlapce ovšem změnil situaci. Jsem rád, že ho Cotton zachránil.“

„No to je od vás báječné! Budete mít ohromnou kliku, jestli vám nerozbije nos.“

„Bílý dům je hnus,“ zamumlal Green. „Banda zkorumpovaných mizerů, co mají plnou hubu spravedlnosti.“

Nikdy předtím neslyšela Greena takhle mluvit.

„Předvádějí, co jsou za vzorné křesťany a Američany, ale myslí jedině sami na sebe – a na peníze. Dělají rozhodnutí za rozhodnutím a všechny halí do americké vlajky, ale přitom jen plní kapsy obřím korporacím – firmám, které plní jejich stranické pokladny. Je mi z toho nanic. Vysedávám na schůzích, kde se rozhoduje o politice podle toho, jak se to bude vyjímat v televizi, a ne podle toho, jestli prospěje národu. Mlčím. Nic neříkám. Držím basu se svým týmem. Ale to neznamená, že se téhle zemi zpronevěřím. Složil jsem přísahu a na rozdíl od mnoha vládních úředníků ji beru vážně."

„Tak proč veřejně neodhalíte, co jsou zač?"

„Zatím jsem nezjistil, že by některý z nich porušil zákon. Že jsou nechutní, nemorální, hamižní? Ano, zajisté, ale na tom není nic protiprávního. Ujišťuji vás, že kdyby kdokoli – prezidenta nevyjímaje – překročil dělicí čáru, okamžitě bych přistoupil k akci. Jenže tak daleko žádný nezašel."

„Až na toho, co má prsty v úniku informací."

„Právě proto mě tak zajímá. Než povolí přehrada, objeví se v ní praskliny."

Nedala se jen tak opít rohlíkem. „Nic si nenamlouvejte, Brente – dělá vám dobře být nejvyšším představitelem justice, a kdybyste vyrukoval po nějakém potentátovi a nevyšlo vám to, dostal byste padáka."

Green ji pohledem odhadoval. Tvářil se ustaraně. „Důležitější pro mě je, že jste zůstala naživu."

„Už jste zjistil, kdo pouští ty informace?" odbyla ho.

„Věřím, že se nám…"

Do kuchyně vrazila Cassiopeia. „Jde nám společnost. U chodníku zrovna zaparkovali dva muži. Mají obleky a sluchátka."

„Moje ochranka," přitakal Green. „Přicházejí mě zkontrolovat na noc."

„Musíme zmizet," naléhala Cassiopeia.

„Ne," zarazil ji Green. „Sundejte mi ta pouta a já to zařídím."

Cassiopeia utíkala k zadním dveřím.

Stephanie se bleskově rozhodla, jako už stotisíckrát předtím. Celý den vykazovala katastrofálně mizerný úsudek, ale jak říkával její otec: *Správně nebo špatně, na tom nesejde. Hlavně něco udělej*.

„Počkejte."

Přiskočila ke kuchyňskému pultu, prohrabala pár zásuvek a našla nůž. „Pustíme ho." Přešla ke Greenovi a utrousila: „Doufám, že vím, co dělám."

* * *

Sabre spěchal oxfordshirskými lesy k místu, kde nechal auto. Na anglický venkov přicházelo ráno. Na okolních polích se válela mlha a bylo lezavo. Sabre měl radost ze svého prvního setkání s Cottonem Malonem – zvolil přesně tu správnou taktiku, aby v něm probudil zvědavost a uchlácholil jakékoli podezření. Zabít chlapy, které si sám najal, aby na Malonea zaútočili, byl perfektní způsob, jak se mu představit. Kdyby jednoho nesložil už předtím Malone, zastřelil by je všechny tři.

Malone je po jeho odchodu určitě prohledal, ale Sabre se postaral, aby u sebe neměli žádné doklady. Nařídil jim zaútočit na Malonea a přišpendlit ho na místě. Ale jakmile Malone jednoho z nich zlikvidoval, hra nabrala nečekaný spád. Sabrea to nepřekvapilo; Malone už v Kodani dokázal, že se o sebe umí postarat.

Díkybohu za ten magnetofon v Haddádově bytě. Spolu s informacemi z Palestincova počítače mu poskytl možnost získat Maloneovu důvěru. Teď už zbývá jen vrátit se do hotelu a čekat.

Malone přijde.

Vynořil se z lesa a uviděl svoje auto. Hned za ním parkovalo další a od něj mu rázovala vstříc jeho agentka.

„Parchante jeden," rozkřikla se na něj. „Ty jsi je zabil!"

„No a?"

„Najímala jsem je já. Co myslíš, kolik jich příště seženu, až se roznese, že klidně zabíjíme vlastní lidi?"

„A kdo se o tom dozví? Kromě tebe a mě."

„Ty hajzle, dívala jsem se zvenku. Odpráskl jsi je zezadu. Vůbec nevěděli, co se chystá. Měl jsi to v plánu celou dobu."

Došel ke svému vozu. „Od začátku vím, že jsi chytrá hlavička."

„Táhni do prdele, Dominicku. Byli to moji kamarádi."

Probudilo to v něm zvědavost. „Spala jsi s některým?"

„Do toho ti nic není."

Pokrčil rameny. „To je fakt."

„Skončila jsem s tebou. Spadla klec. Najdi si jinou pomocnici." Hnala se ke svému autu.

„S tím nepočítej," křikl za ní.

Otočila se na patě, aby mu stanula tváří v tvář – čekala hádku. Strhly se mezi nimi už dřív. Jenže tentokrát ji místo toho střelil do obličeje.

Nikdo a nic mu nebude stát v cestě. Do svého plánu už vložil příliš mnoho úsilí. Hodlal podrazit jeden z nejvlivnějších ekonomických kartelů na téhle planetě. Kdyby mu to nevyšlo, šeredně by si to odskákal. A tak nemínil selhat. Nenechá za sebou žádné stopy.

Otevřel dvířka u auta a vklouzl za volant.

Už zbývá jenom vyřídit Cottona Malonea.

*** * ***

Stephanie stála v kuchyni, Cassiopeia vedle ní a obě poslouchaly, jak se Brent Green u dveří baví s muži z ochranky. Pokud ho neodhadla správně, tak se za chvilku obě ocitnou za mřížemi.

„Tohle je bláznovství," zašeptala Cassiopeia.

„Je to moje bláznovství a já se vás ani Henrika neprosila, abyste se do něj pletli."

„Máte tvrdou palici."

„Vy jste ta pravá, kdo mi to má vykládat! Nemusela jste tu být. Vám taky není paličatost cizí."

Stephanie poslouchala, jak Green s agenty klábosí o počasí a o tom, že si polil župan. Vysvobodila ho ze židle a zlomyslně přihlížela, jak si strhává lepenku ze zápěstí a kotníků. Co by za to baviči z nočních televizních pořadů dali, kdyby ho viděli, jak kroutí obličej, když si při každém škubnutí strhává z rukou a nohou chloupky! Potom si ulízl zmáčené vlasy a vypochodoval z kuchyně.

Znovu jí znělo v uších, co tak přesvědčivě prohlásil.

Tomu druhému příteli na vašem osudu mimořádně záleží.

„Jestli nás shodí, je po všem," zašeptala Cassiopeia.

„Neshodí nás."

„Co vás vede k tomu, že jste si tak jistá?"

„Dvacet let omylů."

Konečně se Green s agenty rozloučil a popřál jim dobrou noc. Stephanie ho pootevřenými lítacími dveřmi sledovala, jak se za odcházejícími dívá škvírou mezi roletami. Pak se k ní otočil. „Tak co, spokojená?"

Přešla do jídelny a Cassiopeia za ní.

„Fajn, Brente. A co teď?"

„Společně si zachráníme kůži a zároveň utěsníme skulinu, kudy unikají informace."

„Mimochodem, ještě pořád jste nevybalil, kdo za tím je."

„Protože to nevím."

„Vždyť jste povídal, že jste tu osobu identifikovali."

„Chystal jsem se dořící, že se nám snad povedlo identifikovat, kde je problém."

„Čekám."

„Nebude se vám to ani trochu líbit."

„Ven s tím."

„Momentálně je pro Izraelce nejdůležitějším informačním zdrojem Pam Maloneová.“

TŘETÍ ČÁST

37

7:40

Henrik Thorvaldsen k smrti nerad létal, a proto žádná z jeho společností nevlastnila letadla. Aby zmírnil svou fobii, zásadně cestoval první třídou a brzy poránu. Pohodlnější sedadla, lepší servis a časná denní doba mu aspoň trochu ulevily. Gary Malone byl pravý opak – létání přímo miloval. Zbaštil nejen celou svou snídani, kterou mu naservírovala letuška, ale i většinu Henrikovy.

„Už brzy přistaneme," řekl mu Henrik.

„To je paráda. Normálně bych touhle dobou trčel ve škole a teď jsem v Rakousku."

S Henrikem se během posledních dvou let sblížili. Když Gary trávil prázdniny u otce, přenocovali v Christiangade nejednou. Oba, otce i syna, bavilo plavit se na dvanáctimetrové plachetnici, kterou si Henrik kdysi dávno koupil na výlety přes Oresund do Norska a Švédska, ale teď ji používal jen málokdy, takže se většinou nečinně houpala v doku u jeho sídla. Thorvaldsenův vlastní syn Cai vodu miloval. Henrikovi se po něm hrozně stýskalo. Cai byl už skoro dva roky po smrti – zastřelili ho v Mexico City a Henrik se vlastně nikdy nedopátral proč. Malone tam tehdy působil jako agent a Henrikovi pomáhal, jak jen mohl; díky tomu se spřátelili. Na to, co se tam stalo, Henrik jakživ nezapomene. A nakonec pravdu o synově smrti zjistí. Takové dluhy se nesmějí nechat nesplacené. Trávit čas s Garym mu znovu vracelo radost, kterou mu život tak krutě odepřel.

„Jsem rád, že jedeš se mnou," řekl Garymu. „Nechtěl jsem tě nechat v Christiangade samotného."

„Ještě jsem v Rakousku nebyl."

„Krásná země. Husté lesy, hory se spoustou sněhu. Alpská jezera. Nádherná krajina."

Celý včerejšek ho bedlivě pozoroval a zdálo se mu, že Gary snáší nedávné zlé zážitky dobře, zvlášť když se vezme v úvahu, že mu přímo před očima zastřelili dva lidi. Chápal, proč Malone a Pam odletěli do Anglie – matka se musí vrátit do práce a otec potřebuje zjistit, proč se Gary ocitl v nebezpečí. Gary to v Christiangade znal a zůstal by tam s nadšením. Jenže po včerejším telefonátu se Stephanií měl Thorvaldsen jasno v tom, co je potřeba udělat.

„To shromáždění, na které jedete…, je to důležité?" vyzvídal Gary.

„Může být. Pár schůzkám se nevyhnu, ale nějak se ti postarám o zábavu, aby ses nenudil.“

„A co táta? Ví, že sem jedeme? Mamince jsem to neřekl.“

Pam Maloneová před pár hodinami telefonovala a krátce mluvila s Garym, ale zavěsila, než si s ní Thorvaldsen stačil popovídat. „Jeden z nich určitě znova zavolá a Jesper jim poví, kde jsme.“

Vzít Garyho s sebou byl odvážný tah, ale zdálo se mu to nejrozumnější. Jestli měl v únosu prsty Alfred Hermann – a Thorvaldsen byl z duše přesvědčen, že ano –, neexistuje pro Garyho bezpečnější místo než shromádění, kde bude obklopen důležitými osobnostmi z celého světa, které doprovází pomocný personál a osobní ochranky. Garyho únos ležel Henrikovi v hlavě. Podle toho mála, co se o Dominicku Sabreovi doslechl, je ryzí profesionál; těžko by zaměstnával takové packaly, jako byli ti tři Holanďané, co akci s Garym tak zfušovali. Něco tu nehraje. Malone je dobrý, to se mu nedá upřít, ale všechno se vyřešilo až příliš hladce. Nesehráli na něj prostě jen divadýlko? Aby ho přiměli jednat? Jestli ano, tak už Garymu žádné nebezpečí nehrozí.

„Nezapomínej, co jsme si řekli,“ připomněl mu Thorvaldsen. „Dávej si pozor na jazyk. Všude je spousta našpicovaných uší.“

„Je mi to jasný.“

Henrik se usmál. „To jsem rád.“

Teď nezbývá než doufat, že odhadl Alfreda Hermanna správně.

38

Vídeň 8:00

Hermann odstrčil snídani. Stolování nesnášel, zvlášť v přítomnosti cizích lidí, ale zámeckou jídelnu měl velice rád. Osobně ji navrhl a neogoticky zařídil – na okenních křídlech a stropních kazetách se skvěly erby slavných křižáků, stěny byly potaženy plátny zobrazujícími dobytí Jeruzaléma křesťany.

Snídaně byla jako vždy opulentní a hosty obskakovala armáda stolníků v bílých sakách. Naproti Hermannovi seděla na opačném konci stolu jeho dcera; zbylých dvanáct míst patřilo politickému výboru – vybraným členům řádu, kteří včera dorazili, aby se zúčastnili víkendového shromáždění.

„Doufám, že se dobře bavíte,“ zašveholila Margareta. S větší společností to uměla přímo báječně.

Hermann si všiml, že se zaškaredila při pohledu na jeho nedotčený talíř,

ale nic neřekla. Vyčte mu to v soukromí – jako by chuť k jídlu sama o sobě zaručovala dlouhý život a pevné zdraví. Kéž by to bylo tak jednoduché.

Členové výboru klábosili o zámku a jeho vytříbeném zařízení a o tom, co se tu od jara změnilo. Ačkoli to byli samí boháči, nedali by dohromady ani čtvrtinu Hermannova jmění. Každý z nich však byl svým způsobem užitečný. Hermann jim poděkoval za pochvalná slova. Nechal uplynout nějakou chvíli a pak prohlásil: „Zajímalo by mě, jak politický výbor zamýšlí prezentovat shromážděným členům plán 1223.“

Tuhle iniciativu přijalo jarní shromáždění před třemi lety; šlo o složitý plán na destabilizaci Izraele a Saudské Arábie. Hermannovi se zamlouval, a právě proto si pěstoval kontakty uvnitř izraelské a americké vlády – kontakty, které ho nečekaně zavedly k Georgi Haddádovi.

„Než to uděláme,“ odvětil předseda výboru, „mohl byste nám sdělit, jestli vaše úsilí přináší ovoce? Pokud by se nevyvíjelo slibně, museli bychom změnit plány.“

Hermann přikývl. „Události nabírají spád. A rychle. Máme už zajištěné odbytiště pro tu informaci, pokud dosáhnu úspěchu?“

Jiný člen výboru přitakal. „Poptávali jsme se v Jordánsku, Sýrii, Egyptě a Jemenu. Všichni mají zájem, přinejmenším se o tom chtějí bavit.“

To Hermanna potěšilo. Život ho poučil, že zaujetí států, ať už pro zboží, služby nebo terorismus, roste přímo úměrně zájmu jejich sousedů.

„Ignorovat Saúdy je riskantní,“ ozval se další. „Hodně našich členů na ně má obchodní vazby. Protiopatření nás vyjdou draho.“

Hermann opáčil: „Je na vašich vyjednavačích, aby je udrželi v klidu, dokud si nezískáme výhodnou pozici pro vyjednávání.“

„Není už načase, abyste nám řekl, oč přesně běží?“ zeptal se další člen.

„Ne, ještě ne.“

„Docela upřímně, Alfrede, zatahujete nás až po uši do záležitosti, která vyvolává řadu otázek.“

„Jakých třeba?“

„Co může tolik lákat Jordán, Sýrii, Egypt a Jemen, a přitom vyžadovat, aby Saudská Arábie zůstala stranou?“

„Likvidace Izraele.“

Místnost sevřelo ticho.

„Jistě, to je společný cíl všech těch zemí, ale je to nemožné. Ten stát se udrží.“

„Totéž se říkalo i o Sovětském svazu. A podívejte, k čemu došlo, jakmile se provalilo, že je založen na klamu. Rozpadl se během pár dnů.“

„A vy to dokážete zařídit?“ ozval se kdosi.

„Kdybych to nepokládal za možné, neplýtval bych naším časem,“ odsekl

Hermann rozladěně. Ve tváři jednoho z přítomných, svého dávného přítele, postřehl nelibost, a tak nasadil smířlivější tón. „Představte si třeba, že bude zpochybněna platnost Starého zákona.“

Hosté většinou jen pokrčili rameny. Jeden se zeptal: „No a co?“

„V debatě o Blízkém východě by to přivodilo zásadní posun,“ vysvětlil Hermann. „Židé zuby nehty hájí pravdivost své tóry, Slova Božího a tak dále. Nikdo jim nikdy vážně neodporoval. Ledacos se povídalo, vyrojily se spekulace, ale to je tak všechno. A teď si představte, co by to udělalo s věrohodností Židů, kdyby se prokázalo, že se tóra mýlí. Představte si, jak by to přivedlo do varu ostatní blízkovýchodní státy.“

Myslel svá slova naprosto vážně. Židy nikdy žádný útočník neporazil. Pokoušeli se o to mnozí – Asyřané, Babyloňané, Římané, Turci. Inkvizice. Horlil proti nim dokonce i Martin Luther. Ale takzvané Děti Boží se umíněně odmítaly poddat. Asi nejhůř s nimi zatočil Hitler. A přesto jim svět po jeho pádu udělil jejich biblickou domovinu.

„Co máte proti Izraeli?“ rozhořčila se jedna členka výboru. „Od začátku se divím, proč tím marníme čas.“

Otevřeně nesouhlasila a dva další se k ní přidali. Očividně tvořili menšinu a byli vcelku neškodní, a tak je nechal vymluvit, aby dodal debatě zdání demokratičnosti.

„Zdaleka nejde jen o Izrael.“ Viděl, že mu všichni visí na rtech, dokonce i jeho dcera. „Když si budeme počínat správně, může se nám podařit destabilizovat jak Izrael, tak Saudskou Arábii. V téhle záležitosti jsou na jedné lodi. Pokud v obou těch zemích vyvoláme napětí, budeme ho šikovně kontrolovat a v pravou chvíli ho vyhrotíme, můžeme svrhnout naráz obě vlády.“ Podíval se na předsedu výboru. „Probrali jste, jak by toho mohli využít naši členové, až se věci dají do pohybu?“

Postarší muž přikývl. Přátelili se spolu už desítky let a jeho jméno figurovalo vysoko na seznamu kandidátů na místo v Kruhu. „Náš scénář se odvíjí od toho, že Palestinci, Jordánci, Syřané a Egypťané budou stát o všechno, co jim budeme s to poskytnout…“

„Nedojde k tomu,“ prohlásil jeden z odpůrců.

„Čekal snad někdo, že dojde k vysídlení skoro milionu Arabů a že Židé dostanou vlastní stát?“ namítl Hermann. „Tehdy se na Blízkém východě taky tvrdilo, že to nehrozí.“ Vyznělo to ostře, a tak pokračoval mírnějším tónem. „Přinejmenším můžeme zbourat tu pitomou zeď, co si Izraelci postavili, aby chránila jejich hranice a starobylé nároky, které vznášejí. Sionistická nadutost utrpí aspoň do té míry, aby to vyburcovalo okolní arabské státy ke společné akci. A ani nemluvím o Iránu, který prahne po vymazání Izraele z mapy víc než po čemkoli jiném. Pro Irán by to bylo hotové požehnání.“

„A jak se toho dá dosáhnout?“

„Pomocí vědění.“

„To nemyslíte vážně. Všechno stojí a padá s tím, že se něco *dozvíme?*“

Hermann nečekal tak otevřenou debatu, ale teď přišla jeho chvíle. Výbor, který se sešel kolem jeho jídelního stolu, měl vzhledem ke stanovám řádu pravomoc formulovat společnou politickou linii. Tu bylo třeba těsně propojit s linií ekonomického výboru, protože politiku a zisk vnímal řád jako neoddělitelné pojmy. Ekonomický výbor si stanovil za cíl zvýšit zisk členů, kteří chtějí masivně investovat na Blízkém východě, nejméně o třicet procent. Nechal připravit studii, rozhodl o počáteční investici, odhadl zisky v závislosti na současných politických a ekonomických podmínkách, a sestavil několik scénářů. Nakonec dospěl k závěru, že dosáhnout oněch třiceti procent je reálné. Ale trhy na Blízkém východě byly, mírně řečeno, nejisté. Celý region mohl kdykoli ze sebenepatrnějšího podnětu explodovat. Ke katastrofě mohlo dojít každým dnem. A tak politický výbor usiloval o zajištění stability. U lidí, kteří se běžně opásávají výbušninami, se tradiční metody – úplatky a výhrůžky – míjely účinkem. Muži u moci v zemích, jako je Jordán, Sýrie, Kuvajt, Egypt či Saudská Arábie, byli příliš bohatí, příliš dobře střežení a příliš fanatičtí. Řád začínal chápat, že musí najít jiné platidlo – a Hermann věřil, že ho brzy bude mít.

„Vědění je daleko mocnější než jakákoli zbraň,“ prohlásil důrazným polohlasem.

„Přijde na to jaké vědění,“ podotkl jeden člen.

Hermann souhlasil. „Úspěch bude záviset na tom, jestli dokážeme prodat to, co se dozvíme, správným kupcům, za správnou cenu a ve správný čas.“

„Jak tě znám, Alfrede,“ ozval se jeden ze starších přítomných, „určitě sis všechno důkladně naplánoval.“

Hermann se usmál. „Věci se konečně pohnuly kupředu. Zájem projevili Američané a tím se otevřelo pole nových možností.“

„Proč Američané?“ namítla netrpělivě Margareta.

Tou otázkou ho popudila. Musí se naučit nedávat najevo neznalost. „Zdá se, že někteří lidé, kteří jsou ve Státech u moci, také chtějí pokořit Izrael. Spatřují v tom prospěch pro americkou zahraniční politiku.“

„O co přesně jde?“ vyhrkl jeden z přítomných členů výboru. „Arabové válčí s Araby a zároveň Arabové s Židy už tisíce let. Co by je mohlo tak hrozně lekat?“

Hermann si stanovil pro sebe i pro řád vznešený cíl a vnitřní hlas ho ujišťoval, že jeho píle dojde odměny. A tak se zadíval na muže a ženy před sebou a prohlásil: „Odpověď na tu otázku se snad dozvím do konce týdne.“

39

Washington, D. C. 3:30

Stephanie seděla vyčerpaně v křesle a Brent Green naproti ní na pohovce. Hrbil se – to u něj nikdy dřív nezažila. Cassiopeia usnula nahoře. Aspoň někdo bude odpočatý; ona tedy určitě ne. Připadalo jí, že od její minulé návštěvy u Greena uteklo osmačtyřicet dnů, ne osmačtyřicet hodin. Tehdy mu nedůvěřovala, stavěla se podezíravě ke všemu, co říkal, a hněvala se sama na sebe, že vystavila Maloneova syna nebezpečí. A přestože Garymu už nic nehrozilo, vířily jí teď hlavou stejné pochybnosti, hlavně kvůli tomu, co jí Green před pár hodinami pověděl.

Momentálně je pro Izraelce nejdůležitějším informačním zdrojem Pam Maloneová.

Hladila palcem plechovku dietního Dr. Peppera, kterou našla v Greenově ledničce. „Vy to fakt pijete?“ zvedla ji do výšky.

Přikývl. „Chutná jako originál, ale není v tom cukr. To se mi zamlouvá.“

Zasmála se. „Vy jste mi ale divný brach, Brente.“

„Jako soukromá osoba nevytrubuju do světa, co mám rád.“

Připadala si vysátá na duchu i na těle a zápolila s rostoucí úzkostí, která odváděla její pozornost od Greena. Úmyslně nechali pozhasínáno, aby případným zvědavým očím naznačili, že obyvatel domu šel spát.

„Myslíte na Malonea?“ zeptal se Green ze tmy.

„Má na krku potíže.“

„Nic s tím nenaděláte, dokud nezavolá.“

Zavrtěla hlavou. „Něco udělat musím.“

„Máte v Londýně agenta. Jaká je šance, že Cottona najde?“

Nevalná. Londýn je velkoměsto a kdo ví, jestli tam Malone vůbec ještě je. Může být bůhvíkde v Británii. Ale nechtělo se jí přemýšlet o nemožnostech, a tak se zeptala: „Jak dlouho víte o Pam?“

„Teprve krátce.“

Nesnášela, když se ocitla na vedlejší koleji, a usoudila, že jestli se chce něco dozvědět, bude taky muset pustit nějakou informaci. „V té hře je ještě další hráč.“

„Poslouchám.“ Greenův tón prozrazoval zájem. Konečně má něco, co on neví.

Převyprávěla mu, co jí řekl Thorvaldsen o Řádu zlatého rouna.

„Mně se o tom nikdy ani slůvkem nezmínil.“

„Není divu.“ Znovu si ucucla limonády. „Vždycky si dvakrát rozmyslí, co komu řekne.“

„To oni unesli Maloneovi syna?“

„Mám je na seznamu podezřelých pod číslem jedna.“

„Tím se ledacos vysvětluje,“ prohlásil Green. „Izraelci se během celé téhle operace chovají neobyčejně opatrně. Předhodili jsme jim Alexandrijskou spojku a doufali, že se jejich zdejší kontakt zakousne do návnady. Jejich diplomaté se na George Haddáda nenápadně vyptávají už několik let. Nenechali se úplně oklamat tím, že ho Malone uklidil do ústraní. Prohrabali ruiny té zničené kavárny, ale bomba odvedla důkladnou práci. A dokonce ani potom, co jsme jim nastrčili spojku, nevyšli s kartami na světlo.“

„Nějakou novinku byste pro mě neměl?“

„Únos Maloneova syna nás zaskočil. Proto jsem odkládal naši schůzku, když jste mi o něm řekla do telefonu.“

„A já myslela, že je to jen tím, že mě nemůžete vystát.“

„S vámi musí mít člověk trpělivost, ale já už se přizpůsobil.“

Uculila se.

Green se natáhl ke stolku pro křišťálovou misku se solenými oříšky. I na Stephanii doléhal hlad, a tak si taky hrst nabrala.

„Věděli jsme, že za únosem Garyho Malonea nejsou Izraelci,“ prohodil Green. „A nešlo nám do hlavy, proč zůstávají tak zticha.“ Na chvíli se odmlčel. „A pak – až potom, co jste mi zavolala – jsem se dozvěděl o Pam Maloneové.“

Nastražila uši.

„Před třemi měsíci se zapletla s jistým mužem, úspěšným právníkem a společníkem jedné atlantské právnické firmy. Krom toho je také židovský vlastenec, horlivý zastánce Izraele. Lidé z Úřadu pro národní bezpečnost jsou přesvědčeni, že pomáhá financovat jednu z militantních frakcí v izraelské vládě.“

Že izraelskou politikou už dlouho hýbou americké peníze, nebyla pro Stephanii žádná novinka. „Netušila jsem, že se zabýváte tak všedními záležitostmi.“

„Už jsme u toho zas, Stephanie. Zabývám se ledačím, co si vůbec neuvědomujete. Navenek si pěstuji potřebnou image, ale nepřijal jsem tenhle post, jen abych se stal mluvící hlavou. Jsem nejvyšší představitel zákona v téhle zemi a dělám svou práci.“

Všimla si, že zatím nesnědl ani jeden oříšek. Držel je v dlani a druhou rukou se jimi probíral.

„Co to s těmi oříšky kutíte?“ nedalo jí to.

„Vybírám si rozpůlené.“

„Proč?“

„Jsou slanější.“

„Cože?“

„U celého buráku není prostředek slaný. Na rozloupnutých je soli dvojnásob.“

„Děláte si legraci.“

Hodil si jeden burák do pusy.

„Jak to, že na půlce buráku je dvojnásob soli než v celém?“

„Copak mě neposloucháte?“ ušklíbl se pobaveně. „Dvě osolené polovičky logicky obsahují víc soli než celý.“ Hodil si do pusy další.

Nebyla si jistá, jestli to myslí vážně nebo si z ní utahuje, ale dál vybíral rozloupané oříšky.

„Co uděláte s těmi celými?“

„Nechávám si je nakonec. Jím je, až když jiné nemám. Ale kdykoli s vámi vyměním celý za poloviču.“

Tenhle Brent Green se jí líbil. Měl v sobě cosi hravého. A suchý smysl pro humor. Najednou jí připadalo, že by ho měla chránit. „Chcete ty arogantní tupce v Bílém domě dostat stejně jako já. Jistě jste slyšel, co o vás říkají. Přezdívají vám Spravedlivý reverend Green. Spoustu toho před vámi tají. Jenom vás zneužívají, abyste jim vylepšoval reputaci.“

„Rád bych věřil, že nejsem tak podružná figurka.“

„Když je klepnete přes prsty, přestanou vás podceňovat. Potřebují to jako sůl. Včetně prezidenta.“

„Máte pravdu.“ Otřepal si drobečky z rukou a mlčky přežvykoval. Začínala si ho upřímně vážit.

„Řekněte mi o Pam něco víc,“ požádala ho.

„Chodí s tím právníkem asi tři měsíce. Víme o něm, že je napojen na Heather Dixonovou. Párkrát se spolu sešli.“

Stephanie užasla. „Já to nechápu – proč by si Izraelci mysleli, že Pam je do téhle věci nějak zatažená? S Malonem už dávno nežije. Sotva spolu promluví. A sám jste říkal, že si nemyslíte, že by Garyho unesli oni.“

„Nejspíš vědí něco, co my nevíme. Předvídali, k čemu dojde, a správně předpokládali, že se Pam spojí s Cottonem. Jedině tak to dává smysl. Záměrně si ji pěstovali. A teď mi povězte o Řádu zlatého rouna. Počítám, že Izraelci věděli i tom, že se řád v téhle věci angažuje a že časem sáhne k únosu toho chlapce. Možná plánovali, že ho unesou sami.“

„Pam je špionka?“

„Do jaké míry se na tom podílí, to je otázka. A ten atlantský právník, co s ním chodila, naneštěstí předevčírem zemřel.“ Green udělal pauzu. „Zastřelili ho na podzemním parkovišti.“

Nic nového pod sluncem. Blízký východ požírá svoje vlastní lidi běžně.

„Co o něm víte?“ vyptávala se Stephanie.

„Sledovali jsme ho kvůli účasti na obchodech se zbraněmi. Navenek Tel Aviv prohlašuje, že se tyhle praktiky snaží zarazit, ale potají je podporuje. Bylo mi řečeno, že na Pam toho právníka nasadili, aby ji opil rohlíkem. Trávil s ní spoustu času. Nosil jí dárky a tak. Pam Maloneová se ráda tváří, bůhvíjak není tvrdá, ale ve skutečnosti je osamělá a zranitelná.“

Postřehla v jeho hlasu zvláštní tón. „Podobně jako vy, že?“

Green otálel s odpovědí a Stephanii napadlo, jestli nezašla příliš daleko. Nakonec skoro nehlasně zašeptal: „Ani nevíte jak.“

Ráda by se dostala ještě o krůček dál a chystala se k tomu, ale vtom se na schodech ozvaly kroky. Ve dveřích se objevil obrys postavy – Cassiopeia.

„Máme společnost. U chodníku zrovna zabrzdilo auto.“

Green vstal. „Neviděl jsem reflektory.“

„Přijeli se zhasnutými světly.“

Stephanii to zneklidnilo. „Myslela jsem, že spíte,“ řekla Cassiopeii.

„Někdo na vás dva musí dávat pozor.“

Zazvonil telefon.

Nikdo se ani nepohnul.

Další zazvonění.

Green přešel tmavou místností, sáhl po bezdrátovém aparátu a zmáčkl tlačítko pro příjem hovoru. Stephanie postřehla, že nasadil rozespalý hlas.

Na chvilku se rozhostilo ticho.

„Tak tedy pojďte dál. Hned vám otevřu.“

Green zavěsil.

„Larry Daley. Čeká dole a chce mě navštívit.“

„Z toho nekouká nic dobrého,“ utrousila Stephanie.

„Možná že ne. Ale odkliďte se mimo dohled a uvidíme, čeho si ďábel žádá.“

40

Londýn 8:15

Malone měl hotel Savoy v oblibě. Párkrát tu pobýval na útraty americké a britské vlády. Práci u Magellan Billetu se nedalo upřít, že rozdávala požitky stejně štědře jako rizika. Už tu několik let nebyl, ale potěšilo ho, že pozdně viktoriánský hotel ještě pořád hýří neodolatelnou kombinací luxusu a nevázanosti. Věděl, že noc v pokoji s vyhlídkou na Temži stojí víc, než si leckdo vydělá za rok, takže usoudil, že jejich zachránce je zřejmě zvyklý

cestovat ve velkém stylu.

Rychle se vytratili z Bainbridge Hall, ukradli dodávku uklízečské firmy a nechali ji zaparkovanou pár kilometrů od nádraží. Chytili vlak v půl sedmé zpátky do Londýna. Na Paddingtonském nádraží ještě vládl ranní klid. Malone se raději vyhnul taxíkům a svezli se do Savoye metrem.

S Paminým ramenem to vypadalo dobře, krvácení ustalo. Jakmile dorazili do hotelu, popadl domácí telefon a požádal, aby ho spojili s pokojem 453.

„Hodili jste sebou," ozval se hlas na druhém konci.

„Co dál?"

„Napřed snídaně. Mám hlad."

Malone pochopil. „Tak sejděte dolů."

„Za deset minut v hotelové kavárně? Mají skvělý bufet."

„Budeme tam na vás čekat."

Muž, který se objevil u jejich stolu, vypadal stejně jako před dvěma hodinami, jen se převlékl do volných khaki kalhot a keprové košile pískové barvy. Jeho hladce oholený pohledný obličej přímo hýřil srdečností.

„Jmenuji se McCollum. James McCollum. Kamarádi mi říkají Jimmy."

Malone byl příliš unavený a podezíravý, než aby přešel do přátelského tónu, ale vstal, aby se s ním pozdravil. McCollum mu pevně, sebevědomě potřásl rukou a oplatil mu pohled. Z nefritově zelených očí mu sálala dychtivost. Pam zůstala sedět. Malone je navzájem představil a přešel rovnou k věci. „Kde jste se vzal na Bainbridge Hall?"

„Nejdřív byste mi měl aspoň poděkovat, že jsem vám zachránil život. Nic mě k tomu nenutilo."

„Vyskytl jste se tam čistě náhodou?"

Muž se tenkými rty ušklíbl. „Takhle se chováte vždycky? Žádné okolky, rovnou k věci?"

„Uhýbáte mojí otázce."

McCollum odtáhl židli a posadil se. „Padám hlady. Co kdybychom si dali něco k snědku a já vám přitom pověděl, co vím?"

Malonem to nepohnulo. „Co kdybyste mi nejdřív odpověděl na otázku?"

„No dobře – berte to jako gesto dobré vůle. Jsem lovec pokladů a jsem na stopě Alexandrijské knihovně. Hledám to, co z ní zbylo, už přes deset let. Přišel jsem na Bainbridge Hall kvůli těm třem chlapům. Před čtyřmi dny zabili jistou ženu, zatraceně dobrý zdroj informací, a tak jsem se jim pověsil na paty a doufal, že zjistím, pro koho pracují. Místo toho mě zavedli k vám."

„Tvrdil jste, že máte informaci, kterou já nemám. Proč si to myslíte?"

McCollum se s židlí odstrčil od stolu a vstal. „Řekl jsem, že *skoro určitě* mám informaci, kterou vy nemáte. Poslyšte, na tohle nemám čas ani

trpělivost. Byl jsem na Bainbridge Hall už dřív. Nejste první, koho to napadlo. Každý z vás amatérů zná kousíček pravdy promíchaný se spoustou výmyslů. Jsem ochotný vyměnit něco z toho, co vím, za nepatrný útržek, který možná máte vy. Nic víc za tím není, Malone. Žádný podraz.“

„Zastřelil jste dva lidi ranou do hlavy, jen abyste nás o tom přesvědčil?“ promluvila z Pam právnická skepse.

McCollum do ní zabořil pohled. „Zastřelil jsem je, abych vám zachránil život.“ Potom se rozhlédl kolem. „Mám to tady rád. Věděli jste, že v Americkém baru tady v Savoyi se nalévalo první martini? Hemingway, Fitzgerald, Gershwin – ti všichni tu popíjeli. Kráčela tudy historie.“

„Vy se zajímáte o dějiny?“ podivila se Pam.

„Příležitostně musím.“

„Nebyl jste náhodou na odchodu?“ rýpl si do něj Malone.

McCollum se nenechal vyprovokovat; na jeho klidném, nevzrušeném chování se nic nezměnilo. „Jste na můj vkus příliš podezíravý. No prosím, pokračujte po svém. Vydejte se na hrdinskou pouť sami. Přeju hodně úspěchů.“

Ten člověk měl opravdu dobré informace. „Jak o tom víte?“

„Vždyť vám říkám, že jdu po téhle stopě už hezky dlouho. A co vy? Mám hádat? Jste začátečník. A co hůř, nafoukaný začátečník. Takových už jsem potkal mraky. Mají pocit, že snědli všechnu moudrost světa. Ve skutečnosti vědí starou belu. Není to náhoda, že ta knihovna zůstala ukrytá před světem patnáct set let.“ McCollum udělal pauzu. „Víte, Malone, jste jako osel na žírné pastvině s trávou po kolena, který se natahuje přes plot a ožužlává na druhé straně plevel. Těšilo mě. Jdu si přesednout tamhle ke stolu a nasnídat se.“

Pomalu odcházel poloprázdnou kavárnou.

„Jaký na tebe dělá dojem?“ zeptal se Malone Pam.

„Chová se arogantně. Ale to ty taky.“

Ušklíbl se. „Něco opravdu ví, a pokud tu budeme takhle vysedávat, nezjistíme to.“

Vstala. „Máš pravdu. Půjdeme se s naším novým přítelem nasnídat.“

Sabre seděl u stolku a čekal. Jestli je odhadl správně, každou chvíli za ním přijdou. Malone neodolá. Ví jenom to, co mu stihl říct George Haddád – a soudě podle záznamu na diktafonu, moc toho nebylo. Nějaké mezery si asi doplnil díky brašně, kterou si z Haddádova bytu odnesl, ale Sabre by se vsadil, že na nejdůležitější otázky odpověď nezná.

Což je i jeho problém.

Nutil se do komunikativnosti, ačkoli mu to bylo cizí. Byl zvyklý spíš na ticho svých vlastních myšlenek. Intimní společnost míval jen zřídka,

omezoval ji na příležitostné návštěvy žen, které mu poskytovaly sex. Většinou si je najímal. Byly profesionálky stejně jako on – odvedly svou práci, v noci mu říkaly, co chtěl slyšet, a ráno se vytratily. Ostatně drsný život, kterým žil, všechno to fyzické nebezpečí a psychické vypětí, v něm spíš tlumily než povzbuzovaly chuť na sex. Vysávalo ho to. Tu a tam se vyspal s nějakou agentkou, kterou si najal na výpomoc. Ale občas se nevyhnul otravným průvodním okolnostem, jako v případě té Britky, kterou nedávno zastřelil. Nestál o milostný vztah, stál o samotu.

Už dřív hrál podobnou roli před jinými lidmi, když si potřeboval získat jejich důvěru. Způsob vyjadřování i chování, chůzi i držení těla a sebevědomý tón, to všechno odkoukal od jednoho z mnoha matčiných milenců. Byl to policajt, pochůzkář z Chicaga, kde kdysi, když mu bylo dvanáct, bydleli. Pamatoval se, jak se ten chlap snažil udělat na matku dojem bezbřehým sebevědomím. Vzpomínal, jak si spolu vyrazili na zápas White Sox a na výlet k jezeru. Časem pochopil, že tomu poldovi stejně jako většině dalších matčiných milenců záleželo jen na tom, aby matku sbalili. Jakmile dostali to, o co jim šlo – většinou stačilo pár nocí v matčině posteli –, veškerý zájem ustal. Postupně začal všechny její nápadníky nenávidět. Na pohřeb jí nepřišel žádný. Umřela sama a zlomená.

Ale on tak nedopadne.

Vstal a zamířil k bufetovému stolu.

V Savoyi se mu ohromně líbilo – všude drahé starožitnosti a obsluha ve starosvětských livrejích. Luxus a privilegia, jakých si Alfred Hermann a ostatní členové Řádu zlatého rouna užívají běžně. On je chtěl taky. A chtěl si diktovat podmínky. Jenže aby toho dosáhl, potřeboval Cottona Malonea. Zajímalo by ho, jestli se něco z toho, po čem pátrá, skrývá v té kožené brašně, kterou s sebou Malone všude vláčí. Prozatím se mu dařilo držet se před ním o krok napřed a teď koutkem oka potěšeně zaznamenal, že si tu výhodu uchoval i teď.

Malone a jeho bývalá žena si k němu razili cestu rychle se plnící kavárnou.

„Tak dobře, McCollume," řekl Malone, když se přiblížili. „Tady nás máte."

„Berete to?"

„Jistě. To je to nejmenší, co mohu udělat." Sabre se přinutil zasmát. „Doufám, že to není jediné, co můžete udělat."

41

Washington, D. C.

Brent Green šel otevřít a Stephanie s Cassiopeiou se stáhly do kuchyně. Zůstaly těsně za dveřmi a poslouchaly, jak Green vede Daleyho do jídelny a usazují se u stolu.

„Brente,“ ozval se Daley, „potřebujeme si promluvit o jistých záležitostech.“

„Jako vždycky.“

„Máme pořádný malér. A říkám *my,* protože jsem přišel, abych vám ho pomohl vyřešit.“

„Vzhledem k tomu, kolik je hodin, doufám, že je to opravdu důležité. Tak co kdybyste mi rovnou řekl, jaký malér máme?“

„Před chvílí se na jednom panství západně od Londýna našla tři těla. Dvě s kulkami v hlavě, jedno s průstřelem hrudi. O několik kilometrů dál se našla další mrtvola, žena. Kulka v hlavě. Stejný kalibr jako u těch dvou. Na panství někdo ukradl dodávku úklidové firmy – osádku omráčili. S autem odjeli do nedalekého města a tam ho nechali. Místní lidé viděli z vozu vystupovat muže a ženu – ti pak prý odjeli vlakem do Londýna. Bezpečnostní kamera na Paddingtonském nádraží potvrdila, že z toho vlaku vystoupili Cotton Malone a jeho bývalá manželka.“

Stephanii bylo jasné, kam tím Daley směřuje.

„Předpokládám,“ řekl Green, „že naznačujete, že ty čtyři lidi zabil Malone.“

„Každopádně to tak vypadá.“

„Je vidět, že jste nikdy nevedl obžalobu v případu vraždy, Larry.“

„A vy snad ano?“

„Šestkrát. Když jsem pracoval jako státní zástupce. Nemáte jediný důkaz, že Malone ty lidi opravdu zabil.“

„Možná ne. Ale mám toho dost, aby byli Britové bez sebe nadšením. Ověřování detailů nechám na nich.“

Stephanii svitlo, že z toho pro Cottona kouká problém, a viděla Cassiopeii na očích, že její obavu sdílí.

„Britové Malonea identifikovali. Nezasáhli jen proto, že od nás nejdřív chtějí vědět, co tam dělá. Zajímají se, jestli je tam pracovně. Neznáte náhodou odpověď?“

Vzduch ztěžkl tichem a Stephanie v duchu viděla kamenný výraz na Greenově tváři. Zatloukat uměl mistrovsky.

„To přesahuje moji pravomoc. A kdo vůbec tvrdí, že se nás Maloneovo

počínání nějak týká?“

„Asi mě máte za pitomce.“

„Vždycky ne.“

„Skutečně vtipné. Smysl pro humor – takového vás neznám, Brente. Ale jak říkám, Malone tam není jen tak bezdůvodně a zemřeli kvůli němu čtyři lidé, ať už zmáčkl spoušť nebo ne. Myslím, že to souvisí s Alexandrijskou spojkou.“

„Další logický přemet. Takhle se v Bílém domě dělá politika?“

„Bílý dům do toho radši netahejte. Momentálně si tam na seznamu oblíbenců nestojíte nijak valně.“

„Jestli si prezident nepřeje, abych nadále zastával svou funkci, může podniknout patřičné kroky.“

„Nevím určitě, jestli se spokojí jen s vaší rezignací.“

Stephanie poznala, že Daley se konečně dobral k pravému účelu svojí návštěvy.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Green.

„Jde o tohle: Z průzkumů veřejného mínění prezident nevychází zvlášť dobře. Jistě, do konce druhého funkčního období nám ještě pořád zbývají tři roky, ale rádi bychom z toho vyšli se ctí. Aby ne! A nic nevylepší čísla v průzkumech tolik, jako když se národ sjednotí kolem vlajky. A nic nesjednotí národ tolik jako teroristický útok.“

„Projednou máte pravdu.“

„Kde je Stephanie?“

„Jak to mám vědět?“

„Nevěšte mi bulíky na nos. Před pár dny jste kvůli ní byl ochoten rezignovat. Řekl jsem jí jasně, ať do téhle záležitosti Billet netahá, načež ona jde a celou tu zatracenou agenturu postaví do pozoru. Odsouhlasil jste jí to?“

„Nejsem její opatrovník.“

„Prezident ji vyrazil. Dostala výpověď.“

„Aniž byste to se mnou zkonzultovali?“

„Zkonzultoval to sám se sebou a to stačí. Má padáka.“

„A kdo povede Magellan Billet?“

„Smím vám převyprávět drobnou historku? Není moje, pochází z mojí oblíbené knížky *Hardball* od Chrise Matthewse. Matthews sice stojí politicky na opačné straně než já, ale pálí mu to. Vypráví, jak se někdejší senátor Bill Bradley zúčastnil večeře pořádané na jeho počest. Chtěl ještě trochu másla, ale nedařilo se mu přivolat číšníka s podnosem. Nakonec si za ním došel a obořil se na něj: ‚Copak nevíte, kdo jsem? Já jsem Bill Bradley, držitel Rhodesova stipendia, profesionální hráč basketbalu a senátor Spojených států a rád bych si přidal máslo.‘ Na číšníka to nezabralo a suše

opáčil, že Bradley zřejmě neví, kdo je on. A hned mu to objasnil: Já jsem ten, kdo tu má pod palcem máslo.‘ Víte, Brente, moc se odvíjí od toho, co máte pod palcem. No, a já mám momentálně pod palcem Magellan Billet.“

„Nedělal jste náhodou před příchodem do Bílého domu lobbistu korporacím? A předtím politického konzultanta? Jakou máte kvalifikaci, abyste řídil nejcitlivější zpravodajské oddělení ministerstva spravedlnosti?“

„Fakt, že si prezident váží mého názoru.“

„A že mu lezete do zadku, kdykoli se předkloní.“

„Nepřišel jsem se sem dohadovat o svojí kvalifikaci. Rozhodnutí už padlo. Tak kde je Stephanie?“

„Předpokládám, že v hotelu.“

„Vydal jsem příkaz k jejímu zadržení.“

„Kdopak vám přitom na ministerstvu asistoval?“

„Podrobnosti vyřídil právní zástupce Bílého domu. Porušila celou řadu federálních zákonů.“

„Sdělil byste mi laskavě, které přesně?“

„Třeba útok na cizí státní příslušnici. Jistá členka izraelské zastupitelské mise přísahá, že se ji Stephanie pokusila zabít. Má na hlavě šerednou bouli, která to dokazuje.“

„Chcete vznést obžalobu?“

„Chci ji popadnout za flígr a odklidit někam, kde nejsou reportéři.“

„A odkud se už nevrátí.“

Zase ticho.

„Občas člověk zabředne do sraček.“

„Týká se to i mě?“

„Vlastně ano. Zdá se, že Izraelcům nejdete pod nos, i když neříkají proč. Třeba jim vadí konzervativní křesťanství, které tak rád hlásáte.“ Daley se odmlčel. „Anebo to, že jste trouba. Nevím.“

„Žasnu, jakou úctu chováte k mému úřadu.“

„Chovám úctu k lidem, kteří dali úřad mně, a vy byste se tím měl řídit taky. Vyjasněme si to. Hodil by se nám pěkný teroristický útok, a kdybyste se stal obětí vy, nikdo z mého okolí by neproléval slzy. Vydělali bychom na tom po všech stránkách a zabili spoustu much jednou ranou. Jen si to představte: Vás máme z cesty. Izrael je projednou spokojený. Čísla v průzkumech veřejného mínění letí raketově nahoru. Národ vzhlíží k prezidentovi jako ke svému vůdci. Život je ryzí nádhera.“

„To jste sem přišel, jen abyste vyhrožoval ministrovi spravedlností Spojených států?“

„Jak můžete něco takového vypustit z úst? Přišel jsem, abych *tlumočil* výhrůžku. Je namístě, abyste o tom věděl a mohl podniknout příslušná

bezpečnostní opatření. A Stephanie taky. Něčím Izraelce rozzuřila. Vy ovšem nevíte, kde je, takže ji nemůžeme varovat. Škoda. Vy jste na tom líp. Berte to tak, že se vám dostalo dobré rady.“

„Předpokládám, že Izraelci si neušpiní ruce zabíjením.“

„Jistěže ne. Izrael přece není teroristický stát. Ale je to vynalézavá parta a mohou tu práčičku zadat. Mají vazby na… řekněme *nežádoucí živly*. Proto vás chceme varovat.“

Stephanie zaslechla, jak kdosi vstává.

„Prostě to patří k práci, Brente.“

„A jestli budu sekat dobrotu a podřídím se, tak o mě ty *nežádoucí živly* ztratí zájem.“

„Těžko říct s jistotou. Možné to je. Za zkoušku to každopádně stojí.“

Místnost na nepříjemně dlouho ztichla. Stephanie si představila, jak na sebe ti dva vlčáci zírají.

„Stojí prezidentův odkaz za tohle všechno?“ zeptal se Green.

„Vy si myslíte, že jde jen o to? Kdeže. Jde o *můj* odkaz. O to, co zůstane *za mnou*. To je politický kapitál nad zlato.“

Slyšela klapat podrážky po dřevěné podlaze – kroky se vzdalovaly od kuchyně.

„Lany!“ zvýšil Green hlas.

Kroky se zastavily.

„Já se vás nebojím.“

„Měl byste.“

„Dejte si na svém výstřelu záležet. Další bude patřit mně.“

„Když myslíte. Až se střílením skončím, budete zpátky ve Vermontu – v bedně dva metry pod zemí.“

„Nebuďte si tak jistý.“

Daley se zachechtal. „Víte, co je na tom největší psina? Vládu možná nakonec vytáhnou z bryndy ti, které pokládá za nejprotivnější trn v patě. Člověk holt musí umět použít, co má po ruce.“

„Jen abyste se nedivili.“

„Kochejte se dál blahou nadějí. Přeji hezký den.“

Dveře se otevřely a zase zavřely.

„Je pryč,“ zavolal Green.

Stephanie vyšla z kuchyně. „Teď už mi snad nebudete rozdávat rozumy, co mám dělat.“

Zaregistrovala v jeho šedých očích únavu. Sama už toho měla taky dost.

„Konečně se vám povedlo nechat se vyhodit.“

„Kéž bychom neměli větší starosti,“ utrousila Cassiopeia.

„Ve vládě sedí zrádce,“ prohlásil Green. „A já ho odhalím.“

„Dovolte malé upozornění, pane ministře,“ řekla Cassiopeia. „Nikdy jste nepřišel do styku s těmi *nežádoucími živly*. Daley má pravdu. Izraelci se nepustí do špinavé práce vlastnoručně. Někoho si najmou. A s tím někým bude problém.“

„Takže musíme být ve střehu.“

Stephanie se stěží ubránila úsměvu. Brent Green měl víc odvahy, než by do něj řekla. A nejen to. Tušila to už dřív a teď nabyla jistoty: „Vy máte nějaký svůj plán, viďte?“

„Ovšem. I já mám své zdroje.“

42

Vídeň, Rakousko 10:50

Alfred Hermann se v jídelně rozloučil s členy politického výboru a omluvil se jim. Právě se dozvěděl, že konečně přijel jeho zvláštní host.

Prošel labyrintem chodeb v přízemí a dorazil do prostorné vstupní haly právě ve chvíli, kdy zvenčí vstoupil Henrik Thorvaldsen. Hermann nasadil úsměv a anglicky ho přivítal. „Henriku! Jsem rád, že vás vidím.“

Thorvaldsen se na hostitele také usmál. „Původně jsem se na shromáždění nechystal, ale pak jsem se rozhodl, že vás a ostatní přece jen navštívím.“

Hermann k němu došel a potřásli si rukama. Za těch čtyřicet let, co Thorvaldsena znal, se Dán skoro vůbec nezměnil. Odjakživa míval strnulou, trochu pokřivenou páteř ohnutou v groteskním úhlu připomínajícím zprohýbanou plechovku. Hermann na něm obdivoval, jak udržuje na uzdě veškeré emoce; vždy se choval způsobně a trochu strojeně, jako by si předem naprogramoval každý krok. K tomu bylo zapotřebí talentu. Jenže Thorvaldsen byl Žid. Nebyl nijak zbožný a nestavěl svou víru na odiv, ale přesto byl Hebrejec. A co hůř, blízký přítel Cottona Malonea. Hermann mu za mák nevěřil, že by přijel na shromáždění jen ze společenských důvodů.

„Těší mě, že jste tady,“ řekl. „Máme toho hodně, o čem si povídat.“

Během shromáždění spolu často trávili hodně času. Thorvaldsen byl jeden z mála členů řádu, jejichž bohatství mohlo soupeřit s Hermannovým. Udržoval těsné kontakty s většinou evropských vlád a jeho miliardy mluvily samy za sebe.

Dánovi se blýsklo v očích. „Už se nemohu dočkat.“

„A kdopak je tohle?“ zeptal se Hermann a ukázal na mládence vedle něj.

„Gary Malone. Je u mě na pár týdnů na návštěvě, zatímco je jeho otec

pryč. Rozhodl jsem se ho vzít s sebou.“

Hleďme, Thorvaldsen ho zkouší. „Výborně. Je tu pár dalších mladých lidí, kteří přijeli s našimi členy. Postarám se, aby neměli nouzi o zábavu.“

„Věřil jsem, že to tak dopadne.“

Vešli sluhové se zavazadly. Hermann jim pokynul, aby je vynesli do prvního patra. Už měl naplánováno, kde Thorvaldsena ubytuje.

„Než vám připraví pokoje, pojďte se mnou do pracovny, Henriku. Margareta se nemůže dočkat, až vás uvidí.“

„Ale co Gary?“

„Vezměte ho taky. To nevadí.“

*** * ***

Malone snídal a přitom se snažil odhadnout Jimmyho McColluma. Vážně pochyboval, že je to jeho pravé jméno.

„Prozradíte mi, z čeho pramení váš zájem?“ zeptal se McCollum. „Alexandrijská knihovna není žádný Svatý grál. Hledají ji i jiní, ale většinou jsou to fanatici nebo podivíni. Vy nevypadáte ani na jedno, ani na druhé.“

„Vy taky ne,“ vmísila se do hovoru Pam. „Proč se o ni zajímáte vy?“

„Co máte s ramenem?“

„Proč myslíte, že s ním něco mám?“

McCollum si nabral na vidličku míchaná vejce. „Přidržujete si ho, jako byste ho měla vykloubené.“

„Třeba ano.“

„No dobře, vidím, že se vám o tom nechce mluvit.“ Znovu se obrátil k Maloneovi. „Nechováte moc důvěry k člověku, který vám oběma zachránil krk.“

„Položila vám dobrou otázku. Co vás vede k zájmu o knihovnu?“

„Řekněme, že kdybych ji našel, jistí lidé by se mi bohatě odměnili. Osobně jsem toho názoru, že je to ztráta času. A žasnu, že se kvůli ní zabíjí.“

Malone se rozhodl polícit malou návnadu. „Ta hrdinská pouť, o které jste se zmínil…, vím o ní. Jsou to vodítka, která ukazují cestu ke knihovně.“ Udělal pauzu. „Aspoň se to tvrdí.“

„Je to pravda, věřte mi. A někteří lidé už ji podstoupili. S žádným jsem se nesetkal ani nemluvil, ale slyšel jsem o tom. Hrdinská pouť opravdu existuje, stejně jako Strážci.“

Další klíčové slovo. Ví hodně. Malone se zase pustil do jídla, namazal si muffin švestkovým džemem. „Co můžeme jeden pro druhého udělat?“

„Povíte mi, proč jste jel na Bainbridge Hall?“

„Kvůli *Zjevení svatého Jeronýma.*“

„O tom slyším poprvé. Vysvětlíte mi to?“

„Odkud pocházíte?“ zeptal se místo odpovědi Malone.

McCollum se rozesmál. „Ještě pořád si mě oťukáváte? No dobře, tak ať je po vašem. Narodil jsem se ve věhlasném státě Kentucky, v Louisville. A než se stihnete zeptat – na univerzitu jsem nechodil. Sloužil jsem v armádě. U zvláštních složek.“

„Takže kdybych si to ověřoval, najdu rekruta jménem Jimmy McCollum? Nejvyšší čas vyjít s pravdou ven.“

„Nerad vás zklamu, ale opravdu mám pas i rodný list, na kterých stojí moje jméno. Odkroutil jsem si v armádě svoje. Byl jsem propuštěn se ctí. Ale vždyť na tom nezáleží. Záleží jen na tom, co se děje tady a teď.“

„Po čem jdete?“ zeptal se Malone.

„Doufám, že se v té knihovně najde ledacos zajímavého. Ale ještě pořád nevím, co na ní láká vás.“

„Ta výprava představuje výzvu.“

„Poprvé z vás vypadlo něco, co dává smysl.“

„Knihovnu asi hledá leckdo.“

„Jako bych to nevěděl.“

„Co Izraelci?“

McCollum na okamžik znejistěl, ale hned zase získal pevnou půdu pod nohama a do tváře se mu vrátil úsměv. „Výzvy, to je moje.“

Přišel čas předvést se s úlovkem. „Máme *Zjevení svatého Jeronýma.*“

„To vám moc nepomůže, když neznáte jeho význam.“

Malone souhlasil.

„Já mám hrdinskou pouť,“ kontroval McCollum.

Malone zbystřil. George Haddád mu žádné podrobnosti o té cestě nezanechal.

„Rád bych věděl jedno,“ pokračoval McCollum. „Máte román Thomase Bainbridge?“

Pam ještě nedojedla, šťourala se v ovoci a jogurtu. Určitě měla na paměti základní pravidlo právničiny – nikdy nedávej najevo, co všechno víš –, ale Malone dospěl k závěru, že jestli chce něco získat, bude muset něco dát. „Mám.“ A aby svého posluchače navnadil, doplnil: „A nejen to.“

McCollum se celý rozzářil. „Hned jsem věděl, že dobře dělám, když jsem vám zachránil kůži.“

*** * ***

Hermann se díval za odcházejícím Thorvaldsenem a jeho mladým svěřencem. Vedle něj stála Margareta. Strávili všichni společně příjemnou

půlhodinu v pracovně.

„Jaký to na tebe udělalo dojem?“ zeptal se dcery.

„Henrik se choval jako obvykle. Bere daleko víc, než dává.“

„Má to v povaze, stejně jako já.“ *A ty bys měla být taky taková,* pomyslel si. „Nenapovídají ti něco tvoje instinkty?“

Zavrtěla hlavou.

„Co ten chlapec – nic?“

„Připadá mi dobře vychovaný.“

Rozhodl se, že jí přece jen něco málo prozradí. „Henrik se okrajově podílí na jisté operaci, kterou organizuje Kruh. Je klíčová pro záměr, o kterém byla řeč při snídani.“

„Alexandrijská knihovna?“

Přikývl. „Do nejnovějšího dění je zapleten jeden z jeho blízkých přátel, muž jménem Cotton Malone.“

„Tu operaci provádí Sabre?“

„Přesně tak. Všechno probíhá podle plánu.“

„Ten chlapec se taky jmenuje Malone. Souvisí to nějak?“

„Je to Cottonův syn.“

Zatvářila se překvapeně. „Proč je tady?“

„Henrik je mazaný. Jelikož se sem sjeli členové, budeme se všichni chovat vzorně. Pro oba je tu nejbezpečnější možné místo. I když nehody se samozřejmě stávají.“

„Snad bys tomu chlapci neublížil?“

Vrhl na ni tvrdý pohled. „Udělám cokoli, co je potřeba, abych ochránil svoje zájmy. A ty bys k tomu měla být svolná taky.“

Mlčela; dopřál jí chvilku na přemýšlení. Nakonec se zeptala: „Potřebujeme, aby k nějaké nehodě došlo?“

Byl rád, že si začíná uvědomovat vážnost situace. „Záleží na tom, co má za lubem náš drahý přítel Henrik.“

*** * ***

„Jak jste přišel ke svému jménu?“ zeptal se McCollum. „Cotton…“

„To je…,“ spustila Pam.

Malone jí skočil do řeči. „To je na dlouhé povídání. Můžeme se k tomu vrátit jindy. Teď bych se rád dozvěděl o té hrdinské pouti.“

„Pokaždé vás tak podráždí, když se vás někdo zeptá na křestní jméno?“

„Dráždí mě, když mrhám časem.“

McCollum dojídal talíř ovoce. Malone si všiml, že jí zdravě – ovesné vločky, jahody, vajíčka, džus.

„Tak dobře, Malone. Mám návod k té výpravě. Získal jsem ho od jednoho pozvaného, který zemřel, než se na ni vydal.“

„Vaší zásluhou?“

„Tentokrát ne. Zemřel přirozenou smrtí. Našel jsem ho a popis výpravy jsem ukradl. Neptejte se mě, kdo to byl, protože vám to stejně neřeknu. Ale mám potřebná vodítka.“

„A víte jistě, že jsou pravá?“

McCollum se rozesmál. „Při mém zaměstnání člověk nikdy nic neví jistě, dokud nedospěje k cíli. Ale risknu to.“

„Co od nás doopravdy potřebujete?“ zeptala se Pam. Během snídaně zůstávala nezvykle zticha. „Očividně toho víte víc. Proč s námi ztrácíte čas?“

„Abych byl upřímný, mám problém. Už několik týdnů se s tou poutí potýkám. Je to hádanka. Hádanka, kterou neumím vyřešit. Myslel jsem, že vy dva byste mi mohli trochu pomoct. Na oplátku jsem ochoten podělit se s vámi o to, co vím.“

„A jste ochoten střelit dva lidi do hlavy,“ dodal Malone.

„Totéž by udělali oni s vámi. Mimochodem, měl byste se zamyslet nad důvody. Kdo na tom mohl mít zájem?“

Trefná otázka, blesklo Maloneovi hlavou. Z Londýna je nikdo nesledoval, tím si byl jist. Že by na ně vrahové čekali na Bainbridge Hall, nedávalo smysl. Teprve pár hodin před cestou se rozhodl, že tam pojede.

„Ta výprava,“ pokračoval McCollum, „je mnohem důležitější, než jsem si ze začátku myslel. A podle vás jsou do toho zapleteni i Židé.“

„Jednoho mého přítele včera zabili – ale tím by měl jejich zájem skončit.“

„Ten přítel věděl něco o knihovně?“

„Kvůli tomu byl zavražděn.“

„Není první.“

Jedna věc Maloneovi ležela v hlavě „Doufám, že nechcete nalezené rukopisy prodat překupníkům.“

McCollum pokrčil rameny. „Chci, aby se mi všechna ta námaha vyplatila. Vadí vám to pomyšlení?“

„Jestli ty rukopisy existují, bude je potřeba zakonzervovat a prostudovat.“

„Nejsem chamtivec, Malone. V tom, co najdeme, se určitě najde pár kousků, které budu moci střelit, abych si vynahradil potíže.“ Odmlčel se. „Ale záleží mi ovšem i na uznání spojeném s nálezem. To má cenu samo o sobě.“

„Bohatství a sláva,“ utrousila Pam.

„Tak je tomu odnepaměti," opáčil McCollum. „Obojí přináší uspokojení svého druhu."

Malone už víc slyšet nepotřeboval. „Prozraďte nám ta vodítka."

McCollum proti nim seděl chladný a rezervovaný jako božstvo a zlomyslný jako ďábel. Na toho člověka si musejí dávat pozor. Zabíjel až příliš snadno. Ale pokud vlastní návod k hrdinské pouti, možná představuje jedinou šanci, jak se pohnout z místa.

McCollum hrábl do kapsy a vyndal list papíru. „Takhle to začíná."

Jak zvláštní jsou rukopisy, ctěný poutníče do neznáma. Existují každý sám o sobě, ale těm, kdo vědí, že z barev duhy vzniká jednolité bílé světlo, připadají jako celek, jak najít onen paprsek? To je tajemství, ale navštiv kapli u Teja, v Betlémě, zasvěcenou našemu svatému patronovi.

„Kde je zbytek?" zeptal se Malone.

McCollum se zasmál. „Rozluštěte tohle a pak uvidíme. Pěkně jedno po druhém." Malone vstal.

„Kam jdete?" zeptal se McCollum. „Zasloužit si ten zbytek."

43

Washington, D. C. 5:30

Stephanie už čelila ledačemu, ale zatčení ještě nikdy. Larry Daley hraje vysokou hru. „Musíme na Daleyho zaútočit okamžitě," prohlásila.

Spolu s Greenem a Cassiopeiou stáli v Greenově kuchyni a vařili si kávu. Její vůně Stephanii připomněla, že má hlad.

„Napadá vás jak?" zeptala se Cassiopeia.

Za dvanáct let Stephanie nikdy nevyzradila nic z důvěrných záležitostí Billetu; brala svou přísahu vážně. Ale teď čelila takovým pochybnostem, že si nevěděla rady. Nakonec dospěla k závěru, že nemá jinou možnost. „My jsme Daleyho vyšetřovali," přiznala.

Green ještě víc zvážněl. „Povězte nám něco bližšího."

„Chtěla jsem zjistit, jaké ho vedou motivy, a tak jsem na něj nasadila agentku. Pracovala na tom s přestávkami skoro celý rok. Hodně jsem se toho o něm dozvěděla."

„Nepřestáváte mě udivovat, Stephanie. Umíte si představit, co by se stalo, kdyby to zjistil?"

„Počítám, že bych dostala vyhazov – takže co na tom teď záleží?"

„Snaží se vás zabít. Třeba o tom ví."

„Pochybuji. Ta agentka byla dobrá. Ale Daley vězí až po krk v průšvihu.

Prve jste povídal, že jste nikdy nezjistil, že by porušil zákon. Já ano. Mnohokrát. Pochybné financování kampaní, úplatky, zpronevěry. Daley slouží jako penězovod, pokud někdo prachatý a vlivný od Bílého domu něco potřebuje, a přitom nechce, aby se jeho jméno objevilo na papíře.“

„Proč jste s tím něco neudělali?“

„Měla jsem to v úmyslu, ale pak mě zaměstnal ten únik informací. Tohle muselo počkat.“

„A když teď vede Magellan Billet, přijde na to?“ zeptala se Cassiopeia.

Stephanie zavrtěla hlavou. „Mám všechny informace bezpečně pod zámkem a agentku, která to vyšetřování prováděla, před měsícem z Billetu přeložili. Kromě nás dvou o tom nikdo neví.“

Green nalil kávu do dvou hrníčků. „Co chcete dělat?“

„Jelikož tady mám přítelkyni, která oplývá nejrůznějšími dovednostmi, mohli bychom to vyšetřování dotáhnout do konce.“

„Ten váš tón se mi nelíbí,“ poznamenala Cassiopeia.

Green jim podal hrníčky. „Ochuťte si to po libosti, dámy.“

„Vy si nedáte?“ podivila se Stephanie.

„Já kávu nepiju.“

„Tak proč máte překapávač?“

„Pro návštěvy.“ Po chvilce dodal: „Tu a tam za mnou někdo přijde.“

Greenova rezervovanost a odměřenost na okamžik ustoupila chlapecké upřímnosti a to se Stephanii líbilo.

„Někdo, koho znám?“ vyzvídala.

Green se jen usmál.

„Jste samé překvapení,“ poznamenala.

„Podobně jako jistá další osoba, kterou všichni známe,“ řekla Cassiopeia a lokla si kávy.

Green přikývl; zřejmě byl rád, že se řeč stočila jinam. „Henrik je úžasný člověk. Vždycky je o krok napřed. Ale co jste to říkala, Stephanie? Jak jste to myslela s tím, že bychom mohli vyšetřování dotáhnout do konce?“

Vychutnávala si voňavé výpary kávy a dopřála si hřejivý doušek. „Měli bychom mu oplatit návštěvu u něj doma.“

„Proč?“ zeptala se Cassiopeia. „I kdyby se nám povedlo dostat se dovnitř, určitě má počítač zabezpečený heslem.“

Stephanie se usmála. „To není problém.“

Green si ji zvědavě změřil. Už nedokázal skrývat údiv. „Vy to heslo znáte, viďte?“

Přikývla. „Je čas klepnout toho holomka přes prsty.“

* * *

Malone vešel do business centra hotelu Savoy. Bylo prostorné a dokonale vybavené počítači, faxy a kopírkami. Vysvětlil obsluze, co potřebuje, a pracovník je všechny zavedl k terminálu. Dohodli se, že náklady budou naúčtovány na McCollumův pokoj.

Malone se chtěl posadit k počítači, ale Pam ho odstrčila.

„Dovolíš?“

Rozhodl se, že jí tu čest přenechá. Cestou z kavárny jí viděl na očích, že ho prokoukla a ví, co má v plánu.

„Proč ne? Poslož si.“

Podal jí lístek s popisem začátku výpravy a obrátil se k McCollumovi. „Říkáte, že jste to získal nedávno?“

„Ne, dobu jsem nezmínil. Dobrý pokus, Malone.“

„Rád bych to věděl. Je to důležité. Bylo to v posledních několika měsících?“

Jejich dobrodinec zaváhal a nakonec přikývl.

Malone se zamyslel. „Podle toho, co vím, zvou Strážci lidi do knihovny už celá staletí. Vodítka se tedy musejí měnit. Určitě přizpůsobují výpravu době. Vsadil bych se, že ji přizpůsobují i pozvanému. A proč taky ne? Ať je co nejosobnější. Dělají všechno nadmíru pečlivě, tak proč ne i tohle?“

McCollum souhlasil.

Pam ťukala do klávesnice.

„Ta první část,“ připomněl Malone. *„Jak zvláštní jsou rukopisy, ctěný poutníče do neznáma. Existují každý sám o sobě, ale těm, kdo vědí, že z barev duhy vzniká jednolité bílé světlo, připadají jako celek, jak najít onen paprsek?‘* To jsou žvásty. Jen způsob, jak zdůraznit, že informací je hodně. *Jo je tajemství, ale navštiv kapli u Teja, v Betlémě, zasvěcenou našemu svatému patronovi.‘* Tímhle začneme.“

„Mám to,“ řekla Pam.

Malone se usmál. Potěšilo ho, že je rychlejší než on.

„Hledala jsem Tejo a Betlém.“

„Není to až příliš jednoduché?“ obával se McCollum.

„Strážci musejí držet krok s dobou. Když už existuje internet, proč by nepředpokládali, že ho pozvaný využije?“

Malone se zadíval na monitor. Webová stránka, kterou Pam našla, se týkala Portugalska – byla to stránka o cestování a turistice, která popisovala místní zajímavosti v Lisabonu a jeho okolí.

„Belém,“ řekla Pam. „Skoro uprostřed města. Řeka Tejo se tam vlévá do moře. *Belém* se v portugalštině říká Betlému.“

Malone si četl o tom kousku země ležícím jihozápadně od centra Lisabonu. Kdysi dávno se odtamtud portugalské karavely vydávaly na své

plavby – Vasco da Gama do Indie, Fernando Magellan, aby obeplul zeměkouli, Bartolomeo Dias na cestu kolem mysu Dobré naděje. Díky bohatství, hlavně koření, které se do země hrnulo z Nového světa, Belém postupně vzkvétal. Portugalský král si tam postavil letní palác a poblíž se jako stádečko kolem pastýře usídlili boháči. Ze svérázného městečka se stal magnet pro turisty, kteří se tam přijíždějí těšit z obchodů, kaváren a muzeí.

„Pojí se se jménem Jindřicha Mořeplavce."

„Pojďte zjistit něco o *kapli zasvěcené našemu svatému patronovi,*" řekl Malone.

Pam už mezitím klikala myší. Ukázala na monitor. „Zase jsem tě předběhla."

Celou obrazovku vyplnila ohromná budova z omšelého kamene. K oblakům se zvedaly ozdobné vížky. Stavba byla kombinací gotické a renesanční architektury s nepřehlédnutelnými maurskými vlivy. Kamenné průčelí bylo bohatě zdobeno.

„Klášter Santa Maria de Belém," přečetl Malone nahlas.

Pam sjela na obrazovce níž, aby mohl číst dál – že je to jedna z nejznámějších portugalských pamětihodností, často zmiňovaná jako Jeronýmův klášter. Je v ní pohřbeno mnoho nejslavnějších osobností země, včetně králů a královen.

„Jak jsi to našla?"

Klikla na internetový odkaz.

„Zadala jsem klíčová slova a vyhledávač mě nasměroval rovnou sem. Když se da Gama v roce 1498 vrátil ze své objevitelské plavby do Indie, portugalský král věnoval peníze na stavbu kláštera. Řád svatého Jeronýma odkoupil pozemek v roce 1500 a 6. ledna 1501 byl položen základní kámen."

Malone si to lednové datum pamatoval z dětství. Jeho matka byla katolička a po smrti jeho otce chodívali pravidelně do kostela. Šestý leden. Svátek zjevení, kdy se tři králové přišli poklonit Ježíšovi.

Jakže to napsal Haddád ve svém deníku?

Velké pouti často začínají zjevením.

„Hlavní kaple kláštera je zasvěcena svatému Jeronýmovi," dodala Pam. „Jistě pamatuješ, Cottone, co o něm říkal Haddád."

Pamatoval si to. Jeden z nejstarších církevních otců, který ve čtvrtém století přeložil do latiny řadu biblických textů, včetně Starého zákona.

„Tady je internetový odkaz na další informace o Jeronýmovi," upozornila Pam, klikla myší a na obrazovce naskočila nová stránka.

Všichni tři se začetli do textu. Malone se ozval první: „Je patronem knihoven. Zdá se, že tahle pouť začíná v Lisabonu."

„Nevedete si špatně, Malone.“

„Osvědčili jsme se?“

„Jak už jsem říkal, na hádanky jsem dřevo. Na rozdíl od vás dvou. Ale zbytek bude těžší.“

Malone se ušklíbl. „Tak co kdybychom to zkusili společně? Uvidíme, kam se dobereme.“

44

Vídeň 13:00

Thorvaldsen vyšel z koupelny a uviděl, že Gary vybaluje. Když chlapce unesli, měl jen ty šaty, ve kterých byl zrovna oblečený, a tak si Jesper předešlého dne udělal výlet do Kodaně a pár věcí mu koupil.

„Tenhle dům je asi hodně starý, co?“ zeptal se Gary.

„Postavili ho před mnoha generacemi, stejně jako Christiangade.“

„V Evropě je spousta památek. Ne jako u nás doma.“

Thorvaldsen se usmál. „Žijeme tu o něco déle.“

„Tohle je nádherný pokoj.“

Thorvaldsena také zaujalo, kde je ubytovali. V prvním poschodí, blízko bytu hostitele. Na prominentním místě. Útulná ženský zařízená komnata určitě kdysi patřívala dámě s vybraným vkusem.

„Baví tě historie?“ zeptal se Garyho.

Gary pokrčil rameny. „Až v posledních dvou letech, co jezdím do Evropy. Je to daleko zajímavější, když všechno vidím na vlastní oči.“

Thorvaldsen se rozhodl, že je načase, aby chlapci vylíčil situaci. „Jak se ti líbí náš hostitel a jeho dcera?“

„Nejsou zrovna srdeční. Ale vás asi mají rádi.“

„Známe se s Alfredem už dlouho, ale bojím se, že kuje nějaké pikle.“

Gary se posadil na postel.

„Domnívám se, že může mít prsty v tvém únosu.“

Na chlapci bylo vidět, jak to pomalu vstřebává. „Víte to určitě?“

Zavrtěl hlavou. „Právě proto jsme tady – abych to zjistil.“

„Taky bych to rád věděl. Mám na ty lidi vztek; vyděsili maminku.“

„A co ty, bojíš se?“

„Kdyby tu hrozilo nebezpečí, nebral byste mě sem.“

Ta odpověď se Thorvaldsenovi líbila. Je to chytrý kluk. „Viděl jsi umírat dva lidi. To o sobě může říct jen málo patnáctiletých. Nerozhodilo tě to moc?“

„Ten, kterého zastřelil táta, si smrt zasloužil. Pokoušel se mě znova unést. Táta udělal jenom to, co musel. Co máte v plánu?“

„Ještě nevím. Ale v příštích dnech se sem sjede spousta lidí. Vlivných lidí. Od nich se snad dozvím, co potřebuju.“

„Je to nějaký klub, nebo co?“

„Dá se to tak říct. Jsou to lidé se společnými zájmy a scházejí se, aby je prodiskutovali.“

Na stolku u postele se rozdrnčel mobilní telefon. Thorvaldsen k němu došel a podíval se na číslo volajícího. Jesper. Stiskl tlačítko.

„Máte tu hovor,“ oznámil mu Jesper. „Z Tel Avivu.“

„Ten si docela určitě nenechám ujít.“

O pár vteřin později, jakmile se povedlo navázat spojení, uslyšel hluboký baryton: „Do čeho jste se to zamotal, Henriku?“

„Jak to myslíte?“

„Jen se netvařte jako neviňátko. Jalo mě podezření, hned když jste včera volal, ale teď mám přímo kopřivku.“

Předchozího dne Thorvaldsen zavolal do izraelského úřadu vlády. A jelikož už věnoval na židovské účely miliony a financoval nepřeberně izraelských politiků včetně současného premiéra, neoslyšeli ho. Vznesl prostý dotaz: Jaký zájem má Izrael na Georgi Haddádovi? Úmyslně nechtěl mluvit přímo s premiérem, doručil mu svou otázku prostřednictvím šéfa sekretariátu, který z toho – jak vidno – pořádně znervózněl. „Máte pro mě odpověď?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Mossad nám řekl, ať do toho nestrkáme nos.“

„Takhle s vládou jednají normálně?“

„Jen když chtějí, ať do jejich věcí nestrkáme nos.“

„Takže odpověď nemáte?“

„To jsem neřekl. Chtějí Haddáda mrtvého a chtějí zarazit Malonea. Jak se zdá, Malone a jeho bývalá žena jsou momentálně na cestě do Lisabonu. A včera v noci někdo v muzeu západně od Londýna zastřelil čtyři lidi. Je zajímavé, že Britové vědí, že Malone je v tom zabíjení nějak namočený, ale nic proti němu nepodnikli. Nechali ho bez problémů odjet ze země. U nás si to vysvětlují tím, že dostal zelenou od Američanů. Myslí si, že se Amerika už zase míchá do našich věcí – do té záležitosti s Haddádem.“

„Jak to, že o tom vaši lidé vědí?“

„Jsou přímo napojeni na Malonea. Přesně vědí, kde je a co dělá. Navíc tohle všechno už nějakou dobu čekali.“

„Tak se mi zdá, že je u vás pěkně rušno.“

„Mírně řečeno. Premiér i já si vážíme vašeho přátelství. Jste dobrodincem židovského národa. Proto vám volám. Mossad se chystá

Malonea odstranit. Už poslal svoje agenty do Lisabonu. Jestli můžete Malonea varovat, udělejte to.“

„Kéž by to šlo, ale nevím jak.“

„Pak ať ho chrání Bůh. Bude to potřebovat.“

V telefonu cvaklo a linka oněměla.

Thorvaldsen zavěsil.

„Nějaký problém?“ vyzvídal Gary.

Thorvaldsen se snažil zachovat klid. „Jen drobnost, která se týká jedné mojí společnosti. Pořád ještě podnikám.“

Jak se zdálo, chlapec to vysvětlení přijal. „Zmínil jste se, že jsme tu kvůli zasedání nějakého klubu, ale ještě jste mi neřekl, jak to souvisí se mnou.“

„Výborná otázka. Dovol, abych ti odpověděl cestou. Pojď, provedu tě po tomhle sídle.“

Alfred Hermann slyšel, jak se dveře Thorvaldsenova pokoje zavřely. Odposlech instalovaný v ložnici fungoval skvěle. Vypnul reproduktor.

„S tím Dánem budeme mít potíže,“ ozvala se Margareta, která seděla proti němu.

Že jí ale trvalo, než si to uvědomila. Thorvaldsen sem očividně přijel sondovat, ale Hermanna zaujal hlavně ten telefonát.

Z Henrikových promluv se toho moc vyčíst nedalo, ale Hermann silně pochyboval, že hovor souvisel s podnikáním.

„Má pravdu?“ zeptala se Margareta. „Opravdu jsi dal unést toho kluka?“

Schválně ji nechal poslouchat, a tak přikývl. „Byla to součást našeho plánu. Ale taky jsme nechali Malonea, aby ho zachránil. Semínko, které jsme tím zasadili, zrovna teď opečovává Dominick.“

„Knihovnu?“

Přitakal. „Myslím, že jsme jí na stopě.“

„A ty se chystáš svěřit tu informaci Sabreovi?“

„Jedná za nás.“

Znechuceně potřásla hlavou. „Je to nehorázný oportunista. Tvrdím ti to už roky.“

Hermannovi došla trpělivost. „Nenechávám tě nakouknout do toho, co se děje, jen abychom se měli kvůli čemu hádat. Potřebuju, abys mi pomohla.“

Bylo na ní vidět, že postřehla v jeho hlase napětí.

„Samozřejmě. Promiň, jestli jsem zašla příliš daleko.“

„Margareto, svět je složitý. Musíš využívat toho, co máš zrovna k dispozici. Soustřeď se na to nejdůležitější. Pomoz mi vypořádat se s tím, co nás čeká, a Dominicka nech na pokoji.“

Zhluboka nabrala dech a pomalu vydechla přes stisknuté zuby – byl to zlozvyk, kterému podléhala, kdykoli byla nervózní. „Co mám udělat?“

„Jdi na procházku. Postarej se, abys náhodou narazila na Henrika. Myslí si, že je tu v bezpečí. Utvrď ho v tom.“

45

Washington, D. C. 10:30

Stephanii se její nový zevnějšek nelíbil. Prošedivělé světlé vlasy jí Cassiopeia narychlo obarvila na světlehnědo. Byla nalíčená jinak než dřív, měla nové šaty a na nose brýle s obyčejnými skly. Ne že by to byla dokonalá proměna, ale mezi lidmi ji nikdo nepozná.

„Už jsem na sobě neměla vlněné kalhoty, ani nepamatuju,“ řekla Cassiopeii.

„Stály mě majlant, tak na ně dejte pozor.“

Stephanie se usmála. „Jako kdybyste si je nemohla dovolit…“

Převlek doplňovala blůza ke krku a námořnické sáčko. Seděly s Cassiopeiou vzadu v taxíku a probíjely se dopolední dopravou.

„Jste skoro k nepoznání,“ ujistila ji Cassiopeia.

„Chcete tím naznačit, že se jindy oblékám jako stará baba?“

„Neškodilo by, kdybyste si provětrala šatník.“

„Jestli tohle všecko přežiju, tak mě můžete vzít na nákupy.“

Cassiopeii se pobaveně blýsklo v očích. Stephanii se čím dál víc zamlouvala. Její sebejistota byla nakažlivá.

Mířily k domu Larryho Daleyho. Bydlel v Cleveland Parku, krásné rezidenční čtvrti nedaleko Národní katedrály. Kdysi sloužila jako letní azyl Washingtoňanům, kteří prchali před vedrem velkoměsta; teď přetékala svérázными obchůdky, módními kavárnami a honosila se oblíbeným kinem ve stylu art deco.

Stephanie poručila řidiči zastavit o tři bloky dál a zaplatila mu. Zbytek cesty došly pěšky.

„Daley je arogantní trouba,“ poznamenala. „Vůbec mu nedochází, že by ho někdo mohl špehovat. Schovává si kdeco. Neuvěřitelná pitomost, ale fakt to dělá.“

„Jak jste se mu dostala pod kůži?“

„Je na ženské. Prostě jsem mu přihrála příležitost.“

„Postelové řečičky?“

„Ty nejpikantnější, jaké si umíte představit.“

Daley bydlel v jednom ze starých viktoriánských letních sídel. Hypotéka určitě dosahovala závratné výše. Stephanie se původně divila, že si ji Daley

může dovolit, ale pak se dozvěděla, že si to tu jenom pronajal. Nálepka na okně v přízemí upozorňovala, že budovu střeží poplašné zařízení. Bylo kolem poledního – Daley je určitě v Bílém domě a zůstane tam nejmíň do šesti. Konzervativní tisk s oblibou vynášel do nebes jeho pracovní nasazení, ale Stephanie se nedala oblafnout. Jen se bojí, aby mu náhodou něco důležitého neuteklo.

„Mám pro vás návrh," nadhodila.

Cassiopein výraz roztál do šibalského úsměvu. „Abych se tam vloupala, co?"

„A já se postarám o alarm."

* * *

Sabre se pomalu začínal sžívat s osobností Jimmyho McColluma. Se jménem mu to šlo hůř, protože ho už dlouho nepoužíval. Pokládal ale svou volbu za prozíravou, jelikož Malonea by mohlo napadnout, že si ho prověří. Kdyby ano, najde ho v armádních záznamech. Existoval i odpovídající rodný list a karta sociálního pojištění, ale jinak skoro nic, protože jakmile se přestěhoval do Evropy, okamžitě si změnil identitu. Jméno *Dominick Sabre* znělo sebevědomě a tajemně. Muži, kteří si ho najímali, z něj neznali nic než to jméno, a tak bylo důležité, aby jako nálepka působilo patřičným dojmem. Narazil na ně na německém hřbitově – na hrobě jakéhosi aristokrata, který zemřel v devatenáctém století.

Teď se z něj zase stal Jimmy McCollum.

Matka ho pojmenovala James po svém otci, kterému říkával tatínku – byl to jeden z mála mužů v jeho životě, který se k němu choval slušně. Vlastního otce nikdy nepoznal a ani nevěřil, že matka vůbec ví, kterému ze svých milenců ho má klást za vinu. I když mu byla dobrou matkou a zacházela s ním laskavě, byla to hrozná ženská, střídala chlapy jak na běžícím pásu, třikrát se vdala a všechny peníze vždycky rozházela. Odešel z domova, když mu bylo osmnáct, a dal se k armádě. Matka si přála, aby šel studovat, ale jeho akademická dráha nelákala. Podobně jako matku ho spíš bavilo pokoušet štěstěnu.

Armáda. Zvláštní složky. Evropa. Řád.

Šestnáct let se dřel pro jiné, poslušně plnil jejich příkazy, přijímal od nich odměny a spokojoval se s jejich skrovnými projevy uznání.

Je načase, aby začal pracovat pro sebe.

Že je to riskantní? To rozhodně ano.

Ale Kruh u druhých respektuje moc, obdivuje se chytrosti a vyjednává výlučně z pozice síly. Sabre se chtěl stát jeho členem, možná dokonce i

Křeslem. A co víc, pokud ztracená Alexandrijská knihovna obsahuje to, co si myslí Alfred Hermann, mohl by možná ovlivnit chod celého světa.

Představil si tu ohromnou moc.

Kterou by všechnu držel v rukou.

Potřebuje knihovnu stůj co stůj najít.

A muž usazený přes uličku v letadle portugalských aerolinií směřujícím z Londýna do Lisabonu ho k ní zavede.

Cotton Malone a jeho bývalá manželka dokázali rozluštit první krůček hrdinské pouti za pár minut. Sabre nebyl na pochybách, že rozluští i zbytek. A hned potom se jich obou zbaví.

Nedělal si ale iluze; Malone bude určitě ve střehu.

Takže si bude muset dát záležet, aby si počínal nepředvídatelně.

*** * ***

Stephanie přihlížela, jak Cassiopeia uvolňuje západku na zadních dveřích domu Larryho Daleyho.

„Ani ne minuta," konstatovala. „Slušný výkon. To vás naučili v Oxfordu?"

„Fakt jsem poprvé otevřela zámek tam, pokud se dobře pamatuju. U skříňky s alkoholem."

Stephanie pootevřela dveře a zaposlouchala se.

Pípání se ozývalo z přilehlé chodby. Přeběhla ke klávesnici alarmu a namačkala čtyřmístný kód. V duchu se modlila, aby ho ten náfuka nezměnil.

Pípání ustalo a kontrolka změnila barvu z červené na zelenou.

„Jak to, že znáte kombinaci?"

„To moje děvče ho vidělo, jak ji zadává."

Cassiopeia zavrtěla hlavou. „Copak je úplný idiot?"

„Říká se tomu ‚myslet nesprávnou hlavou'. Věřil, že přišla jen proto, aby mu poskytla potěšení."

Stephanie si prohlížela prosluněný, moderně zařízený interiér. Spousta černi, stříbra, bílé a šedé. Stěny ověšené abstraktním uměním. Nic, co by bylo charakteristické. Nic, co by působilo na city. Příznačné…

„Co vlastně hledáme?" zeptala se Cassiopeia.

„Pojďte za mnou."

Krátkou chodbou došly k výklenku, o kterém Stephanie věděla, že Daleymu slouží jako pracovní kout. Od svojí agentky se také dozvěděla, že Daley si všechno ukládá na flash disky zabezpečené heslem; zásadně nepřechovává data ani v laptopu, ani ve svém počítači v Bílém domě. Dívka na telefon, kterou agentka najala, aby Daleyho svedla, si té jeho zvláštnůstky

všimla, když jednou večer Daley pracoval na počítači, zatímco ona se činila na něm.

Stephanie se podělila o svoje informace s Cassiopeiou. „Ta holka bohužel neviděla, kam si je schovává."

„Měla příliš práce?"

Stephanie se zasmála. „Každý se nějak živíme. A neohrnujte nad nimi nos – profesionální společnice patří k nejvýkonnějším zdrojům."

„A to o mně říkáte, že jsem pochybná existence!"

„Musíme tu jeho schovávačku najít."

Cassiopeia sebou plácla na dřevěnou pracovní židli; ta i pod její skromnou vahou zasténala. „Určitě ji má někde na dosah."

Stephanie začala pracovní kout systematicky prohledávat. Na stole byl diář, stojánek na pera a tužky, fotografie Daleyho s prezidentem a viceprezidentem a lampička. Dvě stěny zabíraly od podlahy až po strop úzké regály s policemi. Výklenek měl na délku i na šířku necelé dva metry. Stejně jako v celém domě i tady byla parketová podlaha.

Moc úkrytů se tu nenabízelo.

Její pozornost přitáhly knihy na policích. Zdálo se, že Daley přímo miluje politická pojednání. Měl jich nejmíň stovku. Paperbacky i vázané svazky, se zprohýbanými hřbety, které dosvědčovaly, že je četl. Potřásla hlavou. „Znalec moderní politiky, a čte všecko, co mu přijde pod ruku."

„Proč na něj máte takovou pifku?"

„Kdykoli se s ním sejdu, mám pocit, že se potřebuju osprchovat. Nemluvě o tom, že se mě od prvního dne snaží vyrazit." Odmlčela se. „A nakonec se mu to povedlo."

V zámku předních dveří zarachotil klíč.

Stephanie se ohlédla a zadívala se do chodby.

Dveře se otevřely a zaslechla hlas Larryho Daleyho. A pak uslyšela někoho dalšího. Ženu.

Heather Dixonovou.

Dala znamení Cassiopeii a obě přeběhly chodbou do jedné z ložnic.

„Počkej, až vypnu alarm," řekl Daley.

Na chviličku zavládlo ticho.

„To je divné," utrousil.

„Něco se děje?"

Stephanii rázem svitlo. Zapomněla alarm znova zapnout.

„Vím určitě, že jsem ho před odchodem zapínal," řekl Daley.

Opět nastalo ticho a pak se ozvalo cvaknutí, jak do komory zapadl náboj.

„Porozhlédneme se tu," prohlásila Dixonová.

46

Lisabon 15:30

Malone se díval na klášter Santa Maria de Belem. S Pam a Jimmym McCollumem přiletěli z Londýna do Lisabonu a z letiště se nechali odvézt taxíkem na nábřeží.

Lisabon se rozkládá na povlovných svazích shlížejících na ústí řeky Tejo a je městem širokých symetrických tříd a půvabných náměstí se spoustou stromů. Přes mohutnou řeku připomínající spíš moře se klene jeden z nejdelších visutých mostů světa; vede na východ, k obří soše Krista, která jako by město objímala rozpaženýma rukama. Malone navštívil Lisabon už mnohokrát a pokaždé mu připomínal San Francisco, jak svým charakterem, tak i nebezpečím zemětřesení. Některá z nich město natrvalo poznamenala.

Ve všech zemích se najdou nádherné věci. Egypt má pyramidy, Itálie Svatopetrský chrám, Anglie Westminsterské opatství a Francie Versailles. Od řidiče taxíku se cestou z letiště dozvěděli, že portugalskou národní chloubou je právě opatství, před nímž teď stáli. Průčelí z bílého vápence bylo delší než fotbalové hřiště, barvou připomínalo starou slonovinu; mohutným zdem vdechovaly život bohaté dekorace kombinující maurský a byzantinský styl s francouzskou gotikou.

Všude se hemžili lidé. Kamerami ověšené průvody turistů se hrnuly dovnitř i ven; naproti majestátnímu jižnímu průčelí, za rušnou třídou a kolejemi, na ně čekaly autobusy. Parkovaly šikmo k chodníku jako lodě zakotvené v přístavu. Cedule informovala návštěvníky, že opatství dal roku 1501 vybudovat král Manuel I., aby splnil slib daný Panně Marii. Vzniklo na místě hospiců pro staré námořníky, který založil princ Jindřich Mořeplavec. Před vyplutím se tu modlili Kolumbus, da Gama i Magellan. Během staletí mohutná stavba sloužila jako náboženský svatostánek, útulek pro staré lidi a sirotčinec. Později prošla rekonstrukcí, která jí vrátila zašlou slávu, a UNESCO ji zařadilo na Seznam světového dědictví.

„Chrám a opatství jsou zasvěceny svatému Jeronýmovi," zaslechl Malone italský výklad jedné průvodkyně. „Je to symbolické – jak klášter, tak Jeroným představují výchozí body šíření křesťanství. Odplouvaly odtud lodě k novým světům, aby v nich šířily Kristovo poselství. Jeroným zase přeložil bibli do latiny a zpřístupnil ji širokému okruhu lidí." Na McCollumovi bylo znát, že průvodkyni taky rozumí.

„Umíte mimo jiné italsky?" zeptal se ho Malone.

„Jakžtakž."

„Jste muž všestranných dovedností."

„Když je to potřeba.“

Maloneovi neunikl jeho nevrlý tón. „Tak co dál? Jak pokračují instrukce k hrdinské pouti?“

McCollum vytáhl další kus papíru. Za už známým prvním úryvkem následovaly další záhadné věty:

To je tajemství, ale navštiv kapli u Teja, v Betlémě, zasvěcenou našemu svatému patronovi. Zahaj svou pouť v šeru a dovrš ji ve světle, až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž a obrátí stříbro ve zlato. Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál. Poté, jako pastýři malíře Poussina dumající nad záhadou, budeš osvícen září inspirace.

Malone podal lístek Pam. „Fajn. Pojďme se podívat dovnitř.“ Připojili se k zástupům turistů mířícím ke vchodu. Viselo na něm oznámení, že vstup do chrámu je zdarma, ale k prohlídce ostatních částí budovy se musí koupit vstupenka.

Vešli dovnitř. Pod nízkou žebrovou klenbou v prostoru pod kůrem vládlo ponuré šero. Nalevo stál náhrobek Vasca da Gama, zdobný a důstojný, posetý námořními symboly. Po pravé straně byla křtitelnice a náhrobek básníka Luise de Camoese. Holé stěny zdůrazňovaly ušlechtilou prostotu obou výklenků. Návštěvníci se do nich nahrnuli a rozblikaly se blesky fotoaparátů. Průvodci spustili litanie o významu obou mrtvých.

Malone šel dál do hlavní lodi; přítmí vstupní části ustoupilo jasu a nádheře. Vzhůru do výše se tyčilo šest štíhlých sloupů bohatě zdobených tesanými ornamenty, s nimiž se proplétaly kamenné květiny. Řadou mozaikových oken se dovnitř vlévalo pozdně odpolední slunce. Na vápencových stěnách zasedlých věkem se honily paprsky a stíny. Z vrcholků sloupů se rozbíhaly svazky žeber a složitě se proplétaly; baldachýn stropní klenby připomínal lanoví lodi. Malone přímo cítil přítomnost Saracénů, kteří kdysi Lisabonu vládli, a postřehl i byzantinské prvky. Všechno kolem přetékalo tisíci drobounkých ornamentů, aniž by se kterýkoli opakoval.

Pozoruhodné.

A Malone usoudil, že ještě pozoruhodnější je troufalost středověkých kameníků, s níž vybudovali tak masivní stavbu na seizmicky nestálém lisabonském podloží.

Dřevěné lavice, které kdysi sloužily mnichům, teď hostily jenom zvědavce. Chrámovou lodí se odráželo tlumené mumlání, do něhož chvílemi zazněl klidný hlas z reproduktoru a v různých jazycích se dožadoval ticha. Malone objevil, odkud ty výtky přicházejí – uprostřed chrámu, který měl tvar kříže, stál u oltáře kněz a hovořil do mikrofonu. Nikdo jeho žádosti nevěnoval pozornost, a nejméně ze všech průvodci, kteří dál chrlili výklady,

za které dostávali zaplaceno.

„To je úchvatné místo," vydechla Pam.

Malone souhlasil. „Podle oznámení u vchodu se tu zavírá v pět. Do ostatních prostor potřebujeme lístky."

„Dojdu pro ně," řekl McCollum. „Ale nenasměrovalo nás vodítko jen sem, do chrámu?"

„Nemám ponětí. Pro jistotu bychom se měli porozhlédnout všude."

McCollum se proplétal ven chumlem lidí u vchodu.

„Co ty na to?" zeptala se Pam. Ještě pořád držela v ruce ten list papíru.

„Na něj, nebo na tu výpravu?"

„Obojí je problém."

Usmál se. Měla pravdu. „Pokud jde o výpravu, začíná to trochu dávat smysl. *Zahaj svou pouť v šeru a dovrš ji ve světle*. Ke vstupu to sedí. U vchodu to vypadá jako ve sklepě a pak se prostor otevře a prosvětlí."

Kněz znovu tiše pokáral zástup, ať zachovává ticho, ale všichni ho ignorovali.

„Má to s nimi těžké," politovala ho Pam.

„Jsou jako zlobivé děti, které neposlouchají učitele."

„Fajn, a co dál, ty génie?" vrátila se k tématu. „Co to ostatní? ‚… *až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž a obrátí stříbro ve zlato. Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál.*'"

Už o tom přemýšlel a jeho pozornost přitahovalo kněžiště. Obdélníkový půdorys chrámu tam končil obloukovou zdí, která směrem vzhůru přecházela do valené klenby a polokupole, pod níž stál hlavní oltář. Stěny i strop sestávaly z kamenných kazet. Na všech stranách kněžiště se v pravidelných rozestupech zdvíhaly iónské a korintské pilíře a mezi nimi v zaklenutých kamenných výklencích spočívaly honosné královské hrobky. Pozadí tvořilo pět obrazů; všechny oči ale mimovolně přitahoval majestátní barokní sanktuář, který stál uprostřed oltáře na podstavci.

Malone se proplétal mezi okounějícími turisty k oltáři. Ve vstupu do kněžiště bránily sametové šňůry. Plaketa oznamovala, že sanktuář, celý z ryzího stříbra, vyrobil zlatník Joao de Sousa mezi lety 1674 a 1678. I z patnáctimetrové vzdálenosti působila ta bohatě zdobená schránka na liturgické předměty a ornáty velkolepě.

Otočil se a zahleděl se mezi sloupy a lavicemi dozadu ke vchodu, kterým přišli.

A vtom to spatřil. Zpoza kůru ohraničeného silnou kamennou balustrádou na něj vysoko z nejvzdálenější zdi shlíželo obrovské oko. Kulaté okno, v průměru dobře přes tři metry. Z jeho středu se rozbíhaly hrázky a

kružby. Od stropu se k němu stáčela žebra klenby, která jako by se rozpouštěla v jeho bezbřehém jasu, oslnivě zaplavujícím vnitřek chrámu jako jevištní reflektor.

Běžná okrasa mnoha středověkých kostelů. Pojmenovaná podle svého zvláštního tvaru.

Rozeta.

Otočená k západu. Pozdě odpoledne. Zářící jako slunce.

Ale nejen to.

Uprostřed balustrády stál na kůru velký kříž. Malone popošel blíž a všiml si, že dokonale zapadá do rámu kulatého okna v pozadí a zářivé paprsky se přes něj vlévají do chrámové lodi.

…až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž a obrátí stříbro ve zlato.

Zdá se, že to místo našli.

47

Vídeň 16:30

Thorvaldsen obdivoval přehlídku barev, vody a mramoru v rozlehlé zahradě Alfreda Hermanna, která byla očividně dílem několika generací. Od zámku se vinuly stinné pěšiny k travnatým paloukům, kolem dlážděných cest stály sochy a fontány. Francouzský vliv ustupoval zřetelné zálibě v italském vkusu.

„Co jsou zač ti lidé, kterým to tu patří?“ vyzvídal Gary.

„Rodina Hermannových má v Rakousku dlouhou historii, podobně jako ta moje v Dánsku. Jsou bohatí a mocní.“

„Přátelíte se?“

Zajímavá otázka, vzhledem k podezření, které Henrik nedávno pojal. „Ještě před několika dny jsem věřil, že ano. Teď už si tím nejsem jistý.“

Chlapcova zvídavost ho těšila. Věděl, jak se věci mají s Garyho otcovstvím. Poté, co Malone loni v létě odvezl chlapce domů z prázdnin, mu prozradil, s čím se mu svěřila Pam. Když se s ní Thorvaldsen před pár dny poprvé setkal, tvářil se, že neví, o koho jde, ale došlo mu to okamžitě. Stejně jako mu došlo, že když jsou s Malonem pohromadě, koukají z toho potíže; proto také nařídil Jesperovi, ať zůstane za dveřmi pracovny. Pam Maloneová měla nervy nadranc. Naštěstí se časem uklidnila. Touhle dobou už by měla být zpátky v Georgii. Jenže ten člověk, co mu volal z Tel Avivu, prohlásil že *jak se zdá, Malone a jeho bývalá žena jsou momentálně na cestě do*

Lisabonu.

Co se děje? Proč tam jedou? A kde je Orlí spár?

„Přijeli jsme sem," obrátil se ke Garymu, „abychom pomohli tvému otci."

„Táta se nezmiňoval, že někam pojedeme. Poručil mi, ať zůstanu, kde jsem, a dávám si pozor."

„Ale taky povídal, že máš udělat, co ti řeknu."

„Takže až mě seřve, vezmete vinu na sebe?"

Thorvaldsen se zasmál. „S radostí."

„Viděl jste někdy na vlastní oči, jak zastřelili člověka?"

Thorvaldsen tušil, že ta vzpomínka bude chlapce trápit, byť se snaží tvářit srdnatě. „Několikrát."

„Táta toho chlapa zabil. Ale víte co? Mně to nevadí."

Henrik nad tou předstíranou kuráží zavrtěl hlavou. „Opatrně, Gary. Na zabíjení si nezvykej. I kdyby si to někdo třeba zasloužil."

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem jen říct, že to byl mizera. Vyhrožoval, že zabije mámu."

Minuli mramorový sloup se sochou Diany na vrcholku. Ve stromech ševelil vítr a honil po zvlněném trávníku chvějivé stíny. „Tvůj otec udělal jen to, co musel. Nerad. Nic jiného mu nezbývalo."

„Já bych to udělal taky."

Geny nehrají roli. Gary je Maloneův syn. Ačkoli je mu teprve patnáct, vytáčejí ho výhrůžky na adresu milované bytosti úplně stejně jako jeho otce. Gary věděl, že rodiče odcestovali do Londýna, ale netušil, že matka ještě není v bezpečí doma. Zaslouží si znát pravdu.

„Tvoje matka a otec jsou na cestě do Lisabonu."

„Toho se týkal ten telefon nahoře v pokoji?"

Henrik přikývl. Věcnost, s jakou hoch tu novinku přijal, ho přiměla k úsměvu.

„Proč je máma ještě pořád s ním? Když včera večer volala, vůbec se nezmínila, že zůstala v Evropě. Moc spolu nevycházejí."

„Nemám ponětí. Musíme počkat, až některý z nich zase zavolá." Ale i on sám by hrozně rád znal odpověď.

Před sebou zahlédl místo, kam mířili. Kruhový pavilonek z barevného mramoru, se zlacenou střechou. Otevřená balustráda shlížela na křišťálově čisté jezírko; tichá stříbřitá hladina tonula ve stínu.

Vešli dovnitř a stoupli si k zábradlí.

Vnitřek provoněly mohutné vázy plné květin. Hermann si jako vždycky dával záležet, aby se jeho sídlo předvedlo v plné kráse.

„Někdo sem jde," upozornil Gary.

Henrik se neohlédl. Ani nemusel. V duchu ji viděl. Nevysokou, zavalitou, jak při chůzi hlasitě funí. Upřeně hleděl na jezírko a těšil se ze sladké vůně trávy a květin.

„Jde ta žena rychle?“

„Jak víte, že je to žena?“

„Časem pochopíš, Gary, že v boji nemáš šanci na vítězství, pokud nedokážeš předvídat tahy nepřítele.“

„Je to dcera pana Hermanna.“

Henrik dál obdivoval jezero a pozoroval kachní rodinku, jak pádluje ke břehu. „Hlavně vůbec nic neprozrazuj. Poslouchej, ale mluv co nejmíň. Tak nejsnáz zjistíš, co chceš vědět.“

Zaslechl, jak po kamenné podlaze pavilonku zapleskaly podrážky, a otočil se právě ve chvíli, kdy se k němu Margareta přiblížila.

„V domě mi řekli, že jste šel sem,“ oslovila ho. „Pamatuji se, že tohle je jedno z vašich nejmilejších míst.“

Nezastírala uspokojení. Usmál se. „Je tu soukromí. Zámek je daleko. Stromy skýtají klid. Opravdu to tu mám rád. I vaše matka to tu mívala nejraději, pokud si vzpomínám.“

„Otec ten altánek postavil právě pro ni. Strávila tu poslední den svého života.“

„Stýská se vám po ní?“

„Umřela, když jsem byla ještě malá. Nestačily jsme se sblížit. Ale otci moc schází.“

„Vám ne?“ podivil se Gary.

I když chlapec porušil jeho příkaz, Thorvaldsen se na něj za tu otázku nezlobil. Vlastně ho to zajímalo také.

„Samozřejmě že se mi stýská. Jen jsme si prostě nebyly blízké, jak si matka a dcera bývají.“

„Mám dojem, že jste si vypěstovala zájem o rodinné podnikání a řád.“

Viděl na ní, jak jí hlavou víří myšlenky. Zdědila víc z otcova drsného rakouského zevnějšku než z matčiny pruské krásy. Nebyla nijak zvlášť hezká – tmavovláska s hnědýma očima a tenkým, vysoko posazeným nosem. Ale copak on se svou pokřivenou páteří, ježatými vlasy a vráskami může něco vykládat o krásе? Rád by věděl, jestli s někým chodí, ale pak došel k názoru, že tahle žena se jakživa nikomu neodevzdá. Byla ten typ, co naopak bere.

„Z rodiny zbývám kromě otce jen já.“ Doprovodila ta slova úsměvem, který měl působit vlídně, ale prokmitlo jím rozladění.

„Takže tohle všechno zdědíte?“

„Ovšem. Proč by ne?“

Pokrčil rameny. „Nevidím vašemu otci do hlavy. Ale jedno už jsem zjistil – na tomhle světě není jisté vůbec nic.“

Bylo znát, že ta narážka jí je proti srsti. Nedal jí čas zareagovat. „Proč chtěl váš otec tomuhle chlapci ublížit?“

Nečekaným dotazem ji zaskočil; zatvářila se zmateně. Zjevně nebyla žádnou přebornicí v sebeovládání – na rozdíl od otce.

„Vůbec netuším, o čem to mluvíte.“

Rád by věděl, jestli je to pravda. Možná před ní Hermann svoje plány tají.

„Takže ani netušíte, co zrovna dělá *die Klauen der Adler?*“

„Za toho neodpo…“ Zarazila se.

„Netrapte se tím uřeknutím, moje milá. Já o něm vím. Jen mě zajímalo, jestli vy taky.“

„Je to nebezpečný člověk.“

Henrikovi teď bylo jasné, že Margareta s celou věcí nemá nic společného. Zachází příliš bezstarostně s příliš mnoha informacemi. „Z duše s vámi souhlasím. Ale jak říkáte, ani jeden z nás za něj neodpovídá. Odpovídá za něj Kruh.“

„Netušila jsem, že o něm členové vědí.“

„Vím o ledačem. Zvlášť o tom, co dělá váš otec. To je taky nebezpečné.“

Postřehla, že to pronesl obviňujícím tónem. Na boubelaté tváři se jí objevil nervózní úsměv. „Nezapomínejte, kde jste, Henriku. Tohle je území Hermannů. Tady poroučíme my. Vy si nedělejte starosti.“

„Zajímavá rada. Pokusím se ji mít na paměti.“

„Myslím, že tenhle rozhovor byste měl vést spíš s otcem.“

Obrátila se k odchodu. Thorvaldsen rychle mávl paží.

Z hustých cypřišů schýlených stářím se zhmotnili tři muži v maskovaných uniformách. Rozběhli se a dorazili k pavilonku právě ve chvíli, kdy z něj Margareta vykročila.

Dva ji popadli.

Jeden jí přitiskl dlaň na ústa.

Zuřivě se bránila.

„Kde se tu bere Jesper?“ vytřeštil oči Gary.

Třetím z nich byl Thorvaldsenův komorník, který přiletěl už dřív a vetřel se na Hermannovo panství. Thorvaldsen ze svých předchozích návštěv věděl, že navzdory Margaretinu vychloubání se přísná ostraha týká pouze domu. Zbylé stovky akrů nebyly oplocené a nikdo je nehlídal.

„Jen klid,“ řekl jí.

Přestala se prát.

„Půjdete s těmi pány.“

Divoce zavrtěla hlavou.

Počítal s tím, že bude dělat potíže. A tak dal pokyn a ruku na jejích ústech vystřídal hadřík napuštěný anestetikem, které jí přivodí hluboký spánek. Za pár vteřin výpary zabraly. Tělo jí zmalátnělo.

„Co to děláte?“ vykřikl Gary. „Proč jí ubližujete?“

„Neubližujeme jí. A ujišťuji tě, že kdyby tvůj otec včas nezasáhl, ublížili by oni tobě.“ Otočil se k Jesperovi. „Hlídejte ji na bezpečném místě, jak jsme se domluvili.“

Sluha přikývl. Jeden z mužů si přehodil Margaretino bezvládné tělo přes rameno a všichni tři znovu zmizeli mezi stromy.

„Věděl jste, že sem přijde?“ zeptal se Gary.

„Jak jsem říkal, je dobré znát své nepřátele.“

„Proč jste ji nechal unést?“

Thorvaldsen rád učil druhé a stýskalo se mu po tom, jak poučoval Caie. „Člověk nejezdí autem bez pojistky. To, k čemu se chystáme, je riskantní. A ona je naší pojistkou.“

48

Washington, D. C.

Stephanie ztuhla na místě – Heather Dixonová je ozbrojená a ve střehu. Cassiopeia těkala očima po ložnici a Stephanii bylo jasné, že hledá něco, co by se dalo použít jako zbraň.

Uslyšela Daleyho, jak se Dixonové ptá: „Tak co?“

„Alarm je vypnutý. To znamená, že tu někdo je.“

„Trochu odvážná logika, nezdá se ti?“

„Zapnul jsi ho, když jsi odcházel?“

Uplynula chvilka ticha. Stephanie si uvědomila, že uvízly v pasti.

„Nevím,“ připustil Daley. „Mohl jsem zapomenout. Nebylo by to poprvé.“

„Proč nechceš, abych se tu porozhlédla, čistě pro jistotu?“

„Protože nemám čas na to, abys sis hrála na vojáčky, a s tou zbraní v ruce mě vzrušuješ. Je to hrozně sexy.“

„Takže ty jsi dneska za lichotníka? Chceš si mě omotat kolem prstu.“

Zase ticho, pak protest a polohlasné zaúpění.

„Pozor na hlavu. Ta boule bolí.“

„Už je to lepší?“ ujišťoval se Daley.

Zavrzal rozepínaný zip.

„Odlož ten revolver," naléhal Daley.

Na schodech zaduněly kroky.

Stephanie se podívala na Cassiopeiu. „Nemůžu tomu uvěřit."

„Aspoň víme, kde oba jsou."

Dobrý postřeh, ale moc útěchy neskýtal. „Jdu hledat."

Cassiopeia jí stiskla paži. „Nechte to být."

V posledních dvanácti hodinách dělala Stephanie jedno mizerné rozhodnutí za druhým, ale teď měla jasno. Nebyla na pochybách, co je potřeba udělat.

Vyplížila se z ložnice a vešla do haly. Vzadu z ní vedly schody nahoru, po pravé ruce měla přední vchod do domu. Seshora k ní doléhaly tlumené hlasy, smích a vrzání prkenné podlahy.

„Co to sakra vyvádějí?" pozastavila se nahlas.

„Při vyšetřování jste na ten vztah nenarazili?"

Stephanie zavrtěla hlavou. „Vůbec ne. Museli si spolu začít nedávno."

Cassiopeia zmizela v chodbě. Stephanie se ještě na moment zdržela a zahlédla na jedné židli tentýž revolver, jaký na ni Heather Dixonová vytáhla předchozího dne.

Sebrala ho a odkráčela.

*** * ***

Malone zíral na rozetové okno a pak si na hodinkách ověřil čas – 16:40. Takhle ke konci roku začne slunce zapadat tak za půldruhé hodiny.

„Kostel je orientovaný od východu k západu," obrátil se k Pam. „To okno má zachycovat zapadající slunce. Musíme tam nahoru."

Při severní zdi uviděl dveře označené šipkou ke kůru. Došel k nim a spatřil kamenné schodiště s klenutým stropem; vypadalo spíš jako tunel.

Připojil se k lidem mířícím nahoru.

Vyšli na kůr.

Proti sobě tam stály dvě řady dřevěných lavic s vysokými opěradly, zdobené vyřezávaným věncovím a arabeskami. Nad nimi visely barokní obrazy různých apoštolů. Mezi lavicemi vedla ulička k západní chrámové zdi, v níž o deset metrů výš zářila rozeta.

Malone zvedl zrak.

V pruzích slunečního světla vířila zrníčka prachu. Otočil se a prohlížel si kříž tyčící se naproti. Popošli s Pam k balustrádě a obdivně si prohlíželi, s jak dramatickým realismem zobrazil řezbář Krista. Cedulka na podstavci dvojjazyčně informovala:

CRISTO NA CRUZ
KRISTUS NA KŘÍŽI
CCA 1550

ESCULTURA EM MADEIRA POLICROMA
MALOVANÁ DŘEVĚNÁ PLASTIKA

„… *až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž,*“ zarecitovala Pam. „To je tady.“

Souhlasil, ale přemýšlel o těch dalších slovech.

A obrátí stříbro ve zlato.

Podíval se ještě jednou na zářící rozetové okno a sledoval pohledem zaprášený pruh světla, jak přes kříž dopadá dolů do chrámové lodi, do středové uličky oddělující kostelní lavice. Sluneční paprsky vyryly do šachovnicové podlahy světelnou brázdu. Lidé po ní šlapali a zdálo se, že si jí nijak nevšímají. Světlo mířilo k východu, k hlavnímu oltáři, a vrhalo zářivý proužek na červený koberec.

Ze vstupního prostoru se vynořil McCollum a kráčel středovou uličkou k přední části chrámu.

„Bude se divit, kam jsme se poděli,“ poznamenala Pam.

„Ale neodejde. Zjevně nás potřebuje.“

McCollum se zastavil mezi poslední dvojicí ze šesti sloupů a rozhlížel se; potom se otočil a zpozoroval je. Malone mu pohybem ruky naznačil, ať počká, a pak zvedl ukazováček na znamení, že za minutku budou dole.

Říkal si, že McCollum správně odhadl, že mu hádanky jdou. Tahleta ho nejdřív mátla, ale když teď shlížel dolů na tu spoustu reliéfů, žebroví a oblouků, na harmonii linií a tvarů, kterou čas, příroda ani zanedbávání téměř nepoznamenaly, odhalil řešení.

Pohledem sledoval paprsky zapadajícího slunce, jak křižují oltářní prostor, půlí oltář vedví a nacházejí stříbrný sanktuář.

Zlatě pableskoval.

Když u něj prve stáli dole, nevšiml si toho. Anebo možná klesající slunce ještě nesvítilo ze správného úhlu. Ale teď byla proměna zřetelná.

Stříbro ve zlato.

Viděl, že i Pam si toho všimla.

„Je úžasné, co dokáže světlo,“ vydechla.

Rozeta byla očividně umístěna tak, aby zapadající slunce v posledních několika minutách dopadalo na sanktuář. Místo pro stříbrnou schránku zřejmě vybrali s velkou péčí; odstranili jednu z šesti maleb v pozadí a narušili tak symetrii, kterou tolik ctili středověcí stavitelé.

Pomyslel na závěrečnou část výpravy.

Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál. Vyrazil ke schodům.

V přízemí došel k sametovým šňůrám, které ještě pořád bránily ve vstupu za oltář. Všiml si, jak soulad černého, bílého a červeného mramoru dodává prostoru na vznešenosti; bylo to případné, vždyť kněžiště sloužilo jako mauzoleum královské rodiny.

Sanktuář stál o deset metrů dál.

Návštěvníci neměli možnost podívat se na něj zblízka. Kněz u hlavního oltáře zrovna oznamoval do reproduktoru, že chrám i klášter se za pět minut zavírají. Hodně turistických výprav už mířilo ven a ostatní lidé se začínali sbírat k odchodu.

Malone si už dřív povšiml, že na dvířkách sanktuáře je vytepaný jakýsi výjev. Uvnitř, za těmi dvířky, se kdysi uchovávaly svátosti a možná tam mají uložené hostie i dnes. Přestože se chrám stal součástí světového kulturního dědictví a je spíš turistickou atrakcí než svatostánkem, jistě se při zvláštních příležitostech dodnes používá k původnímu účelu, podobně jako Svatopavelská katedrála či Westminsterské opatství. Tím by se vysvětlovalo, proč udržují turisty v uctivé vzdálenosti od ústředního místa chrámu.

Přistoupil k nim McCollum. „Mám ty lístky."

Malone ukázal na sanktuář. „Potřeboval bych se podívat zblízka na tamhleto, aniž by mě viděli všichni ti lidé kolem."

„To nepůjde tak snadno. Počítám, že nás odtud za pár minut všechny vyženou."

„Nepřipadáte mi jako člověk, který se sklání před autoritou."

„Nápodobně."

Malone si vzpomněl na Avignon a na to, co tam jedné deštivé Červnové noci provedli se Stephanií.

„Tak si pojďme najít místo, kde se schováme, než všichni odejdou."

*** * ***

Stephanie se po špičkách vrátila do výklenku. Potřebuje najít Daleyho skrýš, než se ti dva nahoře propracují k vyvrcholení.

Doufala, že nebudou pospíchat, i když Daley tvrdil, že nemá času nazbyt.

Cassiopeia už byla zabraná do hledání.

„Ve zprávě stálo, že Daley flash disky od stolu nikdy neodnáší. Používal je u laptopu, ale nikam s nimi neodcházel. Vždycky té dívce jenom řekl, ať jde napřed do ložnice, že hned přijde za ní." Stephanie ta slova spíš vydechla než pronesla nahlas.

„Zdržovat se tu je riskantní.“

Stephanie se zaposlouchala. „Zdá se, že mají ještě pořád napilno.“

Cassiopeia vytáhla šuplíky u stolu a prohrabávala je, ale Stephanie pochybovala, že v nich něco najde. Jsou příliš na ráně. Znovu sjela pohledem k poličkám na knihy a zastavila se u jednoho politického spisku, tenkého šedavého svazku s modrým nápisem.

Hardball od Chrise Matthewse.

Vzpomněla si na historku, kterou Daley vyprávěl Greenovi, když se mu chlubil svou nově nabytou pravomocí nad oddělením Magellan Billet.

Jakže to říkal?

Moc se odvíjí od toho, co máte pod palcem.

Sáhla po knížce, otevřela ji a zjistila, že listy v poslední třetině jsou slepené dohromady; byla v nich vyříznutá ani ne centimetr hluboká dutina. Uvnitř leželo pět flash disků označených římskými číslicemi.

„Jak jste na to přišla?“ užasla Cassiopeia.

„Skoro mě to samotnou děsí. Začínám uvažovat stejně jako ten idiot.“

Cassiopeia vyrazila k zadním dveřím, ale Stephanie ji zadržela za paži a nasměrovala ji dopředu. Cassiopeia zareagovala nevěřícným pohledem – křičelo z něj *Proč si koledovat o trable?*

Vyšly do haly.

Klávesnice alarmu u vchodu signalizovala, že systém není v provozu.

„Larry,“ zavolala Stephanie s revolverem Dixonové v ruce.

Ticho.

„Larry! Mohl byste na moment?“

V horním poschodí zaduněly kroky a ve dveřích ložnice se objevil Daley, do půl těla nahý, jen v kalhotách.

„Ten nový účes vám sluší, Stephanie. Rozhodla jste se změnit image? A ty šaty jakbysmet – moc hezké.“

„Co bych vám neudělala pro radost.“

„Co tady děláte?“

Zamávala knihou. „Přišla jsem vám vybrat skrýš.“

Na Daleyho chlapecké tváři se objevil úlek.

„Správně, máte proč se potit strachy. A co Heather?“ zvýšila hlas. „Výběrem milenek jste mě zklamal.“

Dixonová vypochodovala nahá z ložnice, aniž by dala najevo jakýkoli závan studu. „Tohle tě bude stát život.“

Stephanie pokrčila rameny. „To se ještě uvidí. Momentálně mám tvůj revolver já.“ Ukázala jim zbraň.

„Co máte v úmyslu?“ zeptal se Daley.

„Ještě jsem se nerozhodla. Jak dlouho už to spolu táhnete?“ zajímala se.

„Do toho ti nic není,“ vyštěkla Dixonová.

„Jen jsem zvědavá. Vyrušila jsem vás, jen abych vás upozornila, že v téhle hře už nejde o krk jenom mně.“

„Zdá se, že ledacos víte,“ posteskl si Daley. „Kdo je ta vaše kamarádka?“

„Cassiopeia Vittová,“ odpověděla Dixonová místo Stephanie.

„Lichotí mi, že mě znáte.“

„Máte u mě černý puntík za tu šipku do krku.“

„Nemusíte se obtěžovat děkováním.“

„Vraťte se do postele,“ přikázala Daleymu a Dixonové Stephanie.

„Kdepak,“ opáčila Dixonová a pustila se dolů ze schodů, jenže Stephanie na ni zamířila. „Radši mě neprovokuj, Heather. Jsem toho času nezaměstnaná a je na mě zatykač.“

Izraelka se zastavila; nejspíš vycítila, že by se jí nemuselo vyplatit hnát věci na ostří nože.

„Zpátky do ložnice,“ zopakovala Stephanie.

Dixonová zaváhala.

„A hned.“

Dixonová couvla nahoru na schody. Stephanie posbírala její ošacení a boty. „Vy byste si netroufl riskovat veřejné pohoršení, kdybyste nás honil,“ prohodila k Daleymu, „ale ona ano. Tohle ji aspoň přibrzdí.“

A odkráčely.

49

Vídeň 18:40

Thorvaldsen se navlékl do purpurového roucha. Od všech členů se vyžadovalo, aby ho během shromáždění nosili. První schůze začne v sedm. Vůbec se na ni netěšil. Obvykle se příliš mluvilo a málo jednalo, a když chtěl něčeho dosáhnout, nepotřeboval k tomu společníky. Ale měl rád pocit sounáležitosti, který po shromážděních zavládl.

Gary seděl na jedné z polstrovaných židlí.

„Jak vypadám?“ vyzvídal Thorvaldsen vesele.

„Přímo královsky.“

Roucha sahala ke kotníkům, byla ze sametu a zlatou nití na nich bylo vyšito řádové motto – JE L’AY EMPRINS, *Troufám si*. Představovala součást tradice sahající až do patnáctého století, k původnímu Řádu zlatého rouna.

Dotkl se řetězu, který měl pověšený kolem krku. Byl z těžkého zlata a

černého smaltu, střídaly se v něm články ve tvaru křesadla a pazourků a uprostřed viselo zdobné zlaté rouno.

„Tenhle řetěz dostává při uvedení do řádu každý. Je to náš symbol.“

„Musí být hrozně drahý.“

„Taky že je.“

„Je pro vás členství v Řádu hodně důležité?“

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Těší mě to. Ale žádnou zbožnou úctu k řádu nechovám.“

„Táta mi povídal, že jste žid.“

Thorvalden přikývl.

„O židech toho moc nevím. Jen to, že ve druhé světové válce jich pozabíjeli miliony. Nechápu proč.“

„Nejsi sám. Příslušníci ostatních náboženství i ateisté se s naší existencí vyrovnávají po staletí.“

„Proč tolik lidí nenávidí židy?“

Thorvaldsen nad tou otázkou sám častokrát hloubal – společně s filozofy, teology a politiky, kteří se o tom dohadují už stovky let. „Začalo to Abrahámem. Bylo mu devětadevadesát, když ho navštívil Bůh a uzavřel s ním smlouvu – Židé se stanou vyvoleným národem, který zdědí zemi Kanaán. Ale k té cti se naneštěstí váže i odpovědnost.“

Viděl na chlapci zájem.

„Četl jsi někdy bibli?“

Gary zavrtěl hlavou.

„Měl bys. Je to úžasná kniha. Na jedné straně Bůh Izraelitům požehnal. Učinil je vyvoleným národem. Ale tím, jak na požehnání zareagovali, rozhodli o svém osudu.“

„Jak to?“

„Starý zákon vypráví, že Bohu odmlouvali, pálili kadidlo, vzdávali díky za svůj blahobyt modlám a řídili se jenom diktátem vlastního srdce. A tak je Bůh za trest rozprášil mezi nežidovské národy.“

„Ale proč je ostatní nenávidí?“

Thorvaldsen si připevnil plášť. „Těžko říct. Ale od těch časů židé čelí pronásledování pořád.“

„Bůh mi připadá náladový.“

„Starozákonní Bůh se velice liší od Boha z Nového zákona.“

„Nevím jistě, jestli se mi zamlouvá.“

„Nejsi sám.“ Thorvaldsen se odmlčel. „Židé byli první, kdo prohlásil, že lidé odpovídají za své činy. Za špatný život nenese vinu Bůh, ale člověk. A to nás změnilo. Křesťané dovedli tu myšlenku ještě dál. Člověk si sám zavinil vyhnání z ráje, ale protože Bůh lidi miluje, vykoupil je krví svého

Syna. Židovský Bůh je hněvivý. Jeho cílem je spravedlnost. Křesťanský Bůh je Bohem milosrdenství. To je obrovský rozdíl.“

„Bůh by přece měl být laskavý, ne?“

Thorvaldsen se usmál a rozhlédl se po přepychovém pokoji. Je čas vypustit tygra z klece. „Pověz mi, co si myslíš o tom, co se stalo v pavilonu?“

„Pana Hermanna asi nepotěší, že jste mu unesl dceru.“

„Stejně jako tvoje rodiče nepotěšilo, když unesli tebe. Rozdíl je v tom, že ona je dospělá, kdežto ty jsi ještě napůl dítě.“

„Proč se to všechno stalo?“

Vtom se dveře ložnice rozletěly a dovnitř vtrhl Alfred Hermann. Také on už měl na sobě slavnostní róbu se zlatým medailonem a plášť olemovaný modrým hedvábím.

„Vy zadržujete moji dceru?“ křikl s tváří zrůzněnou vzteky.

Thorvaldsenem to ani nehnulo. „Ano.“

„A nejspíš dobře víte, že v téhle místnosti je odposlech.“

„K tomu není zapotřebí žádné zvláštní inteligence.“

Na Hermannovi bylo znát, jak uvnitř běsní. Těžce se vyrovnával s nezvyklou situací.

„Tohle vám tolerovat nebudu, Henriku.“

„A co s tím uděláte? Povoláte Orlí spár, aby se mnou zatočil?“

Hermann se zarazil. „Právě o to vám jde, že?“

Thorvaldsen k němu popošel blíž. „Když jste unesl tohohle mladého muže, překročil jste únosnou mez.“ Ukázal na Garyho.

„Kde držíte Margaretu?“

„V bezpečí.“

„Nemáte žaludek na to, abyste jí ublížil.“

„Mám žaludek na cokoli, čeho je zapotřebí. Natolik byste mě už měl znát.“

Hermann do něj zabodl rozhořčený pohled. Thorvaldsenovi odjakživa připadalo, že Rakušanův kostnatý obličej by se hodil spíš k sedlákovi než k aristokratovi. „Myslel jsem, že jsme přátelé.“

„Já také. Ale pro vás zřejmě přátelství moc neznamenalo, když jste nechal unést tohohle mládence z domova a zničil jste jeho otci knihkupectví.“

První schůze shromáždění už měla začít každou minutou; Thorvaldsen si odhalení načasoval perfektně. Hermann ve své funkci Modrého křesla musí za všech okolností dávat najevo vnitřní kázeň a sebejistotu. Ani za nic nesmí dopustit, aby se o jeho osobních problémech dozvěděli členové.

A také se nesmí opozdit.

„Musíme jít,“ řekl Hermann. „Ale my dva jsme spolu ještě neskončili, Henriku.“

„Souhlasím. Je to teprve začátek.“

50

Washington, D. C. 13:30

„Nezdá se vám, že Daleyho příliš tlačíte ke zdi?“ zeptal se Green Stephanie. Vezli se i s Cassiopeiou v Greenově limuzíně, v zadní části zvukotěsně oddělené plexisklem od předních sedadel. Green je vyzvedl v centru poté, co odešly z Daleyho domu.

„Honit nás nebude. A Heather by sice mohla použít jeho oblečení, ale jeho boty ne. Pochybuju, že by se za námi hnala bosa a beze zbraně.“

Green se netvářil nijak přesvědčeně. „Předpokládám, že jste měla důvod, abyste se Daleymu prozradila.“

„Mě by to taky zajímalo,“ přidala se Cassiopeia. „Mohly jsme se vytratit, aniž by se o nás dozvěděl.“

„A dál by se mě snažil odstavit. Takhle se bude muset krotit. Mám věc, která je pro něj cenná. A Daley je náturou obchodník.“

Green ukázal na výtisk *Hardballu.* „Co je na té knížečce tak důležitého?“

Stephanie sáhla po laptopu, který vzal Green na její žádost s sebou. Zastrčila jeden flash disk do volného portu a do kolonky pro heslo naťukala U TETY B.

„To máte taky od té své holčiny?“ zeptala se Cassiopeia.

Stephanie přikývla. „Je to jméno restaurace v Marylandu. Daley tam o víkendech často jezdívá. Podávají tam místní speciality, pravé venkovské jídlo. Je to jedno z jeho nejoblíbenějších míst. Zvláštní – tipovala bych ho spíš na labužníka, co vymetá pětihvězdičkové restaurace.“

Na monitoru naskočil seznam jednoslovně pojmenovaných souborů.

„Kongres,“ přečetla Stephanie.

Na jeden soubor klikla.

„Zjistila jsem, že Daley je přímo šampión, pokud jde o sběr dat. Když ždímá hlas z nějakého kongresmana, vždycky má po ruce neprůstřelné informace o každém obnosu, který ten dotyčný kdy dostal. Je to divné, protože on sám nikdy neposílá peníze přímo. Špinavou práci za něj odvádějí lobbisté, kteří si chtějí nějakou tou službičkou zavázat Bílý dům. Napadlo mě, že si určitě pořizuje záznamy. Nikdo na světě nemůže mít tak dokonalou paměť.“ Ukázala na obrazovku. „Tady máme příklad.“ Pustila se do

počítání. „Tenhle chlapík obdržel během šesti let čtrnáct plateb, celkem sto osmdesát sedm tisíc dolarů. U každé je datum, místo a čas.“ Potřásla hlavou. „Nic nenažene politikům tolik strachu jako neprůstřelné detaily.“

„Mluvíte o úplatcích?“ zbystřil Green.

Přikývla. „Platby v hotovosti. Peníze do kapsy. Ne tolik, aby to bilo do očí, ale dost, aby se komunikační kanály uchovávaly v provozu. Jde to jako po másle. Tohle je přesně ten druh politického kapitálu, který Daley cíleně shromažďuje – a kterého využívá Bílý dům. Povedlo se jim takhle protlačit pár moc roztomilých legislativních úprav.“

Green zíral na monitor. „Uvádí se tu přinejmenším stovka kongresmanů.“

„Daley odvádí dobrou práci, to se mu musí nechat. Rozdává peníze nalevo napravo. V obou politických táborech.“

Otevřela další soubor, ve kterém byl seznam senátorů. Bylo jich zhruba třicet. „Má i svůj vlastní kádr federálních soudců. Občas zabřednou do finančních potíží jako kdokoli jiný a on je přes prostředníky umí vytáhnout z bryndy. V Michiganu jsem našla jednoho, který byl ochoten mluvit. Potácel se prý na pokraji krachu, dokud se neobjevil jeden z Daleyho přítelíčků s penězi, jenže když po něm Daley chtěl, aby vynesl určitý rozsudek, podlehl výčitkám svědomí. Toho procesu se účastnil právník, který významně financoval Daleyho stranu a potřeboval záruku, že vyhraje.“

„Federální soudy jsou semeništěm korupce,“ zamumlal Green. „Tvrdím to už léta. Dejte někomu doživotní funkci a rázem si vykoledujete potíže. Ohromná moc, skoro žádný dohled.“

Stephanie sáhla po dalším disku. „Cokoli z tohohle stačí, abychom pohnali pár těch nenažraných supů před soud.“

„Moc pěkně jste je popsala.“

„To kvůli těm jejich černým úborům. Vypadají v nich jako supové, co číhají, kdy budou moci obrat mrtvolu dohola.“

„Chováte k justici pramálo úcty,“ ušklíbl se.

„Úctu si je nutné zasloužit.“

„Mohu vám do toho vstoupit?“ přerušila je Cassiopeia. „Proč s tím prostě nevyjdeme na světlo? Vyvolalo by to obrovský zájem. Ne že bych takhle řešila věci běžně, ale připadá mi, že v tomhle případě by to mělo smysl.“

Green zavrtěl hlavou. „Jak jste sama poznamenala, o Izraelcích toho moc nevím. Ale vy zase nerozumíte tomu, jak funguje mašinérie téhle vlády v oblasti práce s veřejností. Jsou to mistři vytáček. Rozmlží každou aféru tak, že ztratí hlavu i patu. A my ztratíme Daleyho i toho zrádce.“

„Má pravdu,“ potvrdila Stephanie. „Nemělo by to smysl. Musíme to vzít do vlastních rukou.“

Auto uvízlo v dopravní zácpě. Greenovi se jemně rozcinkal mobil. Sáhl do kapsy saka, vytáhl ho a zadíval se na displej. „Tohle by mohlo být zajímavé," utrousil. Zmáčkl dvě tlačítka a řekl do mikrofonu: „Však už jsem čekal, kdy zavoláte."

„To bych se vsadil," přitakal Daley.

„Mám dojem, že to na ten box ve Vermontu nakonec nestihnu."

„Na šachové partii je nejzábavnější, že každý tah představuje dobrodružství. No dobře, Brente, uznávám, že ten poslední se vám opravdu povedl."

„Vaše uznání patří Stephanii."

„Nepochybuju o tom, že je tam s vámi. Skvělá práce, Stephanie."

„Díky, Larry."

„Ale na věci se nic nemění," upozornil ji. „Ty nebezpečné živly, o kterých jsem se zmínil, dál vykazují známky znepokojení."

„Měl byste je uklidnit," opáčila Stephanie.

„Jste ochotná vyjednávat?" zeptal se jí.

Stephanie se chystala odpovědět, ale Green ji gestem zarazil a zeptal se: „Co nám můžete nabídnout?"

„Možná víc, než si myslíte. V sázce je hodně."

„Nejen vaše židle?" neudržela se Stephanie.

„Mnohem víc."

„Když jste tvrdil, že o Alexandrijské spojce nic nevíte, byla to lež, viďte?" zeptal se Green.

„Lež je příliš drsné slovo. Řekněme, že jsem v zájmu národní bezpečnosti zatajil fakta. To je cena, kterou mám zaplatit?"

„Za daných okolností se mi zdá rozumná."

Stephanii bylo jasné, že Daley dobře ví, že mohou jeho tajemství vytroubit do světa, kdykoli se jim zamane. Ona i Green měli kontakty na žurnalisty, kteří by byli radostí bez sebe, kdyby se mohli do stávající vlády pořádně obout.

„Tak dobře." Z Daleyho hlasu zazněla odevzdanost. „Jak to uděláme?"

„Na veřejnosti. Mezi co nejvíc lidmi."

„To není nejlepší nápad."

„Buď tak, anebo vůbec ne."

V reproduktoru se na chvilku rozhostilo ticho a pak Daley řekl: „Kdy a kde?"

51

Lisabon 19:40

Malone se probudil opřený o hrubou kamennou zeď. „Je půl osmé pryč,“ pošeptala mu Pam do ucha. „Jak dlouho jsem spal?“

„Hodinu.“

Neviděl jí do tváře. Obklopovala je neprostupná temnota. „Všechno v pohodě?“ zeptal se tiše McColluma.

„Pohoda a klídek.“

Odešli z kostela těsně před pátou; vystoupali po schodišti na kůr, odkud vedl průchod do křížové chodby. Návštěvníci se trousili pryč pomalu, využívali pozdně odpoledního slunce, aby si pořídili ještě pár snímků bohatých dekorací v maurském slohu. Na horním ochozu nebylo kam se schovat, ale dole, v severní zdi kostela, objevili jedenáctery dřevěné dveře. Cedule objasňovala, že uzavřené místnůstky za nimi kdysi sloužily jako zpovědnice.

Deset zpovědnic bylo zamčených, ale jedenáctou se McCollumovi povedlo otevřít díky otvoru vyvrtanému pod západkou. Zámek byl zřejmě rozbitý, a tak se personál dostával dovnitř pomocí onoho otvoru. McCollum vytáhl z kapsy výhružně vyhlížející nůž, odtáhl jím západku, a když vlezli dovnitř, zase zamkl. Malone netušil, že je ozbrojený. Do letadla by McCollum nůž pochopitelně nepropašoval, ale nechal si při odletu z Londýna odbavit malou tašku, kterou měl teď uloženou ve skříňce na lisabonském letišti, stejně jako Malone brašnu z Haddádova bytu. To, že McCollum zatajil nůž, jen prohloubilo jeho podezíravost.

Uvnitř zpovědnice předělovala tmavý prostor mřížka z železného pletiva. Ze zadní části vedly dveře do kostela, kterými vstupovali kajícníci. Mřížka zajišťovala řádný průběh zpovědi.

Malone byl vychováván jako katolík a pamatoval si, že podobně uspořádané zpovědnice, byť prostší, mívali v kostele taky.

Nikdy nechápal, proč nesmí vidět do tváři knězi, který mu poskytuje rozhřešení. Když se zeptal jeptišek, které ho učily, ty mu prostě jen řekly, že to takhle být musí. Časem dospěl k poznání, že katolická církev si sice ohromně zakládá na tom, co dělá, ale nerada vysvětluje proč. Což byl jeden z důvodů, proč přestal náboženství praktikovat.

Podíval se na nasvícený displej Pameliných hodinek značky TAG. Bylo skoro osm. Nijak pozdní doba, ale od zavření kláštera uplynuly už tři hodiny.

„Zaznamenals venku nějaký pohyb?“ zeptal se McColluma.

„Ani ťuk.“

„Jdeme na věc,“ zašeptal Malone do temnoty. „Nemá cenu dál tady vysedávat.“

Zaslechl, jak McCollumův nůž zase vklouzl do otvoru, pak zavrzal kov o kov.

Dveře zpovědnice skřípavě povolily.

Malone se zvedl na nohy, ale musel se v nízkém prostoru shýbat.

McCollum otevřel dveře dokořán. Vyšli do křížové chodby a s povděkem uvítali chladný noční vzduch, který je příjemně osvěžil po třech hodinách, kdy se tísnili v prostůrku o nic větším než šatník. Na horních i dolních ochozech kolem rajského dvora slabě svítila světla, ale zdobné kamenné kružby se v nich rýsovaly spíš jen jako siluety, než že by bylo vidět každý detail. Malone přistoupil k nejbližší arkádě a vzhlédl k nočnímu nebi. Bezhvězdná noc ještě umocňovala příšeří klášterního dvora.

Zamířil přímo ke schodům vedoucím na horní ochoz. Doufal, že dveře do kostela – ty, kterými předtím vstoupili z lodi kostela do ambitu – nebudou zamčené.

Naštěstí nebyly.

V kostele panovalo hřbitovní ticho.

Barevnými vitrážovými okny prosvítalo světlo reflektorů, kterými byl kostel zvenčí nasvětlen. Jinak porušovalo temnotu jen pár slabých žárovek.

„V noci to tu působí úplně jinak,“ poznamenala Pam.

Malone přitakal; nevycházel z ostražitosti.

Zamířil přímo ke kněžišti a přeskočil sametové provazy. Vyběhl po pěti stupíncích k hlavnímu oltáři a zastavil se před sanktuářem.

Otočil se a zadíval se na potemnělý kůr na druhém konci kostela.

Shlíželo na něj rozetové okno, už nebylo prozářené sluncem, kterým vpodvečer ožilo, ale bleděšedé.

McCollum správně odhadl, co budou potřebovat, a objevil se vedle něj se svíčkou a zápalkami. „Svíčky pro věřící, sebral jsem je tamhle u křtitelnice. Všiml jsem si jich už prve.“

Malone si vzal svíčku a McCollum mu ji zapálil. Malone přiblížil plamen k sanktuáři a prohlížel si plastický výjev na dveřích.

Marie s dítětem na klíně, za ní Josef, všichni korunováni svatozáří. Tři vousatí muži, jeden klečel před dítětem a klaněl se mu. Další tři muži tomu výjevu přihlíželi – jeden měl kupodivu na hlavě cosi, co vypadalo jako vojenská helma. Nahoře se rozevíraly mraky a zářila mezi nimi pěticípá hvězda.

„Kristovo narození,“ konstatovala za jeho zády Pam.

Malone přisvědčil. „Vypadá to tak. Tři králové putující za hvězdou, aby

se poklonili novorozenému králi.“

Vzpomněl si na hrdinskou pouť a na to, co by tady, na místě, kde se stříbro mění ve zlato, měli hledat. *Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál.*

Těžká hádanka.

„Potřebujeme se odtud dostat, ale taky potřebujeme obrázek tohohle. Jelikož nikdo z nás nemá foťák, napadá vás, co si počít?“

„Když jsem si koupil lístky, zaskočil jsem se mrknout nahoru,“ řekl McCollum. „Je tam krámek se suvenýry. Prodávají v něm spoustu knížek a pohledů. Určitě to tam budou mít.“

„Prima nápad,“ pochválil ho Malone. „Zaveďte nás tam.“

Sabre stoupal po schodech na horní ochoz. Těšilo ho, že se rozhodl správně. Když ho Alfred Hermann pověřil, aby našel knihovnu, okamžitě spředl vlastní plány a likvidace izraelských agentů v Německu ten zvolený kurz jen zpečetila.

Hermann by se záměrnou provokací Židů nesouhlasil a nedal by si vysvětlit, že ty vraždy byly potřeba, aby protistranu na pár dní vyvedl z konceptu, a mohl tak nerušeně splnit svůj cíl.

Pokud je vůbec splnitelný.

Ale třeba ano.

Sám by hrdinskou pouť nikdy nerozluštil, a kdyby do ní zatáhl kohokoli jiného než Malonea, jen by tím zvýšil pravděpodobnost odhalení. Udělat si z Malonea spojence byla jediná schůdná cesta.

Byl to riskantní krok, ale vyplatil se. Půlku pouti už mají úspěšně za sebou.

Došel na vrcholek schodů, zahnul na horním ochozu doleva a zamířil přímo ke skleněným dveřím, které ve středověké budově působily dost nepatřičně. Na mobilním telefonu, který nosil v kapse, měl už tři zmeškané hovory od Alfreda Hermanna. Váhal, jestli se mu má ozvat a uchlácholit ho, ale dospěl k závěru, že by to byla pitomost. Hermann by ho zasypal otázkami – a on by mu nemohl dát skoro žádné odpovědi. Studoval řád a zvlášť Alfreda Hermanna už dlouho a věřil, že zná jejich silné a slabé stránky.

Členové Řádu zlatého rouna jsou především obchodníci.

Než zmáčknou Izraelce, Saúdy nebo Američany, budou muset vyjednat obchod s ním. A nepřijde je to lacino.

Malone vstoupil za McCollumem a Pam na horní ochoz s žebrovou klenbou a obdivoval dovednou kamenickou práci. Z útržků, které předtím pochytal od turistických průvodců, věděl, že Jeronýmův řád, který získal klášter v roce 1500, byl uzavřená komunita oddaná modlitbám, rozjímání a

reformistickým myšlenkám. Neměli žádné jasně vytyčené poslání. Místo toho se soustředili na to, aby vedli příkladný křesťanský život prostřednictvím hluboké zbožnosti – podobně jako jejich patron svatý Jeroným, o kterém se dočetli v knize z Bainbridge Hall.

Zastavili se u skleněných dveří vsazených do jednoho z umně zdobených oblouků. Za nimi byl obchod se suvenýry.

„Určitě tam není alarm," řekl McCollum. „Co by tam kdo kradl? Suvenýry?"

Dveře byly ze silného skla, s černými kovovými panty a chromovanými klikami.

„Otvírají se ven," konstatoval Malone. „Takže se nedají vykopnout. A to sklo má na tloušťku nejmíň centimetr."

„Co takhle zkusit, jestli není odemčeno?" zeptala se Pam. Malone vzal za kliku. Dveře hladce povolily.

„Už chápu, proč si klienti váží tvých doporučení."

„Proč by měli zamykat?" řekla Pam. „Tohle místo je jako pevnost. A McCollum má pravdu – co by tu kdo kradl? Ty dveře samy o sobě mají větší cenu než všechny ty suvenýry."

Tou svou logikou ho pobavila. Zase se začínala chovat pěkně protivně, ale vlastně byl rád. Udržovalo ho to ve střehu.

Vešli do obchůdku. Ta temná zatuchlá místnůstka mu připomínala zpovědnici, kde se předtím tísnili. A tak otevřel dveře dokořán a zaklínil je, jako bývají přes den, kdy se to tu hemží turisty.

Rychle se rozhlédl kolem a zjistil, že obchod je čtverec o straně nějakých šest metrů; při jedné stěně stály tři skleněné vitrínky, při dvou police s knihami a u čtvrté pult s pokladnou. Uprostřed místnosti stál ještě pultík, na kterém se vršily další publikace. „Potřebujeme si posvítit," řekl Malone.

McCollum došel k dalším skleněným dveřím; ty vedly na potemnělé schodiště. Na zdi u nich byly tři vypínače.

„Jsme v klášteře," konstatoval Malone. „Světlo nebude zvenčí vidět. Ale stejně sebou radši hodíme."

McCollum stiskl jeden z vypínačů. Ve vitrínách obživla čtyři jasná halogenová světýlka. Pronikavé paprsky mířily dolů. Bohatě to stačilo.

„Fajn," řekl Malone. „Teď musíme najít nějakou obrazovou publikaci."

Na pultíku uprostřed ležely štosy knížek v portugalštině a angličtině s titulem Klášter svatého Jeronýma. Lesklý papír, spousta textu. A taky fotek. Vedle nich se kupily dva štůsky tenčích publikací, ve kterých měly fotografie nad textem jasnou převahu. Malone začal listovat knihou z prvního štosu, zatímco Pam prohlížela ty ostatní. McCollum prohledával police. Ve třech čtvrtinách knížky Malone konečně narazil na kapitolu

věnovanou kněžišti s barevnou fotkou stříbrných dveří sanktuáře.

Přenesl si knížku ke světlu. Byl to záběr zblízka, pěkně detailní. „To je ono.“

Četl si pasáž o sanktuáři, jestli v ní neobjeví nějaké užitečné informace, a dozvěděl se, že je zhotoven ze dřeva potaženého stříbrem. Umístění sanktuáře v kněžišti si vyžádalo odstranění ústředního obrazu v dolní řadě. *Výjev* z tohoto obrazu byl vyřezán do dveří sanktuáře, aby náležitě doplnil cyklus maleb, které všechny zpodobňovaly Zjevení Páně. Na dveřích se Kašpar, jeden ze tří králů, klaněl novorozenému dítěti. Knížka poukazovala na to, že klanění tří králů bylo považováno za podrobení světského božskému, tři králové symbolizovali tehdy známé části světa – Evropu, Asii a Afriku.

Pak narazil na zajímavou pasáž:

V jistých obdobích roku nastává zvláštní úkaz, kdy sluneční svit dopadá do kostela pod určitým úhlem. Dvacet dní před jarní rovnodenností a třicet dní po podzimní rovnodennosti pronikají zlaté sluneční paprsky ze západu do kostela a v době mezi večerní bohoslužbou a západem slunce překonávají přímou linií vzdálenost 450 kroků přes kůr a kostel, dopadají na sanktuář a mění jeho stříbrnou barvu ve zlatou. Jeden z belémských kněží, náruživý badatel v oblasti historie, kdysi dávno poznamenal, že „slunce jako by žádalo svého Stvořitele, ať ho na několik nočních hodin zprostí význačné povinnosti, a slibuje, že za rozbřesku se zase vrátí a zazáří“.

Přečetl ten odstavec ostatním a poznamenal: „Strážci jsou očividně sečtělí.“

„A dobře to načasovali,“ dodala Pam. „Podzimní rovnodennost byla před čtrnácti dny.“

Malone vyškubl obrázek z knížky a nahlas se zamyslel nad dalším vodítkem: *„Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál.* Takže tohle je teď na řadě. A bude to ještě těžší.“

„Určitě ti neunikla ta spojitost, Cottone.“

Neunikla a potěšilo ho, že jí to taky myslí.

„Až ustupující hvězda nalezne růži, probodne dřevěný kříž a obrátí stříbro ve zlato.“ Ukázala na fotografii v knížce. „Dveře sanktuáře. Betlém. Kristovo narození. Tady jsme v Belémě. Pamatuješ, co jsme četli ráno v Londýně? Že je to portugalský výraz pro Betlém. A co to napsal Haddád? Že velké cesty často začínají zjevením.“

„Zdá se, že to dotáhneš do posledního kola v *Milionáři,*“ poznamenal Malone.

Vtom se ozval zvuk tříštěného skla.

„To bylo někde u rajského dvora,“ řekl McCollum.

Malone skočil k vypínačům a zhasl halogeny. Znovu je zahalila temnota a chvíli mu trvalo, než si na ni jeho oči zvykly.

Další rána.

Přikradl se k otevřeným dveřím a určil, odkud zvuky přicházejí. Odkudsi zezdola, z protější strany rajského dvora.

Postřehl v příšeří pohyb a vzápětí uviděl, jak se zpoza dalších skleněných dveří vynořili tři muži.

Všichni měli pistole.

Vějířovitě se rozběhli přes dvůr do spodní křížové chodby.

52

Washington, D. C. 14:45

Stephanie podala obsluze vstupenky a vešly s Cassiopeiou do Národního muzea letectví a kosmonautiky. Green s nimi nešel, protože přítomnost ministra spravedlnosti by na veřejnosti zbytečně vzbuzovala rozruch. Stephanie si tohle místo zvolila kvůli tomu, že mělo pověst nejnavštěvovanějšího muzea v celé zemi, v budově byla spousta průhledných zdí, spousta lidí z ostrahy a detektory kovů. Pochybovala, že by Daley v tuhle chvíli podnikl jakoukoli oficiální akci, která by mohla vést k nepříjemným dotazům, ale mohl by si s sebou přivést Heather Dixonovou a její nové arabské přítelíčky.

Proplétaly se mezi davy návštěvníků a rozhlížely se po rozlehlém interiéru muzea vytvořeném z oceli, mramoru a skla. Stropy se klenuly ve skoro třicetimetrové výšce, takže si člověk připadal jako v hangáru, a všude kolem se před návštěvníky odvíjela historie letectví, od letounu bratří Wrightů až po Lindberghův *Duch St. Louis* a vesmírnou loď *Apollo 11*.

„Je tu přelidněno,“ mrmlala Cassiopeia.

Prošly kolem trojrozměrného kina IMAX, před kterým se táhla dlouhá fronta, a vešly do Vesmírného sálu. Daley stál u pavoukovitého lunárního modulu v téměř skutečné velikosti, který byl naaranžován, jako by zrovna přistál na Měsíci a po žebříku z něj sestupoval astronaut.

Tvářil se klidně a zamyšleně. Vlasy měl jako obvykle dokonale ulízané brilantinou, všechny přesně na svém místě.

„Vidím, že už jste se stačil obléct,“ rýpla si Stephanie, když k němu došly.

„Podcenil jsem vás, Stephanie. Byla to chyba. Už ji nezopakuju.“

„Průvodce jste projednou nechal doma?“ Věděla, že Daley skoro nikdy nevychází z domu bez tělesných strážců.

„Jednoho jsem si vzal.“

Pokynul rukou a Stephanie s Cassiopeiou se otočily. Na opačném konci expozice věnované laboratoři Skylab se objevila Heather Dixonová.

„Tímhle s vámi končím, Larry,“ prohlásila Stephanie.

„Chcete se dozvědět víc o Alexandrijské spojce? Ona vám doplní bílá místa.“

Dixonová si k nim razila cestu mezi lidmi. K lunárnímu modulu se nahrnula hlučná skupinka dětí a mačkaly se u dřevěného zábradlí kolem exponátu. Daley poodešel kousek stranou, do úzké uličky, která vedla podél skleněné stěny, za níž bylo vidět přelidněnou muzejní kavárnu.

„Pořád platí, že tohle tě bude stát život,“ řekla Stephanii Dixonová.

„Nepřišla jsem poslouchat výhrůžky.“

„A já jsem přišla jen proto, že mi to moje vláda přikázala.“

„Vezměme to od začátku,“ navrhl Daley.

Dixonová vytáhla elektronické udělátko velikosti mobilního telefonu a zapnula ho. Po pár vteřinách zavrtěla hlavou. „Žádný odposlech.“

Stephanie věděla, jak ta věcička funguje. Agenti v Billetu takové pomůcky běžně používali. Popadla detektor a namířila jím na Dixonovou a Daleyho.

Taky nic.

Hodila detektor zpátky Dixonové. „Jsme sami, takže mluvte.“

„Jsi kurva,“ osopila se na ni Dixonová.

„Prima. Mohli bychom teď přejít k pointě tohohle dramatu?“

„Máte ji mít, naservíruju vám ji ve vší stručnosti na stříbrném podnose,“ řekl Daley. „Před třiceti lety si George Haddád četl saúdskoarabský věstník vydaný v Rijádu, studoval místní názvy v západní Arábii a překládal je do staré hebrejštiny. Co ho k tomu vedlo, netuším. Mně to připadá asi stejně zábavné jako pozorovat, jak usychá nátěr. Ale všiml si přitom, že některá z těch míst se zmiňují v bibli.“

„Stará hebrejština je záludná,“ poznamenala Cassiopeia. „Nemá samohlásky. Těžko se překládá, protože slova mají spoustu významů. Člověk musí vědět jak na to.“

„Jste přes tyhle věci odbornice?“ zeptal se Daley.

„To ani náhodou.“

„Haddád byl odborník. A tak si něčeho povšiml. Zjistil, že ty biblické místní názvy se všechny nacházejí na západě Saudské Arábie, v pruhu dlouhém asi čtyři sta mil a širokém asi sto.“

„V oblasti Asír?“ zeptala se Cassiopeia. „Tam, co je Mekka?“

Daley přitakal. „Haddád už celé roky pátral v jiných místech, ale nikde jinde na světě takovou koncentraci biblických místních jmen neobjevil, dokonce ani v Palestině.“

Stephanie si uvědomila, že Starý zákon sepsali starověcí Židé. Takže kdyby místní jména v současné západní Arábii odpovídala ve starohebrejském překladu místům zmiňovaným v bibli, mohlo by to mít nedozírné politické důsledky. „Chcete tím říct, že Židé nesídlili ve Svaté zemi?“

„To v žádném případě,“ ozvala se Dixonová. „Sídlili jsme tam. Chce jenom říct, že Haddád věřil, že Starý zákon popisuje židovskou zkušenost v západní Arábii. Než se Židé vydali na sever, do dnešní Palestiny.“

„Bible pochází z Arábie?“ zeptala se Stephanie.

„Tak by se to taky dalo říct,“ odvětil Daley. „Haddád si svoje závěry potvrdil, když začal porovnávat geografii. Archeologové se v Palestině už víc než sto let pokoušejí najít místa, která by odpovídala biblickým popisům. Bezvýsledně. Ale Haddád zjistil, že když s biblickou geografií porovná lokality v západní Arábii, jejichž názvy přeložil do staré hebrejštiny, shoda je úplná.“

Stephanie se k tomu pořád stavěla skepticky. „Jak to, že si toho nikdo jiný nevšiml? Haddád určitě není jediný na světě, kdo ovládá starou hebrejštinu.“

„Všimli si toho i jiní,“ řekla Dixonová. „Mezi lety 1948 a 2002 to zaregistrovali tři lidé.“

Stephanii neunikla osudovost v jejím tónu. „Ale vaše vláda se o ně postarala? Právě proto musel zemřít i Haddád?“

Dixonová neodpověděla.

Ticho prolomila Cassiopeia. „Tohle se vrací až ke sporným územním nárokům, co? Bůh uzavřel dohodu s Abrahámem a dal mu Svatou zemi. A podle Genesis ta dohoda přešla skrz Abrahámova syna Izáka na Židy.“

„Po celá století se předpokládalo, že země, kterou Bůh Abrahámovi věnoval, leží na území Palestiny,“ dodal Daley. „Ale co když to tak není? Co když ta země zaslíbená leží někde jinde? Daleko od Palestiny. V západní Arábii.“

Cassiopeia se ušklíbla. „Zbláznili jste se. Starý zákon že má původ v Arábii? V srdci islámu? Že domovina Židů, ta, kterou jim zaslíbil Bůh, zahrnuje Mekku? Před pár lety se radikální muslimové po celém světě bouřili kvůli karikaturám Mohameda. Umíte si představit, jak by zareagovali na tohle?“

Daley si stál za svým. „Právě proto měli Saúdové i Izraelci na Haddáda spadeno a chtěli ho zabít. Tvrdil, že jeho teorii potvrzuje důkaz, který je k

nalezení v Alexandrijské knihovně. Prý se to dozvěděl od kohosi, kdo si říkal Strážce.“

„Přesně jako ti tři ostatní,“ dodala Dixonová. „Každého z nich navštívil člověk označující se za Strážce a nabídl mu, že mu poradí, jak knihovnu najít.“

„Jaký důkaz by to měl být?“ zeptala se Stephanie.

Daley se tvářil netrpělivě. „Haddád před pěti lety oznámil palestinským úřadům, že je přesvědčen, že jeho závěry lze ověřit ve starověkých dokumentech. Jako důkaz by mohl postačit třeba jen Starý zákon sepsaný v době před Kristem, v původní hebrejské podobě. Nejstarší dochované jsou až z desátého století. Haddád z jiných dochovaných pramenů věděl, že v Alexandrijské knihovně se biblické texty nacházely. Najít takové dokumenty by byl možná jediný způsob, jak cokoli dokázat, protože Saúdové nepovolí archeologický výzkum v oblasti Asír.“

Stephanie si vzpomněla, co jí v úterý ráno říkal Green. „Proto srovnali ty vesnice se zemí. Měli strach. Nechtěli, aby se cokoli našlo. Cokoli, co by mohlo souviset s židovskou biblí.“

„A právě proto se tě teď snaží zabít,“ dodala Dixonová. „Strkáš nos, kam nemáš. Nechtějí nic riskovat.“

Stephanie civěla do Vesmírného sálu. Vystavené rakety se vzpínaly ke stropu. Mezi exponáty se vzrušeně proplétaly školní výpravy. Zabodla pohled do Dixonové. „Vaše vláda tomuhle všemu věří?“

„Právě proto zemřeli ti tři lidé. Právě proto jsme šli po Haddádovi.“

Stephanie ukázala na Daleyho. „On nechce Izraeli pomáhat. Použije cokoli, co najde, k tomu, aby vaši vládu srazil na kolena.“

Dixonová se rozesmála. „Řečičky.“

„O jeho motivaci není nejmenších pochyb.“

„Nevíte o mojí motivaci ani zbla,“ rozhorlil se Daley.

„Vím, že jste lhář.“

Daley na ni zůstal zírat s nejistým výrazem ve tváři. Vypadal skoro zmateně, což ji překvapilo, a tak se zeptala: „O co přesně kráčí, Larry?“

„O mnohem víc, než si umíte představit.“

53

Lisabon 20:45

Malone se stáhl do obchodu se suvenýry, ale dál se soustředil na tři ozbrojené muže, kteří nacvičeným způsobem postupovali spodní křížovou

chodbou. Profíci. Skrznaskrz.

Schoval se za jednu ze skleněných vitrín u otevřených dveří a vykukoval ven. Pam se mu držela po boku. McCollum se přikrčil za pult.

„Jsou dole, my nahoře. To by nám mělo získat pár minut času. Chrám s klášterem je pořádně rozlehlý. Potrvá jim, než všechno prohledají. Tamhle je zamčeno?“ obrátil se k McCollumovi a ukázal na další skleněné dveře vedoucí z obchodu.

„Bohužel. Dalo by se tamtudy dostat dolů a ven. Takže je z bezpečnostních důvodů musejí zamykat.“

Maloneovi se nezamlouvalo, v jaké situaci se ocitli. „Potřebujeme se odtud dostat.“

„Cottone,“ šťouchla do něj Pam a Malone se otočil zpátky k hornímu ochozu. Ze schodů vedoucích zezdola se vynořil jeden z mužů a mířil ke krámku se suvenýry.

McCollum se k Maloneovi přitočil a zašeptal: „Vezměte ji ke kase a skrčte se za pult.“

Člověk, který dokáže zastřelit dva lidi do hlavy a pak si nerušeně vychutnat snídani, si zasluhuje respekt. A tak se Malone rozhodl, že se s ním nebude hádat, popadl Pam za ruku a odvedl ji k pultu.

Spatřil v McCollumově ruce nůž.

McCollum vklouzl do škvíry mezi vitrínkami. Temnota ho skryje, přinejmenším tak dlouho, aby už oběť nestačila zareagovat.

Ozbrojený muž se blížil.

*** * ***

Stephanii docházela s Larrym Daleym trpělivost. „Co naznačujete tím *mnohem víc, než si umíte představiti“*

„Někteří lidé ve vládě by Haddádovu teorii rádi dokázali,“ řekl Daley.

Vybavilo se jí, co Daley říkal Brentu Greenovi, když si myslel, že jsou o samotě. „Včetně vás.“

„To není pravda.“

Nespolkla mu to. „Nevykrucujte se, Larry. Přišel jste jen proto, že na vás vím věci, které by vás mohly potopit.“

Daley se nenechal vyvést z míry. „Podívejte se pravdě do očí, Stephanie. Naše mediální parta to zahraje do autu jako báchorku zhrzeného zaměstnance, co se snaží udržet si místo. Ano, možná se trochu zapotím, možná budu muset čelit otázkám novinářů, ale nemáte toho v ruce dost, abyste mně nebo komukoli jinému podrazila nohy. Nedal jsem nikomu ani cent. A ti lobbisté? Bude to tvrzení proti tvrzení. Tuhle bitvu prohrajete.“

„Možná. Ale vy už si taky neškrtnete. Budete mít po kariéře.“

Daley pokrčil rameny. „To je riziko podnikání.“

Cassiopeia se rozhlížela po výstavních prostorách a Stephanie na ní poznala, že je nervózní. A tak řekla Daleymu: „Přejděte k věci.“

Cassiopeia poodešla k lunárnímu modulu, kolem kterého se tísnili teenageři.

„Obviňovala jste mě z toho, že jsem prozradil Alexandrijskou spojku,“ řekl Daley. „Jenže nerozeznáte své spojence od nepřátel, Stephanie. Nenávidíte současnou vládu. Pokládáte prezidenta za idiota. Ale jiní lidé jsou ještě horší. Jsou nebezpeční.“

„Ne,“ prohlásila Stephanie. „Všichni jsou to fanatici. Lidi zaslepeně loajální své partaji, kteří celé roky jen řečnili. Teď se ocitli v situaci, kdy by měli začít něco dělat.“

„Momentálně se všechno točí kolem Izraele.“

„Přestaňte mluvit v hádankách, Larry. Povězte mi, co jste mi přišel říct.“

„Za tímhle vším je viceprezident.“

Neklame ji sluch? „Neblázněte.“

„Je napojený na Saúdy. Už dlouhé roky ho financují. Umí v politice chodit. Strávil několik volebních období v Kongresu, tři roky byl ministrem financí, teď sedí na druhé nejvyšší židli. Chce se vydrápat až na vrchol, nijak se tím netají, a jeho přívrženci ve straně mu slíbili kandidaturu. Má přátele, kteří potřebují zůstat se Saúdy v dobrých vztazích, a právě tihle přátelé ho zásobují penězi. S prezidentem se ohledně Blízkého východu neshodnou. Viceprezident je jedna ruka se saudskou královskou rodinou, ale nešíří se o tom. Veřejně jim lezl do zadku jenom párkrát. Ale postaral se, aby se Saúdové dozvěděli o Alexandrijské spojce. Odměnil se jim tím za podporu.“

To, co Daley říkal, bylo v přímém rozporu s tím, co tvrdil Brent Green; vždyť Green vzal vinu za prozrazení Alexandrijské spojky sám na sebe.

Cassiopeia se vrátila.

„Copak?“ zeptala se jí Stephanie.

„Ukončete to.“

„Něco se děje?“

„Jenom mám zlé tušení.“

„Ve vašem světě je kapku moc pletichaření,“ řekla Cassiopeii Dixonová.

„A v tom vašem je zase kapku moc lží.“

Stephanie upřela pohled na Daleyho; v hlavě se jí svářily protichůdné myšlenky. „Před pár minutami jste tvrdil, že někdo ve vládě by chtěl Haddádovu teorii dokázat. Teď tvrdíte, že ji viceprezident podstrčil Saúdům. A ti ji chtějí sprovodit beze stopy ze světa. Tak jak to vlastně je?“

„Stephanie, to, co jste mi doma ukradla, by mě zničilo. Já pracuju v

zákulisí. Odjakživa tomu tak bylo. Někdo tu práci dělat musí. Chcete potopit mě, anebo se chcete dozvědět, kdo je doopravdy za tímhle vším?“

Tím jí na otázku neodpověděl. „Chci všechno.“

„To nejde. Mohla byste mě projednou poslouchat? Klidně můžete celý den bušit sekerou do kmene a třeba nakonec povolí. Anebo do něj můžete vrazit klín, a pak povolí stoprocentně.“

„Jenom se snažíte zachránit si kůži.“

„Pověz jí to,“ vybídl Daley Dixonovou.

„Ve vaší vládě panují neshody. Zatím jste stále na naší straně, ale někdo by to rád změnil.“

Stephanií to nehnulo. „Tak to je odjakživa. Každá mince má dvě strany.“

„Tohle je odlišná situace,“ namítla Dixonová. „Teď jde o víc. A Malone je v Portugalsku.“

To ji přimělo zbystřit.

„Mossad ho tam chce zlikvidovat.“

Daley si prohrábl vlasy. „Stephanie, ve hře jsou dvě frakce. Arabská a židovská. Obě chtějí totéž a projednou dokonce ze stejného důvodu. Viceprezident je napojen na Araby…“

Ohromným muzeem se rozječel alarm, pak dutý hlas z reproduktorů oznámil, že všichni musí neprodleně opustit budovu.

Stephanie popadla Daleyho.

„Já za to nemůžu,“ ujistil ji.

*** * ***

Sabre stál nehybně jako socha. Potřeboval, aby muž s pistolí vešel do obchodu.

Udělá to.

Určitě.

Dumal, kam se poděli ti druzí dva. Odpovědí mu byl pohyb za zamčenými skleněnými dveřmi.

Zajímavé.

Ti tři se v kostele očividně vyznali a taky věděli, že svou kořist najdou v obchodě se suvenýry.

Že by zahlédli světlo?

Dva pistolníci po jeho levici vyzkoušeli skleněné dveře a zjistili, že je zamčeno. Poodstoupili a vypálili do nich.

Nic. Jenom ťukání. Jako když kladivo naráží do hřebíku. Kovové kulky narážely do skla, ale neprolétly jím.

Je neprůstřelné.

Třetí muž vběhl do otevřených dveří, pistoli před sebou v napřažené ruce. Sabre si počkal, až zpomalí, aby vyhodnotil situaci, a pak po něm skočil, vykopl mu zbraň z ruky, vytáhl nůž a podřízl mu hrdlo. Ani mu nedopřál čas uvědomit si, co se stalo, a vrazil mu nůž do šíje.

Ozvalo se zachrčení a muž se svezl na podlahu.

O skleněné dveře zacinkaly další kulky. Několik kopanců, které ale nebyly o nic účinnější. Pak Sabre zaslechl kroky, jak se útočníci rozběhli zpátky ke schodům.

Hmátl po pistoli mrtvého.

*** * ***

Alarm dál ječel. Stovky návštěvníků se hrnuly k východům z muzea. Stephanie Daleyho nepouštěla.

„Viceprezident má spojence," řekl. „Sám by to všechno nezvládl."

Stephanie poslouchala.

„Pracuje pro něj Brent Green, Stephanie. Nestojí na vaší straně."

Stephanie se střetla s pohledem Dixonové a ta řekla: „Mluví pravdu. Kdo ještě ví, že jste sem šly? Kdybychom vás chtěli zabít, nedali bychom si schůzku tady."

Stephanie si myslela, že má všechno pod kontrolou, ale teď už si nebyla tak jistá. Green je skutečně jediný, kdo ví, že tu jsou – pokud Dixonová a Daley mluví pravdu.

Pustila Daleyho a ten řekl: „Green táhne s viceprezidentem za jeden provaz. Už hezkou dobu. Má za to slíbené jeho křeslo. Nemá šanci, že by někdy uspěl ve volbách. Tohle je jeho jediná možnost, jak to dotáhnout výš."

Z reproduktorů se znovu ozvalo upozornění, že všichni mají opustit budovu. Z kavárny k nim došel hlídač a vybídl je, ať odejdou.

„Co se děje?" zeptal se ho Daley.

„Jenom bezpečnostní opatření. Potřebujeme budovu vyklidit."

Stephanie skrz prosklenou stěnu zahlédla, jak se davy lidí hrnou přes ulici a míří parkem pryč od muzea.

Prý jenom bezpečnostní opatření…

Pospíšili si k hlavnímu východu. Ze dveří pořád proudily zástupy lidí. Štěbetali a tvářili se rozrušeně. Většinou to byla omladina a rodiny s dětmi, dohadovali se, co se asi děje.

„Vezmeme to jinudy," navrhla Cassiopeia. „Aspoň to nebude tak předvídatelné."

Stephanie souhlasila. Zamířily pryč. Daley s Dixonovou zůstali nehybně stát na místě, jako by se je tím snažili přesvědčit o své pravdě.

„Stephanie!“ zavolal Daley.

Stephanie se otočila.

„Jsem jediný spojenec, kterého máte. Přijďte za mnou, až vám to dojde.“

Nenechala se jeho slovy zviklat, ale užírala ji nejistota, která se jí příčila.

„Musíme jít,“ vybídla ji Cassiopeia.

Pospíšily si skrz výstavní prostory, kolem vypulírovaných letounů, kolem obchodu se suvenýry, který kvapem přicházel o zákazníky. Cassiopeia odhodlaně mířila k jednomu z únikových východů – chytrý tah, když už spustily alarmy.

Vtom se před nimi zpoza vitríny plné miniaturních modýlků letadel vynořil muž. Byl vysoký, na sobě měl tmavý společenský oblek. Zarazil je zvednutou rukou. Stephanie si povšimla, že se mu od levého ucha táhne tenounký drát.

Zastavily se s Cassiopeiou a ohlédly se. Za nimi stáli další dva muži, podobně oblečení i vybavení. Jejich vzhled a chování Stephanii napověděly, s kým má co do činění.

Jsou z prezidentovy ochranky.

První muž řekl něco do mikrofonu na klopě a alarm utichl.

„Co kdybyste nám to usnadnila, paní Nelleová?“

„Proč bych měla?“

Muž k ní přistoupil blíž. „Protože si s vámi chce promluvit prezident Spojených států.“

54

Lisabon 21:30

Malone obešel pult a podřepí vedle McColluma, který mrtvému prohledával kapsy. Neuniklo mu, že ten údajný lovec pokladů zabil útočníka se zručností profesionála.

„Ti dva to berou přes kostel a taky sem míří,“ řekl McCollumovi.

„Jo,“ přitakal McCollum. „Tady máte pár zásobníků. A ještě jednu pistoli. Máte ponětí, co jsou zač?“

„Izraelci. Kdo jiný.“

„Netvrdil jste náhodou, že ti už jsou ze hry?“

„A netvrdil jste vy, že jste amatér? A právě teď jste předvedl profesionální práci.“

„Když jde o krk, nic jiného člověku nezbývá.“

Malone si povšiml, že mrtvý má na zápěstí připevněnou kovovou

věcičku. Odepjal ji.

Lokátor sledovacího zařízení. Sám takový často používal, když sledoval terče, na které umístil elektronickou štěnici. Zapnul drobnou obrazovku a spatřil, že zařízení někoho sleduje; zvuk mělo vypnutý. Blikající kontrolka ukazovala, že cíl je blízko.

„Potřebujeme zmizet," ozvala se Pam.

„To nebude tak jednoduché," řekl Malone. „Dá se odtud odejít jenom přes horní ochoz. Jenže ti dva pistolníci už jsou nejspíš u schodů. Potřebujeme se dostat dolů někudy jinudy."

Strčil si sledovací zařízení do kapsy. Se zbraněmi v rukou vyklouzli z obchodu.

Oba útočníci vyrazili z průchodu asi o třicet metrů dál a začali pálit.

Křížovou chodbou se rozlehlo lupání, jako když praskají pouťové balónky.

Malone se vrhl na zem a strhl Pam s sebou. Rohy chodby nebyly do pravého úhlu, ale rozevřenější, takže ambit měl osmiúhelníkový tvar. Malone toho využil, aby se skryl.

„Běžte tudy," poručil McCollum. „Já je zaměstnám." Obvod chodby lemovala nepřerušovaná kamenná lavice, spojovala oblouky a tvořila umnou balustrádu. Malone s Pam se v předklonu rozběhli pryč od obchodu se suvenýry, zatímco McCollum pálil po útočnících.

Ode zdi asi tři metry po Maloneově levici se odrážely kulky, některé před ním, jiné za ním. Uvědomil si, co se děje. Chodbu slabě osvětlovala noční světla a stíny, které v jejich matném jasu vrhaly, prozrazovaly jejich polohu. Zarazil Pam a přikrčil se k podlaze. Třemi přesně mířenými výstřely světla zlikvidoval. Zahalila je tma. McCollum přestal pálit. Útočníci jakbysmet.

Malone pokynul Pam a zase se v předklonu rozběhli; kryli se za oblouky, ozdobnými kružbami a lavicí. Doběhli na roh.

Po pravé straně pokračovala chodba dál; nebyly v ní žádné dveře. Před nimi končila neporušenou zdí. Nalevo byly skleněné dveře, jedno křídlo bylo otevřené a přímo vybízelo ke vstupu. Tabulka na zdi informovala, že se tam nachází refektář. Třeba z něj vede cesta ven.

Malone pokynul Pam a vběhli dovnitř.

O skleněné dveře zarachotily tři kulky, ale odrazily se od nich. Žádná nepronikla skrz. Taky neprůstřelné sklo. Sláva tomu, kdo materiál vybíral.

„Cottone, máme problém," oznámila Pam. Rozhlížel se po refektáři.

Navzdory tmě, kterou jen tu a tam porušovaly ostrůvky světla pronikajícího dovnitř okny, rozeznal, že rozlehlá místnost má obdélníkový tvar a je zastřešená žebrovou klenbou podobnou té v kostele. Celou ji obíhala nízko posazená římsa, pod kterou prostor krášlila barevná

dlaždicová mozaika. Nevedly odtud žádné jiné dveře. Okna měli tři metry nad hlavou a nebylo, jak se k nim dostat.

Zahlédl jenom dvě možné únikové cesty.

Jednu na protější straně místnosti. Doběhl k ní těch patnáct metrů a zjistil, že to možná kdysi býval krb, ale teď už slouží jen jako ozdobný výklenek.

A je zazděný.

Druhý výklenek byl ještě menší, tak metr dvacet na metr padesát, zapuštěný necelý metr hluboko do vnější zdi. Refektář kdysi sloužil mnichům jako jídelna a tady se možná připravovalo jídlo, než ho naservírovali na stůl.

Pam má pravdu. Mají problém.

„Zalez tam," poručil jí.

Nevzpírala se a poslušně se nasoukala do výklenku. „Co tu vůbec dělám? Muselo mi úplně přeskočit."

„Toho sis všimla kapku pozdě."

Nespouštěl oči ze dveří vedoucích na chodbu. I v přítmí se za nimi rýsoval stín. Jakmile viděl, že Pam je uvnitř, vmáčkl se za ní, páteří se přitiskl ke zdi a nasoukal se do výklenku, jak nejhlouběji to šlo.

„Co budeš dělat?" zašeptala mu do ucha. „Co budu muset."

Sabre si všiml, že se útočníci rozdělili. Jeden vyrazil za Malonem, druhý proklouzl klenutým průchodem, který vedl zpátky dolů do kostela. Sabre usoudil, že nahoře bude mít výhodnější pozici, a tak opatrně zamířil k témuž průchodu v naději, že se tamtudy dostane na kůr, kde odpoledne stáli Malone a jeho exmanželka.

Měl lov rád, zvlášť když dopadení kořisti představovalo skutečnou výzvu. Rád by věděl, co jsou ti muži zač. Jsou to opravdu Izraelci, jak se domnívá Malone? Je to možné. Od Jonáše věděl, že do Londýna vyslali zabijácké komando, ale to už se o Haddáda přece postaralo. Slyšel to na nahrávce a Malone mu to potvrdil. Tak co dělají Izraelci tady? Jdou po něm? To těžko. Tak po kom jiném?

Proklouzl průchodem.

Nalevo vedlo schodiště dolů do kostela. Slyšel tam v temnotě pod sebou kroky.

Vyšel na kůr, zastavil se v místě, kde se balustráda spojovala se zdí a opatrně se podíval dolů. Okny vysoko v jižní zdi kostela prosvítalo slabé světlo. Uličkou mezi lavicemi a severní zdí se kradla temná mužská silueta se zbraní v ruce; střelec se snažil držet ve stínech a pomalu mířil ke schodům nahoru.

Sabre dvakrát vystřelil.

Tlumené rány se rozlehly prostornou lodí. Jeden výstřel zasáhl cíl a muž vykřikl, zakolísal, zachytil se lavice. Sabre znovu zamířil; příšeří mu to ztěžovalo, ale zase ne nijak kriticky. Dalšími dvěma výstřely srazil muže na podlahu.

To nebylo špatné.

Vyměnil zásobník za nový, který vylovil z kapsy.

Otočil se k odchodu. Je načase najít Malonea.

Před obličejem se mu objevila pistole.

„Odhod tu zbraň," poručil mu dotyčný anglicky.

Sabre zaváhal a pokoušel se rozeznat jeho tvář, ale ve tmě z něj viděl jen černou siluetu. Pak mu došlo, že ten muž má na hlavě kápi. Za krkem ho zastudila hlaveň další pistole.

Dva problémy naráz.

„Řeknu to ještě jednou," ozval se první útočník. „Odhoď tu zbraň."

Nemá na vybranou. Rozevřel prsty a pistole zarachotila o zem.

Útočník mu přestal mířit na obličej. Pak se cosi mihlo vzduchem a praštilo ho ze strany do hlavy. Ještě než stačil jeho mozek zaregistrovat bolest, svět kolem něj zčernal.

55

Malone svíral v ruce pistoli a vyčkával. Odvážil se vykouknout z výklenku, kde se s Pam krčili. Po podlaze se plazil stín střelce přibližujícího se ke dveřím.

Malone by rád věděl, jestli tuší, že tahle místnost nemá východ. Usuzoval, že ne. Proč by jinak šel dovnitř? Stačilo by počkat venku na ochozu. Ale už dávno se poučil, že lidé, kteří se živí zabíjením, bývají netrpěliví. Dychtí vykonat práci a zmizet. Čekáním se zvyšuje pravděpodobnost neúspěchu.

Pam ztěžka oddychovala a nemohl jí to vyčítat. I jemu samotnému uhánělo srdce jako o závod. *Uklidni se,* poručil si. *Přemýšlej. Buď připravený.*

Stín už se táhl až na zeď refektáře.

Muž vpadl s namířenou zbraní dovnitř.

Nejdřív ze všeho nejspíš zaregistroval, že místnost je temná a prázdná, nikde žádný nábytek. Vzápětí by jeho pozornost nejspíš přitáhl výklenek na protějším konci a pak ten ve stěně. Jenže Malone mu nedopřál čas. Vystartoval ze skrýše a vypálil.

Kulka prolétla kolem cíle a odrazila se od stěny. Vetřelce to na moment

zaskočilo, ale bleskurychle se vzpamatoval a namířil na Malonea. Vzápětí mu zřejmě došlo, že je nekrytý.

Takže to bude duel.

Malone znovu vystřelil a zasáhl ho do stehna.

Muž zavyl bolestí, ale neupadl.

Třetí Maloneova kulka ho trefila do hrudi. Zavrávoral a pak se naznak svalil na zem.

„Zabít tě není hračka, Malone," ozval se zpoza dveří mužský hlas.

Malone ten hlas poznal. Adam z Haddádova bytu. Takže teď už věděl, s kým má tu čest. S Izraelci. Ale jak ho našli?

Zaslechl kroky. Rychle se vzdalovaly.

Zaváhal a pak si pospíšil ke dveřím; hodlal dotáhnout do konce to, co začal v Londýně.

U dveří se zastavil a vyhlédl ven.

„Tady jsem, Malone," křikl Adam.

Malone se zadíval přes šikmo křížovou chodbu a spatřil ho pod jedním z oblouků. Tu tvář by si s nikým nespletl.

„Umíš střílet, ale tak dobře zas ne. Teď je to jenom mezi námi dvěma."

Adam zmizel v průchodu vedoucím dolů do kostela.

„Zůstaň, kde jsi, Pam," poručil Malone. „Jestli mě tentokrát neposlechneš, tak si to s těmi střelci vyřid sama."

Vyrazil z refektáře a rozběhl se po ochozu. Kam se poděl McCollum? Dva střelci jsou stoprocentně dole. Předtím zahlédl celkem tři. Že by Adam McColluma zabil? *Teď je to jenom mezi námi dvěma.* Tak to ten Izraelec řekl.

Malone usoudil, že pustit se za Adamem dolů by byla hloupost. Lepší bude udělat něco nepředvídaného. Vyskočil na lavici, která lemovala ochoz, a zadíval se dolů. Křížová chodba byla působivě a bohatě zdobená kružbami a dalšími kamennými dekoracemi. Zastrčil si pistoli za opasek a přehoupl se přes okraj ochozu; rukama se přidržoval vršku kamenné lavice a nohama našel chrlič. Jakmile nabral rovnováhu, přikrčil se a přehoupl se na ozdobnou římsu, která vystupovala z jednoho z opěrných pilířů. Teď už měl travnatý rajský dvůr jen necelé dva metry pod sebou.

Adam se zničehonic vynořil z kostela a rozběhl se chodbou na protější straně.

Malone vytasil pistoli a vypálil; kulka cíl minula, ale rozhodně neunikla jeho pozornosti.

Adam se přikrčil a schoval se za stejnou lavici ve výšce pasu jako předtím Malone.

Pak vykoukl a vystřelil.

Malone skočil dolů mezi dva pilíře a tvrdě dopadl na dlaždice. Vyrazil si dech. Přece jen už mu bylo osmačtyřicet a tělo mu nesloužilo jako dřív, byť kdysi podobné věci dělával dnes a denně. Přikrčil se za lavici a opatrně se zadíval přes ambit.

Adam už zase někam utíkal.

Malone vyskočil na nohy, rozběhl se doleva, oběhl roh a mířil Adamovi přímo v ústrety. Jeho terč zmizel za dalšími skleněnými dveřmi, byly vyrobené na míru a zasazené ve zdobeném oblouku a z obou stran kolem nich stály sochy.

Malone ke dveřím došel a zastavil se.

Podle informační tabulky se za nimi nacházela kapitulní síň, kde se kdysi mniši společně scházeli na shromážděních. Otevřít ty dveře by byla pitomost. Vládla za nimi tma, takže z místnosti moc neviděl, jasně rozeznával jen obrysy dvou oken.

Rozhodl se na to jít jinak.

Rozrazil jedno křídlo dveří a zůstal skrytý za druhým, které by ho mělo uchránit před výstřely.

Žádné nepřišly.

Uprostřed vysoké obdélníkové místnosti stál obrovský náhrobek.

Propátrával pohledem místnost. Nikde nic. Jeho pohled přitáhla okna. To napravo bylo rozbité, na podlaze se válely střepy a nahoru k oknu vedl provaz a mizel na druhé straně.

Adam utekl.

Na kamenné podlaze zaduněly kroky a spatřil, že k němu běží Pam s McCollumem. Vyšel do křížové chodby a zeptal se McColluma: „Kde jste byl?“

„Praštili mě do hlavy. Byli dva. Nahoře na kůru. Jednoho jsem sejmul dole v kostele a pak tihle dva dostali mě.“

„Jak to, že vás neoddělali?“

„Jak to mám vědět, Malone? Co kdybyste se jich zeptal?“

Malone v duchu počítal. Tři mrtví. Další dva údajně přepadli McColluma. Takže celkem pět? Viděl jenom tři.

Namířil pistolí, kterou držel v ruce, na McColluma. „Ti chlapi sem vlítnou, jdou po nás, pokusí se mě a Pam zabít, ale vás jenom přetáhnou přes hlavu a nechají být. To je kapku zvláštní, nezdá se vám?“

„Co tím chcete naznačit, Malone?“

Vytáhl z kapsy sledovací zařízení. „Pracují pro vás. Přišli nás sejmout, abyste to nemusel dělat vlastnoručně.“

„Ujišťuju vás, že kdybych vás chtěl zabít, už byste byli po smrti.“

„Zamířili přímo nahoru do toho obchodu. Kroužili kolem nás jako dravci.

Věděli, kde hledat.“ Ukázal mu sledovací zařízení. „Sledovali nás. Jednoho jsem nahoře zabil a chybělo málo, abych dostal i toho třetího. A on pak prostě vezme nohy na ramena? To je nejpodivnější zabijácké komando, jaké jsem kdy viděl.“

Spustil zařízení a namířil jím na McColluma. Zapnul zvuk a tiché pípání ho upozornilo, že zařízení zachytilo signál vysílaný sledovaným objektem.

„Sledovali vás. Teď si to potvrdíme.“

„Jen do toho, Malone. Jen si to vyzkoušejte.“

Pam mlčky stála stranou. Obrátil se k ní: „Pokud vím, řekl jsem ti, ať se odtamtud nehneš na krok.“

„Nehnula jsem se, dokud nepřišel. A fakt má na hlavě ošklivou bouli, Cottone.“

Malonea to nepřesvědčilo. „Je dost drsňák na to, aby se kvůli nám nechal od svého najatého pomocníka praštit.“

Přiblížil lokátor k McCollumovi, ale rytmické pípání se nezměnilo.

„Spokojený?“ zeptal se McCollum.

Malone namířil přístrojem doleva, pak doprava, ale pořád nic. McCollum na sobě štěnici neměl. Vtom kolem prošla Pam, prohlížela si interiér kapitulní síně.

Pípání se změnilo.

McCollum si toho taky povšiml.

Malone na něj nepřestával mířit zbraní, čímž mu mlčky říkal, ať se ani nehne. Namířil lokátorem na Pam a pípání se zrychlilo.

Pam to postřehla a otočila se k němu.

Spustil ruku se zbraní a přistoupil k ní o dva kroky blíž, zařízením přitom těkal ze strany na stranu. Pípání zpomalilo, pak ještě víc, ale když namířil přímo na ni, zase zrychlilo.

Zatvářila se užasle a zeptala se: „Co to má znamenat?“

„Sledovali tebe. Takže díky tomu vystopovali George. Díky tobě.“ Opanoval ho vztek. Odhodil sledovací zařízení, strčil si pistoli do kapsy a začal Pam prohmatávat.

„Co to sakra děláš?“ rozječela se.

Byla očividně nervózní, ale Malone se na její pocity neohlížel.

„Pam, najdu to, i kdybych tě měl svlíknout a prohledat ti každou tělesnou dutinu. Tak mi řekni, kde to je.“

Vypadalo to, že Pam vůbec nechápe, o co kráčí. „Co kde je?“

„To, co našel ten lokátor.“

„Zkuste hodinky,“ poradil mu McCollum.

Malone se otočil. McCollum ukazoval na Pamino zápěstí.

„Podle mě to bude tam. Mají vlastní zdroj energie a jsou dost velké, aby

se do nich štěnice vešla.“

Malone popadl Pam za zápěstí a neurvale rozepjal pásek hodinek, takže spadly na zem. Namířil na ně lokátorem. Zběsilé pípání věstilo, že našel, co hledal. Namířil zpátky na Pam a pípání se uklidnilo.

„Panebože,“ zamumlala Pam. „Takže toho starého pána zabili kvůli mně.“

56

Malone vešel do business centra v hotelu Four Seasons. Z kláštera odešli hlavním vchodem. Jelikož se dveře daly zevnitř otevřít, byla to nejrychlejší úniková cesta.

Obešli budovu a zjistili, kudy se Adam se svými krajany dostal dovnitř. Elegantní okna kapitulní síně, okrášlená starými kamennými ozdobami, jako jediná nebyla zabedněná. Byla dva metry nad zemí a vyhlížela do temné boční uličky. Navíc před nimi rostly dva košaté stromy, které poskytovaly perfektní krytí.

Pak došli do belémské obchodní čtvrti a svezli se trolejbusem do centra Lisabonu. Odtamtud dojeli taxíkem těch pár mil do hotelu. Celou cestu mlčeli. Malone se zmítal v pochybnostech. Měl se na pozoru před McCollumem a teď zjistil, že hrozba celou dobu číhala mnohem blíž. Ale jakékoli další pronásledování uťal tím, že odhodil hodinky mezi keře, které lemovaly rajský dvůr.

Teď hlavně potřebuje přemýšlet.

Vešli do jedné z konferenčních místností v business centru a zavřeli za sebou dveře. Na stole stál počítač a telefon, nechyběly propisovačky a papíry. To se mu na hotelech Four Seasons líbilo – člověku stačí říct, co potřebuje, a vzápětí to má.

„Cottone,“ ozvala se Pam, „ty hodinky jsem dostala jako dárek. Už jsem ti to přece říkala. Od toho přítele, se kterým chodím.“

Pamatoval se, že mu to v Londýně opravdu říkala. Hodinky značky TAG. Drahé. Udělalo to na něj tehdy dojem. „Co je ten chlap zač?“

„Právník v jiné firmě. Podílník.“

„Jak dlouho to spolu táhnete?“ Vyznělo to, jako by mu na tom záleželo, ačkoli mu to bylo šumafuk.

„Pár měsíců. Vůbec to nedává smysl. Jak by mohl vědět, co se semele? Ty hodinky mi dal už před celými týdny.“

Malone jí chtěl věřit. Jenže by nebyla první agentova manželka, která se zapletla s protistranou. Sáhl po telefonu a zavolal do Atlanty, do Magellan

Billetu. Představil se a vylíčil, co si přeje. Bylo mu řečeno, ať vydrží na lince. Za dvě minuty se ve sluchátku ozval mužský hlas: „Cottone, tady Brent Green. Přepojili váš hovor ke mně.“

„Potřebuju mluvit se Stephanií.“

„Není tady. Máme tu pěkně rušno. Budete si muset vystačit se mnou.“

„Odkdy se ministr spravedlnosti plete do záležitostí Billetu? Obvykle se od toho důsledně držíte stranou.“

„Situace se zkomplikovala, Cottone. Stephanii zbavili funkce a oba jsme se ocitli pod palbou.“

Cottona to nepřekvapilo. „Všechno to souvisí s tím, co dělám tady.“

„Přesně tak. Ve vládě jsou lidé, kteří neváhali ohrozit vašeho syna.“

„Kdo?“

„Nevíme to jistě. Stephanie se to snaží zjistit. Můžete mi říct, co se tam u vás děje?“

„Máme se blaze. Je to jako jediná nekonečná párty. V Lisabonu je báječně.“

„Máte k tomu sarkasmu nějaký důvod?“

„Mám jich tunu. Ale něco od vás potřebuju. Proklepněte mi chlapa jménem James McCollum. Prý byl v armádě, u zvláštních jednotek.“ V rychlosti ho Greenovi popsal. „Potřebuju vědět, jestli takový člověk vážně existuje, a znát jeho zázemí.“ Když to říkal, nespouštěl pohled z McColluma, ale ten nehnul ani brvou. „Co je se Stephanií?“

„To by bylo na dlouhé povídání. Ale potřebujeme vědět, co děláte vy. Mohlo by jí to pomoct.“

„Netušil jsem, že vám na ní tolik záleží.“

„Nechápu, proč si všichni myslí, že ji nesnáším. Má spoustu dobrých stránek. Ale momentálně má potíže. Ona ani paní Vittová už se nám několik hodin neozvaly.“

„Cassiopeia je tam taky?“

„Ano, se Stephanií. Poslal ji sem váš přítel Henrik Thorvaldsen.“

Green měl pravdu. Opravdu tam mají rušno. „Taky tu mám jistou záležitost s exmanželkou. Zdá se, že ji Izraelci sledovali.“

„Víme o tom. Člověk, se kterým se v Atlantě vídala, pomáhá Izraelcům. Mossad ho požádal, ať jí dá pár věcí. Hodinky, medailonek, prsten. Ve všech bylo sledovací zařízení. Zřejmě spoléhali, že bude aspoň jedno z toho nosit.“

„To znamená, že Izraelci věděli, co se chystá s mým synem, a předem se připravili, aby toho mohli využít.“

„To můžeme tvrdit téměř s jistotou. Je Alexandrijská spojka stále v bezpečí?“

„Netušil jsem, že o tomhle víte.“

„Teď už ano.“

„Izraelci ji včera definitivně zlikvidovali a před malou chvílí nás málem dostali.“ Teď si skutečně potřeboval popřemýšlet. „Už musím jít. Můžete mi na sebe dát přímou linku?“ Green mu nadiktoval číslo. „Nikam mi neutečte. Co nevidět se vám zase ozvu.“

„Cottone,“ zarazil ho ještě Green, „ten právník, co se s ním vaše bývalá manželka scházela, je po smrti. Před pár dny ho zastřelili. Mossad za sebou zametá stopy.“

Dovtípil se, co mu Green naznačuje.

„Na vašem místě bych na ni dával pozor,“ dodal Green. „Je pro ně taky zbytečná přítěž.“

„Pokud ne něco dalšího.“

„Každopádně představuje problém.“

Malone zavěsil. Pam se na něj dívala. „Tvůj milenec je po smrti. Izraelci se o něj postarali. Pracoval pro ně.“

Šokovaně vytřeštila oči. Maloneovi to bylo úplně fuk. Ten muž se podílel na tom, že se Gary ocitl v nebezpečí. „Takhle to dopadá, když si za mazlíčka vybereš chřestýše. Nešlo mi do hlavy, jak nás vystopovali do toho londýnského hotelu. Věděl jsem jistě, že nás od Haddáda nikdo nesledoval.“

Viděl na ní, že je rozrušená, ale na ohledy teď neměl čas. Dumat nad tím, co se nedá změnit, člověka může stát krk. Obrátil se k McCollumovi: „Slyšel jste mě. Chci si vás prověřit.“

„Už jste s tím tyátrem skončil? Nezapomínejte, že před sebou ještě pořád máme kus cesty a nevíme, kudy dál.“

„To tvrdí kdo?“ Malone vytáhl fotografii, kterou vytrhl z knížky v obchodě se suvenýry, a rozložil ji. „*Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál.* Už jsme našli místo, kde se stříbro měnilo ve zlato. Tady tohle. Výjev Kristova narození. Betlém. Belem. A co adresa, která se nevztahuje k žádnému místu?“ Ukázal na počítač. „Tady je spousta adres a k žádné se neváže konkrétní místo. Internetové adresy.“

Posadil se k počítači.

„Strážci potřebují mít nad vodítky kontrolu. Nepůsobí na mě dojmem, že by je jen tak někde rozházeli a nechali být. Když se pozvaný, anebo třeba někdo, kdo se k celé záležitosti nachomýtl čirou náhodou, dostane takhle daleko, potřebují mít jistotu, že ještě mohou jeho pouť zarazit. A nejlepší způsob, jak toho docílit, je umístit další vodítka na webovou stránku, kterou spravují.“

Naťukal do prohlížeče BETLEM.COM, ale dostal se na komerční stránky plné hloupostí. Zkusil BETLEM.NET a dopadl víceméně stejně. Ale

když napsal BETLEM.ORG, obrazovka zbělela a černým písmem se na ní objevila otázka:

Co hledáš?

Pod otázkou blikal na řádku kurzor, vyčkával na odpověď. Malone vyťukal: ALEXANDRIJSKOU KNIHOVNU. Obrazovka blikla a změnila se.

Nic víc?

Napsal to, o čem byl přesvědčený, že to chtějí slyšet:

Vědění.

Obrazovka se opět změnila.

28°41’41“N 33°38’44“E

Malone věděl, co ty číslice znamenají. *Najdi místo, které představuje adresu nevztahující se k žádnému místu, a tam se dozvíš cestu dál.* „Tohle nám ukazuje tu cestu dál.“

„Zeměpisné souřadnice,“ konstatoval McCollum.

Malone přitakal. Potřeboval k souřadnicím přiřadit konkrétní místo, a tak vyhledal patřičnou webovou stránku, zadal údaje a čekal.

Za pár vteřin se objevila mapa.

Okamžitě ten tvar poznal – obrácený rovnoramenný trojúhelník, klín přimykající se z Asie k Africe, kraj, kde se podivuhodným způsobem kombinují hory a pouště, poloostrov od východu obklopený úzkým Suezským zálivem, od západu ještě užším Akabským zálivem a od jihu Rudým mořem.

Poloostrov Sinaj.

Souřadnice ukazovaly místo úplně dole na jihu, v horách, skoro až u špičky převráceného trojúhelníku.

„Zdá se, že jsme to našli.“

„Ale jak se tam dostaneme?“ zeptal se McCollum. „Je to egyptské území, blízko Izraele, střeží ho jednotky OSN.“

Malone sáhl po telefonu. „Řekl bych, že to nebude problém.“

ČTVRTÁ ČÁST

57

Vídeň 22:30

Thorvaldsen ve velkém sále sledoval, jak se odvíjí podzimní shromáždění Řádu zlatého rouna. Stejně jako ostatní členové seděl na starožitné zlacené židli. Židle byly vyrovnány v řadách po osmi, členové Kruhu seděli proti nim. Alfred Hermann si hověl uprostřed v křesle čalouněném modrým hedvábím. Všichni přímo dychtili dostat se ke slovu a diskuse se brzy stočila k Blízkému východu a k tomu, co politický výbor navrhl na jaře. Tehdy šlo jen o nesmělé plány, kdežto teď bylo všechno jinak. A ne všichni souhlasili.

Popravdě řečeno, nesouhlasu bylo mnohem víc, než Alfred Hermann čekal. Modré křeslo se už dvakrát osobně zapojil do debaty, což bylo neobvyklé; většinou zůstával zticha.

„Vystěhovat Židy je nemožné a absurdní," ozvalo se z pléna. Thorvaldsen mluvčího znal. Byl to Nor, který se ve velkém zabýval rybolovem v severním Atlantiku. „Z biblické Knihy Paralipomenon jasně vyplývá, že Bůh si vyvolil Jeruzalém a požehnal tamnímu chrámu. Já bibli znám. V První knize královské stojí, že Bůh dal Šalomounovi jeden kmen, aby Davidovi zůstalo planoucí světlo po všechny dny před Hospodinem v Jeruzalémě. Ve městě, které si pro sebe Hospodin vyvolil. Založení moderního státu Izrael nebyla náhoda. Mnoho lidí věří, že k němu došlo na popud Boha."

Několik dalších členů podpořilo ten postřeh dalšími citacemi z Knihy Paralipomenon a ze Žalmů.

„A co když je všechno to, co citujete, nepravdivé?"

Ta otázka přišla z přední řady. Modré křeslo vstal. „Pamatujete se, kdy novodobý izraelský stát vznikl?"

Nikdo neodpověděl.

„Čtrnáctého května 1948. Ve čtyři hodiny a dvaatřicet minut odpoledne. David Ben Gurion stál v muzeu v Tel Avivu a prohlásil, že z *moci přirozeného a historického práva Židů* vyhlašuje zřízení židovského státu v zemi Izrael."

„Prorok Izaiáš jasně řekl, že *národ bude zrozen za jediný den,*" prohlásil jeden ze členů. „Bůh svůj slib dodržel. Uzavřel úmluvu s Abrahámem. Židům byla navrácena jejich země."

„A odkud o té úmluvě víme?" opáčil Hermann. „Jen z jediného zdroje, ze

Starého zákona. Mnozí z vás se na něj odvolávají. Ben Gurion mluvil o *přirozeném a historickém právu Židů.* Také poukazoval na Starý zákon. Je to jediný dochovaný důkaz, ve kterém se o něčem takovém mluví – ale jeho autenticita je krajně sporná.“ Thorvaldsen se rozhlédl sálem.

„Kdybych měl vlastnické listiny k vašim panstvím, dokumenty stovky let staré, přeložené z vaší řeči lidmi, kteří už jsou dávno mrtví a kteří vašimi jazyky ani nemluvili, copak byste všichni do jednoho nezpochybnili jejich věrohodnost? Nedožadovali byste se lepších důkazů než jen jejich neověřeného a neautorizovaného překladu?“ Hermann se odmlčel. „A přesto jsme všichni bez námitek přijali Starý zákon jako nezpochybnitelné Slovo Boží. Na jeho základě se posléze utvářel Nový zákon. Jeho text má dodnes geopolitické důsledky.“

Shromáždění vyčkávalo, až se Hermann dobere k jádru věci. „Před sedmi lety muž jménem George Haddád, palestinský biblista, napsal pojednání, které vydala Bejrútská univerzita. Vyslovil v něm domněnku, že stávající překlad Starého zákona je chybný.“

„Tomu říkám smělé tvrzení,“ prohlásila jedna členka, zavalitá žena. Vstala. „Já beru Slovo Boží vážněji než vy.“

Hermanna to očividně pobavilo. „Opravdu? Co o tom Slovu Božím víte? Znáte jeho historii? Autora? Překladatele? Ta slova sepsali před tisíci lety neznámí písaři ve staré hebrejštině, v jazyce, který je už více než dva tisíce let vymřelý. Co o staré hebrejštině víte?“ Žena neodpověděla.

Hermann pokýval hlavou. „Žádný div, že toho moc nevíte. Byl to jazyk s množstvím koncovek, v němž se význam slov řídil spíš kontextem než jejich zněním. Jedno a totéž slovo mohlo mít a také mělo několik naprosto odlišných významů podle toho, jakým způsobem se použilo. Teprve celá staletí poté, co byl Starý zákon sepsán, přeložili židovští učenci jeho text do tehdejší hebrejštiny, ačkoli starou hebrejštinu ani neovládali. Význam prostě jen odhadli, anebo co hůř, změnili ho. Uplynula další staletí a jiní učenci, tentokrát křesťané, tentýž text přeložili znovu. Ani oni neovládali starou hebrejštinu, a tak význam rovněž odhadovali. Při vší úctě k vaší víře nemáme o Slovu Božím sebemenší ponětí.“

„Vy nejste věřící,“ rozhořčila se žena.

„V tomhle případě ne, protože se to netýká Boha. Jde o dílo člověka.“

„S čím Haddád polemizoval?“ zeptal se další muž; z jeho tónu byl patrný zájem.

„Správně uvedl, že když se poprvé objevily příběhy o úmluvě mezi Bohem a Abrahámem, Židé už obývali svou zemi zaslíbenou – nynější Palestinu. To bylo pochopitelně mnoho a mnoho staletí poté, co k té úmluvě údajně došlo. Podle bible se země zaslíbená rozprostírá mezi egyptskou

řekou a Eufratem. Uvádí se v ní spousta místních jmen. Jenže když Haddád přeložil biblické místní názvy zpět do staré hebrejštiny a porovnal je se skutečnými lokalitami, objevil cosi mimořádně zajímavého.“ Hermann se odmlčel, očividně potěšen sám sebou. „Mojžíšova země zaslíbená i země Abrahámova se obě nacházely v západní Saudské Arábii, v oblasti Asír.“

„Tam, co leží Mekka?“ zazněla otázka z auditoria.

Hermann přitakal. Thorvaldsen viděl, že mnoha členům okamžitě došel význam toho objevu.

„To není možné,“ namítl někdo.

„Předvedu vám to,“ řekl Hermann.

Dal pokyn a z držáku ve stropě se rozvinulo promítací plátno. Diaprojektor ožil. Na plátně se objevila mapa západní Saudské Arábie, od severu k jihu se na ní vinulo členité pobřeží Rudého moře. Z měřítka bylo patrné, že zobrazená oblast je přibližně čtyři sta kilometrů dlouhá a tři sta kilometrů široká. Podél pobřeží se asi sto kilometrů do vnitrozemí táhlo horské pásmo a pozvolna přecházelo do pouští střední Arábie.

„Bylo mi jasné, že se mezi vámi vyskytnou skeptici.“ Mezi shromážděním zašuměla vlna nervózního smíchu a Hermann se usmál. „Takhle vypadá oblast Asír dnes.“ Vydal pokyn a obraz na plátně se změnil.

„Když se dáme vést lokalitami, které přesně identifikoval George Haddád, a promítneme na tu mapu hranice biblické země zaslíbené, přerušovaná čára ohraničuje zemi Abrahámovu a plná čára zemi Mojžíšovu. Biblická místopisná jména po překladu do starohebrejštiny dokonale odpovídají řekám, městům a horám ve zdejším regionu. Některá si stále uchovávají starohebrejské znění – pochopitelně uzpůsobené arabštině. Ptáte se sami sebe, proč nikdy nebyly objeveny žádné paleologické ani archeologické důkazy, které by doložily biblické lokality v Palestině? Na to je jednoduchá odpověď: Ty lokality tam prostě nejsou. Leží stovky mil na jih, v Saudské Arábii.“

„Jak to, že si toho ještě nikdy nikdo nevšiml?“

Thorvaldsen ten dotaz ocenil, protože mu na mysli vytanulo totéž.

„Na světě existuje všehovšudy hrstka učenců, kteří dobře rozumějí staré hebrejštině, a nikdo kromě Haddáda zřejmě nebyl natolik zvědavý, aby se do takového bádání pustil. Ale abych měl jistotu, před třemi lety jsem jednoho z těch odborníků požádal, aby Haddádova tvrzení ověřil. A on je potvrdil. Včetně všech podrobností.“

„Mohli bychom si s tím odborníkem promluvit?“ okamžitě se zeptal jeden člen.

„Bohužel ne. Byl už starý a loni zemřel.“

Spíš mu někdo pomohl do hrobu, pomyslel si Thorvaldsen. Hermann rozhodně nepotřebuje, aby si takové úžasné odhalení nárokoval kdokoli jiný.

„Ale mám podrobnou písemnou zprávu, kterou si můžete prostudovat. Je to zajímavé čtení.“

Na promítacím plátně vyvstal další obrázek. Další zobrazení oblasti Asír.

„Tady máte jeden příklad demonstrující Haddádova tvrzení. V 18. kapitole Knihy soudců se izraelitský kmen Danovců usadil ve městě Lajiš ve stejnojmenné oblasti. Podle bible bylo to město blízko dalšího, které se jmenovalo Sidón. Nedaleko Sidónu leželo opevněné město Sorea. Křesťanští historikové ve čtvrtém století našeho letopočtu údajně ztotožnili Dan s vesnicí u pramenů řeky Jordán. V roce 1838 tu oblast prohledal tým badatelů a objevili pahorek, který prohlásili za pozůstatky biblického Danu. To místo se dodnes uznává jako lokalita, kde se nacházel. Dnes je tam rozrůstající se izraelská osada, která dokonce nese jméno Dan.“

Thorvaldsen si všiml, že Hermann oplývá sebeuspokojením, jako by se na tuhle chvíli dlouho připravoval. Ale rád by věděl, jestli hostitelův časový plán náhodou neuspíšilo, že mu nepředvídaně unesl Margaretu.

„Archeologové ten pahorek v posledních čtyřiceti letech prokopali skrznaskrz. Zatím nenalezli ani jediný důkaz, který by potvrzoval, že se biblický Dan na tom místě nacházel.“ Na Hermannův pokyn se obraz na promítacím plátně znovu změnil. Na další mapě oblasti Asír se objevily místní názvy.

„Haddád zjistil následující: Biblický Dan lze snadno ztotožnit se západoarabskou vesnicí jménem al-Danadína, která leží v pobřežní oblasti al-Lit se stejnojmenným největším městem. V překladu to jméno odpovídá biblickému názvu Lajiš. Dodnes se také nedaleko nachází vesnice jménem Sidón. A ještě blíž vesnici al-Danadína leží al-Sur, což se dá přeložit jako Sorea.“

Thorvaldsen musel uznat, že ty geografické shody jsou skutečně pozoruhodné. Sundal si brýle bez obroučeк a promnul si kořen nosu; masíroval si otlačená místa a úporně přemýšlel.

„A podobných topografických shod se tu vyskytuje víc. Ve Druhé knize Samuelově, v šestém verši kapitoly 24 se praví, že město Dan se nachází nedaleko země zvané Tachtím. Nikde v Palestině se žádné místo jménem Tachtím nedochovalo. Ale v západní Arábii se vesnice al-Danadína nachází poblíž horského hřebenu Džebel Tahjatajín, což je arabská podoba slova Tachtím. To nemůže být náhoda. Haddád napsal, že kdyby archeologové tuto oblast prozkoumali, objevili by důkazy potvrzující starověké židovské osídlení. Jenže k tomu nikdy nedošlo. Saúdové jakékoli vykopávky přísně zakazují. Když před pěti lety zjistili, že pro ně Haddádovy akademické objevy představují hrozbu, dokonce zničili vesnice v této oblasti a porušili případná naleziště, takže teď už je téměř vyloučeno, že by se tam našlo něco průkazného."

Thorvaldsen postřehl, že shromáždění zpozornělo a v Hermannovi roste sebevědomí.

„A je toho víc. Jordán se ve Starém zákoně označuje hebrejským výrazem *jarden,* ale nikde se nezmiňuje, že by šlo o řeku. To slovo ve

skutečnosti znamená ‚snížiť anebo ‚propadlina v zemi'. Přesto je Jordán v překladu za překladem popisován jako řeka a jeho překročení je významnou událostí. Palestinská řeka Jordán není žádný veletok. Obyvatelé z obou břehů se přes ni brodili celá staletí. Ale tady," ukázal na hory protínající mapu, „vidíte příkré srázy západoarabských hor. Dají se překročit jen tam, kde se dotýkají jednotlivé hřebeny. Kdykoli se ve Starém zákoně mluví o Jordánu, geografie a příběhy se shodují s tím, co vidíte tady v Arábii."

„Takže Jordán je pohoří?"

„Je to jediný výklad, který dává smysl."

Prohlížel si tváře, které se na něj dívaly, a dodal: „Stará místní jména spolehlivě přežívají v lidové paměti a obvykle se upevňují. Haddád zjistil, že v oblasti Asír to platí obzvlášť."

„Copak neexistují žádné objevy, které by spojovaly bibli s Palestinou?"

„Existují. Jenomže žádný dochovaný písemný nález nic nedokazuje. Nápis na tazvané Méšově stéle nalezené v roce 1868 se zmiňuje o válkách mezi Moábem a Izraelem, o kterých se píše v Knize královské. Jiný artefakt nalezený v údolí Jordánu v roce 1993 tvrdí totéž. Ale ani v jednom se neuvádí, že by se Izrael nacházel v Palestině. Asyrské a babylonské záznamy vyprávějí o dobývání Izraele, ale nikde se nepíše, kde ten Izrael ležel. V Knize královské stojí, že vojska Izraele, Judeje a Edomu pochodovala sedm dní vyprahlou pouští. Ale údolí Palestiny, které se za onu poušť obvykle považuje, přejde člověk za den a vody je tam habaděj."

Z Hermanna teď slova přímo prýštila, jako by je v sobě až příliš dlouho zadržoval.

„Nedochovalo se nic z prvního Šalomounova chrámu. Vůbec nic, ačkoli v Knize královské stojí, že na stavbu použil otesané kvádry z ušlechtilého kamene. Není zvláštní, že by takové kvádry nepřežily?"

Dobíral se k jádru věci.

„Prostě a jednoduše došlo k tomu, že učenci dovolili předsudkům ovlivnit jejich výklad. Chtěli, aby starozákonní pravlastí Židů byla Palestina, a tak účel světil prostředky. Jenže ve skutečnosti je to úplně jinak. Archeologie jasně prokázala, že ve starozákonní Palestině žili lidé v malých osadách a městečkách, většinou to byli drobní zemědělci s nepatrnými stopami vyšší kultury. Venkovská společenství, nikoli kultivovaní Izraelité z časů po Salomounovi. To je vědecky prokázaný fakt."

„Víte, co stojí v Žalmech?" nadhodil jeden člen. *„Ze země vyraší pravda."*

„Co chcete dělat?" zeptal se kdosi další.

Hermannovi se ten dotaz očividně zamlouval. „Přestože Saúdové odmítají povolit jakýkoli archeologický průzkum, Haddád věřil, že důkaz

pro jeho teorii stále ještě existuje. Pomyslete na důsledky, kdyby se ji podařilo vědecky doložit – anebo aspoň zpochybnit platnost slibů ze Starého zákona. Destabilizovalo by to nejen Izrael, ale také Saudskou Arábii. A tamní zkorumpovaná vláda nás všechny frustruje. Představte si, co by udělali muslimští radikálové, kdyby se dozvěděli, že jejich nejposvátnější místo je ve skutečnosti biblickou pravlastí Židů. Dopadlo by to tam podobně jako na Chrámové hoře v Jeruzalémě, kterou si pro sebe nárokují všechna tři největší světová náboženství. Na tom místě už tisíce let vládne chaos. A stejně nevypočitatelné zmatky by nastaly v západní Arábii.“

Thorvaldsen už nevydržel sedět mlčky. Vstal. „Přece nevěříte, že tyto objevy, i kdyby se prokázaly, by mohly mít tak dalekosáhlé důsledky. Co jiného se za tím skrývá, že se o to zajímá politický výbor?“

Hermann si ho měřil s opovržením, jemuž rozuměli jen oni dva. Kruh zaútočil na Cottona Malonea a unesl mu syna. Thorvaldsen na oplátku zaútočil na Hermanna. Ale Modré křeslo pochopitelně svoji slabinu neodhalí. Thorvaldsen chytře vytáhl svůj trumf tady na shromáždění, kde si Hermann musí počínat obezřetně. Ale cosi mu napovídalo, že Rakušan ještě má nějaké eso v rukávu.

Úsměv, který se Hermannovi objevil na tenkých rtech, ho v tom přesvědčení jen utvrdil.

„Máte pravdu, Henriku. Je za tím ještě něco. Něco, co do toho boje zatáhne i křesťany.“

58

Vídeň 22:50

Alfred Hermann se uchýlil do svých soukromých komnat, zavřel za sebou dveře a sundal si roucho a řetěz kolem krku. Byl unavený a pořádně ho tížily. Odložil úbor na postel. Potěšilo ho, jak shromáždění probíhalo. Po třech hodinách členové konečně začali chápat, jak se věci mají. Ten plán byl velkolepý a důmyslný. Teď jen potřebuje něčím podložit svá tvrzení, že brzy předloží důkaz.

Ale zároveň si začínal dělat starosti.

Sabre se mu už dlouho neozval.

Žaludek se mu svíral nervozitou. To pro něj byl neznámý pocit. Aby události nabraly spád, urychlil rozvrh. Je docela dobře možné, že tohle je jeho poslední významný podnik v úloze Modrého křesla – jeho éra se chýlila ke konci. Řád zlatého rouna je především o umění využít příležitost. Mnoho

vlád se změnilo, pár jich bylo dokonce svrženo, jen aby vzkvétal. Ten nejnovější plán by mohl pár dalších srazit na kolena, třeba dokonce i Američany, když si bude počínat šikovně.

Věděl, že s Thorvaldsenem mohou nastat potíže, a právě proto chtěl po Sabreovi, ať mu shromáždí materiály týkající se jeho financí. Když předešlého dne seděl v motýláriu a seznamoval ho s úkolem, na který Sabre ochotně přistoupil, ani ve snu by ho nenapadlo, že si Thorvaldsen bude počínat tak agresivně. Znali se spolu už dlouho. Ne že by byli zrovna důvěrní přátelé, ale cítili přinejmenším určitou sounáležitost. Jenže ten Dán si rychle spojil události v Kodani s ním a s řádem.

Netušil, že za sebou nechali stopy.

Chtě nechtě dumal o Sabreovi.

Že by byl tak lehkomyslný?

Anebo to udělal úmyslně?

V hlavě mu znělo Margaretino varování: *Sabreovi se nedá věřit. Poskytuješ mu příliš volnosti.* Proč se mu Sabre neozývá? Poslední, co o něm věděl, bylo, že míří do Londýna za Georgem Haddádem a cestou se zastaví v Rothenburgu. Několikrát mu zkoušel volat, ale marně. Potřebuje Sabrea. Hned teď.

Ozvalo se tiché zaťukání na dveře.

Došel k nim a otevřel.

„Je načase, abychom si popovídali," řekl Thorvaldsen.

Hermann souhlasil.

Thorvaldsen vešel dovnitř a zavřel za sebou. „To nemůžete myslet vážně, Alfrede. Máte ponětí, co by ty vaše plány mohly vyprovokovat?"

„Mluví z vás žid, Henriku. V tom s vámi vězí potíž. Zaslepují vás údajné Boží sliby. Ty vaše takzvané nároky."

„Mluví ze mě lidská bytost. Kdo ví, jestli je Starý zákon pravdivý? Já tedy rozhodně ne. Ale islámský svět nepřipustí sebemenší náznak, že by jeho nejsvětější půda měla být poskvrněna judaismem. Zareagují násilím."

„Saúdové dostanou šanci přistoupit na obchod, než se jakékoli informace dostanou na veřejnost," namítl Hermann. „Tak to přece děláme vždycky. Dobře to víte. Pokud vypukne násilí, bude to jejich vina, nikoli naše. Nám jde jen o zisk. Politický výbor věří, že máme příležitost dosáhnout ekonomických výhod, ze kterých by mohli profitovat naši členové. A já s tím souhlasím."

„Je to šílenost," prohlásil Thorvaldsen.

„Co hodláte dělat?"

„Co budu muset."

„Netroufnete si vytáhnout do boje, Henriku."

„Možná byste se divil.“

V Hermannovi hlodala zvědavost, a tak si rýpl: „Možná byste si měl dělat starosti sám o sebe. Prověřil jsem si vaše finanční záležitosti. Vůbec by mě nenapadlo, jak může být sklářský průmysl nevypočitatelný. Úspěšnost vaší firmy Adelgade Glasvaerker závisí na řadě proměnlivých faktorů.“

„A vy si myslíte, že je dovedete ovlivnit?“

„Jsem si téměř jistý, že vám dovedu způsobit potíže.“

„Můj majetek se hravě vyrovná vašemu.“

Hermann se usmál. „Jenže vám nadevše záleží na dobré pověsti. Nestrpěl byste, aby některá z vašich společností byla považována za nezdar.“

„Jen si poslužte a zkuste si to, Alfrede.“

Hermann si uvědomoval, že oba mají miliardy eur, většinou dědictví po předcích, které svědomitě spravují. A ani jeden z nich není hlupák.

„Nezapomínejte, že mám vaši dceru,“ upozornil ho Thorvaldsen.

Hermann pokrčil rameny. „A já mám vás a toho kluka.“

„Opravdu? Riskoval byste její život?“

Hermann na tu otázku neznal odpověď, a tak se zeptal: „Jde vám o Izrael? Vím o vás, že se považujete za vlastence.“

„A já o vás vím, že jste bigotní.“

Hermannem zacloumal vztek. „Takhle jste se mnou nikdy dřív nemluvil.“

„Odjakživa znám vaše smýšlení, Alfrede. Váš antisemitismus se nedá přehlédnout. Snažíte se ho nedávat najevo – v řádu je koneckonců několik židů –, ale máte ho v sobě.“

Nadešel čas skoncovat s přetvářkou. „Vaše náboženství působí potíže. Je tomu tak odjakživa.“

Thorvaldsen pokrčil rameny. „O nic víc než křesťanství. Sotva jsme skoncovali s válčením, museli jsme přihlížet, jak křesťané zabíjejí napravo nalevo ve jménu svého vzkříšeného Pána.“

„Já si na náboženství nepotrpím. Dobře to víte, Henriku. Jde mi o politiku a o zisk. A židé v řádu? Těm jde o totéž. Nikdo na shromáždění nebyl proti. Izrael je brzdou pokroku. Sionisté se bojí pravdy.“

„Co jste myslel tím, že do toho zatáhnete i křesťany?“

„Pokud se Alexandrijská knihovna najde, budou tam texty, které dokážou, že celá bible je podvrh.“

Thorvaldsena to zjevně nezviklalo. „Možná to nebude tak snadné.“

„Ujišťuji vás, Henriku, že jsem si všechno důkladně promyslel.“

„Kde je Orlí spár?“

Hermann se po něm uznale podíval. „Dobrá práce. Ale nemáte nad ním žádnou moc.“

„Vy taky ne.“

Rozhodl se přejít přímo k věci. „Nemáte šanci vyhrát. Unesl jste sice moji dceru, ale nezastavíte mě.“

„Možná se nevyjadřuji dost srozumitelně. Moje rodina zažila nacistickou okupaci Dánska. Mnozí zemřeli a taky jsme zabili spoustu Němců. Život mi uštědřoval jednu ránu za druhou. Margareta je mi úplně ukradená. Je to hloupá husa, arogantní a rozmazlená. Záleží mi na mém příteli Cottonu Maloneovi, jeho synovi a mé adoptivní vlasti. Když budu Margaretu muset zabít, tak to klidně udělám.“

Hermannovi dělaly dosud starost hrozby zvenčí, ale teď se vynořila nejpalčivější starost přímo uvnitř řádu. Musí Thorvaldsena nějak uchlácholit. Aspoň dočasně.

„Něco vám ukážu.“

„Musíte to zarazit.“

„V sázce je víc než jen naše obchodní zájmy.“

„Tak mi to předveďte.“

„Zařídím to.“

59

Maryland 16:50

Stephanie seděla na zadním sedadle terénního vozu, Cassiopeia vedle ní. Bez zastavení prosvištěli hlavní bránou, kterou střežili ozbrojení hlídači. Odjeli z Washingtonu na sever, na drsný marylandský venkov. Okamžitě jí bylo jasné, kam mají namířeno.

Do Camp Davidu. Vídendového útočiště prezidentů.

Projeli kolem dalších hlídačů a dalšího kontrolního stanoviště a zastavili u elegantního srubu obklopeného stromy a obehnaného krytou verandou. Vystoupili ven, do chladného odpoledne. Agent z prezidentovy ochranky, který je vyzvedl v muzeu, dal pokyn a dveře se otevřely.

Ze srubu vyšel prezident Robert Edward Daniels mladší.

Stephanie věděla, že prezident nikdy nepoužívá svoje pravé křestní jméno. Už kdysi dávno si začal říkat Danny. Byl to společenský typ se zvučným barytonem a vrozenou schopností vyhrávat volby. Než se stal prezidentem, sloužil tři volební období jako guvernér a jedno jako senátor. Když se předešlého roku konaly prezidentské volby, s přehledem svůj post obhájil.

„Stephanie, těší mě, že jste přijela.“ Daniels svižně seběhl ze schůdků.

Měl na sobě džíny a keprovou košili, na nohou vysoké boty.

Stephanie posbírala kuráž a vykročila k němu. „Měla jsem snad na vybranou?“

„Upřímně řečeno ne. Ale stejně jsem rád, že jste přijela. Doneslo se mi, že máte potíže.“

Daniels se strojeně zasmál, ale Stephanie neměla na žertování náladu – ani na žertování s prezidentem. „Kvůli vašim lidem.“

Teatrálně rozhodil ruce, jako by se vzdával. „To se teprve uvidí. Ještě jste si ani neposlechla, co vám chci říct. Vidím, že jste změnila image. Ty vlasy a oblečení…, sluší vám to.“

Aniž by jí nechal čas na odpověď, obrátil se ke Cassiopeii.

„Vy musíte být paní Vittová. Hodně jsem o vás slyšel. Určitě vedete fascinující život. Hrozně rád bych viděl ten hrad, co budujete ve Francii.“

„Přijeďte a ukážu vám ho.“

„Slyšel jsem, že ho stavíte tak, jako se to dělalo před šesti sty lety. To je úžasné.“

Stephanii došlo, že Daniels jí tím něco naznačuje. Jste tady a já jsem si o vás předem ledacos zjistil, tak si dejte pohov.

No tak dobře. Je načase zjistit, kam tohle všechno směřuje.

„Nejsem idiot, jak si o mně myslíte, Stephanie,“ řekl Daniels.

Seděli na zápraží srubu, v dřevěných houpacích křeslech s vysokými opěradly. Daniels se energicky houpal, až prkenná podlaha skřípala pod jeho mohutnou, skoro dvoumetrovou postavou.

„Nevzpomínám si, že bych o vás někdy řekla, že jste idiot,“ ohradila se Stephanie.

„Můj táta říkával mámě, že jí nikdy neřekl do obličeje, že je čubka.“ Zabodl do Stephanie pohled. „A taky nelhal.“

Stephanie mlčela.

„Dalo mi pěkně zabrat, abych vás vystrnadil z toho muzea. Mám to tam rád. Potrpím si na letadla a vesmír. Když jsem byl mladší, načetl jsem o tom všechno možné. Tohle je jedna z výhod prezidentování – člověk se může jít podívat na start rakety, kdykoli si zamane.“ Prezident si přehodil nohu přes nohu a opřel se v křesle. „Mám problém, Stephanie. A velmi vážný.“

„Tak to jsme dva. Já jsem nezaměstnaná a podle slov zástupce vašeho poradce pro národní bezpečnost je na mě zatykač. Nevyhodil jste mě náhodou vy?“

„Vyhodil. Larry mě o to požádal a já souhlasil. Ale bylo to nutné, abyste tu teď vůbec mohla být.“

Cassiopeia se předklonila: „O něčem jsem přemýšlela a teď už jsem si tím téměř jistá. Spolupracujete s Izraelci, viďte? Snažila jsem se poskládat si

dílky skládanky dohromady a teď mi to konečně dává smysl. Obrátili se na vás.“

„Váš otec byl prý jeden z nejchytřejších lidí ve Španělsku. Vybudoval od nuly finanční impérium. Které teď řídíte vy.“

„Není to zrovna moje silná stránka.“

„Ale prý umíte skvěle střílet, jste neuvěřitelně statečná a máte IQ na úrovni génia.“

„A momentálně vězím až po uši uprostřed politické polízanice.“

Daniels se pobaveně usmál. „Polízanice. To je výstižné slovo. A máte pravdu, Izrael se se mnou spojil. Zlobí se na Cottona Malonea.“

Stephanie věděla, že Daniels má Malonea rád. Přede dvěma lety se Malone účastnil vyšetřování vraždy v Mexico City – obětí byl člověk z protidrogového úřadu, Danielsův spolubydlící z vysokoškolských kolejí. V podstatě ho popravili. Daniels poslal Malonea, ať sežene důkazy, které by stačily k vznesení obžaloby, jenže během jedné polední přestávky se Malone ocitl uprostřed přestřelky, která skončila smrtí mexického prokurátora a také Thorvaldsenova syna. Malone útočníky zlikvidoval – i když přitom schytal kulku do ramene – a podařilo se mu dosáhnout obžaloby. Když pak chtěl odejít předčasně do výslužby, Daniels ho na oplátku osobně vyvázal ze služby u námořnictva.

„A co vy, pane?“ zeptala se Stephanie. „Taky se na Cottona Malonea zlobíte?“

„*Pane?* To jsou mi novinky. Během těch našich několika setkání jsem si všiml, že to slovo nikdy nepoužíváte.“

„Nenapadlo mě, že tomu věnujete takovou pozornost.“

„Stephanie, já věnuji důkladnou pozornost spoustě věcí. Tak kupříkladu před malou chvilkou Cotton Malone zavolal do Magellan Billetu. Vy jste tam pochopitelně nebyla, a tak byl hovor přepojen k Brentu Greenovi – na jeho osobní příkaz.“

„Myslela jsem, že Billetu teď šéfuje Daley.“

„Já taky. Proč Green něco takového nařídil?“

„Jak víte, že to nařídil on?“ zeptala se Cassiopeia.

„Odposloucháváme mu telefony.“

Stephanie nevěřila vlastním uším. „Vy jste mu napíchli telefony?“

„Přesně tak. Jemu a několika dalším lidem. A ano, je mezi nimi i Larry Daley.“

Stephanií zmítala nejistota a musela se snažit ze všech sil, aby se dokázala soustředit. Tahle skládanka zjevně sestává ze spousty dílků.

„Stephanie, celý život jsem se dřel, abych to dotáhl takhle vysoko. Na tomhle postu může člověk skutečně něco dokázat. A já jsem dokázal

ledacos. Nezaměstnanost je nejnižší za posledních třicet let. Inflace neexistuje. Úrokové sazby jsou nízké. Dokonce jsem před dvěma roky prosadil snížení daní.“

„Larry Daley vodí Kongres na provázku. To se to pak jednomu prosazuje, co si zamane,“ neodpustila si rýpnutí. Sice mluví s prezidentem, jenže v tuhle chvíli byla její míra tolerance vůči kecům hluboko pod nulou.

Daniels se mlčky pohupoval a hleděl do hlubokého lesa, který je obklopoval. „Viděla jste *Rockyho III?*“

Stephanie neodpověděla.

„Já ty filmy přímo hltal. Rocky vždycky dostal nakládačku, že už se skoro sesypal, a vtom se ozvala ta báječná hudba, ty trumpety a tak. Otřepal se, nabral druhý dech a vymlátil z protivníka duši.“

Pobaveně poslouchala.

„Ve třetím dílu zjistil, že jeho trenér Mickey mu dohazuje slabé soupeře. Takové, které hravě porazí. Dělá to schválně, aby si Rocky udržel titul a nic se mu nestalo. Stallone to zahrál bezvadně. Rocky se chce utkat s Clubberem Langem, ale Mickey mu říká ne, ten tě zabije. Rocky si uvědomí, že možná není tak dobrý, jak si o sobě myslel, a to ho naštve. Mickey pak umře a Rocky nakonec Clubbera pochopitelně knokautuje.“

Z prezidentových slov zaznívalo obdiv.

„Daley je pro mě takový Mickey,“ pronesl téměř šeptem. „Zajišťuje mi vítězné zápasy. Já jsem jako Rocky. Nelíbí se mi to.“

„A vy jste o tom nevěděl?“

Zavrtěl hlavou; v jeho výrazu se podivně mísil vztek a zvídavost. „Sám jsem na něj měl spadeno a pak jsem zjistil, že vedete vlastní vyšetřování. To bylo vážně fikané, najmout si tu prostitutku. Moji lidé tak vynalézaví nebyli. Musím uznat, že když jsem se to dozvěděl, okamžitě jsem na vás změnil názor.“

Potřebovala vědět jedno: „Jak jste zjistil, co dělám?“

„Moji lidé mají v oblibě odposlechy a video. Tak se dívali a poslouchali. Věděli jsme o těch flash discích. A taky jsme věděli, kde má skrýš. A tak jsme jen vyčkávali.“

„To vyšetřování se odehrálo před několika měsíci. Proč jste po něm nevyrukovali?“

„Proč jste to neudělala vy?“

Odpověď byla nabíledni: „Já ho nemůžu vyhodit. Vy ano.“ Daniels položil obě nohy na zem a balancoval na samém krajíčku houpacího křesla. „Skandály nejsou žádná procházka růžovým sadem, Stephanie. Nikdo by mi nevěřil, že jsem nevěděl, co Daley provádí. Potřeboval jsem ho zastavit, ale tak, abych za sebou nenechal otisky prstů.“

„Nejlepší by bylo, kdyby to Daley udělal sám," konstatovala Cassiopeia.

Daniels se k ní otočil. „Přesně tak. Jenže Larry je odborník v umění přežít. A musím uznat, že v tom přímo exceluje."

„Co na vás má?" zeptala se Stephanie.

Její drzost ho očividně spíš pobavila než rozzlobila. „Skoro nic, jen ty kompromitující fotky, co na nich obcuju s kozou." Stephanie se usmála. „Musela jsem to zkusit."

„To chápu. A taky už rozumím tomu, co se o vás povídá. Opravdu dovedete člověku pořádně lézt na nervy. Co kdybychom se vrátili k mé otázce, kterou ani jedna z vás zřejmě nepovažuje za důležitou? Proč chtěl Brent Green osobně mluvit s Cottonem?"

Stephanie si vzpomněla, co Daley říkal v muzeu. „Daley mi tvrdil, že Brent má zálusk dotáhnout to na viceprezidenta."

„Čímž se dostáváme k účelu téhle schůzky." Daniels se zase opřel a začal se pohupovat. „Rád jsem za kluka z venkova. Asi proto, že jsem na tennesseeském venkově vyrůstal. Právě proto se mi tak líbí v Camp Davidu. Připomíná mi domov. Ale teď se musím chovat jako prezident. Někdo se dostal k našim tajným spisům a dozvěděl se o Alexandrijské spojce. Pak ty informace vyzradil dvěma cizím vládám a ty jsou kvůli tomu teď obě na nohou. Izraelci jsou fakt naštvaní. Vím, že veřejně to vypadá, že si jdeme po krku. Ale soukromě jsou mi sympatičtí. Za mojí vlády nikdo nebude házet Izraeli klacky pod nohy. Někteří členové vlády bohužel smýšlejí jinak."

Stephanie se chtěla zeptat kdo, ale radši mu neskákala do řeči.

„Něco se dalo do pohybu; začalo to únosem Maloneova syna. Ti lidé naštěstí Malonea pořádně neznají, takže netuší, s kým mají co do činění. Hravě si s nimi poradí. Takže máme příležitost udělat si mezitím o celé záležitosti jasnější obrázek. Jeden z mých strýců říkával: *Chceš zlikvidovat hady? Je to hračka. Prostě podpal podrost a počkej si, až vylezou ven. A pak jim usekáš hlavy jako nic. A* přesně to uděláme i my."

Cassiopeia zavrtěla hlavou. „Jak jsem říkala, pane prezidente, máte tu pořádnou polízanici. Já se v tom motám teprve den nebo dva, a už nemám nejmenší ponětí, kdo mluví pravdu a kdo ne."

„Tím myslíte i mě?"

Cassiopeia přimhouřila smaragdové oči. „Ano, i vás."

„To je dobře. Podezíravost je namístě." Znělo to upřímně. „Ale potřebuji vaši pomoc. Právě proto jsem vás vyhodil, Stephanie. Potřebovala jste získat naprostou svobodu. Teď ji máte."

„A co si s ní mám počít?"

„Najděte mi toho zrádce."

60

Vídeň 23:20

Thorvaldsen vedl Garyho z horního patra zámku dolů do přízemí. S Hermannem už od toho stručného rozhovoru znovu nemluvil. Gary strávil večer ve společnosti několika dalších hostů. Dva členové s sebou měli děti v přibližně stejném věku a Hermann je nechal povečeřet ve skleníku za domem.

„To bylo perfektní," jásal Gary. „Motýli nám přistávali přímo na talíři."

Thorvaldsen motýlárium už několikrát navštívil a taky ho fascinovalo. Dokonce uvažoval, že by si něco podobného pořídil v Christiangade.

„Jsou to úžasní tvorové a vyžadují velkou péči."

„Vypadá to tam jako v deštném pralese."

Ani jednomu se nechtělo spát. Gary byl očividně taky sova. A tak zamířili do Hermannovy knihovny.

Thorvaldsen se už dříve doslechl, že Modré křeslo hodlá svolat ekonomický výbor. To by je mělo aspoň na chvíli zaměstnat diskusí, což mu poskytne čas něco si načíst a připravit se. Zítra se bude na shromáždění rozhodovat. Debaty musejí být věcné a přesné. V neděli všichni odjedou. Shromáždění se nikdy zbytečně nevlekla; probíraná témata se omezovala jen na ta, která vyžadovala společné hlasování. Taková byla předložena členům, diskutovalo se o nich a dospělo se k rozhodnutí – byl nastolen směr, kterým se bude řád ubírat až do jara.

Takže se potřebuje dobře připravit.

Rozlehlá knihovna zabírala na výšku dvě patra a byla obložena leštěným ořechovým dřevem. Jedné zdi vévodil černý mramorový krb s barokními sochami po obou stranách a francouzská tapisérie. Kolem tří ostatních se od podlahy až ke stropu tyčily zabudované regály. Strop byl vymalován tak, že vypadal, jako by se nad knihovnou klenulo nebe.

K horním regálům vedly točité schůdky. Thorvaldsen se přidržoval kluzkého kovového zábradlí a stoupal po úzkých stupíncích.

„Co tu děláme?" vyzvídal Gary.

„Chci si něco přečíst."

Věděl, že Hermann tu má vystavenou úžasnou bibli. Hermann se vychloubal, že je to jedna z nejstarších, které vyšly tiskem. Thorvaldsen ke starobylému svazku přistoupil a obdivoval umně zdobené desky.

„Bible byla první kniha, kterou v patnáctém století vytiskli po vynálezu knihtisku. Gutenberg vytiskl biblí spoustu. Tohle je jedna z nich. Měl by sis ji přečíst, jak už jsem ti říkal."

Gary si knihu prohlížel a Thorvaldsenovi bylo jasné, že nedoceňuje její význam. A tak dodal: „Tahle slova zamíchala lidskými dějinami. Změnila společenský vývoj lidstva a ovlivnila politické systémy. Bible a korán jsou nejspíš dvě nejdůležitější knihy na celé planetě."

„Jak můžou mít slova takový význam?"

„Nejde jen o slova, Gary. Jde o to, co s nimi děláme. Když začal Gutenberg tisknout ve velkém, knihy se rychle rozšířily. Nebyly levné, ale v roce 1500 už byly běžně k mání. Lepší přístup k informacím vedl k větším neshodám, k lépe informovaným diskusím, k větší kritičnosti vůči autoritám. Informace změnily svět. Stal se odlišným místem, než býval." Thorvaldsen ukázal na bibli. „A tahle kniha změnila všechno."

Opatrně odklopil desky.

„Co je to za jazyk?" zeptal se Gary.

„Latina."

„A vy tomu rozumíte?"

Thorvaldsen se pousmál jeho užaslému výrazu. „Naučil jsem se to už v dětství." Poklepal chlapci na hruď. „Ty by ses to měl naučit taky."

„K čemu by mi to bylo?"

„Kupříkladu by sis mohl přečíst tuhle bibli."

Ukázal na obsah. „Třicet devět knih. Židé uznávají prvních pět. Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronomium. Vyprávějí o starých národech Izraele, popisují stvoření světa, potopu, vyhnání z Egypta, bloudění v poušti a předání zákonů Mojžíšovi na Sinaji. Je to napínavý příběh."

Věděl, že pro Židy to vyprávění má ohromný význam. Stejně jako následující knihy – Kniha Jozue, Soudců, Knihy Samuelovy, Královské –, které líčí historii Izraelitů od překročení řeky Jordán až po dobytí Kanaánu, vzestup a pád mnoha jejich království a porážku od Asyřanů a Babyloňanů.

„Tyhle knihy nám údajně sdělují, jak se odvíjely dějiny izraelského lidu tisíce let před Kristem," řekl Garymu. „Osudy těch lidí byly těsně spjaty s Bohem a se sliby, které jim dal."

„Ale to bylo už dávno, ne?"

Thorvaldsen přitakal. „Před čtyřmi tisíci lety. Ale Arabové a Židé spolu od té doby válčí a snaží se dokázat svou pravdu."

Pomalu listoval Genesis, až našel pasáž, kterou si sem přišel prostudovat. *„Řekl Hospodin Abramovi: Rozhlédni se* z *místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky."* Thorvaldsen se odmlčel. „Kvůli těmhle slovům zemřely miliony lidí."

Znovu si v duchu přečetl pět nejdůležitějších slov.

„Copak?" zeptal se Gary.

Thorvaldsen se na chlapce zadíval. Kolikrát mu jeho syn kladl tutéž otázku? Cai nejenže praktikoval jejich víru, ale naučil se latinsky a četl bibli. Byl báječný. A stal se obětí nesmyslného násilí.

„Důležitá je pravda," řekl spíš sám sobě než Garymu.

Z *místa, na němž jsi…*

„Ozval se táta?" vyzvídal Gary.

Thorvaldsen k němu stočil pohled a zavrtěl hlavou. „Ne. Má plno práce, hledá místo, které se podobá tomuhle. Knihovnu. Takovou, ve které by se mohl skrývat klíč k těm slovům z bible."

Vtom zaslechl zezdola nějaké zvuky. Dveře knihovny se otevřely a dolehly k němu hlasy. Jeden z nich poznával – byl to Alfred Hermann.

Pokynul Garymu a vklouzli do okenního výklenku. Dolní patro knihovny slabě osvětlovaly různé lampy, horní ochoz jen zářivky zapuštěné ve zdech. Thorvaldsen Garymu naznačil, ať je zticha. Chlapec přikývl.

Thorvaldsen se zaposlouchal.

Druhý muž mluvil anglicky.

S americkým přízvukem.

„Je to důležité, Alfrede. A kdyby jen to. Má to zcela zásadní význam."

„Chápu, v jaké jste situaci," odvětil Hermann. „Ale pro nás to není důležité o nic míň."

„Malone má namířeno na Sinaj. Tvrdil jste, že s ním nebudou potíže."

„Taky že nebudou. Můžu vám nabídnout koňak?"

„Snažíte se mě uklidnit?"

„Snažím se vám nalít koňak."

Thorvaldsen Garymu naznačil, ať zůstane, kde je, zatímco sám se vykradl z výklenku a rychle vyhlédl přes zdobené železné zábradlí. Alfred Hermann stál dole a naléval z karafy pití. Vedle něj postával mladší muž, tak něco málo přes padesát, v tmavém obleku. Měl hustou hřívu blond vlasů a hladce oholenou tvář, energickou a andělíčkovskou, takovou, jaká by se zamlouvala každému kreslíři portrétů nebo s jakou by se dobře uplatnil před kamerou.

Což nebylo tak daleko od pravdy.

Thorvaldsen toho člověka poznal.

Byl to viceprezident Spojených států.

61

Camp David, Maryland

Stephanie vstřebávala prezidentova slova. „Co tím myslíte, jakého zrádce?“ Daniels se zatvářil ustaraně. „Někdo ve vládě mi čachruje za zády. Prosazuje vlastní politiku, jde si za vlastními cíli a myslí si, že jsem takový lenoch nebo hlupák, že na to nepřijdu. A přitom jeden ani nemusí být génius, aby si dal dohromady, kdo za tím je. Můj viceprezident, který tak rád prohlašuje, jak je loajální. Je to ambiciózní prevít.“

„Pane prezidente…,“ spustila Stephanie.

„Tak to od vás taky slyším poprvé. *Pane prezidente.* Možná jsme v našem vztahu učinili pokrok.“

„Mám určité výhrady vůči vám a vaší vládě.“

„V tomhle vězí potíž se státními úředníky. My politici se každou chvíli obměňujeme. Vy zůstáváte na svých židlích přes jedno volební období za druhým. Takže máte s čím porovnávat. Bohužel pro mě se ukázalo, že projednou máte pravdu, Stephanie. Mám kolem sebe zrádce. Můj viceprezident tolik prahne po mém postu, že ztrácí veškeré zábrany. Je ochotný uzavřít dohodu třeba i s ďáblem, jen aby ho získal.“ Daniels se odmlčel a Stephanie zůstala zticha, aby mu nepřerušila tok myšlenek. „Anebo s Řádem zlatého rouna.“

Slyšela dobře?

„Odjel za nimi, je tam zrovna teď. Má schůzku s jejich nejvyšším představitelem. S člověkem jménem Alfred Hermann.“

Hrubě Dannyho Danielse podcenila. Stejně jako předtím Brenta Greena. Oba mají skvělé informace. Cassiopeia se houpala v křesle, ale bylo na ní poznat, že zaujatě poslouchá. Stephanie už jí o Řádu zlatého rouna řekla.

„Můj otec byl členem toho řádu,“ podotkla Cassiopeia.

O tom se Stephanii nezmínila, když spolu předtím mluvily.

„Mnoho let se účastnil schůzí společně s Henrikem. Když zemřel, rozhodla jsem se, že v členství nebudu pokračovat.“

„Dobře jste udělala,“ řekl Daniels. „To společenství má na svědomí řadu potíží v globálním měřítku. Počínají si chytře. Nenechávají za sebou žádné stopy. Klíčových hráčů se nakonec pochopitelně většinou zbaví. Jako každý správný gang na to mají lidi. Třeba muže, který si říká Orlí spár. Typičtí Evropani – dají najatému zabijákovi honosnou přezdívku. To oni unesli Maloneova syna.“

„A to nám říkáte až teď?“

„Ano, Stephanie, až teď. Jednou z výsad vůdce svobodného světa je, že

si můžu dělat v podstatě cokoli, co si zamanu.“ Zabodl do ní pohled. „Děje se spousta věcí. A odehrává se to rychle. Na několika frontách. Za daných okolností dělám to nejlepší, co se dá.“

Nasměrovala ho zpátky k tématu. „Co viceprezident s Modrým křeslem zamýšlejí?“

„S Modrým křeslem? Těší mě, že jste taky dobře informovaná. Doufal jsem v to. Viceprezident zaprodává svou duši. Ten řád pátrá po Alexandrijské knihovně. Snaží se dokázat jistou teorii, a i když mi to zpočátku připadalo bizarní, zřejmě na tom něco bude.“

„Co na to Izraelci?“ zeptala se Cassiopeia.

„Nechtějí, aby se cokoli našlo. Tečka. Přejí si, aby od toho všichni dali ruce pryč. Zdá se, že řád už celá desetiletí tlačí na saudskou královskou rodinu a teď se rozhodl pořádně rozvířit vlny. Popudit Araby i Židy. Na tom by nebylo nic až tak špatného – my to občas děláme taky. Jenže tohle bude eskalovat. Fanatici jsou nevypočitatelní, ať už jsou to Arabové, Izraelci…,“ udělal odmlku, „anebo Američani.“

„Co chcete po mně?“ zeptala se Stephanie.

„Napřed vám povím ještě něco, co nevíte. Cotton zavolal Greenovi ještě jednou. O něco ho poprosil. A věřte nebo ne, Green obstaral armádní letoun, který vezme Cottona, jeho bývalou manželku a ještě jednoho muže na Sinaj. Už jsou na cestě. Odhadujeme, že ten třetí člověk je zabiják, kterého si najal řád. Malone Greena požádal, ať mu ho proklepne – a Green se na to vykašlal.

Vůbec nic neprověřil. Tak jsme toho člověka prověřili sami. Cotton tvrdil, že se jmenuje James McCollum. Popis se sice neshoduje, ale v armádě býval člověk toho jména, už z ní odešel a teď je z něj žoldák na volné noze. Má všechny předpoklady, aby pracoval pro řád, nezdá se vám?“

„Jak se dal dohromady s Malonem?“ zeptala se Cassiopeia.

Daniels pokrčil rameny. „Nemám ponětí, ale jsem rád, že je s ním zrovna Cotton. Bohužel mu nemůžeme nijak pomoct.“

„Mohli bychom se vysílačkou spojit s tím letadlem,“ navrhla Cassiopeia.

Prezident zavrtěl hlavou. „Nepřipadá v úvahu. Nikdo se nesmí dozvědět, co jsme zjistili. Chci dostat ty zrádce. A abychom je dostali, musíme zůstat zticha.“

„A nejžhavější kandidáti jsou Larry Daley a Brent Green,“ konstatovala Stephanie.

Daniels naklonil hlavu ke straně. „Vítěz závodu dostane zájezd s plnou penzí přímo do federální věznice. Hned potom, co mu osobně nakopu prdel.“

Zase se mu vrátila suverenita.

„Vy dvě jste jediné, na koho se můžu obrátit, abych našel odpověď na klíčovou otázku. Ze zřejmých důvodů se nemohu obrátit na žádnou zpravodajskou službu. Nechal jsem věci v pohybu, abych vám poskytl příležitost. Vím, že jste se zaměřila na Daleyho, Stephanie, ale naštěstí jste proti němu nic nepodnikla. Teď potřebujeme odhalit pravdu.“

„Myslíte si, že ministr spravedlnosti má v něčem prsty?“ zeptala se Cassiopeia.

„Nemám ponětí. Brent se tváří jako svatoušek a jde mu to prvotřídně – a třeba je doopravdy bohabojný křesťan, pro kterého je bible zákonem. Ale taky se nechce vzdát svého postavení, své moci a vlivu a skončit za stolem v nějaké washingtonské právnické kanceláři. Proto zůstal v úřadě i ve druhém volebním období. Všichni ostatní skočili přes palubu – ozdobili si životopisy nablýskanou zkušeností ve vládě a využili své nové konexe. Brent ne.“

Stephanie si neodpustila poznámku: „Tvrdil mi, že úmyslně vyzradil Alexandrijskou spojku, protože sám pátrá po zrádci.“

„Třeba mluví pravdu. Já nevím. Ale zato vím, že zástupce mého poradce pro národní bezpečnost podplácí Kongres. Můj viceprezident kuje pikle s nejbohatšími lidmi světa. A dva blízkovýchodní národy, které si normálně jdou po krku, se daly dohromady, aby zabránily nálezu patnáct set let staré knihovny. Shrnul jsem to dost výstižně, Stephanie?“

„Ano, pane prezidente. Je nám to jasné.“

„Tak mi najděte toho zrádce.“

„A máte nějaký nápad, jak to udělat?“

Zasmál se jejímu odhodlanému tónu.

„Hodně jsem o tom přemýšlel. Nejdřív si dáme něco k jídlu a vy dvě se pak vyspíte. Vypadáte utahaně. Můžete si odpočinout v bezpečí tady.“

„Tohle do rána nepočká,“ prohlásila Stephanie.

„Musí. Víte, jak udělat dobrou ovesnou kaši? Ne když ji prostě převaříte – musíte ji nějakou dobu nechat bublat, pěkně pod pokličkou na staženém ohni. Jen díky tomu tvrdé ovesné vločky změknou a chutnají přímo pohádkově. Takže teď to taky necháme pár hodin bublat a pak vám povím, co mám v plánu.“

62

Vídeň

Thorvaldsen se stáhl zpátky do okenního výklenku, ale napínal uši, aby mu z rozhovoru dole neuniklo ani slovo. To, že sem, na Hermannův zámek,

přijel americký viceprezident, vzbuzovalo spoustu nových otázek. Thorvaldsen se podíval po Garym a přiložil si prst ke rtům, aby mu naznačil, že má být zticha jako pěna.

Dole cinkly skleničky.

„Na naše přátelství," připil Hermann.

„To se mi na vás líbí, Alfrede. Že jste loajální. V dnešní době je loajalita nedostatkové zboží."

„Váš nadřízený možná smýšlí podobně."

Viceprezident se uchechtl. „Daniels je hlupák. Má hrozně zjednodušující pohled na život a na svět."

„A vy byste o sobě řekl, že jste loajální?"

„Ovšemže. Přetrpěl jsem s Dannym Danielsem pět let. Dělal jsem přesně to, co po mně chtěl. Usmíval jsem se na něj. Bránil jsem ho. Vzal jsem na sebe některé jeho přehmaty. Ale už je to k nevydržení. Pro mě i pro Ameriku."

„Doufám, že to nebyl zbytečně promrhaný čas."

„Trávím roky tím, že si buduji spojenectví. Získávám si přátele. Chlácholím nepřátele. Mám všechno, co potřebuji…"

„Až na peníze."

„To bych netvrdil. Mám dobré konexe, abych mohl dát události do pohybu. Moji arabští přátelé jsou hodně štědří."

„Řád si také považuje těch, kdo mu prokáží podporu. Váš prezident není nakloněn našim mezinárodním obchodním aktivitám. Potrpí si na celní tarify a nejrůznější obchodní omezení."

„Což je další problém. Ujišťuji vás, že spousta lidí ve Washingtonu s Danielsem nesouhlasí."

Šoupání židlí Thorvaldsenovi prozradil, že se posadili. Přikradl se k zábradlí. Hermann si hověl v křesle, viceprezident na jedné z pohovek. Oba drželi v ruce skleničku.

„Izrael se pokouší zjistit, co se děje," řekl viceprezident. „Vědí, že spojku někdo prozradil."

„Slyšel jsem," přitakal Hermann. „Zatímco se tady spolu bavíme, můj člověk to vyřizuje."

„Vedoucí mojí kanceláře mi sdělil, že v Německu se pohřešují izraelští agenti a že člověk pracující pro izraelské ministerstvo zahraničí byl v Rothenburgu nalezen mrtev a panuje podezření, že prodával informace. Do Londýna bylo vysláno likvidační komando. Tel Aviv kupodivu chtěl, abychom se o tom dozvěděli."

„I o tomhle vím, příteli."

„Pak také určitě víte, že náš bývalý agent Cotton Malone je se svou

bývalou manželkou a ještě jedním mužem na cestě na Sinaj.“

Místo odpovědi se rozhostilo mlčení.

„Vzbudilo to v nás zvědavost,“ pokračoval viceprezident. „A tak jsme sejmuli otisky toho muže ze zábradlí, kterého se dotkl, když nastupoval v Lisabonu do vojenského letounu. Je to Američan, jmenuje se James McCollum. Znáte ho?“

„Přezdívá si Dominick Sabre. Pracuje pro nás.“

„Protože jste můj přítel, Alfrede, tak vám se vší úctou řeknu do očí, že kecáte, jak daleko vidíte. Viděl jsem vám na očích, že jste neměl nejmenší tušení, že váš člověk míří na Sinaj.“

Další odmlka.

„Nevyžaduji od něj, aby mě neustále informoval. Záleží mi pouze na výsledcích.“

„Tak mi povězte, co dělá s Cottonem Malonem – hledá tu knihovnu?“

„Tvrdil jste, že mají namířeno na Sinaj. Tam by docela dobře mohla být. Je to dost blízko Alexandrii, aby tam i v dávných časech bylo možné rukopisy dopravit, ale zároveň hodně izolované. Už před Kristem na Sinaji existovaly obchodní cesty. Faraóni tam těžili měď a tyrkys. Egypťané Sinaj dobře znali.“

„Vidím, že znáte historii.“

„Mít vědomosti se hodí. Zvlášť tady.“

„Alfrede, tohle není žádné intelektuální cvičení. Pokouším se od základů změnit americkou zahraniční politiku. S Danielsem se kvůli tomu už dlouho hádáme. Teď s tím konečně můžu něco udělat. Je načase prokázat Arabům stejné ohledy, jaké jsme odjakživa prokazovali Izraeli. A stejně jako vás v případě toho najatého pomocníka i mě zajímají jen výsledky. Vám a vašim lidem jde o zisk. Já chci vládnout.“

„A my si přejeme, abyste uspěl.“

„Tak mi povězte jedno, Alfrede – kdy americký prezident zemře?“

Thorvaldsenovi jako by se zaťaly do pokřivené páteře ledové prsty. Vstřebával viceprezidentova slova.

„Zdá se, že začínáte být té myšlence nakloněn,“ poznamenal Hermann.

„Přesvědčil jste mě.“

„Už je to zařízeno,“ ujistil ho Hermann. „Danielsova neohlášená návštěva Kábulu skončí opravdu spektakulárně.“

„Jakmile se Danielsovo letadlo odlepí od země, všechno vám potvrdím, jak jsme se dohodli,“ řekl viceprezident. „Prozatím vím jenom to, že odlétá příští čtvrtek. Vědí o tom jen čtyři lidé. On, já a vedoucí našich kanceláří. Dokonce ani afghánský prezident o jeho chystané návštěvě nic netuší. Dozví se to až před přistáním. Celou tu akci vymysleli lidé z PR oddělení Bílého

domu. Návštěva u našich jednotek mu má zvýšit popularitu.“

„Rakety už jsou připraveny,“ ujistil ho Hermann. „Je to domluveno s jedním z bin Ládinových hlavních zástupců. Velice rád na to kývl. Bude to jejich první významný úder Americe za několik posledních let. Už jsme s těmi parchanty dřív vyjednávali, pokaždé s odstupem a s nejvyšší opatrností, ale úspěšně.“

„Pořád mi trochu dělá starosti, že by Danielse měli zabít Arabové. Ale moji přátelé v Arábii mi tvrdí, že většina z nich už má bin Ládina taky plné zuby. Moc rádi by se ho zbavili. Komplikuje jim život, jak kazí Arabům pověst ve světě. Jen se s námi nemohou spojit, dokud podkuřujeme Izraeli. Ale jakmile bude Daniels z cesty a změníme politiku, přidají se v honu na bin Ládina k nám.“

„Můj politický výbor se domnívá, že Arabové budou velmi nakloněni vyjednávání.“

„Oni o tomhle vědí?“ zeptal se viceprezident udiveně.

„Ovšemže ne. Jen studují různé možné scénáře – a jedním z nich je i obrat v americké zahraniční politice. Už dlouho si přejeme, aby k němu došlo.“

„Víte, co mi teď leží v hlavě, Alfrede?“

Hermann se uchechtl. „Nenecháme za sebou žádné stopy. Vyslanci, kteří vyjednávali s bin Ládinem, se příští týden odeberou k Alláhovi. Ten můj člověk, co jsem ho zmínil, se o to osobně postará. Nebudou existovat žádná pojítka.“

„Vkládáte do toho muže velkou důvěru,“ poznamenal viceprezident.

„Ještě nikdy nás nezklamal.“

„A je naprosto nutné, aby nezklamal ani teď. Ten den, co Daniels odlétá, budu v Chicagu. Bílý dům nic neoznámí. Bude to vypadat, jako že prezident je ve Washingtonu a normálně pracuje, a pak se najednou objeví ve zprávách v Afghánistánu. Mě potom uklidí do bezpečí, dokud se nevrátí. To je po jedenáctém září běžná procedura.“

„Co budete dělat, až bude letadlo sestřeleno?“ zeptal se Hermann.

„Složím přísahu a příští tři roky budu vládnout. Pak se zúčastním voleb, přiklepnou mi další čtyři a pak odejdu.“

„Chci, aby vám bylo jasné, že pokud uspějeme a podaří se nám najít tu ztracenou knihovnu, tak okamžitě spustíme, co jsme si naplánovali.“

„Počítám s tím. Čím dřív, tím líp. Potřebuju udržovat Židy a Araby v nejistotě. Já je pohladím – vy jim vlepíte facku. Saúdům nezbude než vyjednávat. Nemůžou si dovolit, aby se jim země rozsypala pod rukama. A já si přeju, aby šla cena ropy dolů, stejně jako vy. Pokud barel zlevní o několik dolarů, zvedne to náš hrubý národní produkt o miliardy. Zmobilizuju

Ameriku, aby pomstila Danielsovu smrt. V tom se mnou budou všichni zajedno. Přidá se k nám celý svět. Arabové se ocitnou o samotě, budou se doprošovat, aby se s nimi vůbec někdo bavil. Nakonec naskočí k nám na palubu a všichni vyhrajeme.“

„Můj politický výbor se domnívá, že to povede k všeobecné destabilizaci.“

„No a co? Moje volební preference vyletí raketovou rychlostí vzhůru. Nic Ameriku nepovzbudí víc, než když se může semknout kolem vlajky. A já ji přitom hodlám příštích sedm let vést. Arabové jsou schopní vyjednavači. Dojde jim, že nadešel čas pro spolupráci, zvlášť když to ublíží Izraeli.“

„Vidím, že to máte důkladně promyšlené.“

„Posledních několik měsíců nepřemýšlím o ničem jiném. Pokoušel jsem se Danielse přesvědčit, aby změnil kurz, jenže pokud jde o Izrael, odmítá ustoupit byť i jen o krok. Ta zpropadená zemička, co je menší než leckterý americký okres, nás všechny zničí. A to já nehodlám dopustit.“

„Až se příště setkáme,“ řekl Hermann, „budete americký prezident.“

„Alfrede, kromě těch teroristů, kteří to provedou, jsme my dva jediní na celé planetě, kdo vědí, co se chystá. O to jsem se postaral.“

„Já zrovna tak.“

„Tak se do toho pusťme, ať si pak užijeme zaslouženou odměnu.“

63

Hermann si v duchu otipovával člověka sedícího naproti němu. Byl to viceprezident Spojených států, ale nijak se nelišil od myriády ostatních politických kariéristů, které si Hermann kupoval a pak je zase prodával po celém světě, od mužů a žen, kteří lačnili po moci a zcela postrádali svědomí. Američané rádi předstírají, že se jim takové jednání příčí, ale kdo jednou přičichl k moci, ten neodolá. Ten muž v Hermannově knihovně, v předvečer posledního dne podzimního shromáždění, nebyl žádnou výjimkou. Mluvil o ušlechtilých politických cílech a změnách v zahraniční politice, ale neměl zábrany zradit vlastní zemi, vlastního prezidenta i sám sebe.

Díkybohu.

Řád zlatého rouna prosperuje díky morálním nedostatkům ostatních.

„Alfrede,“ oslovil ho viceprezident, „buďte ke mně upřímný. Je skutečně možné, že existují důkazy, že Izraelci podle bible nemají nárok na Svatou zemi?“

„Jistě. Starý zákon v Alexandrijské knihovně zevrubně studovali. Když

se nedlouho před zámkem knihovny objevil Nový zákon, taky byl podroben důkladnému studiu. Víme to z dochovaných pramenů. Lze se domnívat, že oba texty i analýzy bible v původní staré hebrejštině se v knihovně dochovaly.“

Hermannovi se vybavilo, co mu Sabre ohlásil z Rothenburgu. Izraelci už před Haddádem zabili tři lidi. Každého z těch tří navštívil Strážce. Všichni do jednoho se věnovali studiu Starého zákona. Sám Haddád taky obdržel pozvání. Proč by se jinak dočkal takové pocty? A proč by po něm jinak Izraelci šli?

Určitě tu existuje spojitost.

„Nedávno jsem navštívil Anglii,“ řekl viceprezident, „a ukázali mi tam Sinajský kodex. Prý je ze čtvrtého století a obsahuje jeden z nejstarších dochovaných Starých zákonů. Je sepsaný v řečtině.“

„To je skvělý příklad,“ řekl Hermann. „Znáte historii toho kodexu?“

„Jenom útržky.“

Hermann mu pověděl o německém učenci Tischendorfovi, který v roce 1844 cestoval po Blízkém východě a pátral po starých rukopisech. Navštívil klášter svaté Kateřiny na Sinaji a povšiml si tam koše, ve kterém bylo čtyřicet tři listů popsaných starou řečtinou. Mniši mu řekli, že jim poslouží na podpal, jako už jim posloužily ostatní. Tischendorf poznal, že na těch listech je text bible, a mniši mu dovolili, ať si je nechá. O patnáct let později se ke svaté Kateřině vrátil z pověření ruského cara. Ukázali mu tam zbytek listů z bible a Tischendorfovi se povedlo vyvézt je do Ruska. Po revoluci prodali bolševici rukopis Británii, kde je vystaven dodnes.

„Sinajský kodex je jedna z nejstarších dochovaných biblí. Spekuluje se, že byla vytvořena na pokyn samotného Konstantina. Ale nezapomínejte, že je v řečtině, takže ji někdo neznámý musel přeložit z hebrejského originálu, který je nám taky zcela neznámý. O čem to vypovídá?“

„Že mniši od svaté Kateřiny jsou ještě dneska, o víc než sto let později, pořád naštvaní, že se jim jejich bible nevrátila. Desítky let bombardují Spojené státy peticemi, ať u Britů zakročí v jejich prospěch. Právě proto jsem se jel na tu bibli podívat. Chtěl jsem vědět, kvůli čemu je všechen ten povyk.“

„Jsem neskonale vděčný Tischendorfovi, že ji odtamtud odvezl. Ti mniši by ji buď spálili, anebo nechali rozpadnout. Se spoustou našich někdejších vědomostí to bohužel dopadlo stejně. Nezbývá nám než doufat, že Strážci byli a jsou opatrnější.“

„Vy tomuhle všemu věříte, viďte?“

Hermann zvažoval, jestli mu má prozradit víc. Události se řítí kupředu závratnou rychlostí a tenhle člověk, který se už brzy stane prezidentem,

potřebuje porozumět situaci.

Hermann vstal.

„Pojďte, něco vám ukážu.“

Jakmile Alfred Hermann vstal a odložil skleničku na stůl, Thorvaldsena se zmocnily obavy. Ještě jednou se odvážil nahlédnout dolů. Spatřil, že Rakušan vede viceprezidenta přes parketovou podlahu k točitým schodům. Rychle se rozhlédl po horním ochozu a zjistil, že z něj nevede žádná jiná cesta dolů. Mezi policemi při třech stěnách byly ještě další okenní výklenky, ale v těch se s Garym schovat nemohli.

Okamžitě by si jich někdo všiml.

Hermann s viceprezidentem však schody minuli a zastavili se u skleněné vitríny.

Hermann ukázal na vitrínu. Uvnitř si hověl prastarý kodex, dřevěné desky měly samou dírku, jako by je prožral červotoč.

„To je taky rukopis ze čtvrtého století. Pojednání o raném učení církve sepsané samotným Augustinem. Můj otec ho koupil před několika desetiletími. Nemá valný historický význam – existuje ve více exemplářích –, ale vypadá působivě.“

Sáhl dospod a stiskl knoflík, který na první pohled vypadal jen jako jeden z nerezových šroubů. Odklopil horní třetinu vitríny. Uvnitř zbylého prostoru leželo devět listů křehkého papyru.

„Naproti tomu tyhle stránky jsou hodně vzácné. Taky je před desetiletími koupil můj otec, od stejného člověka, který mu prodal ten kodex. Některé z nich sepsal Eusebius Hieronymus Sophronius, který žil ve čtvrtém a pátém století. Velký církevní otec. Přeložil bibli z hebrejštiny do latiny, a stvořil tak dílo známé jako Vulgata, které se časem stalo závaznou podobou bible. Do dějin vstoupil pod jiným jménem – jako Jeroným.“

„Jste zvláštní člověk, Alfrede. Vzrušují vás bizarnosti. Jaký význam by dneska mohly mít tyhle staré pokroucené listy?“

„Ujišťuji vás, že velký. Nejspíš by stačil na to, aby úplně změnil naše smýšlení. Některé z nich také napsal Augustin. Jsou to dopisy, které si s Jeronýmem vyměňoval.“ Hermann na Američanovi viděl, že to na něj pořád ještě neudělalo dojem.

„Copak už tehdy měli poštu?“

„V určité hrubé podobě ano. Posílali si zprávy po cestovatelích, kteří putovali kýženým směrem. Některé z nejlepších dochovaných písemných památek z té doby jsou právě ve formě dopisů.“

„To je zajímavé.“

Hermann přešel přímo k věci. „Přemýšlel jste někdy o tom, jak vlastně vznikla bible?“

„Upřímně řečeno ne.“

„Co když je to celé jedna velká lež?“

„Copak na tom záleží, Alfrede? Vždyť jde o víru.“

„Hodně na tom záleží. Co když se dávní církevní otcové – muži jako Augustin a Jeroným, kteří utvářeli náboženské myšlení – rozhodli pozměnit fakta? Uvědomte si, v jaké době žili. Čtyři sta let po Kristovi, dlouho poté, co Konstantin uznal křesťanství za nové oficiální náboženství, v době, kdy se formovala církev a likvidovala filozofické směry, které odporovaly jejímu učení. Nový zákon se tehdy teprve utvářel. Různá evangelia se pozměňovala a upravovala tak, aby všechna nesla stejné poselství. Hlavně o tom, že Bůh je laskavý a odpouštějící a že přišel Kristus. Ale pořád tu byl Starý zákon. Ten, kterým se řídili Židé. Křesťané ho chtěli učinit součástí svého náboženství. Naštěstí pro tehdejší církevní otce existovalo jen málo opisů Starého zákona a všechny byly ve staré hebrejštině.“

„Ale tvrdil jste, že Jeroným přeložil bibli do latiny.“

„Právě k tomu mířím.“ Hermann sáhl do skříňky a vytáhl jeden ze zahnědlých listů. „Tyhle dopisy jsou ve staré řečtině, tím jazykem se v Jeronýmově době mluvilo.“ Pod listy papyru ležely stránky naťukané na stroji. Vyndal je. „Nechal jsem si je přeložit. Třemi různými odborníky, abych měl jistotu, že je to správně. Chci vám něco přečíst a myslím, že pak pochopíte, o čem mluvím.“

Jsem si vědom, čeho všeho je nezbytně třeba, abychom pyšné přesvědčili o ctnosti pokory, jež nás povznáší nikoli lidskou pýchou, nýbrž božskou milostí. Naším úkolem je zajistit, aby lidský duch byl pozdvižen a Kristovo poselství se stalo všeobecně srozumitelným. Moudré rady, jimiž jsi mi přispěl, když jsem na tomto úkolu začal pracovat, se ukázaly jako správné. Dílo, na němž pracuji, bude prvním přetlumočením starodávného Písma do jazyka, jemuž rozumí i ti nejnevzdělanější. Zdá se tudíž logické, že je třeba propojit staré s novým. Vždyť kdyby si obě Písma protiřečila, napáchalo by to škodu, vyzdvihlo by to do nadřazeného postavení židovskou filosofii, neboť ta existuje mnohem déle *než naše víra. Od našeho posledního kontaktu jsem se v onom starobylém textu propracoval dál. Postup mi ztěžují dvojí významy, na něž ustavičně narážím. Opětovně tě prosím o radu ohledně obtížného místa. Podle starého textu je Jeruzalém svatým městem. Je často označován slovem* jerušalajim, *ale povšiml jsem si, že nikde se neobjevuje spojení* iyr jerušalajim, *které by znamenalo „město Jeruzalém“. Dovol mi, abych ti vylíčil, v čem spočívá problém. V hebrejské verzi Knihy královské mluví Jahve o „Jeruzalému a městu, které jsem si v něm vyvolil“. O něco dále Jahve říká: „Jeho synu dám jeden kmen, tak aby mému služebníku Davidovi zůstalo planoucí světlo po všechny dny přede mnou ve*

městě v Jeruzalémě, které jsem si vyvolil, abych tam dal spočinout svému jménu.“ Bratře můj, vidíš ten rozpor? Ve starém textu se nemluví o Jeruzalému jako o městě, nýbrž jako o kraji. Vždycky se zmiňuje „město v Jeruzalémě“, nikoli Jeruzalém samotný. Samuel o něm dokonce mluví jako o zemi, když hebrejsky říká: „Král šel se svými muži do Jeruzaléma proti Jebúsejovcům, obyvatelům té země.“ Zápolím s překladem, doufám, že objevím nějakou odlišnost, ale hebrejská verze je v tomto směru důsledná. Slovo jerušalajim, *Jeruzalém, vždycky označuje končinu s více městy, nikoli jediné město toho jména.*

Hermann přestal číst a vzhlédl k viceprezidentovi. „Jeroným tohle napsal Augustinovi, když překládal Starý zákon z hebrejštiny do latiny. Teď vám přečtu, co mu Augustin v jednom dopise odpověděl.“

Vyhledal další list s překladem.

Můj učený bratře, tvá práce je nesmírně náročná a ušlechtilá. Jak úchvatné musí být odhalovat pod božským vedením našeho nejvznešenějšího Hospodina pravý obsah toho, co zaznamenali písaři v dávné minulosti. Zajisté si uvědomuješ, jakým protivenstvím čelíme v těchto nejnebezpečnějších ze všech časů. Pohanští bohové vymírají, Kristovo učení sílí. Jeho slova o míru, milosrdenství a lásce působí svou opravdovostí na všechna srdce. Mnoho lidí objevuje naše nové poselství jen díky tomu, že se stává dostupným, což činí tvou snahu vrátit život starým slovům ještě mnohem důležitější. Ve svých dopisech jsi jasně vysvětlil problém, jemuž čelíš. Jenže na nás závisí budoucnost této církve, našeho Boha. Přizpůsobit staré poselství novému není hřích. Jaks pravil, mnohá slova mají více významů a kdo může posoudit, který je správný? Rozhodně ne ty ani já. Požádals mě o radu, tak ti ji dám. Učiň, aby stará slova odpovídala novým. Neboť budou-li se stará slova od nových lišit, vyvstane nebezpečí, že zmateme věrné a ještě více rozdmýcháme ohně odporu, které udržují při životě naši početní nepřátelé. Plníš velký úkol. Budou-li si všichni moci přečíst ona předůležitá stará slova, bude to znamenat mnoho. Učenci a rabíni nad nimi ztratí vládu. Takže, bratře můj, pracuj usilovně a měj na paměti, že vykonáváš dílo Páně.

„Chcete říct, že Starý zákon úmyslně pozměnili?“ zeptal se viceprezident.

„Přesně tak. Ta pasáž o Jeruzalému je dobrý příklad. Jeronýmův překlad, který je dodnes považován za závazný, označuje Jeruzalém za město. V Knize královské se u Jeronýma dočteme: *Jeruzalému, městu, které jsem si vyvolil.* To se diametrálně rozchází s tím, co sám Jeroným napsal v tom dopise: *Jeruzalému a městu, které jsem si v něm vyvolil.* Značný rozdíl, nezdá se vám? A přesto se o Jeruzalému mluví v Jeronýmově překladu právě

takhle. Ze starozákonního Jeruzaléma se stalo město v Palestině, protože ho z něj Jeroným udělal.“

„To je šílenost, Alfrede. Tomu nikdo neuvěří.“

„Tady nejde o to, kdo čemu uvěří – jakmile bude objeven důkaz, tak ho zkrátka nebude možné popřít.“

„Jaký důkaz?“

„Měl by stačit třeba rukopis Starého zákona, který vznikl před Kristem. Abychom si ta slova mohli přečíst nepřefiltrovaná křesťanstvím.“

„Přeji vám hodně štěstí.“

„Víte co? Já vám přenechám vládu nad Amerikou a vy mi přenechte tohle.“

Thorvaldsen se díval, jak Hermann ukládá dokumenty zpátky do skříňky a zavírá ji. Oba muži u ní ještě chvilku postáli a pak z knihovny odešli. Bylo už pozdě večer, ale Thorvaldsenovi se vůbec nechtělo spát.

„Chystají se zabít prezidenta,“ řekl Gary nervózně.

„Já vím. Pojď, musíme odtud zmizet.“

Sešli po točitých schůdcích.

V knihovně se pořád svítilo. Thorvaldsen si vzpomněl, jak se Hermann rád vychloubá, že tu má pětadvacet tisíc knih, často první vydání, stovky let stará.

Dovedl Garyho k vitrínce s kodexem. Gary předtím neviděl to, co on. Thorvaldsen sáhl dolů a pokoušel se nahmatat spínač, ale marně. A ohýbání by šlo ztuha – křivá páteř by mu pěkně zavařila.

„Co to hledáte?“ vyzvídal Gary.

„Tahle skříňka se dá otevřít. Koukni se, jestli zespoda neuvidíš knoflík.“

Gary si klekl a prohledával spodek vitrínky.

„Nejspíš bude nenápadný.“ Thorvaldsen co chvíli těkal pohledem ke dveřím; doufal, že zrovna teď nikdo nepřijde. „Tak co?“

Ozvalo se cvaknutí a skříňka se asi ve třetině výšky pootevřela.

Gary vstal. „Tváří se jako jeden ze šroubů. Fakt fikaný. Kdybych ho nezkusil zmáčkout, tak bych na to nepřišel.“

„Prima práce.“

Thorvaldsen otevřel skrýš a spatřil křehké listy papyru popsané od okraje k okraji. Spočítal je. Devět. Rozhlížel se po policích s knihami, až mu padly do oka obrovské atlasy. Ukázal na ně: „Skoč mi pro jednu z tamhletěch velikých knih.“

Gary mu jeden svazek přinesl. Thorvaldsen opatrně vložil listy papyru i novodobé překlady mezi stránky, aby je ukryl a ochránil.

Pak skříňku zase zavřel.

„Co to je?“ vyzvídal Gary.

„To, pro co jsme sem přišli – aspoň doufám.“

64

pátek, 7. října 9:15

Malone se opíral o boční stěnu v prostorném letounu C130H. Brent Green sebou hodil a obstaral jim místo v zásobovacím letadle směřujícím z Anglie do Afghánistánu. Krátce přistálo na letecké základně Montijo v Lisabonu pod záminkou drobné opravy, a to jim umožnilo nenápadně si nastoupit. Na palubě je čekaly věci na převlečení, takže teď na sobě všichni tři, Malone, Pam i McCollum, měli vojenské maskáče, na kterých se střídaly béžové, zelené a hnědé skvrny, a k tomu terénní boty a na zádech padáky. Pam ten padák znervózňoval, ale přijala Maloneovo vysvětlení, že je to součást běžné výbavy.

Let z Lisabonu na Sinaj trval osm hodin. Maloneovi se povedlo na chvilku si zdřímnout. Bez sebemenšího citového zaujetí vzpomínal na jiné lety v jiných letounech; pach leteckého paliva, kterým byl prosycen vzduch, v něm probouzel vzpomínky z mládí. Býval tehdy častěji pryč než doma. A dělal chyby, které ho mrzely dodnes.

Pam se první tři hodiny letu očividně nezamlouvaly. Nebylo divu, vždyť pohodlí bylo u letectva na poslední příčce žebříčku priorit. Ale nakonec se uvelebila a usnula.

Zato McCollum byl ve svém živlu.

Působil jako ryba ve vodě, padák si nasadil s profesionální zručností. Možná vážně sloužil u speciálních jednotek. Green na Maloneovu žádost, aby mu McColluma prověřil, nezareagoval. Ale ať už by mu sdělil cokoli, stejně to brzy bude jedno. Co nevidět ztratí kontakt s vnějším světem a ocitnou se uprostřed nicoty.

Malone se díval z okénka.

Pod nimi, kam až oko dohlédlo, se prostírala prašná, vyprahlá země, která se vzpínala vzhůru, jak se poloostrov Sinaj zužoval,

a vyrážely z ní rozeklané hnědé, šedivé a rudé žulové hory. Právě tady se Mojžíšovi údajně zjevil v hořícím keři Bůh. Právě tady se rozprostírala velkolepá a děsivá poušť z Exodu. Po staletí byla útočištěm mnichů a poustevníků, jako by je ta izolace od světa přibližovala nebesům. A možná tomu tak opravdu bylo. Maloneovi ten výjev bůhvíproč připomněl Sartrovu hru *Huis Clos.*

Peklo jsou ti druzí.

Odvrátil se od okénka a sledoval McColluma, který dosud klábosil se zásobovacím důstojníkem, jak míří k němu a sedá si na aluminiovou lavici. Pam ležela o tři metry dál, při druhé straně letadla, a ještě spala. Malone jedl hotové jídlo ze sáčku – hovězí steak s houbami – a popíjel vodu z láhve.

„Už jste jedl?“ zeptal se McColluma.

„Ano, když jste ještě spal. Marinované kuře. Nebylo to k zahození. Dobře si tyhle hotovky pamatuju.“

„Zdá se, že jste tu jako doma.“

„Znám to jako své boty.“

Oba už si vyndali ucpávky, které beztak proti vytrvalému hukotu motorů nebyly skoro nic platné. Letoun byl plný přepravních palet s autodíly určenými pro Afghánistán. Malone usuzoval, že podobných letů se koná každý týden spousta. Zatímco kdysi dávno se zásoby dopravovaly na vozech tažených koňmi a pak v náklaďácích, dnes je nejrychlejší a nejbezpečnější vzít to po nebi anebo po moři.

„Vy taky vypadáte, jako by to pro vás byla stará vesta,“ poznamenal McCollum.

„Oživuje to vzpomínky, to jo.“

Hlídal si, co řekne. McCollum jim sice pomohl dostat se z Belému, aniž by přišli k úhoně, ale pořád zůstával velkou neznámou. A zabíjel jako profesionál, bez výčitek svědomí. Jenže co bylo hlavní: měl hrdinskou pouť.

„Máte dobré konexe,“ prohodil McCollum. „Tohle nám osobně zařídil ministr spravedlnosti?“

„Mám tu a tam kamarády.“

„Jste buď od CIA, vojenských zpravodajských služeb, anebo něčeho podobného.“

„Všechno špatně. Ve skutečnosti jsem ve výslužbě.“

McCollum se uchechtl. „No prosím, když se té historky chcete držet… Líbí se mi. Ve výslužbě. Fajn. Jedete v něčem až po uši.“

Malone dojedl a všiml si, že po něm zásobovací důstojník pokukuje. Rozpomněl se, že bývají hákliví na to, kam člověk odloží obal od jídla. Muž pokynul rukou k bedně s vybavením a Malone pochopil, co mu naznačuje.

Pak čtyřikrát rozevřel dlaň.

Dvacet minut.

Malone přikývl.

65

Vídeň 8:30

Thorvaldsen se usadil v motýláriu a rozevřel atlas. Vstali s Garym už před hodinou, osprchovali se a posnídali. Pak Henrik zamířil do motýlária – nejen aby se vyhnul elektronickým odposlechům, ale taky aby tam čekal na nevyhnutelné. Je jen otázkou času, kdy Hermann krádež odhalí.

Dopoledne měli všichni členové volno, další shromáždění se mělo konat až pozdě odpoledne. Přes noc si Thorvaldsen nechal atlas s rukopisy pod postelí. Teď hořel netrpělivostí dozvědět se víc. Latinsky uměl, ale řecky jen minimálně a stará řečtina, kterou si spolu Jeroným a Augustin nepochybně psali, pro něj byla španělská vesnice. Přišlo mu vhod, že si Hermann nechal dopisy přeložit.

Gary se posadil do křesla naproti němu. „Včera večer jste říkal, že právě pro tohle jsme sem možná přišli."

Thorvaldsen usoudil, že ten chlapec si zaslouží znát pravdu. „Unesli tě, aby tvého otce přinutili najít něco, co před lety ukryl. Myslím, že tyhle dokumenty s tím souvisejí."

„Co za dokumenty to vůbec je?"

„Dopisy, které si psali dva učení muži, Augustin a Jeroným. Žili ve čtvrtém a pátém století a pomohli utvářet křesťanství."

„Historie… Začíná se mi zamlouvat, jenže je jí tolik…"

Thorvaldsen se usmál. „A potíž vězí v tom, že se nám toho z těch dávných dob dochovalo tak málo. Záznamy vzaly zasvé ve válkách, ničily se z politických důvodů nebo z obyčejného vandalismu, zapracoval na nich zub času. Ale tady se nám zachovaly zápisky, které vzešly přímo z mysli dvou učených mužů."

O obou něco věděl. Augustin se narodil v Africe, jeho matka byla křesťanka, otec pohan. Až v dospělosti se obrátil na křesťanství a zaznamenal své mladické výstřelky ve spisu *Vyznání;* ta kniha stále patří na mnoha univerzitách mezi vyžadovanou četbu. Stal se biskupem ve městě Hippo, duchovním vůdcem afrického katolicismu a významným obhájcem pravé víry; přičítá se mu, že zformuloval mnohé z raných církevních myšlenek.

I Jeroným se narodil v pohanské rodině a prožil mládí plné výstředností. Také byl vzdělaný; časem začal být považován za nejučenějšího ze všech církevních otců. Žil jako poustevník a zasvětil třicet let svého života překládání bible. Od té doby je spojován s knihovnami, a stal se dokonce jejich patronem.

Podle toho mála, co si Thorvalsen předešlého večera vyslechl, si v době, kdy Jeroným pracoval na svém životním díle, tihle dva muži žijící v odlišných končinách starověkého světa spolu dopisovali. Hermann sice viceprezidentovi naznačil, že bible byla zmanipulována, ale Thorvaldsen prahl po tom, aby zjistil všechno. A tak vytáhl z atlasu stránky s přeloženými texty, začal se jimi probírat a nahlas z nich předčítat.

Můj učený bratře Augustine, bývaly časy, kdy jsem považoval Septuagintu za úžasné dílo. Četl jsem ji v Alexandrijské knihovně. Když jsem se pročítal řádky popisujícími útrapy Izraelitů, ožila ve mně víra, jež už dlouho naplňovala mou duši. Ale nyní mou radost vystřídal zmatek, jak se pokouším ten starý text přeložit, shledávám, že Septuaginta je dílem značné libovůle, jedna pasáž za druhou je chybná. Jeruzalém není město, ale kraj s mnoha městy. Nejposvátnější ze všech řek, Jordán, není řeka, ale horský předěl. A co se týče místních názvů, většina je nesprávná. Řecký překlad neodpovídá hebrejštině. Zdá se, že celé poselství bylo pozměněno, a to nikoli z nevědomosti, leč úmyslně.

Jeronýme, příteli můj, potýkáš se s obtížným úkolem, který naše poslání učinilo ještě obtížnějším. Toho, cos odhalil, si všimli i jiní. Já též strávil hojně času v Alexandrijské knihovně. Mnozí z nás tam studovali rukopisy. Četl jsem líčení Hérodota, jenž navštívil Palestinu v pátém století před příchodem našeho Pána. Byla tehdy pod perskou nadvládou a obývali ji Syřané. Hérodotos nezaznamenal přítomnost Židů ani Izraelitů. Žádný Jeruzalém ani Judeu. Nesmírně mě to udivilo, jelikož ve svatém textu se píše, že v Jeruzalémě byl tehdy obnovován židovský chrám a Judea se těšila statutu významné provincie. Kdyby se tam něco z toho nacházelo, onen učený Řek by si toho povšiml, neboť se těšil pověsti bystrého pozorovatele. Zjistil jsem, že první ztotožnění starověkého Izraele s tím, co dnes nazýváme Palestinou, pochází od Římana Strabóna. Jeho Historické poznámky *jsou mimořádně důkladné a mně bylo dopřáno si je v knihovně pročíst. Strabón dokončil své dílo dvacet tři let po narození našeho Pána, čili je sepisoval za Kristova života. Poznamenává, že Palestina se poprvé označuje pojmenováním* Judea *za vlády Řeků; řecké označení židovské země zní* Ioudaia. *Došlo k tomu tedy pouhých sto let před narozením našeho Pána. Židé se tudíž usadili v Palestině někdy mezi návštěvami Hérodota a Strabóna, jež od sebe dělí zhruba čtyři sta let. Strabón zmiňuje masy Izraelitů, kteří se tam usídlili poté, co uprchli ze země na jihu. Nebyl si jistý, o jakou zemi šlo, ale usuzoval, že vzhledem k blízkosti a dostupnosti Egypta směřoval zřejmě Exodus do Palestiny odtamtud. Jeho závěr nicméně není ničím podložen. Strabón poznamenává, že tyto příběhy převzal od alexandrijských Židů, mezi nimiž strávil mnoho času. Hovořil plynně*

hebrejsky a ve svých Historických poznámkách *se rovněž zmiňuje, že odhalil omyly v Septuagintě. Píše, že učenci v Alexandrijské knihovně, kteří překládali původní text do řečtiny, ho prostě a jednoduše promísili s tím, co se dozvěděli od svých současníků. Dodává, že alexandrijští Židé zapomněli na svou minulost a zřejmě si ji bez ostychu dotvořili.*

Můj učený bratře Augustine, četl jsem spisy Josepha Flavia, Žida, který byl považován za velkou autoritu a žil sto let po narození našeho Pána. Jednoznačně ztotožňuje Palestinu se zemí zmiňovanou ve starém textu a poznamenává, že Palestina je jediná jemu známá oblast, kde existuje židovský politický útvar. O něco později Eusebius z Caesareje na popud našeho nejvznešenějšího císaře Konstantina přiřadil místům v Palestině jména ze starého textu. Četl jsem jeho spis O místních názvech v Písmu svatém. *Ale poté, co jsem si prostudoval starohebrejský text, je zřejmé, že Eusebiovo dílo je plné omylů. Zdá se, že místním jménům přiřazoval významy velice volně a v některých případech je prostě jen odhadl. Přesto má jeho dílo velký význam. Zbožným poutníkům slouží jako průvodce.*

Jeronýme, příteli můj, musíme vykonávat tento úkol s mimořádným zaujetím. Naše náboženství se teprve utváří a hrozby se na něj hrnou odevšud. To, oč usiluješ, má pro naši existenci zásadní význam. Bude-li starý text přeložen do latiny, zpřístupní jej to mnohým. Nabádám tě, abys neměnil nic z toho, co stojí v Septuagintě. Náš Pán Ježíš Kristus žil v Palestině. Poselství, jež formulujeme v novějším zákoně, musí znít jediným hlasem. Uvědomuji si, co pravíš: Že starý text nezachycuje historii Izraelitů na území Palestiny. Ale sejde na tom? Sledujeme jiný cíl než ti, kdo sepsali Septuagintu. Náš novější zákon musí být naplněním starého. Jen tak můžeme jeho poselství povznést nad ono staré. Spojení starého s novým doloží význam Pána našeho Ježíše Krista a důležitost jeho učení. Omyly, jichž sis v Septuagintě povšiml, není třeba opravovat. Jaks ty sám napsal, Židé, kteří tehdejším překladatelům pomáhali, už zapomněli na svou minulost. Nevěděli nic o své dávné vlasti, pamatovali si pouze události, k nimž došlo. V tvých překladech by tudíž měla Palestina, jak ji známe, zůstat Palestinou z obou zákonů. V tom spočívá náš úkol, bratře milý, a naše poslání. Budoucnost našeho náboženství a našeho Pána Ježíše Krista leží v našich rukou a On nás vede, abychom naplnili Jeho vůli.

Thorvaldsen ustal ve čtení.

Dva církevní otcové, možná nejnadanější ze všech, tu plánovali, jak zmanipulovat překlad Starého zákona do latiny. Jeronýmovi se zjevně dostal do ruky rukopis sepsaný v původní hebrejštině a povšiml si chyb ve starším překladu do řečtiny. Augustin znal díla Hérodota a Strabóna, z nichž ten první je považován za otce dějepisu a ten druhý za otce zeměpisu. První byl

Řek, druhý Říman. Žili v různých staletích a jejich práce zásadně změnily svět. Strabónův *Zeměpis* se dochoval, ozřejmuje mnohé o tehdejším světě a době a je považován za jeden z nejvýznamnějších starověkých textů, zatímco jeho *Historické poznámky* se ztratily.

Neexistuje jediný exemplář.

Ale Augustin tu knihu četl.

V Alexandrijské knihovně.

„Co to všechno znamená?“ zeptal se Gary.

„Hodně.“

Jestliže raná církev zfalšovala překlad Starého zákona a poupravila ho tak, aby to vyhovovalo jejím záměrům, mohlo by to mít katastrofální důsledky.

Hermann má pravdu. Do konfliktu by se určitě zapojili i křesťané.

Mozek se Thorvaldsenovi roztočil na plné obrátky, snažil se přijít na kloub tomu, co má Modré křeslo za lubem. Z rozhovorů, které spolu během let vedli, věděl, že Hermann není věřící. Považuje náboženství za politický nástroj a víru za berličku pro slabochy. Bude se nesmírně bavit tím, že bude sledovat, jak se tři hlavní náboženství vypořádávají s důsledky zjištění, že Starý zákon, který se odjakživa bral jako danost, je podvod.

Stránky, které Thorvaldsen držel v rukou, mají nedocenitelnou hodnotu. Jsou jedním z Hermannových důkazů. Ale Modré křeslo bude těch důkazů potřebovat víc. A právě proto je tak důležitá Alexandrijská knihovna. Jestli existuje, asi je to jediná studnice dokumentů, které by mohly na celou záležitost vrhnout jasnější světlo. To je teď ovšem Maloneova starost, vzhledem k tomu, že už je zřejmě na cestě na Sinaj.

Přál svému příteli hodně štěstí.

A pak je tu ještě americký prezident. Příští čtvrtek má zemřít.

Tahle starost je na Thorvaldsenovi.

Vytáhl z kapsy mobil a vyťukal číslo.

66

Poloostrov Sinaj

Malone probudil Pam. Posadila se na nylonovém sedadle a vytáhla si z uší ucpávky. „Už jsme tady,“ oznámil jí.

Otřepala se z rozespalosti a zbystřila. „Přistáváme?“

„Už jsme tady,“ zopakoval do řevu motoru.

„Jak dlouho jsem spala?“

„Pár hodin.“

Vstala ze sedadla; na zádech měla pořád ještě připnutý padák. Letoun C130H si razil cestu jasným ránem. „Za jak dlouho přistaneme?“

„Za chvilku budeme vystupovat. Jedla jsi?“

Zavrtěla hlavou. „Neměla jsem na jídlo ani pomyšlení. Měla jsem žaludek až v krku. Ale konečně se umoudřil.“

„Aspoň se napij.“ Podal jí láhev.

Otevřela ji a párkrát si lokla. „Drncá to tu hůř než v krytém voze.“

Malone se usmál. „Tos popsala trefně.“

„V takovýchle letadlech jsi lítal?“

„V jednom kuse.“

„Tos měl teda pěkně náročnou práci.“

Bylo to poprvé, co jeho bývalou práci nekritizovala. „Řekl jsem si o to dobrovolně.“

„Teprve teď to začínám chápat. Pořád se užírám kvůli té štěnici v hodinkách. Já husa pitomá jsem si myslela, že mě ten chlap má rád.“

„Třeba měl.“

„Kdepak. Využil mě, Cottone.“

Asi ji tím pořádně ranil.

„Využívání lidí k téhle branži patří.“ Odmlčel se a pak dodal: „Nikdy jsem tuhle část práce neměl v lásce.“

Zase se napila. „Já jsem tě taky využila, Cottone.“ Měla pravdu. Využila.

„Měla jsem ti říct o Garym. A neudělala jsem to. Takže nemám co odsuzovat ostatní.“

Na takovouhle debatu teď neměli čas. Ale viděl na ní, že ji mrzí, co se stalo. „Neužírej se tím. Nejdřív musíme dotáhnout do konce tuhle záležitost. Pak si o tom popovídáme.“

„Neužírám se tím. Jen jsem chtěla, abys věděl, jak mi je.“ To taky řekla poprvé.

Ze zadní části letadla se ozval protivný skřípot, jak se vyklopila rampa. Do nákladového prostoru zavanul poryv vzduchu. „Co se děje?“ zeptala se Pam.

„Mají tam nějakou práci. Nezapomeň, že nás jenom vzali, ať se s nimi kus cesty svezeme. Kousek popojdi a postav se tam, co je zásobovací důstojník.“

„Proč?“

„Protože nás o to požádali. Přijdu za tebou.“

„Co náš přítel?“ zeptala se.

„Do všeho strká nos. Musíme si na něj dávat pozor.“ Sledoval ji, jak míří do zadní části letounu. Pak došel na opačnou stranu letadla a řekl

McCollumovi: „Vystupujeme.“ Neuniklo mu, že McCollum je při hovoru pozoroval. „Ví o tom?“

„Ještě ne.“

„To je pěkná kruťárna, nezdá se vám?“

„Kdybyste ji znal, tak byste si to nemyslel.“ McCollum zakroutil hlavou. „Připomínejte mi, že si to s vámi nemám rozházet.“

„Upřímně řečeno, to je moudrý přístup.“ Jeho slova se neminula účinkem. „Jasně, Malone. Však jsem vám taky zachránil kůži.“

„Právě díky tomu jste tady.“

„To je od vás fakt velkorysé, když jsem to já, kdo má hrdinskou pouť.“

Malone sebral ruksak, do kterého nacpal věci, které mu nechal Haddád, a knížku o svatém Jeronýmovi. Před odjezdem z Lisabonu si vyzvedli zavazadla na letišti. Připjal si ruksak k hrudi. „A já mám tohle. Takže jsme si kvit.“

McCollum si taky připjal na hruď ruksak. Zásoby, které by mohli potřebovat. Vodu, jídlo, lokátor GPS. Podle mapy se asi tři míle od místa, kam mají namířeno, nachází vesnice. Pokud nic nenajdou, můžou tam dojít a nějak se odtamtud dopravit dvacet mil na jih, na letiště nedaleko Mojžíšovy hory a kláštera svaté Kateřiny, což jsou populární turistická místa.

Nasadili si helmy a ochranné brýle a zamířili dozadu.

„Co to provádějí?“ zeptala se Pam, když k ní Malone došel.

Musel uznat, že jí to ve vojenském sluší. „Připravují seskok padákem.“

„S tímhle nákladem? Chtějí ho někde shodit?“

Letadlo zpomalilo, letělo teď rychlostí 120 uzlů, pokud si to dobře pamatoval, a předek se zvedl trochu nahoru.

Malone narazil Pam na hlavu kevlarovou helmu a bryskně ji upevnil pod krkem.

„Co to děláš?“ Do hlasu se jí vkradl zmatek.

Nasadil jí ochranné brýle a prohlásil: „Rampa je vyklopená. Je to nezbytné. Bezpečnostní opatření.“

Zkontroloval jí postroj, ujistil se, že všechny čtyři popruhy vedou do uvolňovače. Svůj padák zkontroloval už předtím. Zahákoval sebe i Pam k výtažnému lanu.

Všiml si, že McCollum už učinil totéž.

„Jak můžeme přistát s vyklopenou plošinou?“ zaječela Pam.

Podíval se jí do očí. „Nepřistaneme.“

Viděl na ní, že jí to konečně doklaplo. „To snad nemyslíš vážně! Snad nečekáš, že…“

„Padák se otevře automaticky. Ty nedělej nic, jen si to užívej. Tenhle padák je pomalý. Je pro začátečníky. Dopad nebude tvrdší, než kdybys

seskočila z metrové zídky.“

„Cottone, tobě přeskočilo. Pořád ještě mě bolí rameno. Nepřipadá v úvahu, že bych…“

Zásobovací důstojník jim dal signál, že už dorazili ke kýženým zeměpisným souřadnicím. Na dohadování teď nebyl čas. A tak ji Malone prostě popadl a postrčil ji před sebe.

Pokoušela se mu vykroutit. „Nech mě, Cottone, prosím, já nemůžu. Prosím!“

Shodil ji z plošiny.

Její jek se rychle vytrácel.

Bylo mu jasné, co prožívá. První metry, než se otevře padák, jsou neřízený volný pád. Určitě má pocit, že jí srdce buší až v krku. Je to pořádný nápor adrenalinu. Pak ucítí trhnutí, jak výtažné lano uvolní padák z obalu. Díval se, jak se Pam řítí ranním nebem.

Když padák nabral vzduch, její tělo sebou škublo.

Netrvalo to ani pět vteřin a už se pozvolna snášela k zemi.

„Bude pěkně dožraná,“ řekl mu do ucha McCollum.

Malone z Pam nespouštěl pohled.

„Jo. Ale na tohle jsem měl odjakživa zálusk.“

67

Sabre se držel popruhů a užíval si pomalé klesání k zemi. Hypermoderní padák se snášel ranním vzduchem lehounce jako peříčko. Malone mu říkal, že se teď na vrchlík používají nové materiály, a skutečně to byla úplně jiná káva oproti starým časům, kdy si člověk připadal jako balvan a jen doufal, že si při dopadu nezláme nohy.

Jakmile vyskočili za Pam, letadlo se rychle vzdálilo směrem na východ. Jestli se bezpečně dostanou na zem, to už nebyla starost posádky. Ta už svou práci odvedla.

Sabre si prohlížel nehostinnou krajinu dole.

Na všechny strany se prostírala rozlehlá, rovná planina, písek a kamení. Slýchával Hermanna o jižní Sinaji vyprávět. Prý je to nejsvětější poušť na celé planetě. Kolébka civilizace. Spojnice mezi Afrikou a Asií. Ale zjizvená boji. Je to nejobléhanější teritorium na světě. Syřané, Chetité, Asyřané, Peršané, Řekové, Římani, křižáci, Turkové, Francouzi, Angličané, Egypťané, Izraelci, ti všichni se ho snažili obsadit. Mnohokrát poslouchal, jak Hermann dlouze rozpráví o významu tohohle regionu. Teď ho pozná na vlastní kůži.

K zemi mu zbývalo nějakých tři sta metrů. Pam Maloneová se vznášela pod ním, Malone nad ním. Z okolního ticha, které ostře kontrastovalo s předchozím neutuchajícím řevem motorů, mu skoro zvonilo v uších. Pamatoval si to ticho ze svých dřívějších seskoků. To, jak hukot motorů slábne, až se vytratí do nicoty. Dokonalý poklid občas čeřil jen vítr, ale ani ten dneska nefoukal.

Čtvrt míle na sever se z pusté planiny zdvíhaly bezútěšné žulové vrcholy, byly k nerozeznání jeden od druhého, bezvýrazná masa hor a průrv. Že by Alexandrijská knihovna byla někde tam? Všechno tomu nasvědčovalo.

Snášel se níž a níž.

Poblíž úpatí rozeklaných kopců, tak čtvrt míle opodál, zahlédl přičaplou stavbu. Popotáhl za popruhy, aby trošku zkorigoval směr a přistál blíž místu, kam se snášela Pam Maloneová, na volném prostranství bez kamení.

Vzhlédl a spatřil, že Malone má namířeno tamtéž.

Zabít toho chlapa možná bude těžší, než čekal. Ještěže je ozbrojený. Stejně jako Malone si u sebe nechal pistoli z lisabonského kláštera a několik náhradních zásobníků. Když se v kostele probral poté, co ho omráčili, měl ji pořád u sebe. Moc tomu nerozuměl.

Jaký smysl měl ten útok?

Ale copak to není fuk?

Aspoň je připravený.

Malone zatáhl za popruhy a upravil směr sestupu. Instruktoři na letecké základě v Lisabonu mu vykládali, že nové padáky se od starých liší, a měli pravdu. Sestup byl pozoruhodně hladký a pomalý. Nebyli zrovna blahem bez sebe, že má seskočit i Pam – nováček, který navíc do poslední chvíle nebude nic tušit –, ale jelikož rozkaz přišel přímo z Pentagonu, nijak neprotestovali.

„Nenávidím tě, Cottone," vřískala Pam. „Do hajzlu s tebou!"

Podíval se pod sebe.

K zemi jí zbývalo nějakých sto padesát metrů.

„Jenom při dopadu uvolni kolena," křikl na ni. „Vedeš si báječně. O ostatní se postará padák."

„Táhni do prdele!" zařvala na něj.

„Tam jsi mě posílala odjakživa. Nezabíralo to. Připrav se."

Díval se, jak dopadla a svalila se na zem; padák klesl na zem za ní. I McCollum se připravil na dopad; přistál na zemi a udržel se na nohou.

Malone přitáhl popruhy a zpomalil pád, takže zůstal ve vzduchu téměř stát na místě. Konečně zavadil podrážkami o písek a přistál.

Taky se udržel vestoje.

Už hezky dlouho s padákem neskákal a potěšilo ho, že si ještě pořád

pamatuje, jak na to. Uvolnil postroj a vyprostil se z popruhů.

McCollum udělal totéž.

Pam ještě pořád ležela na zemi. Zamířil k ní. Bylo mu jasné, co přijde.

Vymrštila se na nohy. „Ty zmetku zasraná! Tys mě z toho letadla úplně sprostě vyhodil.“ Chtěla po něm skočit, ale ještě si nerozepjala postroj a vzdouvající se padák ji omezoval v pohybu.

Malone se držel mimo její dosah.

„Zbláznil ses?“ ječela. „Vůbec ses mi neobtěžoval říct, že z toho podělanýho letadla vyskočíme.“

„Jak sis myslela, že se sem dostaneme?“ opáčil nevzrušeně.

„Nikdy jsi neslyšel, že se s letadlem dá přistát?“

„Tohle je egyptské území. Už jenom to, že jsme museli seskočit za denního světla, je na pováženou. Ale noční seskok připadal i mně jako kruťárna.“

Modré oči jí sršely prudkým vztekem, jaký u ní ještě neviděl.

„Potřebovali jsme se sem dostat tak, aby se o tom nedozvěděli Izraelci. Přistání nepřipadalo v úvahu. Doufám, že ještě pořád sledují ty tvoje hodinky, které je nikam nedovedou.“

„Jsi hajzl, Cottone. Hnusnej podělanej hajzl. Tys mě z toho letadla vyhodil.“

„Už je to tak.“

Začala zápolit s postrojem, pokoušela se vymanit z padáku.

„Pam, uklidni se.“

Dál se potýkala s popruhy, ale pak toho nechala.

„Potřebovali jsme se sem nějak dostat,“ řekl jí. „A to letadlo byl nejlepší způsob. Prostě jsme jenom cestou vyskočili, nikdo se nic nedozví. Tohle je liduprázdný kraj, hustota obyvatel je tu míň než tři lidi na míli čtvereční. Pochybuju, že nás někdo viděl. Vždycky jsi chtěla vědět, čím jsem se živil. Tak teď sis to zkusila.“

„Měls mě nechat v Portugalsku.“

„To by nebylo nejmoudřejší. Izraelci by tě mohli považovat za zbytečnou přítěž. Je lepší, že jsi zmizela s námi.“

„Ne. Ty mi nevěříš. Tak mě radši chceš mít pod dohledem.“

„To mě napadlo taky.“

Chvíli byla zticha, jako by jí všechno pomalu docházelo. „Tak fajn, Cottone,“ pronesla překvapivě klidným tónem. „Hezky jsi mi to vysvětlil. Jsme tady. Živí a zdraví. Co kdybys mi teď laskavě pomohl z toho padáku?“

Přistoupil k ní a rozepjal jí postroj.

Zvedla paže a nechala postroj sklouznout na zem. A pak ho nakopla kolenem do rozkroku.

Do páteře mu vystřelila spalující bolest; projela mu až do mozku. Rozklepaly se mu nohy a svezl se na zem.

Nemohl popadnout dech.

Už hezky dlouho ho nikdo takhle neodstavil.

Stočil se do fetální pozice a čekal, až ta muka odezní.

„Doufám, že se ti to taky líbilo," prohlásila Pam a odkráčela.

68

Vídeň 9:28

Hermann vstoupil do knihovny a zavřel za sebou dveře. Nespal dobře. Jenže teď nemůže nic dělat, jen vyčkávat, až Thorvaldsen udělá chybu. Jakmile se to stane, bude připravený chňapnout příležitost za pačesy. Sabre je sice pryč, ale pořád má k dispozici spoustu dalších lidí, kteří udělají, cokoli po nich bude chtít. Velitel jeho ostrahy mu dal nejednou najevo, že by měl o Sabreovo místo zájem. Hermann se tím dosud nezaobíral, ale co Orlí spár odjel, potřeboval pomocníka, a tak tomu Italovi řekl, ať mu zůstane po ruce.

Nejdřív ze všeho zkusí jít na věc diplomaticky. Vždycky dával diplomacii přednost. Třeba dovede Thorvaldsena přesvědčit, že odhalit světu skutečnost, že Starý zákon byl zmanipulován, by mohlo posloužit jako účinný politický nástroj – když se s ním bude náležitě zacházet. V dějinách se mnohokrát dalo na chaosu a zmatcích vydělat. Cokoli, co zalomcuje Blízkým východem, ovlivní cenu ropy. Vědět, k čemu se schyluje, je neocenitelné. A přímo ty události ovlivňovat je ještě mnohem lákavější. Členové řádu mají šanci na pohádkové zisky.

A jejich nový spojenec, Bílý dům, z toho bude těžit taky.

Ale aby to dokázal, potřebuje Sabrea.

Co dělá na Sinaji?

A ještě ke všemu s Cottonem Malonem?

Připadalo mu to jako dobré znamení. Sabre měl Malonea nalákat, ať vyrazí za Alexandrijskou spojkou. Další úspěchy či neúspěchy pak závisely na Maloneovi. Bylo potřeba buď od něj vyzvědět, co se dá, a zlikvidovat ho, anebo se s ním spřáhnout a postupovat společně. Sabre se zřejmě rozhodl pro to druhé.

Hermann už několik let přemýšlel, co se stane po jeho smrti; bylo mu jasné, že Margareta rodinu zruinuje. A co bylo ještě horší,

byla vůči své neschopnosti úplně lhostejná. Pokoušel se ji učit, ale nikam

to nevedlo. Popravdě řečeno, těšilo ho, že ji Thorvaldsen unesl. Třeba ho to zbaví problému. Ačkoli tomu moc nevěřil. Ten Dán není vrah, ať se snaží tvářit jakkoli drsně.

Musel si přiznat, že si Sabrea oblíbil. Ten muž byl slibný. Uměl poslouchat, jednal rychle, ale ne zbrkle. Hermann si často říkal, že Sabre by možná byl jeho ideálním nástupcem. Hermannové už žádní nezbývali. A musí zajistit, že majetek bude někdo spravovat.

Ale proč se mu Sabre neozývá?

Co se děje?

Zaplašil starosti a soustředil se na to, co bylo momentálně nejdůležitější. Odpoledne se zase sejde shromáždění. Včera členy namlsal plánem. Dnes to završí.

Přikročil ke skříňce vestavěné v dolní polici knihovny. Uvnitř schovával mapu, kterou si nechal zhotovit před třemi lety. Tentýž vědec, kterého pověřil, aby mu potvrdil Haddádovu teorii o Starém zákonu, mu zjištění také zmapoval. Předvedl mu, jak jedno biblické místo za druhým dokonale zapadá do geografie oblasti Asír.

Ale chtěl se přesvědčit na vlastní oči.

Ten odborník porovnal starozákonní popisy s místními názvy v Arábii přeloženými do hebrejštiny a se skutečným vzhledem krajiny a umístil na mapu biblické lokality jako například Gilgál, Sidón, Lajiš, Dan, Hebron, Beršeba a Město Davidovo.

Hermann vytáhl mapu.

Už měl ten snímek připravený v počítači v sále, kde se koná shromáždění. Členové brzy spatří to, nad čím už tak dlouho žasne sám.

Dokonce se vyřešila i záhada šestadvaceti jeruzalémských bran, o nichž se píše v Knize Paralipomenon, v Knize královské, Zachariášovi a Nehemiášovi. Ohrazené město by nemělo víc než čtyři brány, na každé světové straně po jedné. Nad oněmi šestadvaceti tedy odjakživa visel otazník. Jenže hebrejský výraz používaný ve Starém zákoně pro „bránu“ zní *šaar*. To slovo má stejně jako mnohá další více významů a jedním z nich je „horské sedlo či průsmyk“. Je pozoruhodné, že v horském pásmu, které odděluje území Jeruzaléma od Judeje, je šestadvacet míst, kudy se dá přejít. Vzpomněl si, jak sám užasl, když se to dozvěděl. Všechna ta popisná místní jména užitá ve Starém zákoně – Královská brána, Strážní brána, Studničná brána, Údolní brána i ostatní – téměř dokonale odpovídají horským přechodům přes pohoří Jordán v oblasti Asír.

V Palestině neexistuje nic ani vzdáleně podobného.

Připadalo mu to jako nezvratný důkaz.

Události popisované ve Starém zákoně se neodehrály v Palestině. Ke všem došlo stovky mil jižně, v Arábii. Jeroným s Augustinem o tom věděli, a přesto úmyslně přejali omyly ze Septuaginty, dokonce je ještě rozpracovali, ještě víc pozměnili Starý zákon, aby působil jako neoddiskutovatelné proroctví předcházející evangeliím z Nového zákona. Nechtěli dopřát Židům monopol na Slovo Boží. Aby nové náboženství mohlo vzkvétat, křesťané potřebovali spojnici se Slovem Božím také.

A tak si ji vytvořili.

Stačilo by nalézt hebrejskou bibli z doby před Kristem, aby poskytla konečný důkaz, ačkoli Strabónovy *Historické poznámky* by také mohly zodpovědět spoustu otázek. Jestli knihovna ještě pořád existuje, lze jen doufat, že se v ní jedno či druhé dochovalo.

Hermann přistoupil k vitrínce, kterou předchozího večera ukazoval viceprezidentovi. Na Američana neudělala bůhvíjaký dojem, ale copak na

tom záleží? Však on nový americký prezident brzy uvidí chaos, který tahle převratná odhalení napáchají. Přesto Hermann doufal, že na Thorvaldsena ty dokumenty zapůsobí víc. Sáhl pod skříňku a stiskl knoflík. Když odklopil horní část, ze všeho nejdřív si pomyslel, že ho šálí zrak.

Skříňka zela prázdnotou.

Dopisy i překlady byly pryč. Kdo je vzal? Viceprezident ne. Hermann viděl jeho kolonu odjíždět. A nikdo jiný o skrýši neví.

Napadalo ho jenom jedno možné vysvětlení.

Thorvaldsen.

Vzteky bez sebe se rozběhl ke stolu. Popadl telefon a zavolal veliteli ostrahy. Pak otevřel zásuvku a vytáhl z ní pistoli.

Čert vem Margaretu.

69

Poloostrov Sinaj

Maloneovi se ještě pořád klepala kolena a pobolívalo ho v rozkroku. Pam od té příhody nepromluvila ani slovo a McCollum se prozíravě držel stranou. Ale Malone věděl, že si nemá na co stěžovat. Koledoval si o to.

Rozhlížel se po poklidné, liduprázdné pustině všude kolem. Slunce rychle stoupalo po nebi a dělalo se horko jako v peci. Vytáhl z ruksaku přístroj GPS a zjistil, že kýžené souřadnice – 28°41’41“N, 33°38’44“E – leží necelou míli daleko.

„Tak fajn, McCollume, co teď?“

McCollum vytáhl z kapsy list papíru a nahlas přečetl: „*Poté, jako pastýři malíře Poussina dumající nad záhadou, budeš osvícen září inspirace. Přeskup čtrnáctero kamenů, potom pracuj se čtvercem a kompasem, abys našel cestu. O polednách vnímej přítomnost rudého světla, uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky. Ale dbej písmen. Tomu, kdo příliš chvátá, hrozí nebezpečí. Udržíš-li správný kurz, dojdeš až k cíli.* To je všechno, tím pouť končí,“ dodal.

Malone si převaloval ta záhadná slova v hlavě.

Pam si sedla na zem a napila se. „Na tom monumentu v Anglii měli obraz od Poussina. Co to na něm bylo? Nějaká hrobka s nápisem? Thomas Bainbridge nám zřejmě taky nechal pár vodítek.“

Malone přemýšlel o tomtéž.

„Vidíte tamhle tu stavbu?“ řekl McCollumovi. „Asi čtvrt míle na západ. Souřadnice nás vedou přesně tam.“

„Tak jdeme.“

Malone si hodil ruksak na rameno. Pam se zvedla. „Už sis ulevila?“ zeptal se jí.

Pokrčila rameny. „Vyhoď mě zase z letadla a uvidíš.“

„Takhle to mezi vámi chodí vždycky?“ vyzvídal McCollum.

Malone vykročil. „Jenom když jsme spolu pohromadě.“

*** * ***

Malone došel ke stavbě, které si všiml už ze vzduchu. Pěkná barabizna. Nízká, přičaplá, s polorozpadlou taškovou střechou a drolícími se základy, jako by je pomalu požírala země. Obvodové zdi byly všechny stejně dlouhé a vysoké, úplně jednotvárné, až na dva okenní otvory v asi třímetrové výšce. Dveře byly z práchnivějícího silného kusu cedrového dřeva a visely v černých kovových pantech nakřivo.

Malone je vykopl.

Uvnitř ho přivítala jen ještěrka, která se vylekaně rozběhla pryč po udusané podlaze.

„Cottone…“

Otočil se a uviděl, že Pam ukazuje na vystouplé místo. Zamířil k němu; pod botami mu při každém kroku povrzával vyprahlý písek.

„Vypadá to jako ta hrobka na tom reliéfu v Bainbridge Hall,“ poznamenala Pam.

Dobrý postřeh. Prohlížel si ten nízký kvádr se zaobleným vrškem. Propátrával stěny, jestli na nich neobjeví nějaké reliéfy, zejména nápis *Et Arcadia ego,* ale kde nic, tu nic. Ani ho to nepřekvapilo, protože tady v poušti by nejspíš stejně už dávno vzaly zasvé.

„Jsme na správném místě podle souřadnic a tohle vypadá jako ta hrobka z toho monumentu.“

Vzpomněl si, co stojí v hrdinské pouti: *Poté, jako pastýři malíře Poussina dumající nad záhadou, budeš osvícen září inspirace.*

Opřel se o omšelý kámen.

„Co teď, Malone?“ zeptal se McCollum.

Na severu se zvedaly kopce, které pozvolna přecházely v holé hory oddělené hlubokými průrvami. Jak se blížilo poledne, slunce šplhalo po nebi výš a výš a obloha přímo sálala žárem.

Malone se dál v duchu zaobíral hrdinskou poutí.

Přeskup čtrnáctero kamenů, potom pracuj se čtvercem a kompasem, abys našel cestu. O polednách vnímej přítomnost rudého světla, uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky.

V Belému se všechno zdálo jasné – směsice historie a techniky, na jakou si Strážci zřejmě potrpěli. Koneckonců měli zájem, aby pozvaný uspěl. Zato tahle část představovala pořádnou výzvu.

Ale nikoli neřešitelnou.

Prohlížel si zchátralou stavbu a omšelou hrobku.

A pak je spatřil. Spočítal je.

Bylo jich čtrnáct.

Sabre dumal, jestli je má teď oba prostě zabít. Je už dostatečně blízko cíle, aby na zbytek dokázal přijít sám? Malone mu pomohl až sem, přesně jak Sabre doufal; přitlačil na svoje konexe, aby je dostal z Anglie do Portugalska a pak na Sinaj.

Říkal si, že to chce ještě trochu trpělivosti.

Sám by hrdinskou pouť nerozluštil, a už vůbec ne takhle rychle. Modré křeslo už ho určitě hledá. Shromáždění zrovna zasedá a Sabre doufal, že to Hermanna až do zítřka zaměstná. Jenže věděl, jak moc Hermann prahne vědět, jestli se tahle stopa jeví slibně. Taky věděl, co má ten stařec v plánu a jak moc v následujících týdnech spoléhá na jeho pomoc. Tři vyslanci vyjednávají s bin Ládinem. Navštíví všechny tři, dva zabije, ale jednoho nechá naživu.

Ten člověk a knihovna se pro něj stanou trumfy, díky nimž bude moci vyjednávat.

To všechno ovšem za předpokladu, že tu něco najdou.

Jestli ne, zabije Malonea i s jeho bývalou manželkou a bude doufat, že se z trablů nějak vylže.

Malone si prohlížel zeď zchátralé stavby. Tři metry vysoko v ní zel otvor. Obešel dům a podíval se na otvor v protější stěně, v přibližně stejné výšce.

Vrátil se k McCollumovi a k Pam a oznámil jim: „Myslím, že jsem to rozluštil. Ta budova je čtvercová, stejně jako tahle dvě okna.“

„*Pracuj se čtvercem a kompasem,*“ řekla Pam.

Malone ukázal na otvory: „Tahle dvě okna jsou klíčová.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se McCollum. „Ani se k nim nedá pořádně dostat.“

„Ale dá. Rozhlédněte se.“ V písku se válely kameny. „Není vám na těch kamenech něco nápadné?“

Pam k jednomu došla a podřepla u něj. Objala prsty hrany. „Taky je čtvercový.“

„Tak nějak. Vzpomeňte si na vodítko. *Přeskup čtrnáctero kamenů, potom pracuj se čtvercem a kompasem, abys našel cestu.* Těch kamenů se tu kolem válí čtrnáct.“

Pam se napřímila. „Takže tahle výprava vyžaduje i dobrou fyzičku. S těmihle balvany by nepohnul každý. Mají se naskládat pod okno, aby se k němu dalo dostat?“

Malone shodil z ramene ruksak.

McCollum udělal totéž a prohlásil: „To zjistíme jednoduše.“

Během dvaceti minut nanosili balvany pod okno a poskládali z nich pyramidu: šest kamenů dole, na nich pět a nahoře tři. Pokud by bylo potřeba, jeden z těch tří v horní řadě by se dal položit na zbývající dva, aby se hromada zvýšila, ale Malone usuzoval, že takhle to bude stačit.

Vydrápal se nahoru a balancoval na vrcholku.

McCollum s Pam hlídali, aby se hromada nezřítila.

Nahlédl do čtvercového otvoru ve zchátralé zdi. Skrz druhý otvor, asi o šest metrů dál, bylo vidět půl míle vzdálené hory. O *polednách vnímej přítomnost rudého světla, uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky.*

Okna zpustlé stavby s polorozpadlou střechou úmyslně ležela na ose východ – západ.

Tohle není lidské obydlí. Kdepak. Stejně jako to rozetové okno v Belému, taky orientované od východu na západ, slouží tahle stavba jako kompas.

Pracuj se čtvercem a kompasem, abys našel cestu.

Malone se podíval na hodinky.

Přesně to za hodinu udělá.

70

Maryland 7:30

Stephanie seděla za volantem terénního vozu, který jim poskytl prezident Daniels. Taky jim dal dva revolvery s rezervními zásobníky. Stephanie netušila, do čeho přesně se to hrnou, ale prezident očividně chtěl, aby byly připraveny na všechno.

„Je vám jasné, že tohle auto nejspíš elektronicky sledují?“ prohodila Cassiopeia.

„V to doufám.“

„A je vám jasné, že celá tahle záležitost je naprosto šílená? Nemáme ponětí, komu se dá věřit – a v to počítám i prezidenta.“

„Souhlasím. A my nejsme nic než pěšci na něčí šachovnici. Ale i pěšec může sebrat krále, když se dostane do správného postavení.“

„Stephanie, máme posloužit jako návnada.“

Stephanie si to myslela taky, ale nic neřekla.

Dojeli do městečka asi třicet mil severně od Washingtonu, jedné z nespočetných noclehárен, které hlavní město obklopovaly. Stephanie se řídila instrukcemi, které dostala, až spatřila restauraci s proskleným průčelím uhnízděnou pod baldachýnem listnatých stromů. Poznala její jméno.

U tety B.

Oblíbený podnik Larryho Daleyho.

Zaparkovala a vešly dovnitř. Přivítalo je pronikavé aroma smažené slaniny a opékaných brambor. U bufetového pultu stála fronta nedočkavých strávníků. Prošly s Cassiopeou kolem pokladny a uviděly Daleyho; seděl u stolu sám.

„Dejte si něco k jídlu," vybídl je. „Platím já." Na tácu před ním byly talíře s vajíčky, ovesnou kaší a vepřovou kotletou.

Jak se předem dohodly, Cassiopeia si sedla k jinému stolu, odkud měla rozhled po celém podniku. Stephanie si přisedla k Daleymu. „Ne, díky." Všimla si barevné cedule u pultu, na které byli dva vypasení růžoví čuníci a slogan PŘIJĎTE ZTLOUSTNOUT K TETĚ B. Kývla k ní hlavou: „Proto sem chodíte jíst? Abyste ztloustl?"

„Prostě to tu mám rád. Připomíná mi to jídla od mámy. Věřte nebo ne, ale jsem taky jenom člověk."

„Proč nešéfujete Billetu? Máte to teď v popisu práce."

„Starají se o to jiní. Musíme teď řešit naléhavější problémy."

„Kupříkladu si musíte zachránit kůži."

Krájel si kotletu. „Tohle je děsná dobrota. Měla byste si taky něco dát. Vám by rozhodně neuškodilo trochu ztloustnout, Stephanie."

„To je od vás milé, že jste zaregistroval moji štíhlou figuru. Kde máte milenku?"

„Netuším. Odhaduju, že se mnou spala, aby ze mě vytáhla informace. Což se nezdařilo. Já jsem dělal totéž. Jakkoli vám to asi taky připadá k nevíře, nejsem úplný idiot."

Na Danielsův popud Daleymu přede dvěma hodinami zavolala a vyžádala si schůzku. Dychtivě souhlasil. Nešlo jí do hlavy, proč jim Daniels překazil tu schůzku v muzeu, jestliže chce, aby si s Daleym promluvila. Ale prostě jen přihodila tu hádanku na narůstající seznam záhad. „Posledně jsme nedotáhli náš rozhovor do konce."

„Je načase pohlédnout pravdě do očí, Stephanie. Něco na mě máte? Klidně si to nechte. Nebo to proti mně použijte. Je mi to fuk. Jestli mi to podrazí nohy, tak s sebou vezmu i prezidenta. Popravdě řečeno, chtěl jsem, abyste to našla." Tomu nevěřila.

„Věděl jsem o vašem vyšetřování. I o té šlapce, co jste ji na mě nasadila.

Nejsem úplný hlupák. Myslíte, že je to poprvé, co se na mě nějaká ženská pokoušela něco zjistit? Věděl jsem, že kolem mě čenicháte. Tak jsem vám to usnadnil, nechal jsem vás najít, co jste chtěla. Ale vy jste si dávala načas.“

„Hezky se to pokoušíte zaobalit, Larry. Ale na to vám neskočím.“

Jedl na střídačku vajíčka a ovesnou kaši. „Vím, že mi nevěříte. Ale mohla byste aspoň na chvilku zapomenout, že mě z duše nenávidíte, a vyslechnout si mě?“ Právě kvůli tomu sem přišla.

„Trochu jsem se porozhlédl kolem. Rozvířila se spousta svinstva. Na povrch vyplavaly podivné věci. Nepatřím do nejužších kruhů, ale pohybuju se dost blízko, abych vycítil, že se něco děje. Když jsem zjistil, že mě máte v merku, došlo mi, že po mně dřív nebo později vyrukujete – a že až se to stane, budeme spolu moct vyjednávat.“

„Proč jste mě prostě a jednoduše nepožádal o pomoc?“

„Neblázněte. Příčí se vám i jenom být se mnou pohromadě v jedné místnosti. Vy že byste mi pomohla? Usoudil jsem, že když nakouknete za závěs a zjistíte, co se děje, bude s vámi snazší pořízení. A taky že je.“

„Pořád podplácíte Kongres?“

„Jo. Dělám to já a asi tisícovka dalších lobbistů. Hergot, pomalu by se z toho měla stát olympijská disciplína.“

Stephanie se podívala po Cassiopeii, ale nevypadalo to, že je nějaký důvod ke znepokojení. U většiny stolů seděly rodiny s dětmi a postarší páry.

„Pusťte to z hlavy,“ řekl Daley. „To je teď naše nejmenší starost.“

„Netušila jsem, že máme nějaké společné starosti.“

„Děje se toho mnohem víc.“ Napil se pomerančového džusu. „Krucinál, cpou do toho cukr. Ale stejně mi chutná.“

„Jestli se pořád takhle ládujete, jak to, že máte pořád tak dobrou figuru?“

„Díky stresu. To je nejlepší dieta na světě.“ Odložil sklenici na stůl. „Máme co do činění se spiknutím, Stephanie.“

„O co jde?“

„O výměnu prezidenta.“ To pro ni byla novinka.

„Všechno to do sebe dokonale zapadá.“ Odstrčil tác stranou. „Viceprezident se v Evropě účastní ekonomického summitu. Ale dozvěděl jsem se, že včera pozdě večer opustil hotel a odjel na schůzku s mužem jménem Alfred Hermann. Údajně se jednalo jen o zdvořilostní návštěvu. Jenže viceprezident nikdy nedělá věci jen ze zdvořilosti. Dělá je z nějakého důvodu. Scházel se s Hermannem už dřív. Prověřil jsem si to.“

„A zjistil jste, že Hermann je nejvyšším představitelem organizace, která si říká Řád zlatého rouna.“

Daleyho tvář zaplavil údiv. „Věřil jsem, že budete nápomocná. Takže vy už o tom víte.“

„Jen nevím, proč je to tak důležité.“

„Tahle organizace si pěstuje politický vliv a má konexe po celém světě. Hermann se s viceprezidentem už nějakou dobu přátelí. Slyšel jsem o něm a o řádu ledacos, ale viceprezident si nechává svoje myšlenky pro sebe. Vím, že to chce dotáhnout na prezidenta. Připravuje se na kandidaturu, ale domnívám se, že se krom toho poohlíží po zkratce.“

Daniels se o téhle záležitosti nezmiňoval.

„Máte ještě u sebe ty flash disky, co jste mi sebrala?“

Přitakala.

„Na jednom jsou digitální nahrávky telefonických rozhovorů. Není jich moc, ale jsou hodně zajímavé. Mluví na nich vedoucí viceprezidentovy kanceláře – což je prvotřídní hajzl, to vám teda řeknu. Předhodil Alexandrijskou spojku přímo Alfredu Hermannovi.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

„Byl jsem u toho.“

Nedala na sobě nic znát.

„Byl jsem s ním. Tak jsem celou tu schůzku zdokumentoval. Sešli jsme se s Hermannem v New Yorku před pěti měsíci. Dal mu všechno. Tehdy jsem do toho zatáhl Dixonovou.“

To byla další novinka.

„Už je to tak. Šel jsem za ní a řekl jsem jí, co se se spojkou stalo. Vylíčil jsem jí celou tu schůzku s Hermannem.“

„To nebylo nejchytřejší.“

„V tu chvíli mi to přišlo jako nejlepší řešení. Nenapadlo mě, na koho jiného se obrátit, když ne na Izraelce. Jenže usoudili, že celá ta záležitost s Hermannem je ve skutečnosti namířena proti nim. A tak mi dohodili jenom Dixonovou, aby mi dělala chůvu.“ Zase se napil džusu. „Ale nebylo to až tak špatné.“

„Dělá se mi z vás nanic.“

Daley potřásl hlavou. „Asi měsíc nato jsem se ocitl s vedoucím viceprezidentovy kanceláře o samotě. Ten parchant se hrozně rád vytahuje. Právě to většinou přivede lidi jako on do potíží. Dali jsme si pár skleniček a jemu se rozvázal jazyk. Tou dobou už ve mně hlodalo podezření, a tak jsem nosil v kapse diktafon. Ten večer se mi povedlo pořídit docela štěpné nahrávky.“

Cassiopeia vstala od stolu a došla k prosklené stěně. Venku vyjížděla ze stinného parkoviště auta, jiná na ně naopak zajížděla.

„Mluvil o pětadvacátém dodatku ústavy. Že si ho pročítal, aby se dozvěděl detaily. Zeptal se mě, co o něm vím – řekl jsem, že nic moc. Tvářil jsem se, že jsem opilý a vůbec mě to nezajímá, i když ani jedno nebyla

pravda.“

Stephanie věděla, co v pětadvacátém dodatku ústavy stojí.

V případě zbavení prezidenta úřadu nebo v případě jeho smrti nebo rezignace stane se prezidentem viceprezident.

71

Poloostrov Sinaj

Malone se mrkl na hodinky. 11:58. Už se zkoušel dívat skrz otvory, ale zatím nezaznamenal nic pozoruhodného. Balancoval na čtrnácti kamenech a Pam s McCollumem stáli pod ním.

Konečně přišlo poledne; v dálce se rozezněly zvony.

„To působí pěkně strašidelně,“ otřásla se Pam. „Uprostřed téhle nicoty.“

Přitakal. „Zní to tu úplně nepatřičně.“ *Jako by to přicházelo z nebes*, pomyslel si.

Nad hlavou jim žhnulo slunce. Tělo i maskáče měl zbrocené potem.

Zase se zadíval skrz otvory.

Viděl vrcholky kopců v předhůří, jeden vedle druhého. Z jejich stěn se jako černé oči dívaly otvory, snad jeskyně poustevníků. Vtom si něčeho povšiml. Po úbočí jednoho z kopců se vinula kamenitá pěšina. Že by stezka pro velbloudy? Než odjeli z Lisabonu, něco si o téhle oblasti načetl a dozvěděl se, že v horách jsou tu úrodná místa, kterým místní beduíni říkají *farš*. Většinou se tam nachází vodní zdroj a k němu se stahuje těch pár obyvatel, kteří v těchle končinách žijí. Klášter svaté Kateřiny jižně odtud, nedaleko Mojžíšovy hory, je také vystavěn na takovém *farši*. Usuzoval, že jich tu kolem bude víc.

Sledoval, jak stíny mizí a žulové hory se zbarvují doruda. Pěšina vinoucí se do kopců se teď rýsovala zcela jasně – a klikatila se jako had. Okenní otvory rámovaly ten výjev jako obraz.

Uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky.

„Tak co, vidíš něco?“ vyzvídala Pam.

„Všechno.“

* * *

Stephanie se na Larryho Daleyho zamračila. „Chcete mi naznačit, že viceprezident se chystá prezidenta zabít?“

„Přesně k tomu se podle mě schyluje.“

„A jak to, že jste jediný člověk na zeměkouli, který to postřehl?“

„Já nevím, Stephanie. Možná mi to prostě jenom pálí. Ale jistojistě vím, že se něco děje.“

Potřebovala se dozvědět víc. Právě kvůli tomu ji sem Daniels poslal.

„Larry, vy se jenom snažíte zachránit si krk.“

„Stephanie, jste jako ten chlap v tom starém vtipu, co hledá čtvrťák pod pouliční lampou. Jde kolem další člověk a ptá se ho, co dělá. A ten chlap odpoví: ‚Ztratil jsem čtvrťák, tak ho hledám.‘ Ten druhý se ptá: ‚Kde jste ho ztratil?‘ A ten chlap ukáže kamsi opodál a řekne: ‚Tamhle.‘ Ten druhý se zmateně zeptá: ‚Tak proč ho hledáte tady?‘ A ten chlap nato: ‚Protože tady je na to vidět.‘ Přesně tak si počínáte, Stephanie. Přestaňte hledat tam, kde je světlo, a přesuňte se tam, kam je potřeba.“

„Tak mě nasměrujte k něčemu konkrétnímu.“

„Kdyby to šlo, tak bych to udělal. Zatím mám jenom drobnosti, ale když se nasčítají, tak to vydá. Viceprezident nechodí na schůzky, které by si příští prezidentský kandidát nenechal ujít. Pohněval si lidi, které bude potřebovat. Vůbec se nevěnuje straně. Není to nic nápadného. Ale člověk zběhlý v politice jako já si takových detailů všimne. Je nás jen pár, co o tomhle všem vůbec víme. Lidé v těchhle kruzích si nechávají věci pro sebe.“

„Mezi ty lidi počítáte i Brenta Greena?“

„Netuším. Brent je zvláštní. S nikým se moc nebaví. Zkoušel jsem na něj včera přitlačit. Vyhrožoval jsem mu, ale vůbec ho to nerozhodilo. Chtěl jsem vidět, jak bude reagovat. Když jste se pak vloupala ke mně domů a našla tu knížku, věděl jsem, že právě z vás si musím udělat spojence.“

„Možná jste se rozhodl špatně, Larry. Nevěřím vám ani slovo. Zabít prezidenta není žádná hračka.“

„Kdo ví. Každý prezidentský atentátník, ať už úspěšný nebo neúspěšný, byl buďto vyšinutý blázen, anebo měl neuvěřitelné štěstí. Představte si, co by dokázali profesionálové.“

Na tom něco bylo.

„Kde jsou ty flash disky?“ zeptal se.

„Mám je já.“

„To doufám, protože jestli se k nim dostane někdo jiný, jsme v háji. Dozvědí se, že po nich jdu. Nemohl bych vysvětlit, proč jsem si nahrál ty hovory s vedoucím viceprezidentovy kanceláře. Potřebuju je vrátit, Stephanie.“

„Na to zapomeňte. Ale mám nápad, Larry. Co kdybyste se prostě udal, přiznal se, že uplácíte Kongres, a požádal o federální ochranu? Pak můžete těmihle řečmi krmit každého, kdo bude ochotný poslouchat.“

Opřel se na židli. „Doufal jsem, že si spolu aspoň projednou promluvíme

slušně. Ale kdepak, vy se prostě musíte chovat jako nafoukaná káča. Dělal jsem, co jsem musel, protože to po mně chtěl prezident.“

To ji zaujalo.

„Prezident věděl, co v Kongresu děláte?“

„Jak jinak myslíte, že bych se v Bílém domě tak rychle vyšvihl? Chtěl, aby jisté věci šly z ručky do ručky, tak jsem to zařizoval. Prezident sklízí v Kongresu úspěchy, čímž se taky vysvětluje, proč tak hladce obhájil křeslo.“

„Máte důkaz, že je do toho zapojen?“

„Myslíte, jestli jsem ho taky nahrával? Ne. Ale prostě to tak je, Stephanie. Někdo musí jednat. Tak už to ve světě chodí. Jsem Danielsův člověk. Vím to a on to ví taky.“

Stephanie zalétla pohledem ke Cassiopeii a vzpomněla si, co jí Cassiopeia cestou sem říkala. Nemají nejmenší ponětí, komu se dá věřit, prezidenta nevyjímaje.

Daley vstal a hodil na stůl pár mincí jako spropitné. „Mysleli jste si s Greenem, že jde o Danielsův politický odkaz. Řekl jsem vám, co jste chtěli slyšet, abych vás uchlácholil.“ Daley potřásl hlavou. „Jenže ono jde Danielsovi o život. Zbytečně s vámi ztrácím čas. Půjdu na to jinak.“

*** * ***

Malone vedl ostatní vzhůru po příkrém holém svahu. Nad hlavou jim kroužili orli a káňata. Zlaté sluneční paprsky se mu zabodávaly až do mozku a zaplavovaly mu propocené tělo. Pěšina byla posetá kamením, mísila se na ní vyprahlá hlína s pískem.

Postupoval po klikaté stezce až na vrcholek. Kdysi dávno se tam svalily tři ohromné balvany a vytvořily krátký tunel. Z balvanů se sypal jemný prach; znělo to jako stékající voda. Navzdory slunečnímu žáru bylo v tunelu chladno. Malone stín vítal. Tunýlek byl dlouhý asi deset metrů.

Náhle vpředu zahlédl rudý záblesk.

„Viděli jste to?“ zeptal se Malone.

„Jo,“ přitakala Pam.

Zastavili se a zadívali se dopředu. Zase ten záblesk.

Maloneovi došlo, co to je. Polední slunce nachází škvíry mezi překocenými balvany a pableskuje na rudých žulových stěnách tunelu.

Zajímavý úkaz.

Uzři nekonečné smyčky hada rudého vzteky.

„Očividně je tu kolem spousta vzteklých rudých hadů,“ prohodil.

V půli cesty tunelem si všiml nápisu vytesaného do žuly. Zastavil se, přečetl si latinská slova a nahlas je přeložil.

„Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ Znal tu pasáž. „Je to z Exodu. Bůh ta slova řekl Mojžíšovi z hořícího keře.“

„Odehrálo se to tady?“ zeptala se Pam.

„To nikdo neví. Všechna tři náboženství pokládají za to místo horu Džebel Mússa, asi dvacet mil jižně odtud. Ale kdo ví?“

Na konci tunelu na ně dýchlo vedro a rozevřel se před nimi výhled na *farš* porostlý cypřiši. Na čirém nebi se honily jemné bílé mraky jako chmýří z pampelišky. Malone ve slunečním jasu mžoural jako ještěrka.

Ke kopci na druhém konci oázy se tulily budovy, byly zapasované pod mohutným převisem a tiskly se jedna k druhé, jako by byly součástí skály. Jejich barvy – žlutá, hnědá a bílá – připomínaly vojenské maskování. Kolem strážních věží se tetelil horký vzduch. Štíhlé zelené kužely cypřišů kontrastovaly s tmavě oranžovými střešními taškami. Tvary i velikosti staveb byly naprosto náhodilé. Maloneovi to připomínalo malebné rybářské vesničky v Itálii.

„Klášter?“ zeptala se Pam.

„Podle mapy jsou v téhle oblasti tři. Žádný není bůhvíjak utajený.“

Dolů vedla pěšina z kamenných schůdků. Kameny byly narovnány vždy po třech vedle sebe mezi dvěma hladkými skalními stěnami a stupínky prudce sestupovaly dolů. Dole křížila farš cestička, vinula se kolem malého jezírka uhnízděného mezi cypřiši a cikcak stoupala ke vchodu do kláštera.

„Jsme u cíle.“

* * *

Stephanie se za Daleym dívala, jak odchází z restaurace. Cassiopeia k ní došla, posadila se ke stolu a zeptala se: „Tak co, dozvěděla jste se něco užitečného?“

„Tvrdí, že Daniels věděl o všem, co dělal.“

„A co dál?“

„Ani slůvkem nekomentoval to, že jsme přenocovaly v Camp Davidu.“

„Nikdo o tom nevěděl, jen ti agenti a Daniels.“

To byla nejspíš pravda. Měly samy pro sebe srub, který zvenku střežili dva hlídači. Když se probudily, čekalo na ně na sporáku jídlo. Daniels jim osobně zavolal a nařídil jim, ať domluví tu schůzku s Daleym. Daley o tom buď vážně nevěděl, anebo se o tom nechtěl zmiňovat.

„Proč by prezident chtěl, abychom se s Daleym scházely, kdyby věděl, že Daley může zpochybnit pravdivost jeho slov?“ prohodila Stephanie spíš sama k sobě než ke Cassiopeii.

„Přidejte si tu hádanku na seznam.“

Stephanie se prosklenou stěnou dívala, jak Daley kráčí přes štěrkové parkoviště ke svému landroveru. Nikdy ho neměla ráda. Když se jí konečně potvrdilo, že provádí špinavosti, nesmírně ji to potěšilo.

Jenže teď už si nebyla tak jistá.

Daley došel k vozu a nasedl dovnitř.

Taky už by se měly sebrat a odejít. Je nejvyšší čas vyhledat Brenta Greena a zjistit, co se dozvěděl. Schůzku s Brentem jim Daniels nenařídil, ale Stephanii to připadalo jako nejlepší nápad.

Obzvlášť teď.

Vtom restaurací otřásl výbuch.

Počáteční šok vystřídalo poznání, že k explozi nedošlo přímo v budově. Zděšené výkřiky utichaly, jak lidem docházelo, že restauraci se nic nestalo.

Všechno je v pořádku.

Tedy aspoň uvnitř.

Stephanie vyhlédla ven a spatřila, že z Daleyho landroveru šlehají plameny.

72

Poloostrov Sinaj

Malone přistoupil k dřevěné kované bráně. Klášterní komplex obíhaly sluncem rozpálené zdi z červené žuly spočívající na mohutných pilířích a střežily je cypřiše, pomerančovníky, citroníky a olivovníky. Základy byly obrostlé popínavou révou. V mírném vánku vířil písek. Nikde ani živáčka.

Nad bránou spatřil Malone další latinský nápis, tentokrát žalm 118. Nahlas ho přečetl.

TOTO JE HOSPODINOVA BRÁNA SKRZE NI VCHÁZEJÍ SPRAVEDLIVÍ

„Co teď?“ zeptala se Pam. Neuniklo mu, že je z nehostinné krajiny čím dál rozmrzelejší.

„Zkusíme, k čemu je tu ten provaz,“ ukázal hlavou.

Vysoko nad bránou se v otevřené věži houpal zvon. Malone došel k provazu a zatáhl za něj. Zvon se rozcinkal. Malone chtěl užuž zazvonit znovu, když vtom se nad bránou otevřelo okno a vyklonil se z něj mladík s plnovousem a se slamákem na hlavě.

„Jak vám můžu pomoct?“ zeptal se anglicky.

„Jdeme navštívit knihovnu,“ odpověděl McCollum.

„Tohle je jen klášter, místo osamělého rozjímání. Žádnou knihovnu nemáme.“

Maloneovi už dřív vrtalo hlavou, jak se Strážci ujišťují, že ten, kdo se objeví před branou, je opravdu pozvaný. Pouť je sice dlouhá, ale nikde se člověku nestaví do cesty žádné překážky. Takže na konci určitě čeká nějaká finální zkouška. Nějaká, o které se hrdinská pouť nezmiňuje.

„Jsme pozvaní a dokončili jsme hrdinskou pouť,“ zavolal. „Hledáme vchod do knihovny.“

Okno se zavřelo.

„To je ale nezdvořák,“ prohlásila Pam.

Malone si otřel upocené čelo. „Neotevřou tu bránu každému, kdo se před ní objeví.“

Okno se zase otevřelo a mladík se zeptal: „Jak se jmenujete?“

McCollum chtěl odpovědět, ale Malone mu stiskl paži. „Nechte to na mně,“ šeptl. Pak vzhlédl a prohlásil: „George Haddád.“

„A ti ostatní?“

„To jsou moji přátelé.“

Mladík na něj upřeně hleděl, jako by odhadoval, jestli se mu dá věřit.

„Smím vám položit otázku?“

„Zajisté.“

„Jak jste se sem dostali? Popište mi svou cestu.“

„Nejprve přes Jeronýmův klášter v Belému, pak přes webovou stránku BETLEM.ORG a nakonec jsme dorazili sem.“

Okno se zase zavřelo.

Malone slyšel, jak se odsouvá závora, pak se mohutné dřevěné dveře pootevřely a vousatý mladík vyšel ven. Měl na sobě pytlovité kalhoty do půli lýtek, podkasaný červenohnědý plášť a kolem pasu kus provazu. Na nohou měl sandály.

Zastavil se před Malonem a uklonil se mu. „Vítejte, Georgi Haddáde. Dokončil jste pouť. Chcete navštívit knihovnu?“

„To bych rád.“

Mladík se usmál. „Vstupte dále a najdete, co hledáte.“

Jeden po druhém mladíka následovali skrz bránu do temného průchodu lemovaného vysokými kamennými stěnami, které clonily slunce. Po třiceti krocích se opět vynořili do slunečního jasu. I za zdmi rostla spousta zeleně, cypřiše, palmy, vinná réva, květiny – dokonce se kolem promenoval páv.

Odkudsi se linula konejšivá melodie flétny. Malone spatřil, odkud přichází; muzikant seděl na jednom z balkonů podepřených silnými dřevěnými trámy. Budovy se tulily jedna k druhé, každá měla jiný tvar a velikost. Prohlížel si dvorky, schodiště, kovová zábradlí, klenuté průchody,

špičaté střechy, úzké cestičky. Z jednoho konce areálu na druhý přiváděl vodu miniaturní akvadukt.

Všechno to působilo dojmem, jako by to tu vyrostlo čirou náhodou. Připomínalo mu to středověkou vesnici.

Mířili za Slamákem.

Krom flétnisty nebylo nikde vidět ani živáčka, ačkoli klášter byl očividně pečlivě udržován. Sluneční paprsky se přetlačovaly se závěsy v oknech, ale Malone za nimi nespatřil ani náznak pohybu. Na terasovitých záhoncích vesele bujela rajčata. Vtom ho něco zaujalo. Na střechách byly nenápadně připevněny solární panely a za dřevěnými či kamennými stříškami, které se tvářily jako běžné součásti budov, se skrývaly talíře satelitů. Malone si říkal, že je to jako v Disneylandu, kde je taky běžné vybavení ukryto očím návštěvníků.

Slamák se zastavil před dřevěnými dveřmi a odemkl je ohromným mosazným klíčem. Vstoupili do refektáře, rozlehlé jídelny vyzdobené nástěnnými malbami Mojžíše. Vonělo to tu klobásou a kysaným zelím. Na stropě se střídaly čokoládově hnědé a máslově žluté trámy; kosočtvercové plochy mezi nimi byly blankytně modré se zlatými hvězdičkami.

„Určitě za sebou máte dlouhou cestu," řekl Slamák. „Můžete se u nás najíst a napít."

Na jednom stole stál podnos s dozlatova vypečenými bochníky a mísy s rajčaty, cibulí a olejem. V další misce se vršily datle. A v ještě další ležela tři ohromná granátová jablka. Z konvice stoupala pára a voněl čaj.

„To je od vás laskavé," řekl Malone.

„Opravdu laskavé," přidal se McCollum, „ale rádi bychom se podívali do knihovny."

V mladíkově kostnaté tváři se mihlo podráždění, ale hned zase nasadil vlídný výraz. „Nejprve byste se měli najíst a odpočinout si. Taky se možná před vstupem budete chtít opláchnout."

McCollum k němu přistoupil. „Dokončili jsme pouť. Chceme vidět knihovnu."

„Přesněji řečeno, pan Haddád dokončil pouť a vysloužil si právo vstupu. Na vás a na tu ženu se pozvání nevztahuje." Slamák se obrátil k Maloneovi. „Protože jste s sebou přivedl ty dva, za normálních okolností bychom vaše pozvání považovali za neplatné."

„Jak to, že jste mě sem tedy pustili?"

„Udělali jsme výjimku."

„Jak víte, kdo jsem?"

„Znal jste trasu pouti."

Slamák už nic nedodal, odešel z jídelny a zavřel za sebou. Mlčky tam

zůstali stát. Nakonec ticho prolomila Pam: „Mám hlad.“ Malone ho měl taky. Odložil ruksak na stůl. „Tak proč nepřijmout jejich pohostinnost?“

73

Maryland

Stephanie s Cassiopeiou vyběhly z restaurace. Larrymu Daleymu už nebylo pomoci. Z jeho vozu zbyly jen ohořelé trosky, ze kterých ještě pořád šlehaly plameny. Ostatním autům kolem výbuch skoro neublížil.

Byl to cílený útok.

„Musíme zmizet,“ řekla Cassiopeia.

Stephanie souhlasila.

Pospíšily si k vozu a naskočily dovnitř; Stephanie usedla za volant. Zastrčila klíček do zapalování, ale pak zaváhala a zeptala se: „Co myslíte?“

„Pokud nám sem nenarafičil bombu prezident, tak by to mělo být v pohodě. Co jsme seděly v restauraci, tak se k autu nikdo nepřiblížil.“

Stephanie otočila klíčkem a motor se zavrčením naskočil. Vyjela z parkoviště zrovna ve chvíli, kdy na něj zahýbalo policejní auto.

„Co jste se od něj dozvěděla?“ vyzvídala Cassiopeia.

Stephanie jí shrnula obsah rozhovoru. „Připadalo mi, že lže, jako když tiskne. Prý pletichy, jak zabít Danielse… Ale teď…“

V protisměru se kolem nich prohnala sanitka.

„Spěchají zbytečně,“ poznamenala Stephanie. „Ani neměl čas uvědomit si, co se stalo.“

„Udělali z toho pěkné drama,“ řekla Cassiopeia. „Mohli ho zabít mnohem tišším způsobem.“

„Nejspíš chtějí, aby se kolem toho strhl poprask. Pravou ruku poradce pro národní bezpečnost zabila bomba nastražená v autě. To bude skandál jako hrom.“

Jela pomalu, hluboko pod maximální povolenou rychlostí. Mířila ven z města, zpátky na hlavní silnici. Když na ni najela, zahnula na jih.

„Co teď?“ zeptala se Cassiopeia.

„Musíme najít Greena.“

Po pár minutách se ve zpětném zrcátku objevil vůz; rychle se přibližoval. Stephanie čekala, že je předjede a požene se po téměř prázdné dvouproudovce dál. Místo toho se jim šedivý ford kupé nalepil skoro až na nárazník. Zahlédla na předních sedadlech dvě postavy.

„Máme společnost.“

Jely asi devadesátkou. Silnice se kroutila zalesněným venkovem; mezi poli a lesy bylo jen tu a tam vidět farmu.

Z okénka spolujezdce se vysunula hlaveň pistole. Kulka se s lupnutím odrazila od zadního okénka, ale nerozbila ho.

„Díkybohu za prezidentovu ochranku," poznamenala Stephanie. „Neprůstřelné sklo."

„Ale pneumatiky neprůstřelné nejsou."

Cassiopeia měla pravdu. Stephanie šlápla na plyn, ale ford se jim pořád držel v patách. Stephanie strhla volant doleva, vjela do protisměru a zpomalila, aby je ford předjel. Když je míjel, střelec několikrát vypálil do boku jejich vozu, ale kulky se od něj jen odrazily.

„Kastle je taky neprůstřelná," podotkla Cassiopeia.

„Paráda – je to přímo obrněnec. Máte tušení, co jsou zač?"

„Ten střelec nás tehdy honil na té promenádě. Takže odhaduju, že nás našli Saúdové."

„Nejspíš sledovali Dayleho a my jsme se jim přichomýtly do cesty."

„To máme ale štěstí!"

Stephanie strhla vůz zpátky do pruhu směřujícího na jih; teď se ocitly za fordem. Cassiopeia stáhla okénko a dvěma výstřely roztříštila fordu zadní sklo. Řidič se pokusil o podobný manévr, jaký předtím provedly ony, vjel do protisměru, ale vzápětí se musel vrátit, aby se nesrazil s přibližujícím se nákladňákem. Cassiopeia toho využila vypálila mu do zadního okénka další kulku.

Muž na sedadle spolujezdce namířil pistolí dozadu, ale Cassiopeia ho od střelby odradila další ranou.

„Máme další problém," řekla Stephanie. „Za námi je ještě jeden vůz."

Druhé auto se jim přilepilo na zadní nárazník. Uvnitř taky seděli dva muži. Stephanie nespouštěla nohu z plynu – zastavit by znamenalo vydat se na milost a nemilost čtyřem ozbrojeným chlapům.

Cassiopeia chvíli vyhodnocovala situaci a pak se rozhodla: „Rozstřílím tomu vepředu pneumatiky. Pak uvidíme, co s tím druhým."

Zvenčí se ozvalo lupnutí a pak rána.

Zadek vozu sebou smýkl dozadu a Stephanii okamžitě došlo, co se stalo. Někdo prostřelil pneumatiku jim. Dupla na brzdu a snažila se udržet vůz pod kontrolou.

Další lupnutí a zadek vozu sebou škubl.

Rychle jim ucházel vzduch a Stephanii bylo jasné, že za chvíli začnou drhnout disky o vozovku. Ale snad vydrží ještě aspoň míli.

Cassiopeia jí podala pistoli a vyměnila si ve své zásobník. Zpočátku je ochrání neprůstřelný vůz. Pak dojde k přestřelce, a jelikož je časně a všude

kolem liduprázdno, útočníci se mohou spolehnout, že se všechno odehraje nerušeně a diskrétně.

Zadek vozu poklesl na vozovku a hlasité skřípění Stephanii prozradilo, že dál nedojedou.

Zastavila a sevřela v ruce pistoli.

Ford vpředu zajel do odstavného pruhu.

Vůz vzadu udělal totéž.

Z obou aut vystoupili ozbrojení muži.

* * *

Malone dojedl granátové jablko – bylo to jeho oblíbené ovoce – a vypil další šálek hořkého čaje. Byli v refektáři sami už tři čtvrtě hodiny, ale nemohl se zbavit neodbytného pocitu, že je někdo sleduje. Opatrně se rozhlížel kolem, jestli někde nezahlédne kameru. Stoly zely prázdnotou, stejně jako pultík při jedné stěně. Představoval si cinkot talířů a příborů a tlachání v různých jazycích, které tu určitě provází každé jídlo. Odhadoval, že zavřené dveře na opačném konci místností vedou do kuchyně. V refektáři bylo příjemně chladno, nejspíš díky silným kamenným zdem.

Vstupní dveře se otevřely a vešel Slamák.

Malone si povšiml, že ten mladík se chová jako sluha; vypadal, jako by vždycky myslel jen na jednu věc.

„Pane Haddáde, jste připraven vstoupit do knihovny?“

Malone přitakal. „Odpočinul jsem si a mám plný žaludek.“

„Pak tedy můžeme jít.“

McCollum se vymrštil ze židle. Malone byl celou dobu zvědavý, co v tuhle chvíli udělá. „Mohl bych si napřed odskočit?“

Slamák přikývl. „Ukážu vám cestu. Ale pak se musíte vrátit sem. Pozvání se týká jen pana Haddáda.“

McCollum mávl rukou. „Jasně. Jenom mě zaveďte na toaletu.“

Slamák se zeptal: „Půjdete také, pane Haddáde?“

Malone zavrtěl hlavou. „Vy jste Strážce?“

„Ano.“

Prohlížel si Slamákovu mladou tvář. Měl neobvykle hladkou pleť a vysoké lícní kosti, oválné oči mu dodávaly orientální vzhled. „Jak to zvládáte v tak málo lidech? Cestou jsme zahlédli jen jednoho dalšího.“

„Nikdy s tím nebyla nejmenší potíž.“

„A co vetřelci?“ zeptal se McCollum.

„Pan Haddád je učený muž. Nemáme se čeho bát.“

Malone to nijak nekomentoval. „Vezměte ho na toaletu. My tu

počkáme.“

Strážce se obrátil k Pam.

„Já nepotřebuju,“ řekla.

„Hned jsme zpátky.“

* * *

Stephanie se připravovala na boj. Někdo zabil Larryho Daleyho a teď chce zabít ji. Mrzelo ji, že do téhle mely zatáhla i Cassiopeiu, ale bylo to Cassiopeino dobrovolné rozhodnutí. A v jejích očích neviděla strach ani lítost, jen pevné odhodlání.

K vozu se blížili čtyři muži.

„Vy sejměte ty dva vepředu,“ řekla Cassiopeia, „a já se vypořádám s těmi dvěma vzadu.“

Stephanie přikývla.

Obě byly připravené rozrazit dveře a pálit. Bylo to smysluplnější než zůstat nečinně sedět uvnitř a nechat ty chlapy, ať zaútočí oni. Třeba jim moment překvapení poskytne výhodu. Stephanie se hodlala co nejvíc krýt za neprůstřelné dveře a okno.

Vtom se ozval dunivý klapot a auto se rozvibrovalo.

Dva muži před autem se rozprchli každý na jinou stranu, do vozu se opřel poryv větru a ve Stephaniině zorném poli se objevil vrtulník.

Poblíž se zaječením pneumatik zastavilo auto.

Ozvala se rychlá střelba.

Ti dva před autem se sesuli k zemi jako hadrové panenky. Stephanie se mrkla do zpětného zrcátka. Zadní vůz se pokoušel ujet. Jeden ze střelců ležel mrtvý na silnici.

Vůz se otočil a rozjel se pryč.

Helikoptéra visela patnáct metrů vysoko.

Otevřela se v ní boční dvířka a objevil se v nich muž s puškou. Vrtulník se rozletěl rovnoběžně s prchajícím vozem a Stephanie viděla, jak muž pálí, i když výstřely neslyšela. Auto sebou smýklo doleva a narazilo do stromu.

Muži z prvního auta leželi v kaluži krve na odstavném pruhu.

Stephanie otevřela dvířka.

„Jste tam v pořádku?“ zeptal se mužský hlas.

Ohlédla se a spatřila u druhého vozu stát agenta z prezidentovy ochranky, který je předešlého dne vyzvedl v muzeu.

„Ano. Nic se nám nestalo.“

V autě se jí rozezvonil mobil. Popadla ho a přijala hovor.

„Napadlo mě, že možná budete potřebovat pomoc,“ řekl Daniels.

* * *

Sabre vyšel za Strážcem ven a pak ho následoval bludištěm ztichlých budov. Slunce se opíralo do střech a vrhalo na hrbolatou cestu dlouhé stíny. Město duchů, pomyslel si Sabre. Mrtvé, a přece živé.

Strážce ho zavedl do domečku, kde stála na olověné podlaze toaleta. Ze stropu visela plechová nádržka, která záchod napájela vodou. Sabre usoudil, že nadešel vhodný čas jednat, a tak vytáhl zbraň, kterou si přivezl z lisabonského kláštera, vyšel z toalety a vrazil mladíkovi hlaveň před obličej.

„Zaveď mě do knihovny."

„Nejste pozvaný."

Předestřel mu situaci: „Druhá možnost je, že tě odprásknu a najdu si cestu sám."

Mladík vypadal spíš zmateně než vystrašeně. „Pojďte za mnou."

74

Vídeň

Hermann obratem zjistil, že Thorvaldsen je v motýláriu. Zamířil tam a velitel ostrahy, mohutný chlap s tmavě olivovou pletí, přímo překypující dychtivostí, ho následoval. Hermann nechtěl zbytečně poutat pozornost, a tak šel ležérně, usmíval se a zdravil ostatní, kteří se procházeli v růžové zahradě před domem.

Zamlouvalo se mu, kam se Thorvaldsen odebral. Budova motýlária stála stranou od ostatních, takže se bude moci vypořádat s problémem v soukromí. Přesně to potřeboval.

Thorvaldsen skrz rostlinstvo a skleněné stěny zahlédl přicházet hostitele. Neuniklo mu, jak odhodlaně Hermann kráčí a jak rozhodně se tváří. Taky poznal velitele ostrahy.

„Gary, jde sem pan Hermann. Běž tamhle stranou a schovej se někam do té zeleně. Nejspíš je rozmrzelý a já si to s ním budu muset vypovídat. Nechci, abys sem chodil, dokud tě nezavolám. Uděláš to pro mě?"

Chlapec přisvědčil.

„Tak běž a buď jako myška."

Gary odběhl po cestičce, která se klikatila miniaturním deštným pralesem, a zmizel mezi rostlinami.

Hermann se před motýláriem zastavil. „Počkejte tady," poručil veliteli ostrahy. „Nechci, aby mě kdokoli vyrušoval. Postarejte se o to."

Pak otevřel dřevěné dveře a odhrnul kožený závěs. Teplým vzduchem poletovali sem a tam motýli. Hudební doprovod ještě nebyl zapnutý. Thorvaldsen seděl v jednom z křesel, kde se před pár dny Hermann bavil se Sabrem. Hermann okamžitě spatřil dopisy a vytáhl z kapsy pistoli.

„Máte něco, co mi patří," prohlásil neústupně.

„To mám. A vy to zřejmě chcete vrátit."

„Už končí legrace, Henriku."

„Mám vaši dceru."

„Rozhodl jsem se, že dokážu žít i bez ní."

„O tom nepochybuju. Zajímalo by mě, jestli si to uvědomuje."

„Každopádně mám aspoň prozatím potomka – na rozdíl od jiných."

To Thorvaldsena zabolelo. „Ulevil jste si tou poznámkou?"

„Náramně. Ale jak jste si bystře povšiml, Margareta po mé smrti nejspíš přivodí rodině zkázu."

„Je po matce? Pokud se pamatuju, s tou taky zmítaly emoce."

„Docela dost. Každopádně nedopustím, aby stála v cestě našemu úspěchu. Jestli jí chcete ublížit, poslužte si. Já chci zpátky to, co mi patří."

Thorvaldsen ukázal na dopisy. „Předpokládám, že jste je četl."

„Mnohokrát."

„Když dojde na bibli, vždycky mluvíte s hlubokým přesvědčením. Vaše kritika je dobře mířená a musím uznat, že i podložená promyšlenými argumenty." Thorvaldsen se odmlčel. „Trochu jsem přemýšlel. Na zemi žijí dvě miliardy křesťanů, víc než miliarda muslimů a asi patnáct milionů Židů. Tyhle dopisy je popudí všechny."

„V tom vězí potíž s náboženstvími – neuznávají pravdu. Nezajímá je, co je skutečné, ale to, co mohou za skutečnost vydávat."

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Křesťané se budou muset vypořádat s tím, že jejich bible, Starý i Nový zákon, je podvrh. Židé se dozvědí, že jejich předkové, o kterých vypráví Starý zákon, žili jinde než v Palestině. A muslimové zjistí, že jejich nejsvětější místa jsou pravlastí Židů."

„Na tohle nemám čas, Henriku. Dejte mi ty dopisy a pak vás velitel ostrahy doprovodí pryč z mého sídla."

„Jak to vysvětlíte ostatním členům?"

„Že jste se musel nečekaně vrátit zpátky do Dánska. Neodkladné obchodní záležitosti." Rozhlédl se. „Kde je Maloneův syn?"

Thorvaldsen pokrčil rameny. „Baví se někde na zahradě. Nechtěl jsem, aby se do něčeho namočil."

„To jste si měl vzít k srdci i vy sám. Vím o vašich vazbách na Izrael a předpokládám, že jste Izraelce informoval, co plánujeme. Ale jak už jste se možná doslechl, vědí, že hledáme Alexandrijskou knihovnu. Pokoušejí se

nás zastavit, ale zatím se jim to nepodařilo. A teď už je příliš pozdě.“

„Vkládáte ve svého zaměstnance opravdu velkou důvěru. Třeba vás zklame.“

Hermann by za nic na světě nepřiznal vlastní nejistotu. Místo toho sebevědomě prohlásil: „To se nestane.“

* * *

Malone se zvedl od stolu a vytáhl z vaku pistoli.

„Říkala jsem si, jak dlouho tu budeš jen tak nečinně sedět,“ poznamenala Pam.

„Tak dlouho, abych se ujistil, že se náš přítel nevrátí.“

Hodil si ruksak na rameno a otevřel dveře. Žádný šum hlasů. Žádný klapot kopyt. Žádná flétna. Areál teď působil posvátně a tajuplně.

Rozezněly se zvony, ohlašovaly, že jsou tři odpoledne.

Malone procházel mezi nejrůznějšími stavbami; všechny měly barvu uschlého listí. Nad nimi se důstojně tyčila tmavá věž s oblou střechou. Z toho, jak bylo dláždění nerovné, bylo poznat, že je asi pořádně staré. Jedinou známkou života bylo oblečení, které si někdo pověsil uschnout na balkon – spodní prádlo, ponožky, kalhoty.

Malone zahnul za roh a asi třicet metrů opodál spatřil McColluma se Slamákem, zrovna přecházeli přes malé náměstíčko s fontánkou. Klášter měl zřejmě vlastní studnu a s vodou tu neměli potíže. Ani s elektřinou, soudě podle všech těch solárních panelů a satelitů.

McCollum držel Slamákovi u hlavy pistoli.

„Je prima vědět, že jsme se v našem příteli nemýlili,“ zašeptal Malone.

„Asi se chce do knihovny mrknout jako první.“

„Drzoun! Tak co s tím provedeme?“

* * *

Sabre mířil Strážci zezadu na hlavu. Procházeli kolem dalších budov a nořili se hlouběji do klášterního komplexu, do míst, kde výtvory lidských rukou splývaly s přírodou.

Příčil se mu ten nepřirozený klid.

U skalní stěny stál skromný kostelík s omítkou v barvě žlutých petrklíčů. Klenutou loď zalévalo přirozené světlo a krášlily ji spousty ikon, obrazů a fresek. Nad dekorativní mozaikovou podlahou visel les stříbrných a zlatých lustrů. Všechna ta zdobnost byla v příkrém kontrastu k prostému exteriéru.

„Tohle není knihovna,“ konstatoval McCollum.

U oltáře se objevil jakýsi muž. Taky měl olivovou pleť, ale byl drobný a šedovlasý. A mnohem starší. Mohlo mu být přes sedmdesát.

„Vítejte," řekl. „Já jsem Knihovník."

„Vy to tu máte na starosti?"

„Mám tu čest."

„Chci vidět knihovnu."

„To musíte napřed propustit toho muže, co ho držíte na mušce."

Sabre odstrčil Strážce stranou. „No dobře." Namířil na Knihovníka. „Zaveďte mě tam."

„Ovšem."

Malone s Pam vešli do kostela. Uvnitř se tyčily dvě řady jednolitých žulových sloupů, bíle omítnutých s pozlacenými hlavicemi a s vyobrazeními starozákonních proroků a novozákonních apoštolů. Fresky na zdech zobrazovaly Mojžíše, jak přijímá Boží přikázání a jak stojí před hořícím keřem. V prosklených vitrínkách stály relikviáře, pateny, kalichy a krucifixy.

Po McCollumovi a Slamákovi nebylo nikde ani stopy.

Po pravé straně spatřil Malone ve výklenku dvě bronzové klece. V jedné se vršila děsuplná pyramida ze stovek zažloutlých lebek. Ve druhé byla strašidelná změť nejrůznějších kostí.

„Strážci?" zeptala se Pam.

„Určitě."

Ještě něco ho ve sluncem zalitém kostele zaujalo. Nikde žádné lavice. Napadlo ho, jestli je kostel pravoslavný. Z výzdoby se to nedalo poznat; byla to různorodá směsice mnoha náboženských prvků.

Přešel přes mozaikovou podlahu k protějšímu výklenku.

Uvnitř, na kamenném sedátku před oknem z barevných skel, seděla kompletní kostra oděná ve vyšívaném nachovém rouchu s kápí. Hlavu měla trošku skloněnou ke straně, jako by o něčem přemýšlela. V kostnatých prstech, na kterých byly stále ještě patrné kousky uschlého masa a nehtů, držela berlu a růženec. Do kamene před ní byla vytesána tři slova.

CVSTOS RERVM PRVDENTIA

„Prozíravost je strážcem všeho," přeložil nahlas. Uměl latinsky natolik, že věděl, že poslední slovo nápisu lze přeložit také jako „moudrost". Ať tak či onak, smysl se zdál jasný.

Zpoza ikonostasu v přední části kostela se ozvalo klapnutí otvíraných a zavíraných dveří. Malone sevřel v ruce pistoli, přikradl se blíž a prošel průchodem uprostřed umně zdobeného panelu.

Na konci byly dveře.

Přistoupil k nim.

Byly z cedrového dřeva a byla na nich napsána slova z žalmu 118: TOTO JE HOSPODINOVA BRÁNA, SKRZE NI VCHÁZEJÍ SPRAVEDLIVÍ.

Vzal za provaz, který sloužil místo kliky, a zatáhl. Dveře se se zasténáním otevřely. Vtom si povšiml ještě něčeho. Na starobylých dveřích se z druhé strany vyjímal moderní přírůstek – elektronická západka. Od ní se k pantům klikatil drát a mizel v otvoru vyvrtaném ve zdi.

Pam si toho taky všimla.

„To je zvláštní," zašeptala.

Odsouhlasil jí to.

Pak se zadíval za dveře a jeho údiv ještě vzrostl.

75

Maryland

Stephanie vystoupila z vrtulníku, který je s Cassiopeiou dopravil zpátky do Camp Davidu. Daniels na ně čekal na přistávací ploše. Stephanie zamířila přímo k němu a helikoptéra se zase vznesla k rannímu nebi a zmizela nad vrcholky stromů.

„Jste možná prezident Spojených států, ale krom toho jste parchant mizerná," osočila ho zostra. „Poslal jste nás tam, i když jste věděl, že na nás někdo zaútočí."

Daniels nasadil nevěřícný výraz. „Jak bych to mohl vědět?"

„Ta helikoptéra s ostrostřelcem si tam poletovala jen čirou náhodou?" zeptala se Cassiopeia.

Prezident jim pokynul: „Pojďte se projít."

Vykročili po široké cestě. Pár metrů za nimi kráčeli tři agenti z ochranky.

„Povězte mi, co se stalo," vybídl Stephanii Daniels.

Stephanie se uklidnila, zrekapitulovala mu ranní události a nakonec řekla: „Byl přesvědčený, že se vás někdo chystá zabít." Bylo zvláštní mluvit o Larrym Daleym v minulém čase.

„Měl pravdu."

Zastavili se.

„Už toho mám dost," prohlásila Stephanie. „Vždyť už pro vás ani nepracuju. A vy mě necháváte operovat úplně naslepo. Jak to mám podle vás dělat?"

„Určitě byste chtěla svou práci zpět, nemám pravdu?"

Neodpověděla hned, a ačkoli ji to netěšilo, z toho mlčení bylo patrné, že o svou práci skutečně stojí. Vymyslela celý Magellan Billet, založila ho a po celou dobu jeho existence ho řídila. Ať už se teď děje cokoli, zpočátku se jí to netýkalo, jenže teď ji muži, které nemá v lásce ani v úctě, využívají. A tak prezidentovi odpověděla podle pravdy: „Kdybych vám kvůli tomu měla lézt do zadku, tak ne.“ Odmlčela se. „Ani kdybych musela vystavit Cassiopeiu dalšímu nebezpečí.“

Daniels nehnul ani brvou. „Pojďte se mnou.“

Mlčky došli lesem k dalšímu srubu. Uvnitř prezident sáhl po přenosném CD přehrávači.

„Něco si poslechněte.“

„Brente, nemohu vám vysvětlit všechno, ale včera večer jsem si vyslechl rozhovor mezi vaším viceprezidentem a Alfredem Hermannem. Řád, nebo spíš konkrétně Hermann, se chystá zabít vašeho prezidenta.“

„Znáte podrobnosti?“

„Daniels má příští týden odletět na neohlášenou návštěvu Afghánistánu. Hermann se spojil s bin Ládinovými lidmi a ti mají letadlo sestřelit raketami.“

„To je závažné obvinění, Henriku.“

„Neučinil bych ho bezdůvodně. Slyšel jsem to na vlastní uši a stejně tak Maloneův syn. Mohl byste o tom informovat prezidenta? Ať tu cestu zruší. Tím se prozatím vyřeší aspoň nejpalčivější starost.“

„Jistě. Co přesně se tam děje, Henriku?“

„Víc než vám teď mohu vysvětlit. Ještě se ozvu.“

„Tenhle rozhovor jsme nahráli před pěti hodinami,“ řekl Daniels. „A můj důvěryhodný ministr spravedlnosti se mi ještě neozval. Vůbec se se mnou nepokusil spojit. Zastihnout mě není až takový problém.“

Stephanie chtěla vědět jedno: „Kdo zabil Larryho Daleyho?“

„Larry – Bůh dopřej klid jeho duši – zašel příliš daleko. Zjevně se činil. Zjistil, že se něco děje, a rozhodl se pátrat na vlastní pěst. A to byla chyba. Zabili ho ti lidé, co mají ty flash disky.“

Stephanie s Cassiopeiou si vyměnily pohled. Nakonec Stephanie řekla: „Green.“

„Zdá se, že máme vítěze naší soutěže ‚kdo je tady zrádce‘.“

„Tak ho dejte zatknout,“ navrhla Stephanie.

Daniels zavrtěl hlavou. „Potřebujeme proti němu víc důkazů. Článek tři, oddíl tři ústavy mluví jasně: *Jako velezrada může být kvalifikováno pouze vyvolání války proti Spojeným státům nebo spolčení se s jejich nepřítelem, poskytování mu pomoci a podpory*. Ti lidé, co mě chtějí zabít, jsou nepřítel. Jenže: *Nikdo nebude obviněn z velezrady, pokud tento akt nebude potvrzen*

dvěma svědky. Takže toho potřebujeme víc.“

„Nasedněte do toho letadla a vydejte se do Afghánistánu. Až letadlo půjde k zemi, tak budeme ten kýžený akt mít. A já s Cassiopeiou můžeme být za ty dva svědky, co ho potvrdí.“

„No tak dobře, Stephanie, přiznávám, že jste sloužily jako návnada. Ale kryl jsem vám záda.“

„To je od vás opravdu laskavé.“

„Lovec taky potřebuje psa, aby mu vyhnal ptáky z křoví. Do té doby nemá smysl střílet, je to jen mrhání náboji.“

Chápala to. Sama mnohokrát nařídila totéž.

„Co po nás chcete?“

Z jejího hlasu bylo znát odevzdanost.

„Abyste navštívily Brenta Greena.“

*** * ***

Malone zíral na ten prazvláštní výjev. Dveře z kostela vedly přímo do nitra skály. Před ním se otvíral obdélníkový prostor, asi patnáct metrů široký a stejně tak dlouhý. Leštěné žulové stěny se v matném světle stříbrných elektrických nástěnných svícnů leskly jako zrcadlo, na podlaze byla další pěkná mozaika, strop zdobily červené a hnědé obruby a arabesky. Na protější straně místnosti stálo šest sloupů z šedočerného mramoru, obtočených květinovými pásy. Mezi nimi se otvíralo sedm průchodů; každý zel jako černá tlama. Nad každým portálem bylo písmeno – VSOVODA. Nad písmeny byl další biblický citát. Z Apokalypsy. V latině.

Malone ho nahlas přeložil.

„Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“

Kdesi vpředu se rozléhaly kroky. Zpoza kterého průchodu přicházely, se nedalo určit.

„McCollum tam někde je,“ konstatovala Pam. „Ale kde?“

Malone došel k jednomu z průchodů a vešel dovnitř. Ocitl se v tunelu vysekaném do skály, který každých šest metrů osvětlovaly další slabé nástěnné svícny. Vrátil se a nahlédl do jiného průchodu – spatřil za ním podobný tunel vedoucí do nitra hory.

„Tohle je zajímavé. Další zkouška. Sedm možných cest.“ Shodil si z ramene ruksak. „Kde jsou ty časy, kdy stačilo opatřit si do knihovny průkazku?“

„Nejspíš dávno pominuly, stejně jako doby, kdy se z letadla vystupovalo, až když přistane.“

Malone se usmál. „Vedla sis při tom seskoku dobře.“

„Ani mi to nepřipomínej.“

Prohlížel si sedmero průchodů.

„Tys věděl, že McCollum má něco za lubem, viď? Proto jsi ho nechal odejít s tím Strážcem.“

„Nepřivedla ho sem intelektuální zvědavost a není žádný lovec pokladů. Je to profík.“

„Ten právník, co jsem s ním chodila, taky nebyl obyčejný právník.“

„Izraelci tě obalamutili. Nic si z toho nedělej, mě obalamutili taky.“

„Myslíš, že to celé bylo léčka?“

Zavrtěl hlavou. „Spíš manipulace. Osvobodili jsme Garyho až moc jednoduše. Co když chtěli, abych ty únosce zabil? Bylo jasné, že pak půjdu za Georgem, takže stačilo přilepit se mi na paty. A taky jsi tu pochopitelně byla ty, Izraelci tě sledovali. Potřebovali, abych tě vzal s sebou, a tak mě úmyslně vystrašili na letišti a v tom hotelu. Všechno to do sebe zapadá. Izraelci zabili George a tím to pro ně skončilo. Ten, kdo unesl Garyho, se s námi dal dohromady, aby našel tohle místo. To znamená, že těm únoscům jde o něco úplně jiného než Izraelcům.“

„Myslíš, že Garyho unesl McCollum?“

„Buď přímo on, anebo někdo, pro koho pracuje.“

„Co budeme dělat?“

Malone vyndal z ruksaku náhradní zásobníky a strčil si je do kapes kalhot. „Půjdeme za ním.“

„Kudy?“

„Na to sis sama odpověděla v Lisabonu, když jsi řekla, že nám Thomas Bainbridge zanechal vodítka. Přečetl jsem si v letadle jeho román. To, co tam popisuje, se vůbec nepodobá skutečnosti. On našel ztracenou knihovnu v jižním Egyptě. Neprocházel žádnou hrdinskou poutí. Ale ten monument v jeho zahradě, to je jiná. Přemýšlel jsem o poslední části hrdinské pouti, kterou nám McCollum přečetl. Nedávalo by smysl, kdyby se do knihovny dalo prostě jen tak vkráčet, jakmile dorazíme na místo.“

„Pokud někomu nenamíříš na hlavu pistolí.“

„To je pravda. Ale něco tu nehraje.“ Ukázal na dveře. „Tohle bludiště může vetřelci snadno zamotat hlavu. A kde jsou všichni? Není tu nikde ani noha.“

Znovu si přečetl písmena na dveřích.

V S O V O D A.

A najednou se mu rozbřesklo.

„Vždycky ses do mě navážela, k čemu je mi eidetická paměť.“

„Jenom mi nešlo do hlavy, proč si nedovedeš zapamatovat, kdy mám

narozeniny nebo kdy máme výročí.“

Ušklíbl se. „Teď nám moje vybavovací schopnost přijde vhod. Vzpomeň si na poslední část pouti. *Dbej písmen. A* na ten monument v Bainbridge Hall. Na ta písmena.“

V duchu je viděl úplně přesně. D OVOSVAVV M.

„Divila ses, proč jsou D a M kus stranou od ostatních osmi, pamatuješ?“ Ukázal na průchody. „Teď to víme. Skrz jedno se dostaneš dovnitř. Skrz druhé nejspíš ven. Tím, co je uprostřed, si nejsem tak úplně jistý, ale nejspíš to brzy zjistíme.“

76

Vídeň

Thorvaldsen zvažoval svou situaci. Potřebuje na Hermanna vyzrát, a právě proto si s sebou přinesl pistoli; schovával ji pod svetrem. V rukou pořád držel dopisy svatého Augustina a svatého Jeronýma. Ale Hermann taky přišel ozbrojený.

„Proč jste nechal unést Garyho Malonea?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Nemám nejmenší chuť odpovídat vám na otázky.“

„Proč mě aspoň trochu neobšťastnit, když už tu brzo nebudu?“

„Aby jeho otec udělal, co jsme potřebovali. A fungovalo to. Malone nás dovedl přímo ke knihovně.“

Thorvaldsen si vzpomněl, co předešlého večera říkal viceprezident, a rozhodl se přitlačit na pilu: „Víte to jistě?“

„Vždycky vím všechno jistě, Henriku. V tom je ten rozdíl mezi námi dvěma. Proto tuhle organizaci řídím já.“

„Členové nemají nejmenší tušení, co chystáte. Jenom si myslí, že to chápou.“ Schválně ho ponoukal, jestli z něj nevypadne ještě něco. Poslal Garyho schovat se ze dvou důvodů. Jednak proto, aby nevyšlo najevo, co si vyslechli minulý večer, protože to by je oba vystavilo ohromnému nebezpečí. A taky proto, že mu bylo jasné, že Hermann přijde ozbrojený, a chtěl se s tou hrozbou vypořádat sám.

„Vkládají v Kruh svou důvěru,“ řekl Hermann. „A ještě nikdy jsme je nezklamali.“

Thorvaldsen mávl papíry. „Tohle jste mi chtěl ukázat?“

Hermann přitakal. „Doufal jsem, že když uvidíte, že bible je podvrh a je plná omylů, pochopíte, že jen chceme oznámit světu to, co se měl dozvědět už před patnácti sty lety.“

„Je na to svět připravený?“

„Nehodlám se o tomhle dohadovat, Henriku.“ Namířil na Thorvaldsena pistolí. „A teď mi povězte, jak jste se o těch dopisech dozvěděl.“

„Taky všechno vím – stejně jako vy, Alfrede.“

Hermann na něj nepřestával mířit. „Klidně vás zastřelím. Jsem tady doma a vím, jak to navléct, abych vás mohl zabít. Využiju toho, že jste mi unesl dceru. Bude to vypadat, jako že jste se mě pokoušel vydírat a něco se zvrtlo. Na detailech nesejde. Vám už to stejně bude jedno.“

„Myslím, že byste byl radši, kdybych byl mrtvý.“

„Bez debaty. Všechno by se tím usnadnilo.“

Thorvaldsen zaslechl spěšné kroky a vzápětí vyrazil zpoza rostlin Gary a skočil po Hermannovi. Chlapec byl vysoký a štíhlý a měl sílu. Srazil starce k zemi, až mu pistole vyletěla z ruky.

Pak se z Hermanna skulil a popadl ji.

Hermanna nenadálý útok očividně zaskočil; vydrápal se na kolena a snažil se popadnout dech.

Thorvaldsen vstal a vyškubl Garymu zbraň. Pevně ji sevřel, a než se Hermann stačil zvednout, praštil ho pažbou do hlavy.

Rakušan se v bezvědomí zhroutil do hlíny.

„To byla pěkná hloupost,“ pokáral Thorvaldsen Garyho. „Poradil bych si sám.“

„Jak? Mířil na vás pistolí.“

Thorvaldsen nechtěl přiznat, že už mu skutečně docházely nápady, a tak jen stiskl chlapci rameno. „Máš pravdu, chlapče. Ale příště už to nedělej.“

„Jasně, Henriku. Beru na vědomí. Příště nechám toho, kdo na vás bude mířit, aby vás zastřelil.“

Thorvaldsen se usmál. „Jako bys otci z oka vypadl.“

„Co teď? Venku číhá další chlap.“

Dovedl Garyho k východu a pošeptal mu: „Jdi ven a řekni mu, že ho pan Hermann potřebuje. Nech ho vejít dovnitř prvního. Já už se o něj postarám.“

* * *

Malone vešel do průchodu označeného písmenem D. Tunel byl úzký, sotva se tam vedle sebe vešli dva lidé, a zakusoval se hluboko do útrob skály. Cestou dvakrát zatáčel. Osvětlovaly ho svícny se slabými žárovičkami. Tajuplný chladný vzduch byl prosycen čímsi štiplavým, co pálilo v očích. Po několika dalších zákrutech vstoupili do místnosti vyzdobené úchvatnými nástěnnými malbami. Malone si je s úžasem a obdivem prohlížel. Poslední soud, zející ohnivá tlama pekla, strom

znázorňující Ježíšův rodokmen. Ve stěně, kterou sem vstoupili, bylo vytesáno sedm průchodů a nad každým se vyjímalo písmeno. V protější stěně zelo dalších sedm průchodů, také označených písmeny.

DMVSOAI.

„Půjdeme tím s písmenem O, že je to tak?“ zeptala se Pam.

Malone se usmál. „Docela ti to pálí. Nápis z toho monumentu nás tímhle bludištěm provede. Bude tu ještě sedm rozcestí. Ještě zbývá V O S V A V V. Thomas Bainbridge zanechal důležité vodítko – jenomže nedává smysl, dokud se člověk nedostane až sem. Právě proto ho Strážci po tři sta let nechali na pokoji. Je bezvýznamné.“

„Dokud se člověk neocitne v tomhle bludišti.“

Postupovali dál labyrintem chodeb, průchodů a slepých uliček. Malone žasl, kolik času a energie bylo zapotřebí, aby tyhle tunely někdo vytvořil. Ale Strážci měli na svou práci přes dva tisíce let – to je habaděj času na důmyslná a nápaditá řešení.

Narazili na sedm dalších rozcestí a k jeho potěšení se pokaždé mezi písmeny na dveřích objevilo i to, které tam podle nápisu z monumentu mělo být. V ruce pořád svíral pistoli, ačkoli už nebylo nic slyšet. Na každém rozcestí je uvítaly umně vyvedené hieroglyfy, kartuše, vytesaná písmena či nápisy v klínovém písmu.

Když ze sedmého rozcestí vešli do dalšího tunelu, Maloneovi bylo jasné, že už mají cíl na dosah.

Zahnuli za zatáčku a uviděli, že světlo linoucí se zpoza průchodu před nimi je jasnější než na předešlých rozcestích. Mohl by tam číhat McCollum, a tak Malone předešel Pam a opatrně se kradl kupředu.

Na konci tunelu se přikrčil ve stínu a opatrně vykoukl ven.

Čtvercová místnost byla rozlehlá, o stranách zhruba dvanáct metrů, a ze stropu visely lustry. Stěny se tyčily šest metrů vysoko a pokrývaly je mozaikové mapy. Egypt. Palestina. Jeruzalém. Mezopotámie. Středozemí. Neoplývaly detaily, obrysy pobřeží se vytrácely do neznáma. Popisy byly vyvedeny řeckým, arabským a hebrejským písmem. V protější stěně zelo sedm dalších průchodů. Ten označený písmenem M nepochybně vedl přímo do knihovny.

Vkročili do místnosti.

„Vítejte, pane Malone,“ ozval se mužský hlas.

Z jednoho z tmavých průchodů se vynořili dva muži. Jedním z nich byl Strážce, kterého předtím McCollum držel na mušce; teď už neměl na hlavě slamák. Druhým byl Adam z Haddádova bytu a z lisabonského kláštera.

Malone na ně namířil pistolí.

Těmi dvěma to ani nehnulo. Prostě tam jen stáli a ustaraně se na něj

dívali.

„Nejsem váš nepřítel," řekl Adam.

„Jak jste nás našel?" zeptala se Pam.

„Já vás nenašel. Vy jste našli mě."

Maloneovi se vybavilo, jak ten člověk zastřelil George Haddáda. Pak si všiml, že je oblečený podobně jako mladší Strážce – měl na sobě pytlovité kalhoty, podkasaný plášť, provaz kolem pasu a sandály.

Ani jeden z těch dvou nebyl ozbrojený.

Malone spustil ruku se zbraní.

„Vy jste Strážce?" zeptal se Adama.

„Věrný sluha."

„Proč jste zabil George Haddáda?"

„Nezabil jsem ho."

Malone zahlédl za těmi dvěma pohyb. Z průchodu vystoupila třetí postava.

Eva z Haddádova bytu. Živá a zdravá.

„Pane Malone," oslovila ho, „jsem asistentka knihovníka a dlužíme vám vysvětlení. Ale musíme si to odbýt v rychlosti."

Malone zachovával klid.

„Jeli jsme do Londýna, abychom to na vás nahráli. Bylo nutné, abyste pokračoval v cestě, a Knihovník věřil, že tohle divadlo bude nejlepší způsob, jak toho dosáhnout."

„Knihovník?"

Přitakala. „Řídí nás. Není nás mnoho, ale odjakživa to stačilo, abychom tohle místo ochránili. Sloužilo tu již mnoho Strážců. Určitě jste viděli jejich kosti v kostele. Jenže svět se mění. Je pro nás čím dál obtížnější pokračovat v našem poslání. Brzy nám dojdou finanční prostředky a nábor nových lidí se nám poslední dobou taky nedaří. A navíc je tu ještě jedna hrozba."

Čekal, až to vysvětlí.

„Posledních několik let nás někdo hledá. Dokonce do toho zatáhli i vlády. Při tom incidentu s Georgem Haddádem před pěti lety – jak jste ho potom ukryl do ústraní – se provalila identita pozvaného člověka. To se nikdy předtím nestalo. Všichni dřívější pozvaní dodržovali slib, že vše uchovají v tajnosti, s výjimkou jednoho – Thomase Bainbridge. Jeho neposlušnost se ale k našemu štěstí projevila jako užitečná. Nebýt Bainbridgeova pokřiveného charakteru, tak jste nás nenašli."

„Vy jste věděli, že sem máme namířeno?" zeptala se Pam.

„Většinu cesty jsme pro vás připravili my, jen jsme nepočítali s tím, že Izraelci po vás půjdou tak agresivně. Zamíchali se do toho dokonce i Američani. Ale zřejmě z odlišných důvodů. Všichni na nás měli spadeno.

Knihovník se rozhodl uvést do pohybu události, které budeme mít pod kontrolou a které dovedou náležité hráče přímo sem.“

„Jak by se to mohlo povést?“ nechápal Malone.

„Jste tady, ne?“

„Odjeli jsme do Londýna, abychom vás popostrčili,“ vysvětlil Adam. „Využili jsme tak trochu teatrální efekty, abyste uvěřili, že ta střelba byla skutečná.“ Adam se obrátil k Pam. „Vás jsem postřelit nechtěl. Nečekal jsem, že se objevíte venku.“

„Tak to jsme byli dva,“ řekl Malone. Ještě něco mu vrtalo hlavou. Obrátil se k Evě: „George vás zastřelil. Vzal jsem mu zbraň – měl v ní ostré náboje.“

„Ano, a díkybohu má dobrou mušku. Pořád mě to trochu bolí, ale neprůstřelná vesta nezklamala.“

„Pak jsme se přesunuli do Lisabonu,“ pokračoval Adam, „abychom vás dál ponoukali k cestě a taky abychom trochu rozptýlili Izraelce. Potřebovali jsme, abyste sem dorazili sami. Ti ostatní v tom opatství patřili k zásahové jednotce Mossadu. Ale všechny jste je zlikvidovali.“

Malone se podíval na Pam. „Vypadá to, žes nebyla jediná, s kým si tu hráli jako s figurkou na šachovnici.“

„Ten muž, co sem s vámi přišel, se jmenuje Dominick Sabre,“ řekla Eva. „Ačkoli při narození dostal jméno James McCollum. Pracuje pro organizaci, která si říká Řád zlatého rouna. Chce se zmocnit knihovny.“

„A já jsem ho sem přivedl,“ zhrozil se Malone.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Adam, „my jsme vás nechali, abyste ho přivedl.“

„Kde je ten Knihovník?“ chtěla vědět Pam.

Adam mávl rukou k průchodu. „Uvnitř. Šel tam se Sabrem. Sabre na něj mířil pistolí.“

„Cottone, chápeš co to znamená?“ řekla Pam. „Jestliže Eva nezemřela, tak…“

„Tak tím Knihovníkem je George Haddád.“

Eva přikývla. Do očí jí vstoupily slzy. „A teď zemře.“

„Odvedl Sabrea dovnitř, i když věděl, že už se odtamtud sám nevrátí,“ dodal mladý Strážce.

„Jak to mohl vědět?“ nechápal Malone.

„Buď řád, anebo Sabre chce knihovnu pro sebe. Kdo z nich? To se teprve uvidí. Ale ať tak či onak, Sabre nás všechny zabije. Nebude to nijak obtížné, protože je nás jen pár.“

„Nemáte tu žádné střelné zbraně?“

Adam zavrtěl hlavou. „Ty jsou tu zakázány.“

„Stojí to, co je tady ukryto, za umírání?“ zeptala se Pam.

„Bez debaty,“ ujistil ji Adam.

Maloneovi bylo jasné, o co kráčí. „Váš Knihovník kdysi dávno zabil Strážce. Myslí si, že svou smrtí ten hřích odčiní.“

„Já vím,“ přitakala Eva. „Když vás ráno pozoroval, jak sem seskakujete s padáky, věděl, že to je jeho poslední den. Pověděl mi, co musí udělat.“ Vykročila kupředu. Po tvářích jí kanuly slzy. „Tvrdil, že to, co se děje, zarazíte. Zachraňte ho. Nezaslouží si zemřít. Zachraňte nás všechny.“

Malone se zadíval na průchod označený písmenem M a pevně sevřel pistoli v ruce. Pak odložil ruksak na zem a poručil Pam: „Zůstaň tady.“

„Ne,“ odmítla. „Jdu s tebou.“

Otočil se k ní. Tahle žena, kterou miluje i nenávidí, se zřejmě stejně jako Haddád ocitla na životní křižovatce.

„Chci ti pomoct,“ řekla.

Netušil, co se tam uvnitř semele. „Gary potřebuje aspoň jednoho z rodičů.“

Zaklesla se do něj pohledem. „Ten starý pán nás potřebuje taky.“

77

Maryland

Stephanie poslouchala zprávy v rozhlase. Mluvili o výbuchu vozu; policie už ověřila poznávací značku a identifikovala Daleyho. Hosté restaurace potvrdili jeho totožnost a popsali ženu, která tam s ním seděla. Očití svědkové také uvedli, že spolu s jakousi ženou se snědou pletí nasedla do auta a odjela z místa činu, ještě než dorazila policie.

Stephanii ani nepřekvapilo, že se žádná média nezmiňovala, že jen několik mil od místa výbuchu byly nalezeny mrtvoly ozbrojených mužů. Prezidentovi agenti po sobě rychle uklidili.

Jely s Cassiopeiou v dalším vládním voze, Chevroletu Tahoe, který jim poskytl Daniels. Prezident chtěl, aby zavolala Greenovi, teprve až odjede z Camp Davidu. Teď už byly sedmdesát mil daleko, na severním okraji Washingtonu. Stephanie sáhla po mobilu a vytočila Greenovo číslo.

„Čekal jsem, že se mi ozvete,“ řekl Green. „Slyšela jste o Daleym?“

„Měla jsem místo v první řadě.“ Vylíčila mu, co se odehrálo v restauraci.

„Co jste tam spolu dělali?“

„Snídali. On platil.“

„Co že jste najednou tak uštěpačná?“

„Když vám před očima zabijou člověka, tak vás to kapku sebere.“

„Co se děje?“ zeptal se Green.

„Ti lidé, co zabili Dayleho, se vzápětí pokusili zabít mě a Cassiopeiu. Ale vyvázly jsme. Zřejmě sledovali Daleyho a nalepili se na nás, jakmile jsme odjely z té restaurace.“

„Vypadá to, že máte několik životů, Stephanie.“

„Daley mi řekl různé věci, Brente. Děje se toho hodně. A on to zjistil. Taky měl důkazy.“

„Byl právě on ten zrádce?“

„To těžko. Titul získává viceprezident. Daley toho proti němu shromáždil spoustu.“

Řídila vůz a přitom naslouchala tichu, které se rozhostilo na druhém konci linky.

„Přesvědčivé důkazy?“

„Novinám budou stačit. Měl strach. Proto se se mnou sešel. Chtěl, abych mu pomohla. Předal mi nějaké materiály.“

„V tom případě jde o život i vám, Stephanie.“

„To už nám došlo. Teď potřebujeme pomoc od vás.“

„Máte ji mít, to se ví. Co pro vás můžu udělat?“

„Potřebujeme ty flash disky z Daleyho domu. Souvisejí s těmi důkazy, co mám. Dohromady to bude stačit, abychom viceprezidenta usvědčili. A jakmile se to stane, dozvíme se zbytek, protože pochybuju, že by se zachoval tak šlechetně, aby s sebou nevzal nikoho dalšího. Za velezradu hrozí závažné tresty. Porota se může rozhodnout i pro trest smrti.“

Zase mlčení.

„Nevíte, jestli o sobě dal vědět Cotton?“ zeptala se.

„Pokud ano, tak se mi to nedoneslo. Mně se neozval. A co Thorvaldsen – spojil se s Cassiopeiou?“

„Ani slůvkem.“

Stephanie posmutněla; potvrdilo se jí, že Brent má v tom spiknutí skutečně prsty. Cassiopeia z bolesti v její tváři vyčetla, co se děje.

„Potřebujeme se sejít, Brente. Soukromě. Jen vy, já a Cassiopeia. Jak jste na tom s časem?“

„Můžu si ho udělat kdykoli.“

„Prima. Daley toho shromáždil hodně. Tvrdil, že má materiály, které přesvědčivě dokazují, kdo všechno je do toho zapletený. Dával to dohromady už nějaký ten pátek. Na těch flash discích, co máte, jsou nahrané rozhovory vedoucího viceprezidentovy kanceláře, ve kterých mluví o tom, kdo by nastoupil do úřadu, kdyby prezident zemřel. Ale prý toho má ještě víc. Potřebujeme se sejít u Daleyho doma. Dostanete se tam?“

„Jistě. Víte, kam ty materiály schoval?“

„Řekl mi to.“

„Tak se do toho pustíme.“

„Přesně to mám v plánu. Nashledanou za půl hodiny.“

Zavěsila.

„Mrzí mě to,“ řekla Cassiopeia.

Stephanie se nehodlala nechat vyvést z míry něčím selháním. „Nesmíme polevovat v ostražitosti. Green nechal Daleyho zabít. To už teď víme. Taky chce nechat zavraždit prezidenta.“

„A nás,“ dodala Cassiopeia. „Ti chlapi pracovali pro Saúdy. Saúdové si zjevně myslí, že Green s viceprezidentem stojí na jejich straně. Jenže viceprezident krom toho vyjednává s řádem. To znamená, že Saúdové nedostanou ani ťuk, všechno shrábne řád a využije to, jak se mu zlíbí.“

Jak se blížily k centru Washingtonu, doprava na mezistátní silnici houstla. Stephanie zpomalila a řekla: „Doufejme, že to Arabům dojde, než se rozhodnou vyřídit si to s námi.“

78

Poloostrov Sinaj

George Haddád zavedl svého kata do Alexandrijské knihovny. Ta jasně osvětlená podzemní místnost ohromovala na první pohled. Stěny byly plné mozaik s výjevy z každodenního života – holič, pedikér, malíř, tkalci. Haddád si dodnes pamatoval okamžik, kdy sem vkročil poprvé, ale na útočníka to zřejmě nijak nezapůsobilo.

„Odkud tady berete elektřinu?“

„Jmenujete se nějak?“ zeptal se Haddád.

„To není odpověď.“

Udiveně svraštil obočí. „Jsem starý člověk, stěží pro vás můžu představovat hrozbu. Jenom jsem zvědavý, to je všechno.“

„Jmenuju se Dominick Sabre.“

„Přišel jste sem sám za sebe, nebo z něčího pověření?“

„Sám za sebe. Rozhodl jsem se, že se stanu Knihovníkem.“

Haddád se usmál. „Zjistíte, že ta práce je pěkně náročná.“

Zdálo se, že ze Sabrea opadlo napětí; rozhlížel se kolem. Místnost připomínala katedrálu, měla sešikmené stěny a klenutý strop. Leštěná červená žula se blyštěla jako drahokam. Od podlahy se ke stropu tyčily sloupy vytesané ze skály, zdobené nápisy, tvářemi, rostlinami a zvířaty. Všechny ty místnosti a chodby svého času sloužily faraónům jako doly; v

Kristově době byly už celá staletí opuštěny a během následujících stovek let je pak přetvořili lidé posedlí věděním. Tehdy si tu svítili pochodněmi a loučemi. Teprve v posledních sto letech technologický pokrok umožnil očistit saze a vrátit místu původní nádheru.

Sabre ukázal na mozaikový emblém vévodící protější zdi. „Co to je?“

„Předek egyptských saní ozdobených šakalí hlavou, na nichž je naložen kamenný kvádr. Je to hieroglyf označující slovo div.

V každé místnosti knihovny je symbol, který znázorňuje její jméno. Tohle je Sál divů.“

„Pořád ještě jste mi neřekl, odkud berete elektřinu.“

„Solární energie. Máme tu jen nízké napětí, ale stačí na osvětlení a na provoz počítačů a komunikačních zařízení. Věděl jste, že myšlenka využívání solární energie se zrodila už přede dvěma tisíci lety? Myšlenka, že sluneční záření by šlo přeměnit v energii. Ale pak zapadla a znovu to někoho napadlo až před nějakými padesáti lety.“

Sabre mávl pistolí k průchodu. „Kam to vede?“

„Do dalších čtyř místností. Do Sálu oborů, Sálu věčnosti, Sálu života a čítárny. Ve všech jsou svitky, jaké vidíte kolem sebe. Jen v tomhle sále je jich asi deset tisíc.“

Haddád nenuceně přešel do středu místnosti. Svitky byly volně naskládány v kamenných kosočtvercových schránkách, které stály v dlouhých řadách. „Mnohé už se nedají přečíst. Zapracoval na nich zub času. Ale stejně se tu toho dochovala spousta. Díla matematika Euklida. Herofilovy spisy o medicíně. Historické spisy od Manetha, o prvních faraónech. Díla básníka a gramatika Kallimacha.“

„Moc mluvíte.“

„Jen jsem si říkal, že když se chcete stát Knihovníkem, měl byste se začít učit.“

„Jak to, že se tohle všechno dochovalo?“

„První Strážci si tohle místo zvolili dobře. Uvnitř hory je sucho. Na Sinaji je nepatrná vzdušná vlhkost, a jak víte, voda je nejhorší nepřítel psaného slova – pochopitelně spolu s ohněm.“ Haddád ukázal na hasicí přístroje, které byly rozmístěny v rozestupech na stěnách. „I na to jsme připraveni.“

„Ukažte mi ostatní sály.“

„Jistě. Měl byste vidět všechno.“

Vedl Sabrea k průchodu.

Těšilo ho, že vetřelec zjevně nemá tušení, co je zač.

Tím by se jim měly vyrovnat šance.

* * *

Hermann otevřel oči. Na rukávu mu seděli tři motýli, paže mu ležela na hlinité podlaze motýlária. Hlava ho bolela jako střep.

Vzpomněl si, že ho Thorvaldsen praštil; takové násilí by od něj nečekal.

Vyškrábal se na nohy a spatřil, že pár metrů stranou leží rozpláclý na břiše velitel ostrahy.

Pistole byla pryč.

Dovrávoral ke svému zaměstnanci; byl rád, že se kolem nikdo neochomýtá. Podíval se na hodinky. Byl v bezvědomí dvacet minut. V levém spánku mu bolestivě tepalo, a když si na něj sáhl, nahmatal bouli.

Tohle si Thorvaldsen odskáče.

Země se s ním pořád houpala, ale vzchopil se a oprášil ze sebe hlínu. Pak se sklonil a zatřásl velitelem ostrahy, aby ho probral.

„Musíme jít," zavelel.

Muž si zamnul čelo a zvedl se.

Hermann stále ještě nabíral rovnováhu. „O tomhle nikomu ani slovo," poručil mu.

Jeho zaměstnanec přikývl.

Hermann došel k telefonu a zvedl sluchátko. „Najděte prosím Henrika Thorvaldsena."

K jeho překvapení mu hlas na druhém konci oznámil, že o Thorvaldsenovi ví.

„Je venku a chystá se k odjezdu."

79

Poloostrov Sinaj

Sabre ani nemohl uvěřit svému štěstí. Našel Alexandrijskou knihovnu. Všude kolem se vršily svitky, papyry, pergameny a to, co stařec nazýval kodexy – kompaktní svazky s křehkými zahnědlými listy; ležely na policích jeden vedle druhého jako lidská těla.

„Jak to, že je tu tak čerstvý vzduch?" vyzvídal.

„Větráky sem vhánějí zvenčí suchý vzduch a hora ho chladí. To je další vylepšení, které se tu objevilo teprve v posledních dekádách. Moji předchůdci byli neobyčejně důvtipní. Brali svůj úkol se vší vážností. Budete si počínat taky tak?"

Stáli ve třetí místnosti, pojmenované Sál věčnosti, kde se vysoko na zdi

vyjímal další hieroglyf – muž v podřepu, který měl zvednuté ruce jako rozhodčí signalizující touchdown. Po celé délce se táhly regály s kodexy, mezi kterými byly jen úzké uličky. Knihovník Sabreovi vysvětlil, že tohle jsou knihy ze sedmého století, z doby krátce předtím, než původní Alexandrijskou knihovnu definitivně vyplenili muslimové.

„Než došlo ke změně politického uspořádání, mnoho knih se podařilo zachránit," vysvětloval Knihovník. „Tyhle spisy neexistují nikde jinde na celé zeměkouli. Kdybychom je prostudovali, nezbylo by nám než přepsat dějiny."

Tohle se Sabreovi zamlouvalo. Dalo by se to shrnout jednoduše – tady se skrývá moc. Potřeboval se dozvědět víc, a to rychle. Malone už možná přiměl nějakého dalšího Strážce, aby ho do knihovny taky dovedl. Ačkoli je taky možné, že si na něj prostě počká, až vyjde ven. To by bylo logičtější. Sabre si každý průchod, kterým sem šli, označil vyrytým křížkem. Najít cestu ven bude hračka. Pak si to s Malonem vyřídí.

Ale napřed potřebuje zjistit to, co by zajímalo Alfreda Hermanna.

„Jsou tu nějaké rukopisy týkající se Starého zákona?"

*** * ***

Haddáda potěšilo, že se host konečně dobral k účelu návštěvy. Dalo mu pořádně zabrat, aby se celá tahle operace uskutečnila. Po předstírané smrti v Londýně vyčkával; měl v bytě odposlech a sledoval ho kamerami, aby zjistil, jestli přijde ještě někdo. A taky že ano; dostavil se tenhle muž, který na něj teď míří pistolí, a našel informace, které mu Haddád zanechal v počítači, i zvukovou nahrávku.

Haddád pak čekal na Malonea v Bainbridge Hall, protože materiály, které mu nechal v brašně, ho nasměrovávaly přesně tam. Trochu ho překvapilo, že dorazil i Sabre. Když Sabre zabil ty dva muže, které do Bainbridge Hall sám poslal, jen tím Haddádovi potvrdil své nekalé úmysly.

Jeden ze Strážců sledoval Malonea do hotelu Savoy a byl svědkem jeho snídaně se Sabrem. Pak tentýž člověk přihlížel tomu, jak ti dva a nádavkem ještě Maloneova bývalá manželka nasedli do letadla do Lisabonu. Jelikož Haddád sám vytvořil instrukce, podle kterých Malone postupoval, přesně věděl, kam ti tři mají namířeno.

A tak poslal do Lisabonu Adama s Evou. Potřeboval zajistit, že Maloneovi a jeho novému spojenci nic nezabrání v cestě na Sinaj.

Haddád se celou domníval, že největší nebezpečí hrozí od vlád – ať už od izraelské, saudské nebo americké. Ale teď mu došlo, že největší hrozbu představuje člověk stojící dva metry od něj. A z nedočkavosti v mužových

slovech a pohybech mu bylo jasné, že by tu hrozbu snadno dovedl naplnit.

„Máme tu spoustu textů, které se týkají bible," řekl. „Studiem tohoto tématu se knihovna intenzivně zabývala."

„A co Starý zákon jako takový? V hebrejštině. Máte tu nějaké rukopisy?"

„Tři. Dva byly zřejmě pořízeny jako opisy ze starších textů. Jeden je původní."

„Kde jsou?"

Haddád ukázal na průchod, kterým vstoupili. „O dva sály zpět. V Sále oborů. Jestli se chcete stát Knihovníkem, budete se muset naučit, kde co je."

„Co v těch biblích stojí?"

Haddád předstíral nechápavost: „Jak to myslíte?"

„Viděl jsem dopisy Jeronýma a Augustina. Mluvili v nich o nesrovnalostech ve Starém zákoně. A o tom, že překlady jsou pozměněny. Už dříve se tím zabývali čtyři pozvaní. Jeden muž, Palestinec, před pěti lety přišel s názorem, že Starý zákon nevypráví o Židech v Palestině, ale úplně jinde – v Saudské Arábii. Co o tom víte?"

„Hodně. A ti lidé měli pravdu. Obecně uznávané překlady bible jsou chybné. Starý zákon skutečně líčí skutky Židů jinde než v Palestině. V západní Arábii. Četl jsem zde v knihovně mnoho rukopisů, které to dokazují. Dokonce jsem viděl mapy starověké Arábie, na nichž lze nalézt biblické lokality."

Pistole namířila přímo na něj. „Chci je vidět."

„Pokud neumíte číst hebrejštinu a arabštinu, nebudou vám k ničemu."

„Říkám ti to ještě jednou, ty dědku. Ukaž mi je, nebo tě zabiju a tvoje zaměstnance zrovna tak."

Haddád pokrčil rameny. „Jen se snažím být nápomocný."

Sabre netušil, jestli svitky a kodexy před ním jsou to, po čem se sháněl Hermann. Ale na tom nezáleželo. Hodlal se zmocnit všeho kolem sebe.

„Tahle pojednání sepsali ve druhém století filozofové, kteří studovali v Alexandrii," vysvětloval Knihovník. „Židé v těch dobách teprve začínali mít politický vliv v Palestině, začínali se dovolávat svých nároků na to území, argumentovali tím, že tam žili odnepaměti. Zní vám to povědomě? Tihle učenci tvrdili, že tato argumentace není oprávněná. Studovali hebrejskou podobu Starého zákona, která byla v knihovně k dispozici, a zjistili, že příběhy tradované Židy v ústním podání se od původních textů značně liší, zejména od těch nejstarších. V průběhu času se ty příběhy zřejmě pozměnily tak, aby se vztahovaly k tehdejší vlasti Židů, kterou byla Palestina. Na svou minulost v Arábii Židé prostě a jednoduše zapomněli. Nebýt místních názvů, které zůstaly v nezměněné podobě, a Starého zákona, který se dochoval v původní hebrejštině, nikdy by se na to nepřišlo."

Knihovník ukázal na jeden z kodexů.

„Tenhle je o hodně mladší. Z pátého století. Z doby, kdy se křesťané rozhodli, že zahrnou Starý zákon do své bible. Je z něj zřejmé, že překlad byl pozměněn tak, aby Starý zákon odpovídal rodícímu se Novému. Byla to vědomá snaha využít historii, náboženství a politiku k vytvoření náležitého poselství."

Sabre civěl na knihy.

Knihovník ukázal na štos pergamenů v průhledné umělohmotné krabici. „Tohle je nejstarší soubor biblických textů, co tu máme. Byly sepsány čtyři sta let před Kristem. Všechny jsou v hebrejštině. Na celém světě nic takového neexistuje. Pokud se nemýlím, nejstarší dochovaná bible mimo tento sál pochází z devátého století *po Kristu.* Tohleto hledáte?"

Sabre mlčel.

„Jste zvláštní," poznamenal Knihovník.

„Co tím myslíte?"

„Víte, kolik pozvaných sem během staletí zavítalo? Mnoho tisíc. Naše návštěvní kniha je ohromující. Začíná ve dvanáctém století Averroem, tím arabským filozofem, který napsal obsáhlé komentáře k Aristotelovi a zpochybňoval Augustina. Studoval tady. Strážci se tou dobou rozhodli, že je načase zpřístupnit tohle vědění ostatním, ale jen pečlivě vybraným lidem. Mnohá z těch jmen jsou zcela neznámá – byli to zkrátka jen výjimečně inteligentní muži a ženy, kteří Strážce zaujali. Lidé, kteří sami přispěli našemu vědění. V dobách, kdy neexistoval rozhlas, televize a počítače, žili Strážci v nejdůležitějších městech a neustále se rozhlíželi, koho pozvat. Tomáš Akvinský, Dante, Petrarka, Boccaccio, Poussin, Chaucer – ti všichni stáli v tomto sále. A mnozí další. Montaigne tu sepsal své *Eseje.* Francis Bacon tu dospěl ke svému známému přesvědčení, že *lidé hledají vědění ve svých malých světech.*"

„A co já s tím?"

Stařec pokrčil rameny. „Jen se vám snažím objasnit, co budete mít na starosti. Tvrdil jste, že se chcete stát Knihovníkem. Pokud se jím opravdu stanete, dočkáte se ohromného privilegia. Ti, kdo tady sloužili v minulosti, se setkali s Koperníkem, s Keplerem a s Descartem. S Robespierrem. S Benjaminem Franklinem. Dokonce i s Newtonem. Všichni tihle učení lidé těžili z návštěvy tohohle místa a svět na oplátku těžil z jejich schopnosti zdejšímu vědění porozumět a rozvinout ho."

„A nikdo z nich nikdy neprozradil, že tu byl?"

„Proč by to dělali? My nebažíme po slávě. Takhle se proslavili oni. A jestli jsme jim k tomu dopomohli? Od toho tu přece jsme. Je skutečně pozoruhodný výkon, že se nám tohle místo podařilo udržet při životě.

Dokážete v tom úsilí pokračovat?“

Jelikož Sabre sem nehodlal nikoho pouštět, místo odpovědi se zeptal na to, co ho enormně zajímalo: „Kolik je tu Strážců?“

„Devět. Naše řady značně prořídly.“

„Kde jsou? Venku jsem viděl jenom dva.“

„Klášter je velký. Konají své povinnosti.“

Sabre mu pokynul pistolí. „Vrátíme se do prvního sálu. Chci se podívat ještě na něco.“

Stařec vykročil.

Sabre zvažoval, že ho rovnou zabije. Jenže Malone už se touhle dobou nejspíš dovtípil, co se stalo. Buď čeká u vchodu do bludiště, anebo jím sám prochází.

Ať tak či onak, tenhle stařík by se ještě mohl hodit.

80

Malone obešel poslední zatáčku a ocitl se před průchodem ve tvaru dvou okřídlených lvů s lidskými hlavami. Věděl, co symbolizují. Mysl člověka, síla zvířete, všudypřítomnost ptáka. V bronzových pantech visely pootevřené dveře.

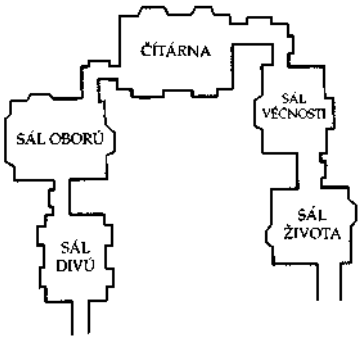
Prošli jimi a zůstali zírat na nádheru kolem.

Malone žasl nad tím, jak dlouho muselo trvat, než vzniklo něco tak výjimečného. Na dlaždicové podlaze stály dlouhé řady kosočtvercových schrán přetékajících svitky, mezi nimi se táhly úzké uličky. Došel k nejbližší schráně a vytáhl horní svitek. Dokument byl v pozoruhodně dobrém stavu, ale neodvažoval se ho rozrolovat. Jen nahlédl dovnitř roličky a zjistil, že písmo je stále čitelné.

„V životě by mě nenapadlo, že by něco takového mohlo existovat,“ řekla Pam. „Je to neuvěřitelné.“

Malone už viděl leccos úžasného, ale pohled na to, co skrývala tahle místnost, všechno překonával. Vysoko na jedné z vyleštěných červených stěn zahlédl latinský nápis. AD COMMUNEM DELECTATIONEM. Pro potěchu všech. „Strážci dokázali něco úchvatného.“

Povšiml si, že do jedné zdi je cosi vytesáno. Došel k ní a zjistil, že je to mapka knihovny. Jednotlivé sály byly popsány latinsky. Nahlas jejich názvy Pam přeložil.

„Pět místností,“ konstatoval. „Mohou být kdekoli.“

Vtom postřehl pohyb u protějších dveří.

Spatřil George Haddáda a za ním McColluma.

„Skrč se,“ sykl na Pam a zvedl ruku s pistolí.

McCollum ho spatřil, srazil Haddáda na podlahu, namířil přes celou místnost a vypálil. Malone se vrhl k zemi a skryl se za regálem. Kulka se odrazila od žulového sloupu za ním.

„Hodil jsi sebou,“ křikl McCollum.

„Nechtěl jsem, abys sis připadal osaměle.“

„Knihovník mi dělal společnost.“

„Skamarádili jste se?“

„Trochu moc mu jede pusa, ale vyzná se tu.“

Malone se zeptal na to, co ho zajímalo: „Co máš v plánu teď?“

„Mám pro tebe špatnou zprávu – budu tě i s tvojí exmanželkou muset zabít.“

„Říkal jsem ti, že by sis to se mnou neměl rozházet.“

„Tak se předveď, Malone. Když už jsem se dostal takhle daleko, nehodlám prohrát. Víš co? Uděláme z toho férovou partii. Jenom my dva proti sobě. Přímo tady. Když vyhraješ, ten starej a tvoje bejvalka jsou v bezpečí. Co ty na to?“

„Ty stanovuješ pravidla. Tak se podle nich chovej.“

Haddád poslouchal výměnu mezi Sabrem a Malonem. Ti dva si to mezi sebou potřebují rozdat a on potřebuje splatit svůj dluh. Znovu myslel na toho Strážce, který za ním před dlouhými desetiletími přišel, na to, jak k němu ten mladík vzhlížel očima plnýma odhodlání. Tehdy nic nechápal. Ale jakmile uviděl knihovnu, jakmile se stal Knihovníkem, pochopil.

Bezdůvodně tehdy zabil nevinného člověka.

A celý život toho litoval.

„Vstaň,“ poručil Sabre Knihovníkovi a pozoroval ho, jak se zvedá. „Tak

fajn, Malone. Já už jednám. Pustil jsem toho chlapa.“ Pokynul Knihovníkovi pistolí. „Běž.“

Knihovník pomalu procházel uličkou. Sabre zůstal na místě, krčil se za jednou řadou regálů.

Asi po deseti metrech se Knihovník zastavil a otočil se.

Sabre měl pocit, že ho ty pronikavé oči probodávají skrznaskrz. Přemýšlel o tom muži. Bůhvíproč z něj čišelo nebezpečí, jako by se už ocitl v podobné situaci a nebál se. Sabre zvažoval, jestli ho má zastřelit, ale tím by Malonea jen popudil.

A to nechtěl.

Přinejmenším ne zatím.

Malone představuje poslední překážku. Jakmile se ho zbaví, knihovna bude jeho.

A tak byl rád, když stařec konečně odkráčel.

81

Washington, D. C.

Stephanie zaparkovala kus od Daleyho domu a zbytek cesty došly s Cassiopeiou pěšky. Všude bylo liduprázdno, po Brentu Greenovi nikde ani vidu ani slechu. Došly ke vstupním dveřím, Cassiopeia si zase poradila se zámkem a Stephanie se postarala o alarm. Neuniklo jí, že přístupový kód je pořád stejný. Daley ho nezměnil ani poté, co se k němu vloupaly. Buď byl úplný hlupák, anebo to je další důkaz, že se v něm zmýlila.

Uvnitř vládlo ticho. Cassiopeia prošla všechny místnosti, aby se ujistila, že v domě nikdo není. Stephanie zašla do pracovního kouta, kde tehdy našla flash disky. Pak se obě vrátily ke vstupním dveřím a vyčkávaly.

Po deseti minutách zaparkovalo venku auto.

Stephanie vyhlédla zpoza závěsu a uviděla, jak z místa řidiče vystupuje Green a míří ke dveřím.

Byl sám.

Kývla na Cassiopeiu a otevřela dveře.

Green na sobě měl jako obvykle tmavý oblek s kravatou. Jakmile vešel dovnitř, zavřela za ním a zamkla dveře. Cassiopeia zaujala místo u jednoho z oken.

„Tak jsem tady, Stephanie. Mohla byste mi říct, co se děje?“

„Přinesl jste ty flash disky?“

Sáhl do kapsy saka a vyndal je.

„Poslechl jste si ty nahrávky?“

Přitakal. „Pochopitelně. Jsou to zajímavé rozhovory, ale rozhodně nic nedokazují. Mluví se v nich o pětadvacátém dodatku ústavy, ale to je všechno. Jenom řeči. Neplánuje se žádné spiknutí, dokonce se nic takového ani nenaznačuje.“

„Proto se toho Daley snažil vyšťourat víc,“ řekla Stephanie. „Tvrdil mi, že už se tím zabývá nějakou dobu.“

„Čím?“

„Spiknutím, Brente. Viceprezident plánuje Danielsovu vraždu. Chce ji uskutečnit příští týden, až Daniels neohlášeně navštíví Afghánistán.“ Pozorovala ho, jak vstřebává ta slova, která dokazovala, že Stephanie skutečně ví, co se chystá.

Green se dál tvářil naprosto nevzrušeně. „Jaké pro to našel Daley důkazy?“

„Další hovory. Odposlouchával dokonce i viceprezidentovu soukromou kancelář. Nebylo to tak těžké, když měl sám na starosti zajistit, že ji nikdo nemonitoruje. Vypadá to, že viceprezident je napojen na Řád zlatého rouna. Alfred Hermann, vůdčí osobnost řádu, zařídil, aby prezidentovo letadlo bylo sestřeleno. Domluvil se přímo s bin Ládinovými lidmi.“

„Stephanie, doufám, že Daley má opravdu přesvědčivé důkazy. Tohle jsou nehorázná obvinění.“

„Sám jste tvrdil, že vláda je jedna velká žumpa. Že byste se jim rád dostal na kobylku. Teď máte šanci.“

„Jak to prokážeme?“

„Díky těm nahrávkám. Daley mi o nich řekl. Tvrdil, že usvědčují všechny, kdo jsou v tom namočeni. Zrovna jsme se sem chystali, když jeho auto vybuchlo.“

Green stál v předsíni u schodiště, na tomtéž místě, kde včera stáli Daley s Heather Dixonovou. Tvářil se hluboce zamyšleně s výrazem pokerového hráče. Sice lhal o Thorvaldsenovi a nevyřídil prezidentovi Thorvaldsenův vzkaz, ale potřebují konkrétní důkaz jeho zrady.

„Vím, kde ty nahrávky ukryl,“ řekla Stephanie.

Green konečně projevil zájem. Cassiopeia postávala u okna, držela se stranou. Stephanie zavedla Greena do pracovního kouta s malým pracovním stolem a úzkými policemi plnými knih. Na jedné polici stála vyrovnaná cédéčka v plastových krabičkách. Samá instrumentální hudba z nejrůznějších končin světa, dokonce zahlédla i gregoriánské chorály, což ji překvapilo. Sáhla po jedné krabičce – *Kouzlo Tibetu* – a otevřela ji. Uvnitř byl namísto hudebního cédéčka jiný disk. Vyndala ho a řekla: „Rád schovával věci tak, aby je měl po ruce.“

„Co přesně na tom disku je?“

„Tvrdil, že důkaz, kdo se podílí na tom spiknutí. Prý jsou v něm zapleteni i lidé, u kterých by to nikdo nečekal.“ Nervy jí vibrovaly rozrušením. „Chcete si to poslechnout?“

Green mlčel.

„Proč jste prozradil Alexandrijskou spojku?“ zeptala se.

„Už jsem vám to přece říkal. Abych odhalil zrádce. Zjistili jsme díky tomu spoustu věcí – například to, že Izraelci špehují Pam Maloneovou. Prozrazení spojky strhlo lavinu událostí.“

„A vy jste k tomu všemu měl přístup?“

„Proč se ptáte, Stephanie?“

„Protože jsem neměla tušení, že o Alexandrijské spojce vůbec víte, natož že znáte tolik podrobností, aby vás napadlo, že zafunguje jako návnada pro Izraelce.“

Green zmateně naklonil hlavu ke straně. „Co má tohle znamenat? To je jako křížový výslech.“

Nehodlala ho nijak šetřit. Teď už ne. „Když jsme spolu o tomhle mluvili prvně, tvrdil jste, že jste ten soubor vyzradil úmyslně, že v něm není nic než náznak, že Malone ví, kde hledat George Haddáda. Ale přitom jste se explicitně zmínil o úmluvě s Abrahámem. Jak jste o tom věděl?“

„Ten soubor nebyl bůhvíjak tajný.“

„Opravdu ne? Daley tvrdil něco jiného. Podle něj ty informace byly přísně tajné a nevěděl o nich nikdo s výjimkou hrstky vysoce postavených lidí.“ Pronesla ta slova patřičně kousavě. „Vy jste mezi ně nepatřil. A přesto jste toho věděl spoustu.“

Green vyšel z pracovního kouta.

Stephanie se mu držela v patách.

Cassiopeia někam zmizela.

Stephanie se znepokojeně rozhlédla.

„Moji spolupracovníci se o ni postarali,“ řekl Green.

To se Stephanii nezamlouvalo. „A kdo se postará o mě?“

Green sáhl pod sako a vytáhl pistoli. „Já. Ale napřed si s vámi potřebuju o samotě popovídat.“

„Abyste zjistil, kolik toho vím? Kolik toho ví Cassiopeia? A kdo ještě?“

„Pochybuju, že by vám někdo pomáhal, Stephanie. Vláda vás nemá zrovna v lásce. Daley se s vámi pokusil spřáhnout, ale nevyšlo mu to.“

„To byla vaše práce?“

Green přisvědčil. „Nacpali jsme mu do auta výbušniny a čekali na vhodnou chvíli. Všechno je to součástí teroristického útoku na tuhle zemi; začalo to Daleym a skončí Danielsem. Celá země propadne hysterii.“

„A viceprezident toho využije a složí přísahu. Pak bude potřebovat viceprezidenta a tím se stanete vy.“

„Už se mi nenaskýtá moc příležitostí kam jinam stoupat, Stephanie. Člověk musí skočit po tom, co se namane. Budu v krizové situaci perfektní kandidát. Všichni mě jednomyslně schválí.“

„Je mi z vás nanic.“

Ušklíbl se. „Říkejte si, co chcete. Koneckonců, zbývá vám posledních pár minut života. Mimochodem, měla jste při tom útoku přijít o život taky. Když jste se objevila v té restauraci, rozhodl jsem se rozšířit záběr, ale nějak jste těm chlapům, co jsem na vás poslal, vyklouzla. Doteď netuším, jak jste to zvládla.“

„Důkladný trénink. Ten dělá divy.“

Ledově se na ni usmál. „Po tom vašem ostrovtipu se mi bude stýskat.“

„Dochází vám vůbec, co děláte? Že hodláte násilně svrhnout řádně zvoleného prezidenta?“

„Myslím, že se tomu říká vlastizrada. Ale Danny Daniels je neschopný slaboch, který nemá ponětí, co je pro tuhle zemi nejlepší. Bratříčkuje se s Izraelem děj se co děj a už jen to samo o sobě nás na Blízkém východě nesmírně poškozuje. Je načase, aby Amerika přehodnotila svoje postoje. Arabové nám mohou nabídnout nesrovnatelně víc.“

„A to se povede díky Alexandrijské spojce?“

Pokrčil rameny. „Nevím. To je starost nového prezidenta a ten tvrdí, že má všechno pod kontrolou.“

„To tak zoufale toužíte uchytit se aspoň drápkem?“

„Funkci viceprezidenta Spojených států bych za tak okrajovou nepovažoval. Jelikož velkou měrou přispěju k mocenským změnám, budu mít výsadní postavení. Nebudu na očích a přitom budu mít ohromnou zodpovědnost.“

Stephanie kývla hlavou ke zbrani. „Chystáte se mě zabít?“

„Nic jiného mi nezbývá. To cédéčko mě nepochybně kompromituje. Nemůžu to nechat jen tak být – a vás taky nemůžu nechat být.“

Zajímalo by ji, kam se poděla Cassiopeia. Události se neodvíjely podle plánu. Taky nečekala, že Green přijde ozbrojený. Napadalo ji jen jediné, co dělat.

Hraj o čas.

„Ministr spravedlnosti Spojených států mě zastřelí?“

„Přemýšlel jsem o tom celý den a nakonec jsem dospěl k názoru, že mi nic jiného nezbývá.“

„A co křesťanské hodnoty, o kterých tak rád mluvíte?“

„Teď jsme se ocitli v bitevní vřavě a tam platí jiná pravidla. Jde o přežití,

Stephanie. Jak jsem říkal, poslouchal jsem ty nahrávky, co si Daley uložil na flash disky. Vedoucí viceprezidentovy kanceláře tam hodně mluví o prezidentském nástupnictví. Až moc. Nic to nedokazuje, ale vyvolalo by to otázky. Daley zjevně vedl vyšetřování. Na tom disku, co držíte, je toho nepochybně ještě víc. Musím to zarazit. Vaše mrtvola se pochopitelně nikdy nenajde. Na saúdskoarabské ambasádě už je připravena rakev. Jeden z vyslanců zemřel a chce být pohřben doma. Svezete se spolu s ním do Arábie na palubě zvláštního diplomatického letu.“

„Myslel jste na všechno, co?“

„Občas přijde vhod mít přátele. Začínám se to učit. Dlouho jsem byl samotář, ale zjistil jsem, že mě baví být součástí týmu. Saúdové usilují o likvidaci Izraele. Slíbili jsme jim, že se to dá zařídit. Izraelci si myslí, že s nimi Saúdové projednou spolupracují, ale to se pletou. Spolupracují s námi. Bylo tomu tak od samého začátku.“

„Nemají tušení, že jste sebranka proradných hajzlů. Jde vám jenom o peníze a o moc. O nic jiného.“

„Chcete říct ještě něco?“ Zavrtěla hlavou. A pistole vypálila.

82

Vídeň

Thorvaldsen postával s Garym venku. Jakmile opustili motýlárium, zavolal Jesperovi a požádal o auto se šoférem. Až budou s Garym na cestě do Kodaně, dá svému spolupracovníkovi pokyn, ať propustí Margaretu. Ani se neobtěžoval vrátit se pro jejich oblečení. Nebyl na to čas. Měl u sebe jen atlas s dopisy svatého Jeronýma a svatého Augustina.

Po příjezdové cestě vinoucí se mezi stromy pendlovala sem a tam auta. Zdaleka ne všichni členové řádu se ubytovali přímo v Hermannově sídle. Mnozí využili příležitosti k návštěvě přátel anebo si užívali oblíbené vídeňské hotely. Thorvaldsen některé z přijíždějících znal a prohodil s nimi pár slov. Aspoň díky tomu působil míň nápadně. Ale potřebují i s dopisy zmizet, než se Hermann probere.

„Máme potíže?“ zeptal se Gary.

„Nevím jistě.“ A opravdu to nevěděl.

„Praštil jste ty dva chlapy fakt parádně.“

Na chlapci bylo vidět, že to na něj udělalo dojem. „To teda jo, co říkáš?“

„Nechci být u toho, až se proberou.“

To nechtěl ani Thorvaldsen. „Potřebujeme si nechat ty dopisy a náš

hostitel by nám to nedovolil.“

„A co jeho dcera? Vypadá to, že mu na ní vůbec nezáleží.“

„Nejspíš mu na ní nezáleželo nikdy. Jenom ho na chvíli zaskočilo, že jsme ji unesli, což nám poskytlo čas jednat.“ Thorvaldsen myslel na svého mrtvého syna. „Lidem jako Alfred je rodina úplně ukradená.“

Vůbec si to neuměl představit. Jemu se po manželce a synovi hrozně stýskalo. Když viděl Garyho Malonea, jak mu přispěchal na pomoc, znepokojilo ho to a potěšilo zároveň. Poplácal chlapce po rameni.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Gary.

„Táta by na tebe byl pyšný.“

„Doufám, že je v pohodě.“

„Já taky.“

Po silnici přijely tři vozy a zahnuly na dlážděnou příjezdovku. Zastavily před zámkem a z prvního a třetího auta vystoupili muži v tmavých oblecích. Bryskně propátrali pohledem okolí a pak jeden z nich otevřel zadní dvířka prostředního vozu.

Do prosluněného odpoledne vystoupil viceprezident Spojených států, ležérně oblečený v polokošili a námořnicky modrém sportovním saku.

Thorvaldsen s Garym postávali dvacet metrů stranou a přihlíželi, jak viceprezident obklopený ochankou kráčí k hlavnímu vchodu. V polovině cesty se zarazil a změnil směr.

Mířil přímo k nim.

Thorvaldsen ho pozoroval se směsicí hněvu a znechucení. Ten ambiciózní parchant je všehoschopný.

„Ani slovo, chlapče,“ poručil Garymu. „Uši měj nastražené, ale pusu na zámek.“

„To mi došlo.“

„Vy musíte být Henrik Thorvaldsen,“ řekl viceprezident, když došel blíž a představil se.

„To jsem. Rád vás poznávám, pane.“

„Toho *pána* si odpusťte, ano? Jste jeden z nejbohatších mužů na světě, zatímco já jsem jenom politik.“

„Jak se to říká? Že stojíte jen krůček od prezidentského křesla?“

Američan se zasmál. „Přesně tak. Je to docela nudná práce. Ale užiju si hodně cestování a rád navštěvuji místa, jako je tohle.“

„Co vás sem vůbec přivedlo?“

„Přátelím se Alfredem Hermannem. Tak jsem za ním zajel na návštěvu.“

Na příjezdovce se objevilo další auto. Světlé BMW s uniformovaným šoférem. Thorvaldsen na něj mávl a auto zamířilo k němu.

„Vy odjíždíte?“ zeptal se viceprezident.

„Musím si něco vyřídit ve městě.“

Američan ukázal na Garyho. „A kdopak je tohle?“

Thorvaldsen Garyho představil pravým jménem a Gary si s viceprezidentem potřásl rukou.

„Ještě nikdy jsem nepotkal viceprezidenta,“ řekl Gary.

BMW zastavilo, řidič vystoupil, obešel vůz a otevřel Thorvaldsenovi dvířka.

„A já jsem ještě nikdy nepotkal syna Cottona Malonea,“ řekl viceprezident.

Thorvaldsenovi došlo, že skutečně jde do tuhého. A potvrdilo se mu to, když spatřil, jak si k nim vykračuje Alfred Hermann a v patách se mu drží velitel jeho ostrahy.

Viceprezident řekl: „Pozdravuje vás Brent Green.“

A Thorvaldsen z jeho nelítostných očí vyčetl Greenovu zradu.

„Je mi líto, ale bohužel nikam nepojedete,“ pronesl viceprezident polohlasem.

Dorazil Hermann a zabouchl otevřená dvířka auta. „Herr Thorvaldsen odvoz potřebovat nebude. Můžete zase odjet.“

Thorvaldsen chtěl protestovat, chtěl ztropit scénu, ale vtom si všiml, že velitel ostrahy se postavil za Garyho. Pod sakem držel pistoli a mířil jí přímo na chlapce.

Bylo nad slunce jasnější, co tím naznačuje.

Thorvaldsen se obrátil k řidiči. „Má pravdu. Ale díky, že jste přijel.“

Hermann mu sebral atlas. „Kvapem vám ubývá možností, Henriku.“

„To bych řekl,“ přisadil si viceprezident.

Hermann se tvářil zmateně. „Co vy tu děláte? Co se děje?“

„Vezměte je oba dovnitř a povím vám to.“

83

Poloostrov Sinaj

Malone si počkal, až se Haddád ocitne v bezpečí za regálem, kde se krčili s Pam. „Vrátil ses ze světa mrtvých?“ zeptal se ho.

„Zmrtvýchvstání není od věci.“

„Georgi, ten chlap nás chce všechny zabít.“

„To mi taky došlo. Dobře, že jsi tady.“

„A co když ho nezarazím?“

„Pak by všechna ta námaha přišla vniveč.“

„Co je tam dál?“ chtěl vědět Malone.

„Tři další sály a čítárna. Všechny vypadají jako tenhle. Není tam moc míst, kam se schovat.“

Malone si vzpomněl na plánek. „A já si to s ním teď prostě mám vyřídit pomocí pistolí?“

„Přivedl jsem tě sem. Tak mě nezklam.“

V Maloneovi se vzedmula vlna hněvu. „Dalo se to zařídit i jednodušeji. Co když si přivolá posily?“

„O tom pochybuji. Ale mám venku hlídky, které kontrolují, jestli sem nikdo nejde. Vsadil bych se, že je sám a že to tak i zůstane.“

„Jak to víte? Celou dobu máme v patách Izraelce.“

„Už jsou pryč.“ Haddád ukázal přes místnost: „Zůstal už jen on.“

Malone zahlédl, jak McCollum proběhl průchodem a zanořil se do útrob knihovny. Další tři sály a čítárna. Bude muset porušit řadu pokynů, díky kterým přežil celých těch dvanáct let u Magellan Billetu. Jeden mluvil úplně jasně: *Nikdy nikam nevstupuj, pokud nevíš, jak se odtamtud dostaneš.* Ale vybavila se mu ještě jiná poučka: *Když se věci zvrtnou, může ti ublížit cokoli – i to, že neuděláš nic.*

„Podívej, měl na svědomí únos tvého syna,“ řekl Haddád. „Taky ti zničil antikvariát. Nese stejnou vinu na tom, že jsi tady,

jako já. Kdyby bylo potřeba, klidně by Garyho zabil. A bude mu potěšením zabít tebe.“

„Jak víte o Garym?“ zeptala se Pam.

„Strážci mají přístup ke spoustě informací.“

„Jak ses stal Knihovníkem?“ zajímalo Malonea.

„To je dlouhá historie.“

„To věřím. Až tohle vyřídíme, musíme si spolu pořádně popovídat.“

Haddád se usmál. „Taky že si popovídáme, příteli.“

Malone ukázal na Pam a poručil Haddádovi: „Dohlédni na ni, ať se odtud ani nehne. Poslušnost jí dělá potíže.“

„Jen běž,“ řekla Pam. „My tu zůstaneme.“

Rozhodl se, že se s ní nebude dohadovat, a rozběhl se uličkou k průchodu do dalšího sálu. Před ním se zastavil a přitiskl se ke stěně. Za chodbou dlouhou asi šest metrů se otevírala další místnost. Vysoké zdi, řady regálů, nápisy, obrazy a mozaiky od podlahy až ke stropu. Malone se k ní kradl, ale držel se těsně při leštěné stěně průchodu. Vešel do druhého sálu a okamžitě se přikrčil za regál. Místnost byla čtvercovější než ta předchozí a byla plná svitků a kodexů.

Nikde ani náznak pohybu. Dělá hloupost. Nechává se zatahovat hlouběji a hlouběji. McCollum si sám vybere chvíli, kdy udeří, a sám si bude určovat

pravidla.

Ale kdy se to stane?

Haddád si prohlížel Pam Maloneovou. V Londýně se snažil odhadnout, co je zač, dumal, kde se tam vůbec vzala. Strážci shromáždili o Cottonu Maloneovi osobní informace, protože Haddád sám o těchhle záležitostech věděl pomalu – Malone o své ženě a rodině skoro nemluvil. Jejich přátelství bylo akademické povahy, zakládalo se na lásce ke knihám a obdivu k vědění. Ale teď už toho věděl dost a bylo načase těch vědomostí využít.

„Musíme jít za ním," řekl.

„Cotton nám nařídil, ať zůstaneme tady."

Zabodl do Pam pohled. „Musíme tam jít." A aby svým slovům dodal váhu, vytáhl zpod pláště pistoli.

Kupodivu se nevyděsila. „Viděla jsem, jak jste se díval na McColluma."

„Tak se vám představil?"

Přitakala.

„Jmenuje se Sabre a je to zabiják. To, co jsem říkal v Londýně, jsem myslel vážně. Musím splatit dluh a nechci, aby ho Cotton splácel za mě."

„Viděla jsem vám to na očích. Přál jste si, aby vás zastřelil. Ale věděl jste, že to neudělá."

„Lidé jako Sabre neplýtvají odvahou zbytečně. Šetří si ji pro chvíle, kdy ji budou opravdu potřebovat. Jako třeba zrovna teď."

„Vy jste věděl, co se seběhne?"

Pokrčil rameny. „Věděl jsem to, myslel jsem si to, doufal jsem v to. Sám nevím. Sledovali jsme Sabrea. Věděli jsme, že se v Kodani k něčemu chystá, a když unesl Garyho, došlo nám, že se pokouší najít mě. Tehdy jsem se rozhodl, že se do toho zapojím. Když jsem podruhé zavolal na Západní břeh, dozvěděli se o tom izraelští špioni, a to je konečně podnítilo k akci. A v Lisabonu mě napadlo, jak vás sem všechny tři zavést a Izraelce setřást."

„To jste to všechno zorganizoval jen proto, abyste mohl zemřít?"

„Udělal jsem to, abych ochránil knihovnu. Sabre pracuje pro organizaci, která chce tohle vědění využít k vlastním politickým a ekonomickým cílům. Pátrají po nás už nějakou dobu. Ale slyšela jste ho. Přišel sem sám za sebe. Ne kvůli nim. Když ho zarazíme, zarazíme všechno."

„Co hodláte udělat?"

„Nejen já. Vy mi musíte pomoct."

„Já?"

„Cotton vás potřebuje. Copak ho v tom necháte?"

Pozoroval ji, jak si to převaluje v hlavě. Věděl, že je chytrá, má kuráž a nepostrádá drzost. Ale také je zranitelná. A občas šlápne vedle. Celý život odhadoval druhé a doufal, že se v Pam Maloneové neplete.

„V žádném případě,“ prohlásila.

* * *

Sabre přeběhl ze Sálu oborů do čítárny, kde bylo víc stolů a méně regálů. Jelikož už tu předtím byl, věděl, že z následujícího sálu, Sálu věčnosti, se dostane do poslední místnosti – celá knihovna měla tvar písmene U. Díky falešným oknům, výklenkům vyzdobeným krajinomalbami a zvláštnímu nasvětlení budila čítárna dojem, jako by se člověk ocitl venku. Málem by zapomněl, že se nachází v podzemí.

Zastavil se.

Je načase využít toho, čeho si povšiml už dřív.

Malone postupoval dál, pistoli připravenou k výstřelu. Vyměnil si zásobník za poslední plný, takže teď měl devět nábojů. V zásobníku, který si schoval do kapsy, ještě zbývaly tři kulky – takže má dvanáct šancí McColluma zarazit.

Těkal očima od stěny ke stěně, od podlahy ke stropu, smysly vybičované na maximum. Hruď a páteř měl zbrocené potem a z chladného podzemního vzduchu mu naskakovala husí kůže. Prošel druhým sálem a vešel do chodby vedoucí do třetího sálu, která v půli cesty zatáčela doprava. Nic neslyšel a to ticho ho znervózňovalo. Ale kupředu ho hnala myšlenka na to, co mu řekl Haddád – McCollum unesl Garyho. Ten parchant se opovážil sáhnout na jeho syna. Unesl ho. A dohnal Malonea k zabití člověka. Tohle mu neprojde. Chce souboj? Má ho mít.

Došel ke vstupu do třetí místnosti.

Do čítárny.

Mezi regály stálo asi dvacet stolů ze silných kusů hrubě otesaného dřeva, omšelého a zčernalého.

V protější stěně zel průchod dál.

Místnost byla větší než dvě předchozí, obdélníková, necelých dvacet metrů dlouhá. Ve zdech byly okenní výklenky s byzantinskými překlady a stěny krášlily mozaiky – tentokrát byly výjevy věnovány ženám, některé předly a tkaly, jiné se zabývaly atletikou. Malone odtrhl zrak od výzdoby a soustředil se na palčivý problém.

Čekal, že McCollum každou chvíli vyskočí zpoza některého stolu. Byl na to připravený. Jenže ono se nic nedělo.

Zarazil se.

Něco tu nehraje.

A pak u paty protější zdi zahlédl na leštěné červené žule tmavý odraz. Matný stín, jako když se člověk dívá přes skleněnou láhev; pomalu se

posouval po kameni nablýskaném jako zrcadlo.

Vrhalo ho něco z podlahy.

Něco zpod stolu.

A vtom Malone pochopil, k čemu se McCollum chystá.

84

Washington, D. C.

Stephanie slyšela výstřel, ale nezasáhla ji žádná kulka. A pak spatřila díru zející v Brentově hlavě a došlo jí, co se stalo.

Ohlédla se.

Opodál stála Heather Dixonová s pistolí v ruce.

Green se mrtvý zhroutil na parketovou podlahu, ale Stephanie neodtrhla oči od Dixonové, která spustila ruku se zbraní.

Za Izraelkou se objevila Cassiopeia.

„Tak to bychom měli," konstatovala Dixonová.

Stephanie se obrátila ke Cassiopeii. „Co se stalo?"

„Objevila se tu, když jste se s Greenem odebrali do pracovny. Odhadly jsme to správně – Green si s sebou přivedl pár přátel, číhali vzadu. Prezidentova ochranka si s nimi poradila a pak…," Cassiopeia ukázala na Dixonovou, „… pak sem dorazila ona."

Stephanie až teď pochopila, jak se věci mají. „Ty pracuješ pro prezidenta?"

„Jinak to nešlo. Ten parchant by nás všechny podrazil. To, co s vaším viceprezidentem plánovali, by klidně mohlo rozpoutat novou světovou válku."

Stephanie v jejím tónu cosi postřehla, a tak se zeptala: „Co ty a Daley?"

„Měla jsem Larryho ráda. Obrátil se na nás s prosbou o pomoc, pověděl nám, co se děje, a já se s ním dost sblížila. Věř nebo ne, ale snažil se ty špinavosti zarazit. To se mu musí nechat."

„Všechno by bylo mnohem snazší, kdybyste za mnou prostě přišli s tím, co jste objevili."

Dixonová zavrtěla hlavou. „V tomhle je s tebou potíž, Stephanie. Žiješ v bublině předsudků. Nenáviděla jsi Larryho. Neměla jsi ráda Greena. Myslela sis, že Bílý dům nemá v lásce tebe. Jak jsi chtěla čehokoli dosáhnout?"

„Ale jako návnada posloužila perfektně," poznamenala Cassiopeia. „Nemám pravdu?"

„Na každou udici je potřeba nastražit návnadu a v tomhle případě jste se

jí staly vy.“

Stephanie pořád držela v ruce cédéčko, které do Daleyho pracovny narafičili. Bylo prázdné. Mělo posloužit jen k tomu, aby Greena vyprovokovalo k reakci. „Nahráli jste všechno?“ Před odjezdem z Camp Davidu si na sebe nechala umístit odposlech.

„Úplně všechno,“ přitakala Cassiopeia.

„Co Saúdové?“ zeptala se Stephanie Dixonové. „Když jsme spolu poprvé mluvily, pracovala jsi pro ně.“

„Typičtí Arabové. Hrají na obě strany. Původně se spřáhli s viceprezidentem, protože uvěřili, že jim pomůže zarazit všechno, co souvisí s Alexandrijskou spojkou. Pak jim došlo, že jsou to plané sliby. A tak pokoutně kontaktovali nás a uzavřeli jsme spolu dohodu. Na té promenádě tě měli jenom popíchnout, nic víc. Nikdo z nás pochopitelně netušil, že sis obstarala pomocnici,“ kývla pistolí ke Cassiopeii. „Pořád vám dlužím odplatu za tu šipku.“

„Třeba na ni jednou dojde.“

Dixonová se usmála. „Třeba.“

Stephanie civěla na mrtvého Brenta Greena. Vybavilo se jí, jak jí dal najevo zájem a jak jí to zalichotilo. Postavil se za ni, tvrdil, že klidně rezignuje na svůj post, jen aby mohl stát při ní, a ona pomalu přehodnocovala svůj názor a říkala si, že o něm možná pochybovala neoprávněně.

Jenže to všechno byla jen přetvářka.

„Prezident mě sem poslal, abych to ukončila,“ přetrhla jí proud myšlenek Dixonová. „Žádné soudy. Žádná média. Ministr spravedlnosti byl nešťastný a sám si vzal život. Jeho tělo bude zpopelněno a úmrtní list vystaví vojenští koroneři. Sebevražda. Dostane se mu okázalého pohřbu a bude se na něj vzpomínat v dobrém. Tečka.“

„A co Alexandrijská spojka?“ zeptala se Stephanie.

„George Haddád zmizel. Doufáme, že je s Malonem. Před několika měsíci zavolal do Palestiny a pak znovu před několika dny. Po tom prvním telefonátu – a po tom, co mi řekl Larry – jsme se nalepili na Pam Maloneovou. Mossad chtěl unést Garyho Malonea, ale předseda vlády jim to zarazil. A pak ho unesl řád. Jelikož jsme Pam Maloneovou sledovali, stačilo jít v jejích šlépějích. Jenže se to moc nepovedlo. A pak se semlelo tohle všechno. Daniels mě ujistil, že z toho nevyvodí žádné důsledky. A moje vláda mu věří.“

„Ozval se někomu Cotton?“

Dixonová zavrtěla hlavou. „Podle posledních zpráv seskočil padákem někde na Sinaji. Ale na tom nesejde. Ať už objeví cokoli, dohoda zní, že se o

tom nikdo nedozví.“

„A co potom, až už Daniels nebude prezidentem?“ zeptala se Cassiopeia.

„Do té doby se snad na všechno zapomene. A pokud ne, Izraelci budou dělat to, co dělají už celá staletí. Rvát se zuby nehty. Jde nám to a budeme v tom pokračovat.“

Stephanie tomu věřila. Ale zajímalo ji ještě něco: „Co viceprezident? Co bude s ním?“

„Pokud víme, jenom Green, viceprezident a Alfred Hermann věděli, co se přesně chystá. Když si Green vyslechl ten rozhovor s vedoucím viceprezidentovy kanceláře, který Larry nahrál, zpanikařil a požádal Saúdy, ať Daleyho sejmou. Jak je jim podobné, vůbec se nám o tom nezmínili, jinak bychom je zarazili. Arabům se nedá věřit.“ Dixonová se odmlčela. „Když jste se tam objevily a popovídaly jste si s Larrym, Greena to poplašilo a přemluvil Saúdy, že je potřeba zlikvidovat i vás. Daniels tomu útoku zabránil, zbavil se najatých zabijáků a teď je po smrti i Green – tím to pro Saúdy končí.“

Stephanie ukázala na Greena: „Co s ním?“

„Naši lidé odvezou ten pytel sraček domů, kde ho ještě dneska někdo najde. Larryho smrt se nepřičte na vrub teroristickému útoku, jak Green zamýšlel.“

„S tím možná bude fuška. To auto přece vybuchlo.“

„Prostě se ten případ odloží jako nevyřešený. A v podtextu se může naznačovat, co ti idioti plánovali – Daniels toho může využít. Myslím, že Larrymu by se to zamlouvalo. I po smrti nám ještě může pomoct.“

„Ještě jste nám nevysvětlila jedno,“ ozvala se Cassiopeia. „Jak chcete toho všeho dosáhnout, když je tu ještě pořád viceprezident?“

Dixonová pokrčila rameny. „To je Danielsova starost.“ Pak vytáhla mobil, stiskla tlačítko a oznámila: „Pane prezidente, Green je mrtvý, přesně jak jste si přál.“

85

Poloostrov Sinaj

Sabre vystřelil Maloneovi po nohách asi z dvanáctimetrové vzdálenosti. U stolů nestály židle, takže mu nic neclonilo výhled. Chtěl protivníka srazit na zem a pak ho jednoduše zabít.

Vypálil po Maloneovi tři kulky. Jenže nohy zmizely. Sakra.

Překulil se zpod stolu k dalšímu, opatrně zpoza něj vyhlédl, ale po

Maloneovi nikde ani stopy. A vtom mu svitlo, kde je.

Maloneovi došlo, že mu McCollum chce vystřelit po nohou, a vyskočil na nejbližší stůl zlomek vteřiny předtím, než se místností rozlehly tři výstřely. Na podlahu popadala citrínová těžítka. Bylo mu jasné, že se McCollum okamžitě dovtípí, co se stalo, a tak se rozhodl získat výhodu zpět na svou stranu.

Počkal jen moment, hned zase seskočil dolů a spatřil McColluma přikrčeného za jedním ze stolů. Zamířil a dvakrát vypálil, ale McCollum uhnul a ukryl se za silný podstavec.

Malone byl příliš na ráně.

Jako šipka vklouzl za řadu regálů po své levici.

„To nebylo špatný, Malone," křikl na něj přes místnost jeho protivník.

„Snažím se."

„Nevyvázneš odtud."

„To se teprve uvidí."

„Už jsem zabil lepší chlapy, než jsi ty."

Netušil, jestli se McCollum jenom tak chvástá, anebo jestli ho chce úmyslně znervóznit.

Ani jedno na něj nezapůsobilo.

*** * ***

Haddád vedl Pam Maloneovou přes knihovnu; mířil opačným směrem, než odešli Sabre a Malone. Už k nim dolehly výstřely. Musejí si pospíšit. Vešli do páté místnosti, pojmenované Sál života a symbolizované mozaikou s křížem, který měl místo horního konce smyčku.

Haddád místností spěšně prošel a vstoupil do Sálu věčnosti. Na druhém konci se zastavil u průchodu. Zpoza chodby stáčející se do pravého úhlu se ozývaly hlasy. Konečné zúčtování se zřejmě odehrává v čítárně, kde je spousta stolů, méně regálů, otevřenější prostor. Sabre si předtím knihovnu prošel úmyslně, obhlížel terén a všímal si, co se mu později může hodit. Haddád dělával totéž, když bojoval proti Židům. *Je potřeba znát bitevní pole.*

Tohle bitevní pole znal důvěrně.

Před pěti lety potají prošel hrdinskou poutí, těsně předtím, než požádal Cottona Malonea o pomoc. Získal vstup do knihovny a potvrdil si, že jeho podezření ohledně bible jsou pravdivá. Ohromilo ho to. A dojalo ho, když ho Strážci požádali o pomoc. Mnoho Strážců se rekrutovalo z pozvaných a tehdejší Strážci byli všichni přesvědčeni, že by se měl stát Knihovníkem. Seznámili ho s hrozícím nebezpečím a on slíbil, že potíže vyřeší. Ale

nakonec sám potřeboval pomoc. Právě proto se obrátil na Malonea.

Trpělivost a vědění mu posloužily dobře.

Jen doufal, že se nepřepočítal.

Stál bez hnutí v průchodu mezi Sálem věčnosti a čítárnou, Pam Maloneová za ním.

„Počkejte tady," pošeptal jí.

Popošel dopředu, zahnul za roh a opatrně nahlédl do čítárny. Spatřil pohyb napravo i nalevo. Jeden z mužů se schovával za regály, druhý za stolem.

Tiše se vrátil k Pam Maloneové a podal jí svou pistoli.

„Musím tam jít," řekl tiše.

„A už se odtamtud nevrátíte."

Potřásl hlavou. „Tohle je konec."

„Slíbil jste Cottonovi, že si spolu pořádně popovídáte."

„Lhal jsem." Odmlčel se. „A vy jste to věděla."

„No jo, to ta právnička ve mně."

„Ne, to ta lidská bytost ve vás. Všichni děláme věci, kterých pak litujeme. Já jsem jich taky udělal spoustu. Ale aspoň jsem na konci života dokázal udržet tuhle knihovnu při životě." Spatřil cosi v jejích očích. „Vy víte, o čem mluvím, viďte?"

Přisvědčila.

„Pak taky víte, co musíte udělat."

Viděl na ní zmatek, a tak ji poplácal po rameni. „Až přijde správná chvíle, tak to poznáte." Ukázal na pistoli. „Už jste někdy střílela?"

Zavrtěla hlavou.

„Stačí namířit a zmáčknout spoušť. Má pořádný zpětný ráz, tak ji držte pevně."

Mlčela, ale Haddád byl rád, že mu rozumí.

„Přeju vám šťastný život. A vyřiďte Cottonovi, že jsem si ho vždycky vážil."

S těmi slovy se odvrátil a zamířil do čítárny.

*** * ***

„To tu budeme sedět až do večera?" křikl Malone.

„Máš v kalhotách, co?" opáčil McCollum. „Zdá se, žes kapku vyšel ze cviku."

„Nakopu ti prdel."

McCollum se uchechtl. „Víš, co udělám, až si to spolu vyřídíme? Vrátím se a odkrágluju tu tvoji bejvalku. Zamordoval bych i toho tvýho spratka,

kdybys nesejmul ty idioty, co jsem si najal. A mimochodem, myslíš, žes tu měl hlavní slovo? Všechno jsem narafičil a ty ses jenom hnal po stopě, jako když pes sleduje lišku. Plán B byl odpravit toho kluka. V každém případě bych byl George Haddáda našel.“

Maloneovi bylo jasné, o co se McCollum snaží. Chce ho vyprovokovat. Naštvat ho. Přimět ho k reakci. Ale něco mu vrtalo hlavou: „A našel jsi ho?“

„Ne. Sám jsi přece byl u toho, když ho Izraelci sejmuli. A já to všechno slyšel.“

Jenom to slyšel? Takže McCollum netuší, kdo je Knihovník. Malone se zeptal: „Kdes přišel k hrdinské pouti?“

„To já jsem mu ji dal.“

Ten hlas patřil Georgi Haddádovi.

Malone spatřil, že Palestinec stojí v protějších dveřích.

„Pane Sabre, manipuloval jsem vámi stejně, jako jste vy manipuloval Cottonem. Schválně jsem vám nechal tu nahrávku a informace v počítači, abyste je našel, včetně hrdinské pouti, kterou jsem sám vytvořil. Ujišťuji vás, že pouť, kterou jsem musel vykonat já, abych tohle místo našel, byla mnohem náročnější.“

„Kecy,“ prohlásil McCollum.

„Musel jsem nastavit laťku tak akorát. Kdyby pouť byla příliš snadná, mohl byste ji považovat za past. Kdyby byla příliš obtížná, nikdy byste neuspěl. Byl jste hrozně nedočkavý. Dokonce jsem vám nechal vedle počítače flash disk. Byla to další návnada, jak vás vlákat do téhle pasti.“

Malone postřehl, že ze dveří, kde Haddád stojí, má ničím nerušený výhled na místo, kde se skrývá McCollum. Ale Haddád měl obě ruce prázdné. McCollumovi to určitě neuniklo.

„Georgi, co blázníš?“ křikl.

„Chci dokončit, co jsem začal.“

Haddád vykročil k McCollumovi.

„Věř jí, Cottone. Nezklame tě.“

A šel dál.

Sabre se díval, jak k němu Knihovník míří. Takže tohle je George Haddád? Všechno, co se odehrálo, bylo naplánováno? Ten chlap ho vodil za nos?

Co že to řekl? Že tohle je *past?* To těžko.

Stiskl spoušť a vypálil jedinou ránu.

Do Knihovníkovy hlavy.

Malone zařval: „Ne!“, ale kulka George Haddáda zasáhla naplno. Chtěl mu položit tolik otázek, dozvědět se tolik věcí, kterým nerozuměl. Kdy Haddád odešel ze Západního břehu, jak se dostal do Londýna, jak se dostal

sem? Co se to vlastně děje? Co Haddád věděl, že to stálo za tohle všechno?

Vzedmula se v něm vlna hněvu a dvakrát po McCollumovi vystřelil, ale zasáhl jen protější zeď.

Haddád ležel nehybně na zemi a kolem hlavy se mu rozpíjela kaluž krve.

„Ten starouš měl ale kuráž," zavolal McCollum. „Stejně jsem ho chtěl zabít. Že by to věděl?"

„Rozluč se se životem," křikl Malone v odpověď.

Z protější strany místnosti k němu dolehlo uchechtnutí. „To se teprve uvidí, jak jsi sám říkal."

Maloneovi bylo jasné, že to musí ukončit. Strážci na něj spoléhají. Haddád na něj taky spoléhal.

Vtom spatřil Pam.

Stála v průchodu vedoucím do vedlejší místnosti. Držela se ve stínu po straně, takže ji McCollum ze svého úhlu nemohl vidět.

Držela pistoli.

Věř jí.

Haddádova poslední slova.

Prožili s Pam většinu života spolu; posledních pět let se nenáviděli. Ale pořád k němu patřila a on k ní, pořád je cosi navzájem spojovalo. Pokud to nebyl Gary, tak to bylo cosi, co by nedovedli pořádně vysvětlit. Možná ne láska, ale rozhodně určité pouto. Nedopustil by, aby se jí cokoli stalo, a musí jí věřit, že ona smýšlí podobně.

Nezklame tě.

Zkontroloval zásobník, zamířil McCollumovým směrem a stiskl spoušť. Kulka se zaryla do stolu.

Pak cvakl naprázdno. A znovu.

A ještě jednou, aby nemohlo být pochyb.

„Konec hry, Malone," prohlásil McCollum.

Malone vstal; doufal, že jeho protivník si bude chtít vraždu jaksepatří vychutnat. Jestli se McCollum rozhodne vystřelit ze svého úkrytu, mají to on i Pam spočítané. Ale odhadl svého protivníka dobře. McCollum vstal zpoza stolu a s namířenou pistolí k němu vykročil. Byl teď zády k průchodu. V tuhle chvíli by mu nepomohlo ani periferní vidění.

Malone hrál o čas. „Ty se jmenuješ Sabre?"

„To jméno teď používám. Ale ve skutečnosti se jmenuju McCollum."

„Co hodláš udělat?"

„Všechny pozabíjím a nechám si tohle místo pro sebe. Jednoduché jako facka."

„Vůbec nemáš ponětí, co tu je. Tak co si s tím počneš?"

„Seženu si lidi, kteří to budou vědět. Vsadil bych se, že je tady toho

spousta. Jenom ten Starý zákon sám o sobě stačí, abych se zaznamenal do dějin.“

Pam se zatím ani nehnula. Určitě slyšela ta cvaknutí naprázdno a je jí jasné, že je McCollumovi vydán na milost a nemilost. Uměl si představit, jak je vystrašená. V posledních dnech viděla umírat několik lidí. Teď je určitě bez sebe hrůzou, že by měla vlastnoručně zabít dalšího. Na vlastní kůži zažil podobnou nejistotu a věděl, že nikdy není snadné stisknout spoušť; vědomí, co ten čin způsobí, dokáže člověka úplně ochromit. Ale doufal, že v ní instinkty převládnou nad strachem.

McCollum zvedl ruku se zbraní. „Pozdravuj ode mě Haddáda.“

Pam se vyřítila z průchodu a dusot jejích kroků odvedl McCollumovu pozornost. Pootočil hlavu doprava; nepochybně koutkem oka zaregistroval pohyb. Malone toho využil a vykopl mu pistoli z ruky. Pak se rozmáchl a praštil ho pěstí do obličeje, až McCollum zavrávoral. Skočil po něm, aby ho dorazil, jenže McCollum se otřepal a vystartoval po něm. Společně narazili do stolu a překulili se přes něj na druhou stranu. Malone nakopl McColluma do žaludku a slyšel, jak mu z plic se syčením unikl vzduch.

Vyškrábal se na nohy a nazdvedl ho z podlahy; předpokládal, že mu vyrazil dech. Jenže McCollum ho praštil pěstmi do hrudi a do obličeje.

Maloneovi se na okamžik zatmělo před očima. Snažil se rychle vzpamatovat z bolesti, která mu zaplavila mozek.

Otočil se a spatřil v McCollumově ruce nůž.

Tentýž, který u něj viděl v Lisabonu.

Připravil se na útok.

Jenže k žádnému nedošlo.

Třeskl výstřel.

McCollum se zatvářil překvapeně. Pak mu z rány v pravém boku vytryskla krev. Další výstřel a McCollum rozhodil ruce do vzduchu a zavrávoral. Třetí a pak čtvrtý. McCollum se nachýlil kupředu a obrátil oči v sloup; z pusy mu s každým výdechem prýštila krev. A pak upadl obličejem napřed na podlahu.

Malone se ohlédl.

Pam trochu spustila ruku s pistolí.

„Už bylo načase,“ poznamenal.

Pam mlčela a jen třeštila oči, jako by nevěřila tomu, co udělala. Došel k ní a stlačil jí ruku dolů. Civěla na něj s prázdným výrazem.

Ze stinného průchodu se vynořily postavy.

Devět mužů a žen; mlčky k nim došli.

Byli mezi nimi Adam a Slamák. Eva poklekla u mrtvého Haddáda a rozplakala se.

Ostatní také poklekli.

Pam tam jen stála bez hnutí a zírala.

Malone zrovna tak.

Nakonec mu nezbylo než je z truchlení vyrušit: „Předpokládám, že tu máte nějaké zařízení pro komunikaci s vnějším světem?“

Adam k němu vzhlédl a přitakal.

„Ukažte mi kde.“

86

Vídeň

Thorvaldsen s Garym se zase ocitli v knihovně – jenže tentokrát o nich Hermann a viceprezident věděli. Byli tam s nimi sami; zavřené dveře zvenčí střežili hlídači.

„Určitě tu včera byli,“ prohlásil viceprezident rozrušeně. „Někde se tu schovávali.“ Mávl rukou k horním ochozům. „Tahle podělaná knihovna je jako koncertní síň. Zavolal ministrovi spravedlnosti a všechno mu vyklopil.“

„A to vadí?“ zeptal se Hermann.

„Zaplaťpánbůh ne. Až to všechno proběhne, jmenuju Brenta viceprezidentem. Zařizuje věci ve Washingtonu, zatímco jsem pryč. Takže to naštěstí máme i na tamtom konci pod kontrolou.“

„Tenhle chlap,“ Hermann ukázal na Thorvaldsena, „mi včera unesl dceru. Ještě předtím, než večer cokoli slyšel.“

Viceprezident znervózněl ještě víc. „To vyvolává celou řadu otázek, Alfrede. Nikdy jsem nevyzvídal, co máte v úmyslu vy. Chtěl jste Alexandrijskou spojku a dostal jste ji. Zařídil jsem vám to. Netuším, jak jste s tou informací naložil, a ani to nechci vědět, ale zjevně nastaly potíže.“

Hermann si mnul spánek. „Henriku, to si šeredně odskáčeš, žes mě praštil. To si vůči mně ještě nikdy nikdo nedovolil.“

Thorvaldsen se výhrůžkou nenechal rozhodit. „Možná bylo načase, aby to někdo udělal.“

„A ty si to odskáčeš taky, mladý muži.“

Thorvaldsenovi se sevřelo hrdlo. Garyho nechtěl vystavit nebezpečí.

„Alfrede,“ řekl viceprezident, „celá operace už je v pohybu. S touhle komplikací se budete muset vypořádat vy.“

Thorvaldsenovi vyrazil na čele pot, protože si uvědomil, co viceprezident těmi slovy naznačuje.

„Tihle dva nedostanou příležitost nikomu říct, co si vyslechli.“

„Vy byste zabil toho chlapce?“ zeptal se Thorvaldsen.

„Vy byste zabil moji dceru? Ano, zabil bych ho.“ Hermannovi se chvělo chřípí a oči mu plály hněvem, který v něm očividně bublal.

„Na tohle nejste zvyklý, co, Alfrede?“

„Když mě budete dráždit, ničeho tím nedosáhnete.“

Ale Thorvaldsen věděl, že získá čas, a jiná taktika ho momentálně nenapadala. Obrátil se k viceprezidentovi. „Brent Green býval charakterní člověk. Co se to s ním stalo?“

„Nejsem kněz, takže netuším. Nejspíš si uvědomil, jaké výhody mu můj post přinese. Amerika potřebuje ve vedení silné lidi, kteří se nebojí používat svou moc. Brent je takový. Já taky.“

„A co charakter?“

„To je ošidný pojem. Radši na to nahlížím tak, že Spojené státy uzavírají partnerství s mezinárodní obchodní organizací, aby dosáhly cílů, ze kterých budou mít prospěch obě strany.“

„Jste vrah,“ řekl Gary.

Vtom se ozvalo tiché zaťukání na dveře a Hermann došel otevřít. Člověk z viceprezidentovy ochranky mu něco pošeptal. Rakušan se zatvářil zaraženě, pak přikývl a muž zase zmizel.

„Volá nám prezident,“ oznámil Hermann.

Viceprezidentovu tvář zaplavil zmatek. „Co se to sakra…?“

„Vypátral vás sem přes ochranku. Vaši muži mu nahlásili, že jste tu se mnou a ještě se dvěma dalšími lidmi, z nichž jeden je chlapec. Prezident chce mluvit s námi všemi.“

Thorvaldsen si uvědomoval, že nemají na vybranou. Prezident toho zjevně ví hodně.

„Chtěl vědět, jestli můžu pustit telefon nahlas,“ dodal Hermann, došel ke stolu a stiskl dvě tlačítka.

„Dobrý den, pane prezidente,“ pozdravil.

„Pokud vím, tak my dva jsme se ještě nepotkali. U telefonu Danny Daniels, volám z Washingtonu.“

„Ne, pane, nepotkali. Těší mě.“

„Je tam můj viceprezident?“

„Jsem tady, pane prezidente.“

„A co vy, Thorvaldsene, taky tam jste? S Maloneovým chlapcem?“

„Ano, jsme tady,“ přitakal Thorvaldsen.

„Ze všeho nejdřív mám smutné zprávy. Ještě jsem se z nich ani sám nevzpamatoval. Brent Green je mrtvý.“

Thorvaldsen zahlédl ve viceprezidentově tváři prokmitnout šok. Dokonce i Hermann sebou škubl.

„Spáchal sebevraždu," pokračoval Daniels. „Střelil se do hlavy. Dozvěděl jsem se to před pár minutami. Je to strašné. Zrovna pracujeme na tiskové zprávě, než se to provalí do médií."

„Jak se to stalo?" zeptal se viceprezident. „Netuším, ale stalo se a je mrtvý. A krom toho zemřel i Larry Daley. Někdo mu nastražil do auta bombu. Nemáme tušení, kdo je pachatel."

Do viceprezidentova výrazu se vkradl další děs a ramena jako by mu o několik centimetrů poklesla.

„Takhle se tedy věci mají," řekl Daniels. „Za daných okolností nemohu příští týden odcestovat do Afghánistánu. Amerika mě potřebuje doma, takže mě bude muset zastoupit viceprezident." Viceprezident mlčel. „Jste tam?" zeptal se Daniels hlasitě. „Ano, pane," odpověděl viceprezident. „Jsem."

„Dobře. Ještě dneska se vraťte domů a připravte se příští týden vyrazit na cestu. Pokud se vám nechce naše jednotky navštívit, pak vám pochopitelně nic nebrání podat rezignaci. Je to na vás. Ale byl bych radši, kdybyste tu cestu podnikl."

„Co mi to naznačujete?"

„Tohle není bezpečná linka, takže pochybuju, že byste chtěl, abych naplno řekl, co si myslím. Radši vám povím příběh. Můj táta ho rád vyprávěl. Jeden pták letěl přezimovat na jih, ale zastihla ho sněhová bouře a spadl na zem. Zmrzl, ale šla kolem kráva a vykadila se na něj. Pod teplými výkaly roztál a měl z toho takovou radost, že se dal do zpěvu. Kočka se přišla podívat, co se to děje, poptat se, jestli může nějak pomoct, a když uviděla, že se jí naskytla večeře, tak ptáka snědla. Jaké z toho příběhu plyne morální ponaučení? Ne každý, kdo se vám vykadí na hlavu, je nepřítel. A ne každý, kdo vám přijde na pomoc, je přítel. A když jste spokojený a v teplíčku, byť třeba v hromadě hoven, držte zobák. Chápete, co tím myslím?"

„Dokonale, pane," odvětil viceprezident. „Jak mám podle vás svou rezignaci zdůvodnit?"

„To oblíbené *chci trávit víc času s rodinou* by asi nešlo – z takového postu, jaký máte, se kvůli rodině neodchází. Poslední viceprezident, který podal rezignaci, to udělal, protože měl na krku žalobu. Takže to by taky nešlo. Pochopitelně nemůžete přiznat pravdu – že vás nachytali při pokusu o velezradu. Co takhle *prezident a já už spolu nejsme s to dále spolupracovat?* Jste zkušený politik, takže určitě budete přepečlivě volit slova. Měl byste, protože jestli uslyším cokoli, co se mi nebude zamlouvat, povím pravdu. Stěžujte si, jaké jsme měli rozepře, na čem všem jsme se neshodli, klidně o mně řekněte, že jsem pitomec. To mi nevadí. Ale pomlčte o tom, co nechci slyšet."

Thorvaldsen viceprezidenta pozoroval. Zdálo se, že chce něco namítnout,

ale moudře si to rozmyslel.

„Pane prezidente," ozval se Thorvaldsen, „jsou Stephanie a Cassiopeia v pořádku?"

„Jsou, Henriku. Smím vám tak říkat?"

„Bezevšeho."

„Ohromně nám pomohly vyřešit záležitosti na tomhle konci."

„A co moje máma a táta?" vyhrkl Gary. „To je určitě Cottonův chlapec. Rád tě poznávám, Gary. Taky jsou v pořádku. Zrovna před pár minutami jsem s tvým tátou mluvil. Což mě přivádí k vám, pane Hermanne."

Thorvaldsen zaslechl v prezidentově hlase opovržení. „Váš člověk Sabre objevil Alexandrijskou knihovnu. Popravdě řečeno, našel mu ji Cotton, ale Sabre se pokusil získat ji pro sebe. Je po smrti. Takže jste prohrál. Máme knihovnu a ani živá duše se o ní nedozví. A pokud jde o vás, pane Hermanne, doufám, že Henrikovi a tomu chlapci nebudete bránit v odjezdu z vašeho sídla, a už o vás nechci nikdy slyšet, jinak řeknu Izraelcům i Saúdům, kdo za tímhle vším stál. Způsobí vám to potíže, jaké si ani neumíte představit. Nenajdete bezpečný úkryt, ani kdybyste se postavil na hlavu."

Viceprezident se svezl do jednoho z křesel. „A ještě něco, Hermanne. Neopovažujte se spojit s bin Ládinem a jeho lidmi. Chceme si na ně příští týden počíhat, až budou vyhlížet moje letadlo. Pokud je tam nenajdeme i s raketami, pošlu svoje jednotky, ať s vámi zametou."

Hermann mlčel.

„Vykládám si vaše mlčení, jako že rozumíte. Tohle je jedna z výhod toho, když je člověk vůdcem svobodného světa. Spousta lidí je ochotná tancovat, jak pískám – lidí, kteří umějí ledacos. Vy máte peníze. Já mám moc."

Thorvaldsen se s americkým prezidentem nikdy nepotkal, ale už teď se mu zamlouval.

„Gary," řekl prezident, „tvůj táta se během pár dní vrátí zpátky do Kodaně. A Henriku, díky za všechno."

„Pochybuju, že jsem byl bůhvíjak nápomocný."

„Vyhráli jsme, ne snad? A právě o to v téhle hře jde."

Prezident zavěsil.

Hermann mlčel jako zařezaný.

Thorvaldsen ukázal na atlas. „Ty dopisy jsou vám k ničemu, Alfrede. Nic nedokážete."

„Zmizte."

„Bude mi potěšením."

Daniels měl pravdu.

Hra skončila.

87

Washington, D. C.
pondělí 10. října
8:30

Stephanie seděla v Oválné pracovně. Byla tu už mnohokrát a většinou to nebylo nic příjemného. Ale dnes ne. Pozval si ji i s Cassiopeiou prezident Daniels.

Brent Green byl den předtím ve Vermontu pohřben se všemi poctami. Tisk ho vychvaloval jako charakterního člověka, který dosáhl mnoha úspěchů. Demokrati i republikám svorně tvrdili, že bude všem chybět. Daniels na pohřbu osobně pronesl oslavnou řeč a dojemně mu složil poklonu. Larry Daley byl pochován na Floridě a obešlo se to bez pompy. Pohřbu se zúčastnila jen rodina a několik přátel. Stephanie s Cassiopeiou přišly také.

Stephanii pořád nešlo do hlavy, jak se v těch dvou zmýlila. Daley nebyl žádný světec, to rozhodně ne, ale taky nebyl vrah a zrádce. Pokusil se události zarazit – jenže ty bohužel zarazily jeho.

„Chci, abyste se vrátila do Magellan Billetu," řekl jí Daniels.

„To se vám možná bude obtížně vysvětlovat."

„Já nic vysvětlovat nemusím. Nechtěl jsem, abyste odcházela, ale v danou chvíli jsem neměl na vybranou."

Chtěla svoji práci zpátky. Dělala ji ráda. Ale byla tu ještě jedna záležitost, kterou si bylo potřeba vyjasnit: „Co to uplácení Kongresu?"

„Říkal jsem vám, Stephanie, že jsem o tom nic nevěděl. Ale skončí to – hned teď. Stejně jako v případě Greena by takový skandál zemi nijak neprospěl. Takže za tím udělejme tlustou čáru a dívejme se dopředu."

Nebyla si tak úplně jistá, jestli v tom Daniels neměl prsty, ale rozhodla se tím dál nezaobírat. Přišlo jí to rozumnější.

„Nikdo se nikdy nedozví, co se stalo?" zeptala se Cassiopeia.

Daniels seděl za stolem a nohy měl hozené na něm. Opíral se v křesle. „Nepadne o tom ani slovo."

Viceprezident rezignoval v sobotu, vymluvil se na politické neshody se současnou vládou. Novináři se předháněli, komu se ho povede dostat před kameru, ale zatím nikdo neuspěl.

„Odhaduju, že bývalý viceprezident se bude snažit zviditelnit," řekl Daniels. „Nejspíš se budeme veřejně handrkovat o politických záležitostech a tak. Možná se dokonce pokusí kandidovat v příštích volbách. Ale nebojím se, že by mohl uspět. A mimochodem, potřebuju, abyste dohlédly na Řád

zlatého rouna. Jsou to potížisté. Srazili jsme jim hřebínek, ale zase jim naroste.“

„A co Izrael?“ zeptala se Cassiopeia.

„Slíbil jsem jim, že nic z knihovny nikdy neprosákne na veřejnost. Jenom Cotton a jeho bývalá žena vědí, kde se knihovna nachází, a to radši nebudu nikomu říkat. Jen ať ta zpropadená knihovna zůstane schovaná.“ Daniels se podíval na Stephanii. „S Heather už jste se usmířily?“

„Včera na pohřbu. Měla Daleyho opravdu ráda. Pověděla mi o něm věci, o kterých jsem neměla ani tušení.“

„Tak vidíte, neměla byste si na lidi utvářet tak předpojaté názory. Green nařídil Daleyho vraždu poté, co si prohlédl ty flash disky. Poukazovaly na trhliny v hrázi, tak se snažil ty trhliny ucpat. Heather je dobrá agentka. Vyzná se ve své práci. Green s viceprezidentem by Izrael zničili. Nezáleželo jim na ničem kromě nich samotných. A vy jste si myslela, že hlavní problém představuju já.“

Stephanie se usmála. „V tom jsem se taky spletla, pane prezidente.“

Daniels se obrátil ke Cassiopeii. „A co vy, vrátíte se k budování svého hradu ve Francii?“

„Už jsem dlouho pryč. Moji zaměstnanci si nejspíš říkají, kam jsem se poděla.“

„Jestli jsou jako ti moji, tak dokud jim chodí výplata, nic jim nechybí ke štěstí.“ Daniels se zvedl. „Děkuju vám oběma za všechno, co jste udělaly.“

Stephanie zůstala sedět. Něco vycítila. „Co před námi tajíte?“

Danielsovi se zablýsklo v očích. „Nejspíš spoustu věcí.“

„Jde o tu knihovnu, viďte? Před chvilkou jste o ní mluvil pěkně přezíravě. Vy nechcete, aby zůstala ukrytá, nemám pravdu?“

„Tohle musí rozhodnout někdo jiný – a všichni víme kdo.“

*** * ***

Malone poslouchal, jak kodaňské zvony odbíjejí tři odpoledne. Na Hojbro Plads se hemžilo plno lidí jako obvykle touhle dobou. Seděli s Pam a s Garym u venkovního stolku restaurace, zrovna dojedli oběd. Malone s Pam se vrátili z Egypta teprve včera; sobotu strávili se Strážci, kteří jaksepatří uctili George Haddáda. Malone dal číšníkovi signál, že chce zaplatit. Thorvaldsen stál opodál a dohlížel na opravy Maloneova obchodu, které započaly už minulý týden, když byli pryč. Třípatrový dům byl obestavěn lešením, po kterém kmitali zedníci.

„Půjdu se s Henrikem rozloučit,“ řekl Gary, odběhl od stolu a proplétal se mezi lidmi.

„V sobotu to s Georgem bylo smutné,“ prohodila Pam. Malone věděl, že toho má hodně na srdci. O tom, co se odehrálo v knihovně, se moc nebavili. „Jsi v pohodě?“ zeptal se jí.

„Zabila jsem člověka. Byl to parchant mizerná, ale stejně to byl člověk a já ho zabila.“ Malone mlčel.

„Schválně jsi vstal,“ dodala. „Ukázal ses mu, protože jsi o mně věděl. Věděl jsi, že vystřelím.“

„Nevěděl jsem přesně, co uděláš. Ale nepochyboval jsem, že něco uděláš, a to mi stačilo.“

„Nikdy předtím jsem z pistole nestřílela. Když mi ji Haddád dával, řekl mi, že stačí zamířit a zmáčknout spoušť. Taky věděl, že to udělám.“

„Netrap se tím, Pam. Udělala jsi, co jsi musela.“

„Stejně jako jsi to ty dělal celé roky.“ Odmlčela se. „Chci ti něco říct a není to pro mě lehké.“ Vyčkával.

„Omlouvám se. Upřímně se omlouvám, za všecko. Netušila jsem, čím si procházíš. Připadalo mi, že se jenom předvádíš, chlapsky naparuješ. Prostě jsem to nechápala. Ale teď to chápu. Pletla jsem se. Ve spoustě věcí.“

„To jsme dva. Já se taky omlouvám. Za všecko, co se během těch let pokazilo.“

Rozhodila ruce, jako by se vzdávala. „Fajn, tak to by stačilo, to už je emocí až na půdu.“

Podal jí ruku. „Mír?“

Přijala ji. „Mír.“

A pak se předklonila a jemně ho políbila na rty. Nečekal to a rozechvělo ho to až do konečků nervů.

„To bylo za co?“

„Nemám tušení. Myslím, že je pro nás oba lepší, že jsme se rozvedli, ale to neznamená, že bych na všechno zapomněla.“

„Tak co kdybychom si oba slíbili, že nezapomeneme?“

„To by šlo,“ přitakala. A po chvíli dodala: „A co Gary? Co uděláme? Měl by se dozvědět pravdu.“

Chvilku to zvažoval. „Taky že se ji dozví. Dopřejeme tomu ještě trošku času a pak si všichni tři promluvíme. Myslím, že na tom zas až tak nezáleží, že se tím nic nezmění. Ale máš pravdu, zaslouží si vědět, jak se věci mají.“

Zaplatil a došli k Thorvaldsenovi a Garymu.

„Bude se mi po tom chlapci stýskat,“ řekl Henrik. „Jsme dobrý tým.“

Malone s Pam už se dozvěděli o tom, co se odehrálo v Rakousku.

„Myslím, že už si užil dobrodružství ažaž,“ řekla Pam.

Malone souhlasil. „Mazej zpátky do školy. Už takhle je špatné, do čeho všeho ses zapletl.“ Viděl na Thorvaldsenovi, že ví, na co naráží. Včera o tom

spolu mluvili. I když Malonea nijak netěšila představa, jak se Gary vrhá po ozbrojeném chlapovi, v koutku srdce na něj byl pyšný. Sice mu v žilách neproudí žádná maloneovská krev, ale předal mu toho ze sebe dost, aby ho mohl ve všech směrech pokládat za vlastního. „Už budete muset jet.“

Došli společně na konec náměstí, kde čekal Jesper s Thorvaldsenovým vozem.

„Vy už jste si taky užil dost dobrodružství?“ zeptal se ho Malone.

Muž jen s úsměvem přikývl. Thorvaldsen Maloneovi včera vykládal, že dva dny s Margaretou Hermannovou byly pro Jespera skoro k nevydržení. Propustili ji v sobotu, jakmile Thorvaldsen s Garym odletěli zpátky do Dánska. Podle toho, jak Thorvaldsen vztah otce a dcery popisoval, jim nebylo co závidět. Sice je pojila krev, ale skoro nic dalšího.

Malone objal syna a řekl mu: „Mám tě moc rád. Dávej pozor na mámu.“

„Ta to nepotřebuje.“

„Jen si nemysli.“

Podíval se na Pam. „Kdybys cokoli potřebovala, víš, kde mě najdeš.“

„Totéž platí i pro tebe. Kdyby nic jiného, přinejmenším umíme jeden druhému krýt záda.“

Neřekli Garymu, co se odehrálo na Sinaji, a dohodli se, že mu to neřeknou nikdy. Thorvaldsen slíbil, že bude držet nad Strážci ochrannou ruku a poskytne jim finance, aby udrželi klášter a knihovnu v provozu. Už teď uvažovali o tom, jak rukopisy archivovat v elektronické podobě. Taky proběhne nábor, aby řady Strážců zase zhoustly, jak si zaslouží. Thorvaldsen byl hrozně rád, že jim může pomoct, a už se nemohl dočkat, až knihovnu sám navštíví.

Ale všechno zůstane v tajnosti.

Thorvaldsen Izraelce ujistil, že nic neprosákne na veřejnost, a jelikož Spojené státy slibovaly totéž, Židy to zřejmě ukojilo.

Pam s Garym nastoupili do auta a zamířili na letiště. Malone jim mával, dokud mu nezmizeli v dopravní vřavě. Pak se propletl mezi lidmi k Thorvaldsenovi, který přihlížel, jak dělníci vyklízejí z budovy antikvariátu sutiny.

„Všechno urovnáno?“ zeptal se Henrik.

Malone věděl, co tím myslí. „Noční můry jsou pryč.“

„Minulost dovede člověku užírat duši.“

S tím Malone souhlasil.

„Anebo taky být nejlepší přítel.“

Na co Henrik naráží tímhle, věděl taky. „Nebudeš věřit vlastním očím, co všechno v té knihovně je.“

„Ani mi nemusíš vykládat, že mě tam čekají poklady.“

Pozoroval muže na lešení, jak proudem páry očišťují fasádu z šestnáctého století od sazí.

„Až to dají do pucu, bude to vypadat stejně dobře jako dřív," řekl Thorvaldsen. „Ale ty budeš muset znovu obstarat sortiment. Budeš muset nakoupit spoustu knížek."

Malone se na to těšil. Je to jeho práce. Je knihkupec. Ale ze všeho, co se během posledních pár dní odehrálo, si odnesl ponaučení. Znovu se v myšlenkách vrátil k tomu, jak se všichni tři Maloneové ocitli v ohrožení – a věděl, na čem doopravdy záleží. Ukázal na budovu.

„Na tomhle zas až tak moc nesejde."

Thorvaldsen se chápavě usmál.

„Jsou to jenom věci, Henriku. Jenom věci."

AUTOROVA POZNÁMKA

Tato kniha si vyžádala spoustu cestování. Putoval jsem do Dánska, Anglie, Německa, Rakouska, Washingtonu D. C. i Portugalska. Základní kostra se zrodila během jedné večeře v Camdenu v Jižní Karolíně, když se mě jeden z hostitelů, Kenneth Harvey, zeptal, jestli jsem někdy slyšel o libanonském učenci jménem Kamal Salibi. Když jsem řekl, že ne, Ken mi půjčil čtyři Salibiho knížky. Asi rok nato vyklíčil nápad na tenhle román. Výsledný příběh je ovšem jako vždycky směsicí skutečnosti a fikce.

Teď je načase přiznat, kudy vede hranice.

Co se týče *nakby*, která je poprvé zmíněna v prologu, tahle tragédie byla až příliš skutečná a dodnes mrzačí vztahy na Blízkém východě.

Monument popsaný v kapitolách 8 a 34 má vzor v opravdovém mramorovém monumentu, který stojí v Shugborough Hall v Anglii. Příznivci hnutí new age a spikleneckých teorií se už celá desetiletí dohadují o jeho významu. Tisková konference vylíčená v kapitole 8 se na Shugborough skutečně odehrála a zmíněné výklady jsou doopravdy těmi, které odborníci předložili. Teorie, že by římská písmena mohla představovat mapu, je ovšem můj výmysl.

Myšlenka, že Starý zákon zaznamenává dějiny Židů jinde než v Palestině, není moje vlastní. V roce 1985 vylíčil Salibi tuto teorii v knize nazvané *Bible pochází z Arábie (The Bible Came front Arabia).* Salibi rozpracoval své myšlenky ještě ve třech dalších knihách: *Kdo byl Ježíš (Who Was Jesus, 1988), Tajemství biblických národů (Secrets of the Bible People, 1988)* a *Historičnost biblického Izraele (The Historicity of Biblical Israel, 1998).* Líčení, jak si George Haddád povšiml spojitostí mezi západní Arábií a biblí, obsažená v kapitole 52, jsou převzata ze Salibiho. Také je pravda, že saudská vláda po vydání Salibiho první knihy srovnala pomocí buldozerů se zemí celé vesnice a že Saúdové dodnes odmítají jakékoli vědecké vykopávky v oblasti Asír.

Mapy v kapitolách 57 a 68 pocházejí ze Salibiho výzkumů. Myšlenka, že země, kterou Bůh přislíbil Abrahámovi, leží v oblasti daleko vzdálené od dnešní Palestiny, je pochopitelně kontroverzní – a to je slabé slovo. Ale jak Salibi i George Haddád oba poznamenali, celá záležitost by se dala snadno dokázat nebo vyvrátit pomocí archeologie. Jedna poznámka ohledně jazyka: Termín „stará hebrejština“ v celé knize poukazuje na jazyk původní hebrejské bible. O ortografii, gramatice, syntaxi a idiomatice toho jazyka se prakticky nic neví. Byl spíš jazykem učenců než nástrojem běžného

dorozumívání a úplně se vytratil během šestého či pátého století před naším letopočtem. Název „stará hebrejština“ namísto „biblická“ či „rabínská“ hebrejština jsem zvolil čistě jen proto, aby byl přívětivější vůči čtenáři.

Nesrovnalosti ve Starém zákoně zmiňované v kapitolách 20,23 a 57 nejsou nic nového. Učenci se jimi zabývají už po staletí. Bible je každopádně živý dokument a každá generace zanechá na její interpretaci svou stopu.

Příběh Davida Ben-Guriona vylíčený v kapitole 22 přesně odpovídá skutečnosti. Otec moderního Izraele po roce 1965 zásadně změnil svou politiku a stal se smířlivějším vůči Arabům. Poté byl až do své smrti v roce 1973 vyřazen z izraelské politiky. Že navštívil knihovnu, je ale pochopitelně můj výmysl.

I příběh Nicolase Poussina v kapitole 29 je pravdivý. V jeho životě také došlo k dramatickému obratu. Osud jeho *Pastýřů z Arkádie* je vylíčen podle skutečnosti a úryvek z dopisu popisující, co se Poussin možná tajně dozvěděl, je autentický. Proč Poussin vytvořil *Pastýře z Arkádie II*, zrcadlový obraz svého původního díla (který je vytesán na monumentu v Shugborough Hall), zůstává záhadou.

Strážci skuteční nejsou. Kdyby existovali, možná by se podařilo Alexandrijskou knihovnu zachránit. Vnější popis knihovny v kapitole 21 je nejlepší, jaký se nám dochoval. Pokud jde o to, jak více než půl milionu rukopisů z knihovny zmizelo, tři teorie předložené v kapitole 21 odpovídají nejvěrohodnějším dohadům odborníků. Učenci zmínění v kapitole 32 všichni žili, ale kvůli zkáze Alexandrijské knihovny se bohužel žádné jejich spisy nedochovaly. Mapa Piriho Reise (kapitola 32) stále existuje a poskytuje nám matnou představu o tom, o co všechno jsme možná přišli.

Hrdinská pouť je fikce, ke které mě inspiroval záhadný rukopis *Rudý had (The Red Serpent).* Narazil jsem na něj v Rennes-le-Chateau, když jsem sbíral podklady k *Templářskému dědictví* (česky vydalo Domino, 2006, *pozn. překl).*

Řád zlatého rouna byl francouzské středověké společenstvo, které vzniklo tak, jak je to popsáno v kapitole 18. V Rakousku dodnes existuje společenský řád toho jména, ale ten můj fiktivní s ním nemá nic společného. Řádová roucha a insignie jsem popsal podle těch z patnáctého století.

Klášter Santa Maria de Belém v Lisabonu skutečně stojí. Navštívil jsem ho dvakrát a jeho historie a velkolepost – jak jsou popsány v kapitolách 46, 48, 51, 53 a 54 – odpovídají pravdě, ačkoli vnitřní uspořádání budovy jsem trošku pozměnil. Je to pozoruhodné místo, stejně jako celý Lisabon.

Sanktuář, který hraje klíčovou roli v hrdinské pouti, se v belémském klášteře opravdu nachází. To, jak sluneční světlo mění jeho stříbrný povrch

ve zlatý, je fenomén, o kterém se ví už po staletí. Aby dnes bylo možno pozorovat tento jev pořád, zalévají sanktuář reflektory. Ty jsem pochopitelně z příběhu vynechal.

Národní muzeum letectví a kosmonautiky je jedno z mých nejoblíbenějších míst a byl jsem rád, že jsem ho konečně mohl uplatnit v knížce. Kronborg Slot (kapitola 9), Helsingor (kapitoly 11 a 14), *Baumeisterhaus* v Rothenburgu (kapitola 22), údolí Rýna a most přes Moselu ve středním Německu (kapitola 27) jsou všechny popsány podle skutečnosti.

Dopisy svatého Jeronýma a svatého Augustina (kapitoly 63 a 65) jsem si vymyslel. Jeroným i Augustin byli učenci, kteří se aktivně podíleli na utváření raného křesťanství. Dopisy ukazují, jak mohl být Jeronýmův překlad Starého zákona z hebrejštiny do latiny zmanipulován, aby posloužil záměrům rodící se církve. Zmíněné nesrovnalosti v Jeronýmově překladu odhalil Salibi, ne já, ale vyvolávají fascinující otázky.

Nikdy jsem neseskočil padákem z letadla C130H, ale plukovník Barry King ano a důkladně mi o tom povyprávěl.

Při popisu opatství na Sinaji (kapitola 72) jsem se inspiroval mnoha skutečnými opatstvími, která jsou rozeseta po tom opuštěném kraji. Umístit dochovanou Alexandrijskou knihovnu právě tam a do nitra hory (kapitola 78) není úplně scestné – staří Egypťané v tamějších horách intenzívně těžili a jejich štoly mohly docela dobře přečkat i do éry po Kristovi.

Nález Sinajského kodexu (kapitola 63) se odehrál, jak je popsáno. Kodex z Aleppa (kapitola 23), pocházející z roku 900 našeho letopočtu, je vystaven v Jeruzalémě a zůstává nejstarším dochovaným rukopisem Starého zákona. Nález bible z předkristovských časů, jak se popisuje v kapitole 79, by ovšem zásadně změnil všechno, co o Starém zákoně víme.

Konflikt na Blízkém východě nepřestává zuřit. Je pozoruhodné, že všechna tři hlavní světová náboženství – judaismus, islám i křesťanství – uctívají totéž místo v Jeruzalémě. Tyto odlišné ideologie spolu už dva tisíce let soupeří o nadvládu, ale jak je řečeno v kapitole 7, v nejzákladnější rovině nejde v těch sporech o území, svobodu ani politiku. Jejich jádrem je cosi mnohem základnějšího.

Slovo Boží.

Každé ze tří náboženství staví na vlastní verzi. Každé je skálopevně přesvědčeno, že ostatní verze jsou špatné.

A to spíš než cokoli jiného vysvětluje, proč konflikty stále přetrvávají.